Autoarea bestsellerului "CALDER SAGA"

JANET DAILEY

POTECILE IUBIRII

JANET DAILEY

POTECILE IUBIRII

traducere de **Adriana Ciorbaru**

Editura Colosseum 2000
Bucureşti 1994

Editor: Natașa Lepoiev
Consilier editorial: Adrian Nițulescu
Coperta: Valentin Tănase
Redactor: Mihaela Ștefan

Ride the Thunder
by Janet Dailey

PROLOG

Cabinetul larg era lambrisat cu lemn scump de nuc. Lumina soarelui se filtra printre perdelele simple de la uşa de sticlă care dădea pe terasa luxosului apartament.

Pereţii reflectau lumina cu un luciu natural. Câteva cărţi erau aliniate pe rafturile care ocupau un colţ al camerei, de la podea până-n tavan. Volumele erau dedicate armelor şi vânătorii şi erau uzate din cauza mânuirii frecvente. Rafturile conţineau mai mult suveniruri şi fotografii ale unui vânător, alături de trofeele lui. Un Gulo-luscus împăiat dădea târcoale pe un raft de sus, în timp ce un şarpe cu clopoţei, încolăcit şi lucios, ameninţa imprudentul de pe raftul său de lângă podea.

Trofeele de cerb, elan american şi cerb wapiti erau răspândite printre altele mai exotice, de rinocer, gnu şi gazelă. Un linx împăiat pândea lângă căminul din cărămidă simplă prada sa, fazanul chinezesc de pe partea cealaltă. Pe poliţa de deasupra căminului, colţii gemeni de fildeş ai unui elefant solitar, formau un arc pentru un vultur auriu împăiat, cu aripile întinse, protejând veveriţa cenuşie şi neînsufleţită din ghearele sale. Pe podea, în faţa căminului, era blana mitoasă cafenie a unui grizzly cu ochii rotunzi şi dinţii dezveliţi într-o ameninţare tăcută.

Pe un perete era fixată o panoplie solid construită de arme scumpe. Ţevile de metal sclipeau unse cu grijă, dar paturile de lemn trădau folosinţa îndelungată. Pe biroul masiv nu se găseau hârtii în dezordine, doar alte fotografii şi amintiri din partide de vânătoare încărcate de succes.

Două canapele acoperite în piele de culoarea nisipului erau aşezate în faţă, de o parte şi de alta a blănii de urs. Pe una dintre ele era aşezat un băiat de vreo paisprezece ani îmbrăcat într-un pulover bleu-ciel şi pantaloni albaştri, de o nuanţă mai închisă. Degetele lui lungi, delicate, erau ocupate cu curăţarea ţevii unei puşti. O şuviţă de păr întunecat, aproape negru, îi căzuse pe frunte, cum stătea aplecat la munca lui. Era o particularitate a perfecţiunii în trăsăturile lui sensibile, de parcă ar fi fost desenate de un artist. Genele lungi, dese, arcuite, încadrau o pereche de ochi căprui catifelaţi, concentraţi acum cu sârguinţă asupra puştii.

În faţa lui, pe cealaltă canapea, era aşezată o fată de doisprezece ani, ocupată, de asemenea, cu lustruirea unei arme mai uşoare. Aici asemănarea luă sfârşit. Silueta ei zburdalnică era îmbrăcată în blue jeans şi un pulover gri, foarte larg. Părul arămiu şi lung îi cădea într-o singură cosiţă împletită, peste un umăr. Când o incomoda la lucru, o arunca pe spate cu un gest de nerăbdare. Proaspătă şi energică, trăsăturile îi străluceau de vitalitate. Numai desenul buzelor îi trăda ceva din vulnerabilitatea şi sensibilitatea întipărite pe faţa frumoasă a fratelui ei. Ochii ei ca alunele, punctaţi îmbelşugat cu verde, puteau scăpăra şi străluci de mânie sau emoţie, devenind uneori întunecaţi şi neliniştiţi ca marea.

Dintr-un fotoliu cu spătar înalt acoperit cu o piele cafenie ce căpătase în timp o nuanţă întunecată, un

bărbat îi supraveghea în tăcere. Freca absent o cârpă de patul Winchesterului din poala sa, cu un gest deopotrivă de afectuos şi respectuos. Puşca lui fusese deja curăţită după recenta folosire. Anii lungi de experienţă îi îngăduiau să termine înaintea perechii pe care o urmărea.

O pipă de măceş îi atârna stinsă dintre dinţi, deşi aroma tabacului zăbovea încă în aer. Îmbrăcat într-o cămaşă coloniaiă şi pantaloni cafenii, el părea a fi vânătorul. Părul său castaniu avea o tentă roşcată. Fire argintii îi apăruseră la tâmple, dându-i un aer distins. Arătos într-un sens viril, avea o oarecare detaşare în gesturi şi în priviri. În timp, dobândise un asemenea control asupra propriilor emoţii, astfel încât foarte puţin din ceea ce gândea sau simţea era vizibil pe faţa dăltuită sau în ochii căprui închis.

De dincolo de uşa închisă a cabinetului veni sunetul unei alte uşi, deschizându-se şi închizându-se. Instantaneu, capul fetei se ridică, un licăr de emoţie luminându-i ochii. Puşca şi uneltele de curăţat fură azvârlite deoparte, în timp ce fata sărea în picioare.

— Trebuie să fie mama. Să-i spun vestea!

— Jordanna, aşteaptă. Dar chiar în momentul în care bărbatul îşi scosese pipa din gură ca s-o strige, ea năvălise deja afară din cameră. Colţurile gurii i se strânseră uşor şi-şi puse pipa pe măsuţa de lângă scaun. Fără nici o grabă, se ridică şi se duse la panoplia de arme. După ce-şi fixă puşca pe ea, se întoarse şi întâlni privirea anticipativă din ochii fiului său.

— Termină de curăţat puşca, Kit. Am să o verific înainte de a o pune la loc. Un zâmbet însoţi ordinul ferm.

– Da, tată. Adolescentul îşi întoarse atenţia la sarcina lui, fără vreun semn de neplăcere sau resentiment, în timp ce tatăl lui ieşea din cameră.

Trecerea de la cabinetul ce avea un aer strict masculin la candelabrele şi brocartele camerei de zi era aproape un şoc vizual. Un covor de pluş în cea mai palidă nuanţă de verde acoperea podeaua camerei spaţioase. Picturi de maeştri italieni, originale şi scumpe, împodobeau pereţii albi într-o varietate de rame grele, aurii. O canapea mare era acoperită cu brocart albastru, cu un desen fin, auriu. Veioze de cristal şi alamă aşezate pe mesele în stil italian încadrau canapeaua, iar în faţa ei se afla o măsuţă lungă de cafea, din pecan. Fotolii gemene, în acelaşi verde fragil al covorului, stăteau faţă în faţă lângă căminul din marmură albă. Tema monocromatică de verde pai se repeta în draperiile de catifea. Vaze cu fiori proaspăt tăiaţi erau răspândite peste tot, toate în diferite nuanţe de roz.

În centrul acestei eleganţe studiate stătea o femeie cu părul negru ca pana corbului, o creatură fascinant de frumoasă, de un rafinament rece. O servitoare în uniformă aştepta alături, cu un mantou negru pe braţ, în timp ce femeia îşi scotea graţios mănuşile negre de şevro.

– Mulţumesc, Tessa. Dându-i servitoarei mănuşile, vocea ei cultivată sugera o concediere politicoasă; nu mai avea nevoie de serviciile ei.

Servitoarea părăsi în linişte camera, în timp ce fata cu părul arămiu năvălea înăuntru.

– Ghiceşte! îşi provocă mama, pe nerăsuflate.

– Ce Dumnezeu cauţi în hainele acestea nenorocite, Jordànna? O pereche de ochi verzi de jad alunecară peste îmbrăcămintea fetei cu o vădită

neplăcere. Propriul ei costum bej era tăiat după ultimul stil, toate accesoriile aranjate scrupulos pentru a obţine efectul maxim. Credeam că i-am spus Tessei să le arunce. Ai un dulap plin cu haine frumoase pe care ţi le-am cumpărat eu. Este timpul să încetezi să arăţi ca un băieţoi de rând.

— Am exersat la ţintă. Critica o lăsă indiferentă. Tata spune că pot merge cu el la vânătoare la sfârşitul săptămânii viitoare, când îl ia pe Kit, anunţă Jordanna cu bucurie nestăvilită.

Minunatele trăsături de alabastru îngheţară, făcând loc încet, unei mânii crescânde.

— Vorbeşti prostii.

— Nu, mamă, insistă Jordanna. Tata a zis că mă ia. Crede-mă, aşa a zis. Ochii ei ageri observară o mişcare laterală şi se întoarse. Dacă nu mă crezi, poţi să-l întrebi. Ai spus că mă iei, nu-i aşa, tată? apelă la bărbatul care intră în living.

— Da, am spus, admise el, privirea calmă a ochilor lui căprui întâlnind focul verde din ochii soţiei.

— Jordanna este o fetiţă, Fletcher. E destul de rău că ţii neapărat să-l iei pe Cristopher la acest sângeros test de bărbăţie, fără a mai trebui să-mi târăşti şi fata ca să fie martoră la asta!

— Dar vreau să merg, protestă Jordanna.

— Taci din gură şi nu te băga! se precipită mama ei, de-abia controlându-şi furia care o cuprinsese. Asta-i problema mea şi a tatălui tău.

— Livvie, reacţionezi exagerat, ca de obicei. Cuvintele, spuse pe un ton sec, puseră şi mai mult gaz pe focul deja aprins.

— Reacţionez exagerat?! Cum femeia privea fix la bărbatul care o înfrunta, fata fu uitată. Unghiile lungi, îngrijite, se înfipseră în palmele ei moi. Asta-i

acuzaţia ta favorită, nu-i aşa? „Olivia, eşti prea sensibilă", mimă ea sarcastic ultimul comentariu.

— Chiar eşti, spuse Fletcher Smith, pe un ton lipsit de orice inflexiune. Uită-te la tine. Tremuri ca o frunză.

— Şi ce-ai vrea să fac? strigă disperată. Fiica mea vine şi mă anunţă că va merge cu tine la vânătoare weekend-ul viitor. Este şi copilul meu, Fletcher! Cred că am dreptul să am un cuvânt de spus în această chestiune. Este nevoie şi de permisiunea mea.

— Aş fi discutat cu tine în această privinţă, dar te arăţi atât de rar. Ai o agendă atât de încărcată ori de câte ori sunt acasă. Comentariul avea o notă de dezaprobare.

— Ceea ce se întâmplă rar! i-o întoarse Olivia Smith. Şi când eşti aici, îţi petreci două treimi din timp cu capetele tale împăiate de animale şi cu armele acelea blestemate! Poate că vânătoarea este viaţa ta, dar nu şi a mea!

— Nu este? Gura dăltuită ferm se încreţi într-un zâmbet cinic. Te descurci binişor la vânarea masculilor din speciile cu două picioare, am auzit. Se pare că eşti adepta colecţionării de trofee, la fel ca şi mine.

— De ce nu atingi punctul sensibil, Fletcher? Provocarea ei otrăvită era rece de mânie. Vrei să ştii câţi amanţi am avut?

Linia încordată a gurii lui părea sculptată în bronz. Privirea lui fugii către faţa albită a Jordannei.

— Dacă intenţionezi să continui acest subiect, Livvie, pot sugera să aştepţi până iese Jordanna din cameră? Luând în considerare grija ta pentru neplăcerile la care ar putea fi expusă în perioada ei de formare, sper că nu ai nimic împotrivă.

Soţia lui slobozi un hohot de râs amar, tremurător.

— Te pricepi să mă faci să par o târfă, nu-i aşa, Fletcher? murmură ea. Rotunjindu-şi ochii verzi pentru a reţine lacrimile fierbinţi, se uită la fiica sa. Du-te în camera ta, Jordanna.

În loc de asta, fata se întoarse către tatăl său şi-şi încolăci braţele în jurul mijlocului lui, îmbrăţişându-l strâns.

— Îmi pare rău, tată, îşi înăbuşi ea un suspin. N-am vrut să se supere pe tine.

— E-n regulă, Jordanna. O strânse o clipă îmbrăţişând-o, apoi îi îndreptă cosiţa roşie, lăsând-o să se odihnească pe spatele ei. Desfăcându-i braţele din jurul lui, o dădu ferm deoparte. Hai, fugi acum.

— Te rog, convinge-o să mă lase să vin cu tine săptămâna viitoare, îi imploră ea. Vreau să merg cu tine.

— Ştiu, încuviinţă el şi o împinse uşurel afară din cameră. Fugi...

Paşi înceţi, fără tragere de inimă, o duseră din cameră. Supărarea ei dură doar până ajunse în ascunzişul ei din hoi. Acolo se opri şi se lipi de perete să asculte, aşteptând să audă ce va urma şi totuşi urând cearta părinţilor care părea s-o rănească mai mult decât îi rănea pe ei.

— Jordanna nu va merge cu tine, declară mama ei. E destul de rău că-l iei pe Christopher. E un băiat atât de fin, de sensibil. Când o să-ţi dai oare seama că nu-l poţi sili, când va fi mare, să-ţi semene?

— Având în vedere felul cum l-ai cocoloşit, ar fi un miracol dacă reuşeşte să crească vreodată. Majoritatea băieţilor de vârsta lui au vânat deja, argumentă el. Am aşteptat până acum pentru că ai tot spus că e prea mic. Kit vrea să meargă. Încetează să-l mai înăbuşi cu dragostea ta şi lasă-l să crească, Livvie.

— Christopher nu vrea să meargă. Dacă spune că vrea, atunci este numai din cauză că ştie ce vrei tu să auzi.

— Te înşeli. Nu ridică vocea şi nu-şi schimbă tonul calm. Unii dintre colegii lui de şcoală au fost la vânătoare de căprioare şi i-au povestit. Kit de-abia aşteaptă să meargă.

— Nu-şi dă seama că tu aştepţi de fapt de la el să omoare o căprioară. El simte lucrurile, Fletcher. N-ar putea niciodată ucide un sărman animal neajutorat, cu sânge rece. Îl vei îngrozi cu asta.

— Când ai de gând să încetezi să pui egal între vânătoare şi asasinat? întrebă el.

— Când vei înceta să-mi modelezi fiul în ceea ce crezi tu că trebuie să fie un bărbat! i-o întoarse ea supărată. Ar fi trebuit să te opresc de când i-ai cumpărat lui Christopher prima armă.

— Puşcă, o corectă automat.

— Puşcă. Armă. Care-i diferenţa? M-ai convins să-l las s-o păstreze. Am stat deoparte când l-ai învăţat cum s-o folosească. N-am să înţeleg niciodată cum de-ai ajuns să mă faci s-o las pe Jordanna să înveţe să tragă. Tu întotdeauna ai făcut ce-ai vrut, Fletcher. Am fost de acord până şi să-i las pe Christopher la vânătoare. Dar nu pe Jordanna. N-am s-o las cu tine.

— Amândoi vor să meargă. Şi eu vreau să meargă amândoi. Nu apuc să-i văd foarte des. Când nu sunt la şcoală, sunt plecat în altă parte. Vreau să fim o familie, să petrecem mai mult timp împreună.

— Atunci stai acasă! Nu mai cutreiera tot globul! ţipă Olivia Smith furioasă. Nu mai ai nimic pentru mine, doar pentru copii. Termină cu vânătoarea asta fără rost.

— Este ceea ce-mi place. Sunt puţine plăceri care mi-au mai rămas.

— Asta-i o aluzie la mine, presupun. Ţi-am făcut viaţa mizerabilă, Fletcher? Aşa sper, pentru că a mea este un iad de când m-am măritat cu tine!

— Liv, de ce trebuie să ne certăm? De ce nu putem discuta raţional? Îşi trecu obosit mâna prin părul argintiu de deasupra urechilor.

— De ce nu poţi să renunţi la vânătoare?

— Tu nu ştii nimic despre vânătoare. Crezi că este un sport al uciderii. Este fiorul urmăririi, Livvie. Este înfruntarea iscusinţelor şi cunoştinţelor. Dar este vânătoare, nu crimă. Vino cu noi weekend-ul viitor şi vei descoperi singură asta.

— După atâţia ani în care am stat singură acasă, în sfârşit, îmi ceri să vin cu tine. Vocea ei răguşită vibra de emoţie. N-ai fost niciodată aici când am avut nevoie de tine, Fletcher. Ai fost plecat la vreun safari sau în vreun loc uitat de lume unde nu puteam da de tine. Pe mine m-ai ţinut deoparte. E oare vreo minune că m-am întors către ceilalţi bărbaţi? Totuşi, tu mă învinovăţeşti pentru asta. Acum te aştepţi să vin cu tine, când tu nu mi-ai făcut o singură concesie toată viaţa.

— Dar apartamentul acesta ce crezi că este? Urăsc New York-ul. Este locul în care tu vrei să trăieşti, nu eu. Nu-i un loc potrivit pentru copii, dacă-ţi pasă vreun pic de ei. Tot ce te interesează este să mergi la cumpărături, la petreceri şi la teatru. Pentru prima dată în vocea lui se simţea o undă de exasperare. Nu înţeleg de ce eşti aşa de supărată că vreau să-i iau pe amândoi copiii cu mine săptămâna viitoare. Vei avea două zile întregi de petrecut cu oricine o fi ultimul tău amant!

— Ce păcat că nu m-am gândit la asta! râse ea, sunând însă spart, fals.

— La dracu, Livvie! Îi strânse umerii ţepeni de parcă vroia s-o scuture. Eşti soţia mea.

Ea rămase rigidă în braţele lui, necedând în faţa încercării lui de a o domina, sau la declaraţia mânioasă.

— Am încetat să te iubesc cu mult timp în urmă, Fletcher. Încet Fletcher Smith îi dădu drumul, în timp ce-şi recăpătă stăpânirea de sine, privind-o cu sânge rece ca mai înainte. Olivia fu cea care continuă: Cât despre Jordanna, poţi s-o iei cu tine. Două zile singură s-ar putea să fie tocmai ceea ce am nevoie. Ai câştigat, Fletcher — ca întotdeauna.

— Îţi dau cuvântul meu, Livvie, că nu va trage cu puşca. Doar o să stea lângă mine şi Kit. Asta-i tot.

Jordanna îşi primi răspunsul. Până la urmă va merge în excursia de vânătoare. Dar nu putu găsi nici o bucurie la această veste. Lacrimile îi curgeau pe faţă. Simţea un nod în stomac şi se îndreptă încet pe hoi, spre camera ei.

Primele raze ale răsăritului începeau să se filtreze printre copacii din pădurea Vermont. Aerul era nemişcat şi liniştit, cu excepţia ciripitului păsărilor în vârfurile copacilor. Un bărbat, un băiat şi o fetiţă se opriseră lângă un trunchi căzut. Bărbatul stătea ghemuit, nemişcat, cu puşca adăpostită sub braţul îndoit, cu ţeava îndreptată departe de copii. Băiatul stătea în genunchi, cu puşca sprijinită de trunchiul mort al copacului. Îmbrăcat într-o jachetă de vânătoare nou-nouţă din stofă cadrilată roşie, privea poteca căprioarelor, care şerpuia în apropierea locului în care stăteau ascunşi.

Fata stătea cu picioarele încrucişate pe pământ, cu mâinile îndesate adânc în buzunarele hanoracului şi gulerul ridicat în jurul gâtului. Avea înfăşurată în jurul capului o eşarfă de lână albă care-i acoperea cea mai mare parte a părului ei arămiu. Era frig la ora răsăritului în acea zi autumnală, dar Jordanna nu îndrăznea să tremure. Îi era teamă şi să clipească. Instrucţiunile tatălui ei fuseseră foarte precise. Nu trebuiau să mişte sau să emită nici un sunet. Cercetase zona înaintea deschiderii sezonului de vânătoare şi îi asigurase că un căprior mare, cu coada albă, va veni chiar acolo.

Cu multă grijă şi în linişte, Kit se ridică pe călcâie şi fără să întoarcă capul aruncă o privire întrebătoare către tatăl lui. Neliniştea aşteptării îi era înscrisă pe faţă. Fletcher Smith îi adresă un zâmbet încurajator şi cu o mişcare a ochilor, îi direcţionă atenţia băiatului spre potecă.

Jordanna văzu ochii lui Kit luminându-se de emoţie. Urmă direcţia privirii lui, dar nu văzu nimic. Se uită atent până o durură ochii, apoi îşi aminti avertismentul tatălui ei de a nu ţine privirea pe loc. Peste câteva secunde sesiză o mişcare, se concentră şi-o recunoscu. Era o căprioară, o creatură mică, delicată, nu mai înaltă decât centura pantalonilor tatălui ei.

În ciuda covorului de frunze moarte şi a tufişurilor dese, căprioara nu scoase nici un sunet în timp ce înainta precaută de-a lungul potecii, în direcţia lor. Era urmată de alte două căprioare şi un ied. Jordanna se stăpâni cu greu să nu suspine adânc. Gura i se deschise dar nu scoase nici un sunet. Ochii ei rotunjiţi întâlniră privirea tatălui. Cu o clipire din ochi îi dădu de înţeles că împărtăşea încântarea de a vedea frumoa-

sele creaturi sălbatice. Zâmbetul lui Kit spunea acelaşi lucru. Doar pentru priveliştea aceasta şi merita să îndure frigul şi înţepăturile muşchilor înţepeniţi.

Căprioarele dispărură pe potecă în sus, făcându-şi drum spre înălţimi. Cei trei îşi menţinură veghea tăcută. Nu femelele erau obiectul vânătorii lor. Ei aşteptau capul încornorat care înnobila un căprior. Se scurseră alte minute şi neliniştea crescu din nou.

Fletcher Smith îşi lăsă uşor mâna pe umărul fiului său. În locul unde înainte nu fuseseră decât copaci şi tufişuri, stătea acum un căprior de toată frumuseţea. Cu capul întors, studia poteca în urma lui, adulmecând aerul nemişcat. Cu un deget, Fletcher indică fiului său să aştepte până când căpriorul venea mai aproape. Inima Jordannei bubuia atât de tare că era sigură că animalul o putea auzi. Cu o şfichiuire a cozii albe, porni înainte — mândru, maiestuos şi precaut. Nici măcar o frunză nu foşni sub copitele sale.

Când căpriorul ajunse în bătaia puştii, mâna se strânse pe umărul lui Kit. Amintindu-şi orele de exerciţiu, luă ţinta şi apăsă pe trăgaci. În acelaşi moment în care puşca bubui, căpriorul făcu un salt spre un tufiş din apropiere. Kit sări în picioare.

— L-am nimerit! L-am lovit, nu-i aşa, tată? Afirmaţia de la început se transformă în incertitudine. Animalul nu se vedea nicăieri.

— L-ai lovit, îl asigură tatăl lui. Dar trebuia să-l laşi să se mai apropie puţin. L-ai lovit în stomac.

— Eu m-am uitat tot timpul şi n-am văzut asta, declară Jordanna uimită. De unde ştii unde l-a împuşcat Kit?

— După sunetul glonţului când l-a atins, explică el. Scoate sunete diferite când loveşte diferite părţi ale corpului. După o vreme înveţi să recunoşti diferenţa.

— A fost, într-adevăr, grozav, declară Kit, cel puţin parţial satisfăcut de precizia loviturii. A fost exact cum spuneau băieţii la şcoală. Era un căprior mare, nu-i aşa, tată?

— Avea o mărime bună, foarte respectabilă pentru primul tău trofeu, încuviinţă Fletcher apreciativ şi zâmbi larg. Aş vrea ca mama să te poată vedea acum. Era atât de sigură că n-o să-ţi placă să vânezi!

— E grozav! Mândria realizării lui se revărsă în frenezia care-l cuprinsese. Haide, tată! Hai să luăm căpriorul meu!

Fletcher Smith se lăsă zorit pe potecă de fiul său nerăbdător.

Jordanna venea mai încet în spate. Comentariul în legătură cu mama ei îi adusese în minte amintiri nedorite. Cu efort, Jordanna alungă tristeţea vagă.

Pete de sânge marcau urma animalului rănit. Le urmară în desişuri. Se auzi ceva zvârcolindu-se în tufiş şi se apropiară cu toţii. Fletcher arătă în direcţia sunetului şi cei trei se grăbiră într-acolo.

Căpriorul cu coada albă zăcea într-un mic luminiş de partea cealaltă a desişului, incapabil să se ridice. Sângele îi pătă pielea şi pământul de sub el. Ridicase capul, întorcându-l înspre ei. Cei trei se opriră la vederea ochilor castanii, privindu-i expresiv.

— Va trebui să-l împuşti, Kit, spuse Fletcher. Dacă-l laşi aşa, îi va lua mult timp până să moară. Împinse adolescentul uşurel spre căprior. Sub privirea ochilor blânzi, Kit îşi scutură capul într-un refuz. Trebuie să-i uşurezi suferinţa. Priveşte-i ochii, băiete. Nu vezi în ei iertarea?

Kit se holbă, faţa albindu-i-se sub binecuvântarea tăcută. Puşca îi alunecă din mână în timp ce se întoarse şi o rupse la fugă, călcând strâmb şi împie-

dicându-se în ramurile tufişurilor. Fletcher Smith dădu să plece după el.

— Nu-ţi face griji, tată. Jordanna se întinse deja să ia puşca. În timp ce vorbea, se întoarse şi ţinti căpriorul căzut. Am s-o fac eu. Trăgaciul fu apăsat şi împuşcătura răsună, până ca el să poată reacţiona. E mort acum, spuse fata simplu şi cu voce calmă. Ridicându-şi privirea spre faţa tatălui ei, încercă să-l consoleze. Kit nu a înţeles.

Mâna părea să-i tremure când apucă umărul fetei şi o trase în braţele sale. O îmbrăţişă strâns un moment, apoi trase adânc aer în piept. Îi zâmbi, un şuvoi de căldură şi tandreţe revărsându-i-se din ochi.

— Ai fost întotdeauna fetiţa mea, nu-i aşa, Jordanna? întrebă el.

— Întotdeauna, îl aprobă ea. Era o complicitate specială între ei. Înţelegere reciprocă şi dorinţe reciproc îndeplinite.

— Vrei să mă ajuţi să jupoi căpriorul? Fletcher scoase un cuţit din teacă. Ar fi o prostie să-l lăsăm să zacă aici.

— Sigur, te ajut, încuviinţă Jordanna.

— N-o să ţi se pară dezgustător? N-are nimic dacă simţi aşa!

— Nu. Ce vrei să fac?

Kit stătea pe bancheta din spate a jeepului când se întoarseră la locul unde parcaseră. Fletcher nu spuse nimic în timp ce lega vânatul pe portbagajul de deasupra maşinii. De-a lungul potecii, simţise după miros locul în care Kit vărsase micul dejun luat mai devreme. O privire spre faţa lui pământie era dovada suficientă că nici acum nu se simţea mult mai bine.

Odată ajunşi pe drumul principal, se uită în oglinda retrovizoare pentru a întâlni ochii tulburaţi ai fiului său.

— E-n ordine, Kit. Nu trebuie să te scuzi sau să te simţi vinovat pentru félul în care ai reacţionat. A fost prima dată când ai fost expus la aşa ceva. Este normal să ai un fel de traumatism. Data viitoare când mergem la vânătoare, va fi mai uşor.

— Nu vreau să mai merg la vânătoare, spuse Kit sec.

— Sunt sigur că aşa simţi acum, încuviinţă Fletcher răbdător. Dar te vei răzgândi mai târziu.

— Nu, nu mă voi răzgândi.

Fletcher nu mai argumentă şi-şi întoarse atenţia către traficul de pe autostradă. Jordanna văzu licărul trist care întuneca ochii lui căprui. Aruncă o privire peste umăr spre fratele ei.

— Ţi-am adus puşca, Kit. Uite! I-o împinse peste fotoliu.

— Poţi s-o păstrezi, Jordanna. Eu n-o vreau. Se întoarse să se uite pe fereastră la peisajul care defila lângă ei.

— Dar este un cadou, protestă ea. Ţi-a dat-o tata. Nu poţi să... Mâna tatălui lăsată pe braţul ei o făcu să tacă. Jordanna privi în faţă şi el îi bătu uşor braţul, aprobator.

Capitolul 1

Calul mare, roib, mergea la trap prin păşunea înaltă. Pielea aurie îi era acoperită cu păr de iarnă. Răsuflarea caldă, umedă, forma nori, spirale gemene care-i ieşeau din nări. Calul muşca zăbala care-i zăngănea între dinţi. Şaua de piele scârţâia sub greutatea călăreţului, pintenii tociţi zornăind la cizme.

Era un bărbat înalt cu o statură atletică. Relaxat, călărea leneş stând în şa într-o rână. Totuşi, fiecare mişcare a calului îi era transmisă prin frâie şi prin muşchii încordaţi de sub şa. În spatele ţinutei neglijente se ascundea o atenţie pătrunzătoare.

Cizmele prăfuite şi murdare erau uzate la călcâie. Metalul pintenilor îşi pierduse luciul în timp. Jeans-ii decoloraţi, dar încă buni de purtare, care-i acopereau picioarele lungi, erau peticiţi la genunchi şi la fund. O jachetă grea din piele de căprioară, căptuşită cu blană de oaie, îi atârna în jos pe coapse, cu o tăietură la spate pentru a nu-l incomoda la călărit. În mâinile ce ţineau frâiele purta mânuşi cu pielea uzată de folosinţă îndelungată. Gulerul jachetei era ridicat contra vântului care sufla în jos, dinspre munţi. O pălărie prăfuită de fetru cu boruri late, îi era trasă jos, pe frunte. Părul de culoarea cafelei prăjite îi creştea des, lung, ondulându-se sub gulerul jachetei.

Orele petrecute în bătaia soarelui dăduseră trăsăturilor feţei lui o tentă de bronz. Deasupra gurii îi

creştea o mustaţă bogată, întunecată, tăiată îngrijit. Ochii îi erau căprui, o nuanţă ştearsă şi prăfuită. Soarele îi crestase pielea feţei în iinii care se îmbinau la colţuriie ochiior. Sprâncenele groase şi întunecate se arcuiau natural către ele. Puterea, siguranţa şi vigoarea erau întipărite în trăsăturile lui. Era un om pe care unii ar fi preferat să-l ocolească pentru a evita să-l irite. Dacă situaţia i-o cerea, putea fi nemilos. Altfel, doar dur, cu o urmă de cinism.

Ochii lui pătrunzători reperară ceva la vreo zece metri în dreapta. Cu o răsucire a încheieturii, Brig McCord îşi mână roibul într-acolo.

Când calul se apropie, îi încetini trapul. Iarba proaspătă a păşunii de munte foşni la picioarele negre ale calului. La marginea împădurită a păşunii se mai vedeau încă pete de zăpadă, rămăşiţe ale ultimului viscol care lovise Idaho spre primăvară.

Calul se opri din proprie voinţă, nechezând şi zvâcnind din cap spre obiectul de la picioarele lui. Când roibul se dădu în lături, Brig văzu rămăşiţele scheletice ale unui viţel.

— La dracu'! înjură el văzând oasele acoperite parţial cu piele roşie. Al câtelea o fi ăsta? Pierduse numărătoarea.

Privirea îi alunecă peste petele de zăpadă. Viscolul de primăvară venise la cel mai nepotrivit moment — vremea fătatului. Ar fi avut noroc dacă aproape jumătate din viţeii fătaţi primăvara asta i-ar supravieţui. Un an mediu — asta era tot ce i-ar fi trebuit să iasă la liman. În schimb, se putea considera norocos dacă nu-şi pierdea ferma. Să fi avut vreo asigurare...

— Pe dracu', nu mi-am putut permite să plătesc prima de asigurare, îşi întrerupse cursul gândurilor cu o înjurătură. Înfigând un pinten în coastele calului, îl

mână departe de scheletul curăţat deja de vulturi. Calul plecă într-un galop uşor şi sforăi nervos. Începu să alerge neobosit, mâncând pământul, într-un ritm pe care l-ar fi putut menţine kilometri întregi. Cu aşa viteză nu putea face o trecere în revistă a tuturor pierderilor, aşa că Brig îşi încetini calul la trap.

Mai găsi doi viţei. Scheletul unui al treilea era în pădure, tras acolo de păsările de pradă. Cu fiecare viţel găsit, mintea lui Brig lucra şi mai tare pentru a găsi o soluţie la problemele lui. Brig se opri lângă un pârâu rece de munte, alimentat de zăpada topită, pentru a-şi lăsa calul să se adape. Privirea i se înalţă înspre munţi. Poate că dacă piaţa oilor va merge bine îşi va putea recupera ceva din pierderi. Dar ultimele ştiri de pe piaţa oilor îl făceau să nu-şi pună prea mari speranţe.

Privirea îi reveni la păşune şi la povârnişul stâncos care se ridica într-o parte. O mişcare îi prinse ochiul. Îşi concentră privirea într-acolo. Era un animal masiv care păştea la baza stâncilor. Când acesta îşi înălţă capul, Brig văzu coarnele mari, curbate, după care dispăru.

— Un muflon, murmură el. Mă întreb ce face la altitudinea asta.

Roibul îşi scutură capul într-o parte, răspunzând parcă la întrebare. Pielea şi metalul căpăstrului sunară împreună. Într-o clipă, muflonul o luă în sus pe stânci, arătându-şi cercul alb, distinctiv, de pe fond.

În mijlocul bocăniturilor copitelor lovind piatra, se căţără spre siguranţa oferită de înălţimile stâncoase, unde iuţimea picioarelor lui îi dădea avantaj asupra posibililor urmăritori.

Brig îl urmări până ieşi din câmpul vizual, apoi îşi mână calul prin pârâul de munte. Muflonul avusese o frumuseţe de coarne, un trofeu admirabil pentru un vânător, dar el nu era interesat în astfel de lucruri.

Împuşca doi-trei cerbi wapiti pe an pentru carne şi câte o căprioară din când în când, pentru variaţie. Cu doi ani în urmă, un urs negru care începuse să-i dea iama prin animale, sfârşise prin a atârna pe un perete în clădirea fermei. Pentru Brig nu era un motiv suficient să împuşte muflonul doar pentru coarne. Văzuse la viaţa lui mulţi oameni murind şi omorâse destui, chiar el.

Ciudat, nu se mai gândise la vremurile acelea, de ani de zile. Aparţineau unei vieţi trecute. Sălbăticia acestor ţinuturi din Idaho făcea să se şteargă amintirile. Fie asta, fie faptul că trecuse pragul vârstei de treizeci de ani.

Roibul hoinărea liber. O ramură joasă îi atinse pălăria şi Brig se feri în ultima clipă. Îşi opri calul şi se uită în jur. Unul din colţurile gurii i se curbă sub mustaţă.

Trecuşe adesea prin aceste locuri în ultimii zece ani, ca să vadă de vite...

Zăbovind un minut pentru a se orienta, Brig îşi mână calul spre dreapta, unde un pâlc încurcat de tufe pitice forma o movilă întunecată, la vreo sută de metri depărtare. Copacii erau deşi. Copitele calului nu făceau mult zgomot pe covorul gros de ace de pin. Aplecat pe coama neagră a calului, Brig evită ramurile joase care încercau să-l dea jos din şa. Când ajunse la pâlcul întunecat, năvăli într-un mic luminiş, descălecă şi trecu frâiele peste capul roibului pentru a-l conduce în timp ce mergea pe jos. Calul ciuli urechile, sforăind nervos şi adulmecând aerul.

Sub hăţişurile încurcate zăcea carcasa ruginită a unui fuselaj, tot ceea ce rămăsese dintr-un avion particular care se prăbuşise aici. Brig avea nouă ani în vara aceea. Privirea îi rătăci pe mormanul de

pietricele din partea mai îndepărtată a luminişului, pietre pe care le adusese pentru a acoperi mormintele părinţilor săi care muriseră în momentul prăbuşirii. El însuşi îi îngropase pentru ca animalele să nu le mănânce trupurile. Folosindu-se de o creangă, săpase două gropi înguste în solul dur şi acoperise mormintele cu pietre.

Dându-şi capul pe spate, Brig privi în sus. Ramurile copacilor formau un acoperiş; un acoperiş perforat care permitea petelor de lumină să mângâie iarba poienii.

Fusese aproape la fel de gros şi atunci, ascunzând epava de avioanele care-l căutaseră. Iar un băieţel era un obiect prea mic, privit de la sute de metri deasupra solului, ca să fie observat.

Trecuse mai mult de o săptămână de la cădere până apăruse primul avion. Mai fuseseră câteva în următoarele trei zile, apoi nimic. Brig încercă să-şi amintească băiatul mic, înfometat, care se ţinuse o zi întreagă după un urs, mâncând ceea ce mânca ursul. Dar nu-şi amintea cum de supravieţuise, ce mâncase sau cum îşi păstrase căldura în nopţile reci din munte.

Locuise acolo două luni, singur, învăţând legile supravieţuirii de la cel mai sever profesor — natura. Apoi dăduse peste o stână, proprietatea unui unchi al lui Jocko — cel care se ocupa acum de turma lui. Petrecuse două săptămâni cu ciobanul care nu-şi putea lăsa turma nepăzită pentru a aduce înapoi un băieţel la civilizaţie. În aceste două săptămâni învăţase mult despre creşterea oilor şi filosofia simplă a ciobanului. Apoi venise fermierul, aducând provizii la stână şi îl luase pe băieţel.

Descrierea precisă a locului accidentului, pe care o făcuse, adusese autorităţile la locul unde se prăbuşise. Brig îşi lăsă capul în jos şi se uită la corpul ruginit al avionului, pe jumătate ascuns la buruieni. Echipamentul radio, instrumentele, tot ceea ce putea fi salvat, fusese scos. Părinţii lui nu mai erau îngropaţi în mormintele pe care le săpase el. Corpurile lor fuseseră exhumate şi duse pe calea aerului în est, pentru o înmormântare adecvată, iar el se dusese să locuiască la bunicul său, Sanger. Dar nu uitase niciodată acest loc, acest ţinut sălbatic şi liber.

Când venise în sfârşit înapoi, după paisprezece ani, la vârsta de douăzeci şi patru de ani, simţise că venea acasă. Cumpărase bucata de pământ pe care era situată acum ferma lui şi închiriase această păşune federală... şi se lupta ca să o poată plăti. Fusese greu. Cea mai mare parte din timp fusese norocos, avusese un bilanţ echilibrat. Apoi, veniseră doi ani slabi, unul după celălalt, urmaţi de viscolul acestei primăveri care, practic îi spulberase noul lot de viţei. Deşi viitorul nu fusese niciodată prea roz, nici nu se compara cu ceea ce avea de înfruntat acum.

Se întoarse şi încălecă. Se opri un moment în luminiş, apoi o luă înapoi printre copaci, spre păşune. Valea muntelui era plină de flori, unduindu-se în briza rece. Înainte de a pierde acestea, îşi va înghiţi mândria şi se va duce la Sanger pentru un împrumut.

Cele câteva vite — nu mai mult de o duzină — ridicară capul când roibul îşi purtă călăreţul înspre ele. Brig începu să le îndemne spre adăposturi. Poate că după ce vitele vor fi strânse pentru marcarea de primăvară, viţeii însemnaţi şi castraţi, tăuraşii cu coarnele tăiate, va descoperi că lucrurile nu sunt

chiar atât de rele, cum par acum. Se îndoia, totuşi. Încruntat, porni înainte.

Obosit şi însetat după drumul lung de la fermă în oraş, pe un drum plin de hârtoape, Brig îşi lăsă camioneta cu dublă tracţiune în faţa unei clădiri. În fereastră era o firmă de neon, acum stinsă, pe care scria Coors. Ochii căprui, plini de praf, zăboviră pe valiza de la locul de alături, gura strângându-i-se într-o linie subţire.

Cu o smucitură a mânerului, deschise uşa camionetei şi ieşi. Se uită în jur, deosebind cu uşurinţă turiştii de locuitorii Salmonului. Îndreptându-se spre intrarea barului îşi scutură praful de pe pălărie şi-şi scutură hainele. Fuseseră curate când plecase de dimineaţă.

Interiorul barului era întunecos, faţă de strălucirea soarelui de iulie. Brig se opri în uşă, lăsându-şi ochii să se acomodeze cu întunericul. De la tonomatul din colţ se auzea un cântec despre un bărbat care sărută un înger în fiecare dimineaţă. În încăperea lipsită de clienţi erau împrăştiate mese şi scaune. Doi bărbaţi stăteau pe taburete, sprijiniţi în coate de tejgheaua de stejar a barului. Îi aruncară o privire indiferentă şi-şi reluară conversaţia.

Brig se duse la capătul barului şi se aşeză pe un taburet înalt, odihnindu-şi o cizmă pe grilajul de bronz. Nu era nimeni în spatele tejghelei, deşi se auzeau zgomote din camera din spate. Împingându-şi pălăria pe ceafă, îşi luă o ţigară din pachetul din buzunarul cămăşii. Aprinse un chibrit ţinând din obişnuinţă mâinile căuş deasupra flăcării.

În centrul rafturilor cu băuturi se afla un ceas cu o serie de reclame care se roteau încet pe o parte. La fiecare sfert de oră, apărea o nouă reclamă. Brig le

citi pe cele ale firmei locale de pompe funebre şi ale băncii. Când cea a firmei de asigurări tocmai intră în locaş, o femeie ieşi din camera din spate cu braţul plin de sticle de băuturi pentru a reface provizia de pe rafturi.

Avea părul decolorat într-o nuanţă de blond arămiu. Umbre albastre îi acopereau pleoapele, deasupra unei linii groase de tuş negru şi a genelor încărcate de rimel. Cantitatea excesivă de fard îi dădea un aspect rigid, dar nu ascundea moliciunea vulnerabilă a buzelor rujate sau onestitatea ce sclipea în ochii albaştri... sau ridurile care se strângeau în jurul lor. Avea o siluetă plină, aproape rotofeie. Bluza albă, simplă, pe care o purta era descheiată la nasturi, expunându-i adâncitura dintre sânii rotunzi şi abundenţi. Fusta neagră dreaptă era întinsă ca o a doua piele peste coapse, sfidând rezistenţa cusăturilor. Efectul era foarte sugestiv. Brig simţi o agitaţie în vintre, de la abstinenţa impusă de nesfârşitele cerinţe ale muncii de primăvară la fermă — şi din cauză că ştia că femeia era bună la pat.

Concentrată la treaba ei, blonda nu-l văzu cum stătea aşezat în colţul slab iluminat al tejghelei.

— Bună, Trudie, spuse Brig pentru a-i atrage atenţia.

Ea se opri şi se întoarse brusc. Ochii lărgiţi îl găsiră în umbră, privirea surprinsă transformându-se în una de recunoaştere încântată. Apoi, femeia şi-o ascunse uşor printr-un aer de sfiiciune mai degrabă provocator.

— Hei, hei, hei! Bătrânul lup a coborât în sfârşit din munţi, spuse ea şi aşează în grabă sticlele pe tejgheaua din spatele barului. Tocmai începeam să mă

întreb dacă nu cumva ţi-ai mutat sălaşui pe aite meleaguri.

— Şi să-mi las aici fata preferată? N-aş face asta, Trudie. Privirea lui era deliberat sugestivă, măsurându-i silueta cu poftă.

— Fata preferată? Ha! râse ea la auzul remarcii care însă îi stârnise o sclipire caldă de plăcere ce i se răspândi rapid în expresia feţei. Ce vrei să bei, Brig?

— Bere.

— La halbă? La semnul lui afirmativ îi umplu o halbă, încununând lichidul auriu cu spumă.

— Cum merge treaba? Brig sorbi din bere şi îşi şterse spuma rămasă în mustaţă, cu dosul palmei.

— Nu prea rău de când au năvălit turiştii în oraş pentru excursiile pe „Râul fără întoarcere". Accentuase în mod ironic ultimele cuvinte. Apoi schimbă subiectul. Presupun că ai venit în oraş să te aprovizionezi. Asta ce-i — ultima oprire înainte să te-ntorci la fermă?

— E prima oprire. L-am trimis pe Tandy Barnes săptămâna trecută să ia proviziile lunare, explică el, referindu-se la cow-boy-ul care îl ajuta la toate treburile fermei.

— Atunci ce te-a adus în oraş? O cută de mirare se adaugă liniilor deja întipărite pe fruntea ei. Imediat continuă: Să nu-mi spui că eu, că p-asta n-o înghit.

— Mă duc la Idaho Falls să iau avionul pentru New York. Îşi roti berea din halbă şi se uită cum se destramă spuma. Cu toată indiferenţa tonului, în ochi avea o privire plată, uscată.

— New York? Pentru ce? Trudie râse uşor, nevenindu-i să creadă. Cei mai mulţi fermieri de pe-aici nu-şi pot permite o halbă cu bere şi tu îţi iei vacanţă.

– Nici eu nu mi-aş putea permite. Nu e o vacanţă. E o călătorie de afaceri, o corectă Brig iute. Gura i se arcui într-o expresie de cinism. Trebuie să-mi vizitez un văr bogat şi să văd dacă n-aş putea căpăta ceva favoruri.

– Un văr bogat?

– Mda. Dădu băutura peste cap şi puse halba jos. Luând ţigara care ardea în scrumieră, o iăsă să atârne între buze, mijindu-şi ochii din cauza fumului. Ridicându-se în picioare, duse mâna la buzunar.

– Cât îţi datorez pentru bere?

– A făcut cinste firma. Anulă cu un gest tentativa lui de plată şi adaugă mai încet: totul e pe socoteala firmei. Ştii asta, Brig.

– Mulţumesc. Un zâmbet uşor înmuie linia de obicei dură a gurii lui.

Brig înţelesese mesajul ei. Fiecare oraş, cât de mic, avea cota sa de băuturi locale şi o târfă sau două, chiar dacă lumea respectabilă, care mergea regulat la biserică, nu voia să admită. Trudie intra în a doua categorie. Exceptând prima dată când o vizitase, nu trebuise să plătească niciodată pentru serviciile ei, aşa că, treptat, încetase s-o privească în această lumină în ultimii zece ani. Era o femeie caldă, căreia îi plăcea să dăruiască, şi care-şi suplimenta veniturile exercitând în timpul liber slujba cea mai bine plătită pe care o putuse găsi. Nu era o profesionistă cu suflet dur. Pe femeile de acel fel, Brig le privea cu dispreţ.

– Mai ia o bere. Trudie îi turnă una înainte ca el să apuce să refuze. Ridicând uşor din umeri, Brig se aşeză înapoi pe scaun.

Blonda se duse la tejgheaua pe care-şi lăsase sticlele de băutură.

— Ce iarnă grea a fost. A lovit pe toată lumea. Scoase de sub tejghea o scăriţă de lemn şi luă două din sticle, strângând una sub braţ. Jake Phepls a fost pe-aici luna trecută şi zicea că a rămas fără fân încă din martie.

— Eu am avut destul. Dar viscolul din mai m-a lovit tocmai la vremea fătatului. Brig băuse prima bere pentru a-şi potoli gâtul uscat; pe a doua o sorbea pe îndelete. Am pierdut cam două treimi din viţeii nou-născuţi.

— Oh, nu, Brig. Se uită peste umăr şi-i adresă o privire compătimitoare.

— După cum ziceai, a lovit rău pe toată lumea.

Strivindu-şi ţigara în scrumieră, o privi urcând două trepte şi sprijinindu-şi un genunchi pe tejghea pentru a ajunge la un raft de sus, de pe peretele din spatele barului. Fusta neagră şi strâmtă i se ridică într-o parte pe coapsă. Atenţia lui fu captată de fesele ei, în formă de inimă şi de conturul picioarelor. Simţi din nou agitaţia aceea interioară.

Trecuse o secundă bună până ca Brig să-şi dea seama că Trudie se întorsese pe jumătate şi se uită la el. Îşi ridică privirea îndrăzneţ. Ceva părea să fi luat foc în ochii ei. Observă felul în care sânii ei întindeau materialul bluzei în timp ce ea trase adânc aer în piept. Apoi coborî cele două trepte.

— Călătoria asta la New York, zise ea moale, venind iar în faţa lui, trebuie să pleci imediat?

— N-am nimic de câştigat dacă o amân.

— Nici măcar până mâine? Fără să-i dea şansa să răspundă, aruncă o privire celor doi bărbaţi din cealaltă parte a barului. Hei, voi doi, mai doriţi altceva?

Cei doi ridicară privirea de pe schiţa pe care o făceau pe un şerveţel. Unul scutură din cap şi celălalt îi răspunse „nu".

– Mă duc în spate să mai aduc nişte marfă. Dacă intră cineva, mă strigaţi, da?

– Sigur.

Ochii ei albaştri îl ademeneau tăcuţi pe Brig, în timp ce ea îl întrebă:

– Vrei să mă ajuţi că aduc un butoi de bere?

Drept răspuns, Brig se ridică de pe scaun şi se duse în spatele tejghelei. Trudie o luă înainte spre camera din spate, oprindu-se să închidă uşa după Brig. Stătea astfel încât el fu nevoit să se frece de ea când trecu pe alături. Simţi tremurul din corpul ei în timpul atingerii şi mirosul greu al colonie ieftine. Receptând mesajul ei tăcut, Brig îşi putea auzi bubuitul propriei inimi. După o iarnă lungă în izolare, dorinţele lui erau uşor de stârnit.

– Butoiul e acolo. Îi indică un colţ îndepărtat al camerei slab iuminate şi făcu un pas în acea direcţie.

Degetele lui o prinseră de coate, oprind-o.

– La dracu' cu butoiul, Trudie.

Îi permise o secundă de rezistenţă, deşi ştia că ea n-avea de gând să se împotrivească, apoi o trase în braţele sale. Uitase cât era ea de scundă în timp ce îşi coborî capul ca să-i ceară buzele roşii, deja întredeschise pentru a-i primi sărutul.

Sângele începu să-i alerge fierbinte când ea îşi mută complet rotunjimile peste el. Sânii fermi, rotunzi îi împungeau pielea ca o pereche de nasturi tari apăsând prin cămaşa lui. Îi auzi suspinul şi îi simţi mâinile nerăbdătoare agăţându-se de gâtul lui. Limba ei desenă un cerc umed peste buzele lui, apoi îi cercetă gura. Agresiunea ei dezlănţui latura sălbatică

a firii lui. Brig îşi recuceri rolul dominant, zdrobindu-i buzele în săruturile sale, până când tensiunea din gât deveni prea mare şi-şi înalţă capul pentru a o uşura. Răsuflarea îi era încărcată de pasiune. Trudie palpită toată. Degetele ei tremurătoare descheiară nasturii cămăşii şi se strecurară înăuntru pe pielea lui, încurcându-se în părul aspru de pe piept.

— Nu trebuie să pleci azi, Brig, şopti cu o voce vibrantă. Ai timp destul şi mâine. Eu termin aici în câteva ore.

Buzele ei depuneau săruturi umede pe pieptul lui, răsuflarea ei încălzindu-i carnea deja aprinsă. Încăperea era rece, dar Brig simţea cum i se scurge transpiraţia pe spinare. Mâinile lui făceau incursiuni la întâmplare pe umerii, talia şi fesele ei, apăsându-i coapsele cu putere peste ale lui. Simţea o dorinţă dureroasă care ameninţa să-l devoreze.

Când Trudie îşi înalţă capul, el îi privi buzele moi şi roşii acoperindu-i-le cu un sărut.

— Te rog, rămâi, Brig, cerşi ea sub gura stăpânitoare. A trecut atât de mult timp.

— Nu te cred, murmură el cu scepticism brutal şi încercă să-i amuţească vorbele necesare. Trecuse de punctul în care i-ar mai fi păsat cine a fost înaintea lui.

— Nu. Cu tine-i altfel, Brig, protestă Trudie. E deosebit. Eu... Ştii că aşa e.

— Da, da, ştiu, acceptă el, nerăbdător.

Rezistenţa ei simbolică iuă sfârşit şi păru să se topească în el.

— Fă dragoste cu mine, Brig. Acum, îl rugă ea apucându-se să-i descheie şi restul nasturilor de la cămaşă.

Hainele ei strâmte constituiau obstacole nedorite. De-abia reuşise să-i tragă fusta peste şolduri că o voce de afară strigă:

– Trudie! Ai un client!

Ea înlemni în braţele lui şi Brig îi ordonă:

– Ignoră-l!

– Nu. Se zbătu în strânsoarea lui de oţel. Or să trimită pe cineva aici ca să mă caute. Lasă-mă să mă duc, Brig. Te rog!

Slobozind printre dinţi un întreg şir de înjurături sălbatice, îi dădu drumul şi se dădu la o parte. Se chinuia sub puterea forţelor primitive care nu erau atât de uşor de controlat, odată stârnite. Trudie îşi aranjă în grabă hainele şi-şi netezi nervoasă părul. Cerându-şi iertare din priviri, fugi spre uşă.

Nu putea ieşi afară, nu încă, cu mădularul tare împungându-i materialul jeans-ilor. Brig înjură din nou şi-şi şterse transpiraţia de pe bărbie. Pe dosul palmelor se mânji cu ruj de buze. Trăgându-şi batista din buzunarul de la spate, îşi şterse gura şi mâna, apoi o înfundă la loc, în buzunar.

Trecură câteva minute până simţi că şi-a refăcut suficient ţinuta ca să se poată întoarce la bar într-un mod decent. Reperă butoiul cu bere, îl ridică pe umăr şi se îndreptă spre uşă. Când intră, Trudie îi adresă o privire temătoare, dar înflăcărată.

– Unde vrei să ţi-l pun?

– Poţi să-l laşi acolo, până una alta. Îi indică un loc gol de sub tejghea. După ce-l lăsă jos, Brig înconjură tejgheaua spre scaunul lui, în faţa căruia era halba aproape plină. Asta cred că s-a trezit, îi zise ea. Îţi aduc una proaspătă.

— Nu te deranja. O bere n-ar fi putut să-i stingă setea pe care o avea. Brig se îndreptă spre uşa de la intrare.

— Unde pleci? Trudie se grăbi să iasă de după tejghea ca să-l prindă.

— La o plimbare. Ştia că sună tăios şi fără sentiment. La drept vorbind, nu fusese vina ei. Dar era încă agitat pe dinăuntru şi ursuz ca un urs grizzly scos din hibernare.

— Te întorci? Îi cercetă faţa încruntată pentru a-i intui răspunsul.

— Nu ştiu. N-ar fi trebuit să se oprească aici. Ar fi fost cu cincizeci de kilometri mai aproape de Idaho Falls dacă n-ar fi făcut-o, şi astfel mult mai aproape de New York, unde putea afla dacă paisprezece ani de muncă vor fi salvaţi sau pierduţi pentru totdeauna. Pe moment, importanţa acestui lucru pălise sub puterea nevoilor primitive. Trudie îi strânse mâna şi ceva tare se înfipse în palma lui bătătorită de muncă. Fir-ar să fie, Trudie! blestemă Brig din nou pentru că-i cerea ceea ce nu putea fi satisfăcut în acel moment.

— E cheia de acasă, identifică ea obiectul pe care el îl luase drept unghiile ei. Este singura pe care o am. Vrei să mă aştepţi acolo? Termin repede aici.

Degetele lui se închiseră într-un pumn în jurul cheii. Cu un semn scurt de încuviinţare, Brig porni din nou spre uşă. De data aceasta Trudie nu-l opri. Afară se opri să inspire adânc. Aerul era proaspăt şi curat. Se întrebă dacă luase cheia pentru că dorea într-adevăr să fie cu Trudie sau din cauză că voia să amâne călătoria la New York. Oftând, Brig se hotărî că era o combinaţie din amândouă.

Întinzând mâna, Brig scutură scrumul ţigării în scrumiera de pe noptieră. Şuviţe ondulate, blonde, îi gâdilau bărbia şi le netezi pe capul cuibărit la pieptul lui. Apoi mâna lui se întoarse pe rotunjimea pieptului gol al lui Trudie. Trudie îşi lăsă degetele să exploreze pieptul lui tare, urcând pe umărul lui stâng şi desenând linia albă a unei cicatrici pe care nu creştea păr.

— De ce nu te-ai însurat până acum, Brig? Vocea ei era meditativă, în timp ce degetele ei butucănoase continuau să-i mângâie pielea.

Femeile, se gândi el cu plictiseală absentă; de ce trebuie întotdeauna să vorbească după ce fac dragoste? Şi-ar fi fumat mult mai bine ţigara în linişte, decât să-i asculte murmurele ei. Oftând, se ridică numai cât să poată răspunde.

— Sunt mulţumit de unul singur, bănuiesc. Trase din ţigară şi lăsă dârele gemene de fum să-i intre în nas.

— N-ai fost niciodată îndrăgostit?

— Cred că nu. Nu, de când descoperise că iubea mai mult o femeie înainte de a o avea la pat, decât după aceea, continuă în gând.

— Mi-ai spus odată că ai fost mercenar. Care-i adevărul? întrebă curioasă, schimbând subiectul.

Fruntea i se încruntă scurt. Îi spuse el asta? Acei ani erau timpuri despre care rar discuta cu cineva. Se gândi să nege, dar de fapt nu-i era ruşine de ceea ce făcuse.

— Da, este adevărat, admise în cele din urmă.

— De ce?

– De ce-i adevărat? Își propti capul pe o pernă și zâmbi peste cârlionții ei blond-arămii, găsindu-i întrebarea puțin ciudată.

– Nu, prostuțule! Trudie râse și ridică ochii spre el. Îi rămăse prea puțin din machiaj pe față. El îi sărutase cea mai mare parte, iar restul se șterse pe cearșafuri. Părea mai bătrână așa, nefardată, cam de vârsta lui, dar, într-un fel, mai atrăgătoare. De ce ai devenit mercenar?

– Nu știu. Bănuiesc că m-am imaginat un fel de soldat al norocului. Trecuse prea mult timp ca să-și mai amintească care ar fi fost motivele lui atunci. Și oricum, nu-l mai interesau acum.

– Dar cu siguranță că familia ta... începu ea.

– Părinții mei sunt morți. Dar Brig nu-i povesti despre împrejurările morții lor sau despre supraviețuirea lui după accidentul care le curmase viața. Bunicul m-a crescut – sau a încercat. Nu am reușit niciodată să ne înțelegem. Eu eram prea sălbatic și rebel, iar el prea sever. Până să împlinesc cincisprezece ani, am fugit de acasă de șapte ori. La șaptesprezece ani m-am înrolat și am făcut un tur al Asiei de Sud-Est – Vietnam, Cambodgia, Laos. Când am venit înapoi, nimic nu se schimbase. Bunicul meu trăia în continuare într-o lume care se închina doar la doi zei – banii și afacerile – unde un om este judecat după numărul cifrelor din contul bancar și după lumea influentă pe care o cunoaște, și nu după cum a câștigat banii sau ce fel de om este. Strivi țigara în scrumieră, dând afară ultimul nor de fum.

– Dar de ce te-ai făcut mercenar? Trudie se ridică într-un cot ca să-i vadă mai bine fața. Expresia lui îi spuse puțin.

Vârful bătătorit al degetului lui trasă o curbă uşoară de pe un obraz, sub bărbie, peste gâtul ei, spre celălalt obraz.

– Pentru că ştiam să ucid rapid şi în linişte. Eram versat în mânuirea a mai toate armele fabricate la acea vreme şi puteam să învăţ şi pe alţii cum să le folosească. Brig se opri văzând tresărirea de teamă din ochii ei, o bănuială dureroasă şi se gândi că ar fi fost mai bine dacă-şi ţinea gura. Era tot ce ştiam când am terminat serviciul militar. Era ceea ce făceam cel mai bine. Când cineva s-a oferit să-mi plătească o grămadă de bani ca să fac asta, am acceptat.

– De-asta ai făcut-o? Pentru bani?

– Cred că aşa am crezut atunci, admise el. Dar probabil că de fapt încercam să i-o întorc bunicului. Era livid când i-am spus ce aveam de gând să fac. După părerea lui, mercenarii erau drojdia societăţii. Pentru el nu conta că oamenii care lucrau pentru el erau ceva mai mult decât atât. Mergeau de-a lungul şi de-a latul ţării, înfiinţând lanţul lui de magazine cu preţuri ceva mai reduse, şi-i făceau pe comercianţii locali să dea faliment. El angajă mercenari respectabili, dar nu putea suporta gândul că nepotul lui să devină unul dintre ei. A făcut avere şi a ruinat o mulţime de oameni de treabă pentru aceasta.

Vocea îi devenise dură la amărăciunea amintirii. În timp ce unii admirau strălucirea afacerilor bunicului şi alţii îi invidiau bogăţia, Brig simţea numai dezgust pentru omul al cărui nume îl purta – Brigham Sanger, fondatorul Magazinelor cu Preţuri Reduse Sanger.

– Brig? Vocea lui Trudie era şovăitoare. Era puţin speriată de răceala din ochii lui.

Ochii lui îşi pierdură aspectul dur în timp ce se întoarseră spre ea. Un fel de zâmbet îi atinse gura, curbându-i colţurile sub mustaţă.

— Bunicui meu este probabil motivul pentru care m-am tot angajat să lupt de partea învinşilor. Totdeauna am încercat să aplanez divergenţele.

— U... unde ai lucrat? Aproape fără să vrea, era fascinată de trecutul lui; înfricoşată şi totuşi atrasă.

— America Centrală, Africa, America de Sud. M-am mişcat mult. Trebuie să-ţi spun că nu eram prea dibaci în alegerea învingătorului, aşa că războaiele rareori durau mult. Fie asta, fie că rămâneam fără bani, ceea ce însemna că nu eram plătit, sau nu erau bani pentru muniţie şi arme... sau mâncare. Brig nu intră în detalii în legătură cu camarazii ucişi, hrana care nu putea fi mâncată dar era oricum consumată pentru că nu exista altceva, sau dormitul pe pământul gol, fără nici o protecţie. Şi nu vorbi despre soldaţii care căzeau sub cătarea puştii lui.

— De ce n-ai continuat cu... meseria asta? Trebuie să fi fost tânăr la vremea aceea. Renunţă să mai facă vreo încercare să-şi ascundă curiozitatea, în timp ce se cuibărea într-o poziţie mai confortabilă pentru a-i asculta răspunsul.

Cearşaful era drapat în jurul coapselor ei. Globurile grele ale sânilor îi atârnau, cu vârfurile mari, roze, legănându-se când se mişca. Brig era distras pe moment de la întrebarea ei. Întinse mâna să-i mângâie un sân.

— A fost o ambuscadă. Patrula mea a fost prinsă chiar în mijlocul ei. Îmi amintesc cum un glonţ mi-a sfâşiat umărul şi apoi am strigat la toată lumea să se adăpostească. Apoi totul s-a întunecat spuse el.

Când mi-am revenit, era un doctor lângă mine. Avea un bisturiu şi o pereche de cleşti în mâini. Tocmai se pregătea să-mi scoată glonţul. Eram întins pe pământ, sub o bucată de pânză de cort întinsă ca un umbrar. Muştele roiau peste tot. Doctorul mi-a băgat un cartuş între dinţi şi mi-a zis să-l muşc. Spitalul improvizat n-avea nici un fel de anestezic. Când a început să sondeze şi să taie în carne, mi-am dat seama deodată că nu vroiam banii lor blestemaţi sau războiul lor. Până să-mi pierd cunoştinţa am jurat că dacă supravieţuiesc la aşa zisa „operaţie", o să plec dracului de acolo. Viaţa mea valora mult mai mult decât banii pe care mi-i dădeau.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Dacă am supravieţuit? Nu, am murit, luă Brig întrebarea în zeflemea.

— Nu, te întrebam dacă ai plecat după asta.

— Da. Imediat ce m-am putut mişca, am luat-o înspre State... şi am ajuns aici. Sfârşitul poveştii. Dădu s-o tragă iar în braţe şi începu o explorare mai intimă a pieptului ei bogat.

Dar Trudie nu fu mulţumită şi puse o mână pe el pentru a menţine distanţa.

— Când te-ai întors, ţi-ai mai văzut bunicul?

— Nu. Avusese un accident vascular şi îl îngropaseră cu o lună înainte de a mă întoarce eu. Prinse mâna de pe pieptul lui care se încorda ca să-l ţină deoparte şi o aduse la gură. Îi sărută vârfurile degetelor, alunecând încet către palmă, lingând căuşul sensibil cu vârful limbii. Auzi geamătul uşor al dorinţei pe care ea încerca s-o înăbuşe.

— Dar afacerile lui? Se lăsă trasă jos. Banii?

– A lăsat totul unui alt nepot, vărul meu. Nu era adevărul curat, dar Brig era obosit de atâtea întrebări. Şi răspunsul la asta nu era câtuşi de puţin treaba ei.

– Vărul pe care te duci să-l vizitezi la New York? insistă ea?

– Exact.

Brig o rostogoli pe spate. Cel mai eficient mod de a-i amuţi şirul nesfârşit de întrebări părea să fie sărutatul. Răvăşindu-i buzele, simţi cum îi scade rezistenţa. Îi cuprinse sânul în palmă şi, mângâindu-i sfârcul cu degetul mare, i-l făcu ca de piatră. Genunchiul lui îşi făcu drum între picioarele ei, despărţindu-i-le.

Gura lui urmă linia obrazului ei, către gât, Trudie îi şopti în ureche.

– Eşti un ticălos sadea, Brig McCord. Vocea ei era şovăitoare, cerându-i, parcă, s-o facă să simtă din nou fiorii plăcerii. El râse încet de insulta ei iubitoare.

Capitolul 2

Zgomotul. Uitase zgomotul unui oraş mare. Fluxul traficului era un vuiet constant, punctat de claxoane şi de fluierăturile după taxiuri. Voci cu o varietate de accente şi limbi necunoscute, păreau să-i bubuie în urechi. Căldura i se părea înăbuşitoare, obişnuit fiind cu răcoarea munţilor. Soarele se târa pe cer iar străzile de beton şi clădirile se coceau la căldura lui. Aerul era poluat de mirosuri de benzină şi fum de eşapament. Nici măcar cârnăciorii şi hot-dogs de la tarabele din colţurile străzilor nu aveau o aromă apetisantă.

Aşteptându-şi restul, Brig se aplecă şi privi înăuntru prin fereastra deschisă a taxiului. Şoferul număra încet şi serios mărunţişul, cotrobăindu-se în buzunare şi mutându-şi banii dintr-unul în altul. Era un truc vechi prin care îşi mărea bacşişul, punând la încercare răbdarea pasagerului care-şi aştepta restul.

— Timpul tău ţi-l pierzi, prietene, îl informă Brig sec pe taximetrist. Eu am toată ziua la dispoziţie. Ultima bancnotă se alătură în mod miraculos celorlalte şi omul îi înmână banii. Mulţumesc!

Se retrase pe trotuar şi taxiul demară, pierzându-se în traficul intens. Brig se opri să privească în sus la clădirea ce se înălţa în faţa lui. Birourile centrale ale Companiei Sanger ocupau întregul etaj douăzeci şi trei.

— Cresc înalte în New York, cowboy, glumi un pieton.

Privirea lui prăfuită îl fulgeră pe tânărul care râdea deja împreună cu însoţitorul lui. Brig observă privirile curioase atrase de pălăria lui cu boruri late, albă, cizmele cafenii şi costumul lejer, de croială vestică, verde de pădure. Probabil că ar fi atras mai puţin atenţia dacă ar fi purtat o robă lungă de şeic, se gândi cinic.

Intrând în clădire, se îndreptă către lift. Uşile glisară şi săgeata „sus" se aprinse. Brig păşi înăuntru şi apăsă butonul etajului. Mai intrară câteva persoane, printre care două femei tinere. Brig îşi scoase pălăria, în timp ce toată lumea se împingea pentru a face loc mai mult. O brunetă tânără stătea lângă el, privindu-l cu coada ochiului. Nu părea destul de vârstnică pentru a fi terminat şcoala, dar Brig bănui că avea probabil vreo douăzeci de ani. Acum, toate fetele i se păreau atât de tinere. Îşi amintea de vremurile când considera fetele de douăzeci de ani bătrâne. Un semn de bătrâneţe, se gândi, strâmbând din nas şi buzele i se curbară amuzate sub mustaţa groasă.

— Sunteţi din Texas? întrebă fata cu o privire pe care, în mod sigur, n-o interesa doar apartenenţa statală. Era la fel de scundă ca Trudie, ajungându-i de-abia la umăr.

— Idaho.

— Idaho, repetă fata. Brig îşi dădea seama din expresia ei mirată că n-avea nici cea mai mică idee pe unde venea statul acesta. Îl străbătu o undă de dezgust. Oare nimeni din New York nu realiza că mai erau încă patruzeci şi nouă de state? Tâmpita asta credea probabil că Idaho e un cartof.

Ascensorul se opri şi uşile se deschiseră silenţios.

– Mă scuzaţi. Este etajul meu. Îşi croi drum pe lângă fata care era speriată de comportarea lui nepoliticoasă.

Din obişnuinţă îşi puse pălăria pe cap imediat ce ieşi din lift. Uşile de sticlă erau împodobite cu litere aurii şi negre, compunând numele firmei: „Magazinele cu Preţ Redus Sanger" şi dedesubt „Sediul Central al Companiei". Brig simţi un nod în stomac, o senzaţie pe care n-o mai simţise din zilele lui de guerilă.

Fălcile i se strânseră, întinzând un muşchi din obrazul lui ars de soare. Fu cuprins de un calm neobişnuit.

Cu paşi lungi, fără grabă, merse spre uşile de sticlă al oficiului de recepţie şi le deschise. O negresă foarte atrăgătoare stătea în spatele unui birou mare. Avea un aspect de eficienţă, combinat cu un calm aparent. Avea ochii căprui şi inteligenţi. Zâmbetul pe care l-l adresă era doar politicos şi nimic mai mult.

– Pot să vă ajut cu ceva? Vocea ei era învăluitoare şi liniştită, foarte plăcută la ureche.

Pălăria îi dispăru din nou de pe cap în timp ce Brig se aplecă în faţa biroului.

– Max Sanger, vă rog. Brig îşi mitralie scurt cererea. Ochii ei îl cântăriră scurt, o sprânceană ridicându-se uşor, ezitantă.

– Preşedintele companiei?

– Exact. Avea în ochi un licăr ironic. Evident, nu îndeplinea standardele cerute celor care doreau să-l vadă pe preşedintele firmei.

– Aveţi programată o întâlnire?

– Nu.

– Îmi pare rău. Domnul Sanger este un om foarte ocupat. Nu poate primi pe nimeni fără o întâlnire fixată anterior. Vă fac legătura cu secretara lui, dacă

doriţi şi ea să vă informeze în funcţie de agenda lui când ar putea fi liber.

Brig ascultă toate explicaţiile foarte politicos. Zâmbi, dar era un zâmbet rece. Lovi uşor biroul cu borul pălăriei.

— Sunaţi-l pe Max şi ziceţi-i că e aici Brig McCord. Mă va primi.

Fără să aştepte răspuns, Brig se întoarse şi străbătu oficiul de recepţie încărcat de plante ornamentale în ghivece, mobilă ultramodernă de sticlă şi crom şi covoare groase de lână. Se opri la fereastra de la care se putea vedea centrul Manhattanului şi ceva verde înspre nord, Central Park. Ţinuta lui zveltă cu picioarele uşor depărtate, avea o atitudine dominatoare, cu o mână înfundată neglijent în buzunarul pantalonilor. Ţinându-şi pălăria în mână, o bătu uşor de coapse, cu o nerăbdare vagă.

În spatele lui auzi femeia luând receptorul. Peste câteva secunde vorbea încet cu cineva, murmurul pe ton scăzut făcând cuvintele neinteligibile.

— Domnul McCord? La vocea ei întrebătoare, Brig se întoarse pe jumătate să o privească. Ţinea receptorul într-o mână, acoperindu-l cu palma. Secretara m-a informat că domnul Sanger este într-o şedinţă. A lăsat vorbă să nu fie deranjat. Doriţi să vorbiţi cu ea?

După ce dădu negativ din cap, Brig zise calm:

— Spuneţi-i să-i transmită mesajul meu.

— Îi spun. Părea sceptică, dar se supuse. În timp ce minutele treceau, Brig îşi întoarse atenţia la ceaţa şi fumul care atârnau în jurul vârfurilor zgârie-norilor. La declicul telefonului, aruncă o privire peste umăr. În trăsăturile atrăgătoare ale feţei de culoare, apăruse o notă nouă, de respect.

— Domnul Sanger va ieşi imediat, domnule.

— Mulţumesc. Buza i se curbă cinic. Nimic nu se schimbase din vremea bunicului până acum. Un om era încă judecat după cel care sărea la strigătul lui. Brig nu se întoarse de la fereastră până când nu auzi zgomot de paşi pe coridor.

Bărbatul care venea spre el avea întipărit pe faţă un zâmbet profesional. Cu toată jovialitatea expresiei sale, zâmbetul nu-i atingea însă ochii reci, albaştri. Îmbrăcat într-un costum de culoare închisă, cu vestă, cu cămaşă şi cravată asortate, avea constituţia suplă a unui dansator. Brig nu avea nevoie să-i vadă căptuşeala hainei pentru a şti că era făcută pe comandă de cel mai bun croitor al zilei. Singurele schimbări pe care cei paisprezece ani le făcuseră în vărul său erau sclipirile distinse de gri din părul său negru, ondulat. Max era cu zece sau unsprezece ani mai în vârstă decât el, apropiindu-se de cincizeci. Aspectul său era şlefuit cu grijă pentru a proiecta imaginea cea mai bună. Brig prinse un iz de colonie bărbătească şi nu se putu abţine să-l compare cu mirosul său înţepător, ca al unui sconcs.

— Brig! Vocea lui Max Sanger sună sincer încântată, dar Brig ştia mai bine. Dumnezeule, Brig! Cât a trecut?

— Paisprezece ani. Mâna îi fu strânsă de degete netede, în timp ce altă mână îi prinsese antebraţul pentru a demonstra afecţiunea lui. Brig era conştient de propriile sale palme bătătorite.

— O strângere de mână frumoasă, fermă, Max, observă cu răceală. Exact aşa cum ne-a învăţat bătrânul.

O mică stingherealã licări în ochii albaştri, dar fu repede mascată când vărul său începu să râdă.

— Nu te-ai schimbat deloc, Brig. Ai rămas tot cinicul pe care-l ştiam. Îşi înfipse o mână în umărul lui Brig în încercarea de a stabili o camaraderie care nu existase niciodată între ei. De ce nu mi-ai dat de ştire că vii? Nu mi-a venit să cred când mi-a spus secretara că eşti aici.

— O tactică învăţată pe vremea când eram mercenar — niciodată nu avertiza înainte de a lovi.

Vărul lui îşi abandonă pretenţia de prietenie, braţul căzându-i deoparte.

— Nu sunt duşmanul tău, Brig, afirmă el.

Brig simulă o uşoară surpriză.

— Am spus eu că ai fi?

Cu o gură subţiată, Max Sanger făcu un gest spre zona recepţiei şi sugeră:

— Ce-ar fi să mergem în biroul meu să stăm de vorbă în linişte?

— Chiar aşa, acceptă Brig şi-l urmă la un pas, în timp ce vărul său îl conduse pe coridor. La capătul mai îndepărtat se găsea o uşă dublă. Max o deschise şi aşteptă că Brig să intre primul. Secretara ridică ochii la intrarea lor, privirea scrutându-l curioasă pe Brig. Era o femeie mai în vârstă, rigidă şi formală.

— Nu sunt aici pentru nimeni, Agnes, îi spuse Max. Altă uşă îi duse într-un birou interior.

Era o cameră masivă, ocupând un colţ al clădirii. Ferestre mari erau întinse pe doi pereţi. Un birou mare din lemn de esenţă tare era aşezat pe diagonală în colţ, cu un scaun confortabil de piele, în spatele lui. Într-o parte erau două fotolii capitonate, o canapea lungă, o măsuţă de cafea şi un bar. Brig se duse spre fereastră să admire privelişte.

— Impresionant, murmură cu o urmă de sarcasm. Dar aşa a fost proiectat să fie, nu-i aşa? Nici un

comentariu nu veni de la Max Sanger în timp ce se aşeză şi-şi lăsă statura suplă să se cufunde în scaunul din spatele biroului său. Se răsuci spre Brig, lăsându-se pe spătarul scaunului pentru a-l privi, îngustându-şi ochii albaştri Brig duse mâna la buzunarul cămăşii după pachetul de ţigări. Mâna lui rămase acolo un moment. Te deranjează dacă fumez? întrebă.

— Nu te-ai opri, oricum. Max mută scrumiera grea de cupru de pe birou în dreptul lui Brig. De ce nu treci la obiect, Brig? Asta nu-i o vizită de complezenţă. Nu încerci să restabileşti vechi legături de familie. De ce ai venit de fapt?

Cu o mână, Brig aprinse un chibrit şi duse flacăra la ţigară.

— Poate că în calitatea mea de principal acţionar, am venit să văd cum merge compania. Scoase un fir subţire de fum.

— Compania nu înseamnă nici cât un rahat pentru tine! luă Max în derâdere această posibilitate.

— Ai dreptate, fu Brig de acord cu un zâmbet fals. Apelez la drepturile mele.

— Nu prea mai ai aşa ceva. Max se balansă înainte cu scaunul, albindu-se puţin. Ştii care au fost prevederiie din testamentul bătrânului. În afara cazului în care lucrezi pentru companie, nu ai dreptul la nimic.

— Şi tu ştii că aş fi putut contesta asta.

— Ai avut de ales. Şi tu singur ai decis să nu conteşti, i-o întoarse vărul său. N-ai vrut să ai de-a face cu câştigurile lui „murdare". Tu aveai deja banii tăi blestemaţi, bani pe care ţi-i câştigaseşi singur.

— N-ai mai sta acum în fotoliul acesta dacă eu nu m-aş fi dat atunci deoparte, îi aminti Brig rece. Nici măcar n-ai mai fi aici dacă nu-ţi dădeam procura să-

mi votezi acţiunile. N-am venit să-ţi iau scaunul. Compania este a ta. Dar îmi eşti dator, Max.

Max părea pregătit să argumenteze. În loc de aceasta însă, puse o întrebare printre buzele strânse:

– Atunci spune-mi ce vrei?

– Am nevoie de un împrumut. Douăzeci de mii.

Pe faţa vărului său flutură o expresie de amuzament. Ezită pentru un moment, apoi deschise sertarul din mijloc al biroului său. Scoţând un dosar, îl trânti pe birou în faţa lui Brig. Pe el scria „Confidenţial".

– Citeşte-il Max îl invită cu un gest să ia dosarul şi se lăsă înapoi pe spate, sprijinindu-şi coatele pe braţele fotoliului.

Brig ezită, apoi luă dosarul. Era un raport financiar întocmit de o firmă de contabilitate, incluzând balanţa, declaraţia de profituri şi pierderi, o listă a activelor şi pasivelor pe termen lung şi scurt. Brig aruncă primelor două pagini o privire scurtă, de identificare. Când cifrele începură să capete un înţeles, studie raportul mai în detaliu. Simţi încetul cu încetul cum i se strânge stomacul. Se uită dur la bărbatul din partea cealaltă a biroului. Expresia iniţială a vărului său, de satisfacţie amuzată făcuse loc uneia de resemnare tristă.

– Este ultimul raport contabil. L-am primit ieri, spuse Max. Pot să-l mai ascund vreo două luni, poate mai mult. Compania aceasta nu are douăzeci de mii de dolari, Brig.

– Cu tine preşedinte, ar trebui să fiu surprins că n-a dat faliment până acum. Lăsă raportul pe birou, luptându-se cu furia şi frustrarea care îi creşteau înăuntru. Cum s-a întâmplat?

– Profiturile au început să scadă din magazine. Ştii în ce criză e în ultimul timp toată economia. Am

încercat să diversific afacerea şi am făcut vreo două investiţii proaste.

– Două? Trebuie să fi fost mai mult de două ca să aduci compania în halul ăsta. Supărarea, dispreţul şi dezgustul, toate se amestecau în răspunsul lui Brig. Ar trebui să fii urmărit pentru administrare proastă a fondurilor.

– La dracu', Brig! Max sări în picioare într-o autoapărare furioasă.

– Las-o baltă. Nu voi fi eu cel care să te reclam. Bănuiesc că n-a mai văzut nimeni raportul.

– Nimeni.

– Atunci nu l-am văzut nici eu. Tot ce vreau este suma de douăzeci de mii, îl anunţă Brig. Nu-mi pasă dacă-i primesc de la companie sau de la tine personal. Şi nu încerca să mă convingi că n-ai supt o avere, fiindcă te cunosc prea bine. Disperarea propriei situaţii personale îi aduse o notă suplimentară de asprime în voce. Se lupta pentru viaţa lui.

Max păru să se micşoreze în scaunul său. Nu mai putea privi în ochii căprui.

– Nu am nici bani personali, recunoscu după o lungă pauză. Tot ce am şi tot ce am putut împrumuta, cerşi sau fura este băgat într-un proiect de investiţii în terenuri în California. Deocamdată nu pot scoate banii din terenuri. Nu-mi permite legea.

O mânie rece se revărsă asupra lui Brig. Îi venea să-l apuce pe Max de gulerul cămăşii şi să-i zdrobească trăsăturile frumoase cu pumnul până le-ar face o masă sângerândă. Înainte ca impulsul violenţei să-l copleşească, Brig se sculă şi se duse încordat la fereastră. Fusese un prost să vină aici, un prost să spere că ar putea primi vreun ajutor de la vărul lui. Poate dacă ar vorbi cu bancherul din nou... Poate dacă şi-ar vinde

toată cireada de vite şi oile... dar din ce-ar mai trăi anul viitor? Era ţintuit între ciocan şi nicovală.

— De ce îţi trebuiau aceşti douăzeci de mii, Brig? Vocea lui Max sună joasă şi respectuoasă, ca şi cum ar fi fost conştient că tonul nepotrivit ar trezi lupul care doarme.

— Am nevoie de bani gheaţă. Balanţa mea arată de o mie de ori mai bine decât a ta, dar se întâmplă să am mare nevoie de bani pentru vite şi pământ, admise el. M-am tot zbătut în ultimul timp. Dar n-am reuşit să o scot la liman.

Întorcându-se de la fereastră, porni către uşă. Nu mai avea nici un motiv să mai rămână.

— Unde te duci?

— Înapoi la hotel să-mi fac ieşirea şi să prind primul avion înapoi spre Idaho. Brig nu privi înapoi. Încă nu putea garanta că se putea stăpâni să nu pună mâna pe vărul său. Apăsă clanţa uşii.

— Aşteaptă, zise Max. Poate că putem face o afacere din care să câştigăm amândoi nişte bani.

— În primul rând, Max, nu-mi miroase bine nici o afacere de-a ta. Şi în al doilea rând, nu lucrez cu cineva care mă sileşte să mă uit tot timpul peste umăr de frică să nu mă trezesc cu un cuţit înfipt în spate. Deschise uşa.

Max se grăbi să-l prindă în timp ce Brig ieşise din anticameră în coridor.

— E aproape ora prânzului. Hai să luăm masa. Nu pierzi nimic dacă mă asculţi, argumentă el.

— O să-ţi pierzi tu timpul!

— E timpul meu.

— Şi al meu, contră Brig. Poţi să-mi explici micul tău aranjament în taxi, pe drumul spre hotel.

Lui Max nu-i plăcură condiţiile dar era destul de deştept să nu mai preseze. Între ei nu fusese vreodată o relaţie prea apropiată. De când Brig se dusese să stea cu bunicul său, Max nu-l mai înghiţea, aproape îl ura. Brig fusese întotdeauna nepotul favorit, moştenitorul ales pentru tronul Sanger, chiar dacă Max era cel mai în vârstă. Totul i-ar fi rămas lui Brig, dacă ar fi îndeplinit condiţiile din testamentul bunicului. Max preluase totul când Brig nu respectase condiţiile. Acum era în mare dificultate, dar poate că exista o cale de ieşire cu ajutorul lui Brig.

Ieşiră din clădire şi Brig se duse la colţ să cheme un taxi.

— N-o să reuşeşti să găseşti un taxi la ora asta, îl informă Max cu îngâmfarea atotcunoscătoare a unui new-yorkez. Brig nu-i dădu nici o atenţie şi scoase un fluierat asurzitor printre dinţi. Un taxi îşi schimbă direcţia în mijlocul unui torent de claxoane şi scrâşnete de frâne, şi se opri lângă ei.

Brig îşi deschise uşa din spate.

— Asta a fost întotdeauna problema ta, Max. N-a sărit nimeni niciodată când ai fluierat. Ura sclipea în privirea aprinsă pe care i-o trimise Max înainte de a intra în taxi. Brig se strecură pe banchetă alături de el. La Hilton, spuse el taximetristului, aplecându-se în faţă, apoi se rezemă de spătarul banchetei. Ar fi bine să-i dai drumul, Max. Nu ai prea mult timp la dispoziţie.

— Tu ai venit la mine pentru douăzeci de mii, ticălos arogant! şuieră Max printre dinţii încleştaţi. Dacă-ţi închipuieşti că o să mă târăsc în genunchi şi să te pup în fund ca să obţin câteva minute din preţiosul tău timp ca să-ţi spun cum poţi face rost de bani, află că te înşeli.

– Chiar aşa? Ai fost întotdeauna foarte priceput să faci lucrurile acestea cu bătrânul, îl zădărî, amuzat de neputinţa furiei vărului său, fiindcă Brig ştia că fierbe pe dinăuntru. Vrei să discuţi sau împroşti insulte? Zâmbi urmărind cum Max făcea eforturi să se caimeze.

– E simplu, începu el cu o voce înţepată. Am pe cineva care ar putea fi interesat să cumpere compania. Am încercat să-i vând pachetul meu de acţiuni, dar acesta nu i-ar da controlul administrativ al firmei dacă nu are girul tău. Conform testamentului, nu-ţi poţi vinde acţiunile decât unui membru al familiei, în afara cazului vânzării companiei sau a unei fuziuni. Cred că pot considera aceasta o vânzare.

– Bietul fraier, n-a văzut ultimul raport contabil, nu-i aşa? presupuse Brig.

– Ţi-am spus că de-abia l-am primit! şuieră Max. Nu contează, oricum. Tipul e de acord să plătească datoriile firmei. Are bani mai mulţi decât Dumnezeu.

– Dacă are, înseamnă că nu i-a făcut purtându-se prosteşte. Tot ce are de făcut este să aştepte vreo două luni şi poate să ia atunci compania aproape pe nimic, de la Tribunalul Comercial.

– Mda, asta nu ne-ar ajuta pe mine sau pe tine prea mult, nu-i aşa? izbucni Max cu sarcasm. Raportul anual al companiei nu este planificat până la sfârşitul lui octombrie. L-am făcut pe acesta devreme pentru că... Totuşi, n-aş fi crezut că arată chiar atât de rău. Deci, ce zici?

– Zic că miroase a înşelătorie, declară Brig dezgustat. N-am înşelat pe cineva în viaţa mea. Şi nu am de gând să încep acum pentru douăzeci de bătrâne amărâte. Taxiul făcu un viraj în faţa hotelului şi se opri lângă uşile pivotante. Brig se aplecă în faţă

şi-i dădu şoferului o bancnotă. Păstrează restul. Ieşi din maşină, în timp ce Max ieşea pe cealaltă parte.

– Eşti întotdeauna atât de afurisit de virtuos, McCord! mârâi el urmându-l prin uşile pivotante şi mergând repede ca să ţină pasul cu Brig. Eşti un ipocrit. Asta eşti. N-am uitat că a fost o vreme când luai bani ca să omori oameni.

– Guvernul mă plătea ca să lupt, îl corectă Brig cu un şuierat sălbatic şi se opri la recepţie.

– Te... *rog*, ezită Max asupra verbului, apoi îl sublinie. Cel puţin să te gândeşti la ce ţi-am spus. Omul are banii şi este interesat. Este... Se opri, privind peste foaierul larg care se întindea pe toată lungimea parterului hotelului. Uite-l. Îi arătă pe cineva. Acela înalt, cu păr gri, de lângă restaurant.

Dezinteresat, Brig îşi lăsă privirea să urmeze direcţia degetului discret al vărului său. Văzu bărbatul, dar femeia care-l însoţea îi atrase privirea. Era suplă, cu picioare lungi, deşi era mult mai scundă decât bărbatul cu care era. Avea părul roşcat – un castaniu care părea să ia foc în lumina filtrată de geamuri. Avea un aer de mică sălbăticiune şi în jurul ei emana o senzualitate latentă. Era o creatură fascinantă – tânără şi totuşi cu un aer de maturitate. Sângele i se încălzi la vederea ei. De fapt, era ca un fruct copt care se cerea să fie cules. Brig simţi impulsul de a se apuca de recoltat.

Privirea lui se abătu spre bărbat. Era diferenţă de cel puţin treizeci de ani între el şi femeie, era cât se poate de clar. Fizic, bărbatul arăta viril şi în formă. Era ceva nedesluşit care-i conferea distincţie, o aură care ar fi putut fi probabil descrisă drept charismatică. Sănătatea lui părea grozavă. La fel şi apetitul, îşi

spuse Brig, văzând cum bărbatul scoate niște bani din buzunar și îi strecoară în mâna femeii.

Atitudinea lui față de roșcata atrăgătoare începu să se înăsprească. Când ea îl sărută ușor, ochii i se întunecară sardonic. Fluturând din mână, femeia se grăbi spre ieșire cu pași lungi, grațioși. Lângă ușă, Brig o văzu oprindu-se să pună banii în poșetă — și, probabil să-i și numere, gândi el cinic.

— Haide. Max îl luă de cot pentru a-l conduce înainte. Vreau să-ți fac cunoștință cu el. Brig dădu să se tragă înapoi, dar bărbatul îi văzuse deja și ridicase o mână în semn de salut. Bună, Fletcher. Ce surpriză să te văd aici, declară Max când se întâlniră la jumătatea distanței.

— Aș putea spune același lucru în ceea ce te privește, Max. Bărbatul nu dădu nici o explicație în legătură cu motivul pentru care se afla în hotel. Brig nu fu surprins. Puțini bărbați, oricine ar fi ei, încep să bată toba în jurul lor despre fata pe care tocmai o întinseseră într-o cameră de hotel. Ce te aduce aici?

— Brig stă aici. Tocmai a venit din vest ca să discutăm niște afaceri ale companiei. Dă-mi voie să ți-l prezint. Fletcher, acesta este vărul meu, Brig McCord, spuse Max, apoi se întoarse spre Brig. El este Fletcher Smith. Cei mai mulți îl cunosc din articolele despre vânătoare din revistele sportive, dar eu îl cunosc ca pe un extraordinar om de afaceri.

Brig gândi că elogiul lui Max era puțin prea evident. Fletcher Smith părea indiferent la descrierea propriei persoane în timp ce prinse mâna lui Brig într-o strângere fermă.

— Îmi face plăcere să te cunosc, domnule McCord. Trăsăturile calme, relativ neregulate ale feței bronzate dădeau aspectul unui om care a învățat

înțelepciunea răbdării și tenacității, două calități esențiale unui vânător de succes. Ai fost în California? Max mi-a povestit multe despre proiectul pe care-l desfășoară acolo.

— Nu. Eu sunt din Idaho, corectă Brig, nedorind să aibă nici o legătură cu proiectul vărului său.

— Brig are o fermă acolo, se grăbi Max să explice. Am împuternicirea lui pentru a-i vota partea lui de acțiuni ale companiei, dar, în general, discutăm problemele importante dinainte.

— Unde anume se află ferma ta în Idaho?

Brig nu putu să nu observe felul în care Fletcher Smith ignora încercările vărului său de a duce compania și acțiunile ei în discuție. Omul era perspicace. Max n-avea să-l păcălească pentru mult timp.

— În munți, lângă ramificația din mijloc a râului Salmon, răspunse.

— E o zonă primitivă, încuviință Fletcher ca și cum ar fi localizat deja zona pe o hartă din minte. Trebuie să fie bună pentru vânătoare.

Brig ridică din umeri și evită un comentariu direct.

— De obicei împușc doi elani pe an, pentru carne.

— Și mie îmi place să vânez elani. Bărbatul zâmbi înțelegător.

— Nu-i ciudat? Brig are o fermă de vite și mănâncă elan. Max se sili să râdă. A trebuit să bată drumul până la New York pentru o afacere a companiei, ca să mănânce carne de vită. Ceea ce îmi amintește — Brig și cu mine tocmai aveam de gând să luăm prânzul. Vrei să vii cu noi, Fletcher?

Bărbatul mai în vârstă ezită, aruncând o privire spre Brig înainte de a se hotărî.

— O să beau o cafea cu voi, acceptă el.

— Eu n-am chef de nici o masă, Max, declară Brig.

— A schimbat fusul orar, îi explică Max lui Fletcher, râzând şi îl săgetă cu o privire furioasă pe Brig. Tu şi Fletcher puteţi bea cafea iar eu o să mănânc.

— Îl vom lăsa pe el să se îngraşe, zâmbi Fletcher şi se îndreptă spre restaurant. Privind către Brig, remarcă: Am auzit că aţi avut o iarnă grea anul acesta. O luă spre restaurant.

Un licăr de admiraţie se ivi în ochii lui Brig. Omul era un vânător adevărat, întindea capcane oricui, nu numai vânatului. Dar existau capcane chiar şi pentru vânători. Dacă voia să răspundă comentariului lui Fletcher, trebuia să meargă cu el. Fletcher se uită înapoi şi citi în expresia lui Brig că jocul lui fusese descoperit. Rânji şi se opri. Max se uită de la unul la celălalt neînţelegând nimic.

Brig începu să meargă.

— A fost o iarnă rea, admise el. Şi alte părţi ale ţării au fost destul de atinse.

— Cum au suportat sălbăticiunile iarna asta? întrebă Fletcher.

— Întotdeauna se comportă mai bine decât vitele. Căprioarele, elanii, muflonii, sapă în zăpadă pentru hrană. O vacă va sta şi va muri de foame, chiar dacă nu sunt decât zece centimetri de zăpadă peste iarbă.

Brig nu era sigur de ce acceptase invitaţia la masă. Ar fi trebuit să-şi facă formele de ieşire din hotel şi să ia un taxi spre aeroport. Dar acest vânător misterios părea să fie un om interesant. În doar câteva minute, curiozitatea lui fusese stârnită. Ce însemna o oră sau două? Brig îl cercetă din nou, din cap până-n picioare, când intrară în restaurant şi fură poftiţi la masă.

Fletcher Smith era la fel de înalt ca şi el şi avea o constituţie mai robustă, era mai solid şi mai lat în umeri, dar Brig nu se lăsa înşelat de aspectul lui

robust. Nu era nici un pic de grăsime pe oasele lui, doar mușchi. Părul era de un gri metalic, mai alb spre tâmple, dar fusese cândva castaniu. Era destins și relaxat, posedând reflexe de vânător. Poate că în timp, iuțimea lor se mai atenuase, dar Brig bănui că era încă mai rapid decât majoritatea oamenilor. Brig observă umflătura din buzunarul interior de la piept, al hainei bărbatului, — un etui de ochelari, ceea ce însemna că vederea îi slăbea. Fletcher Smith ajunsese la apogeul vieții și acum începea să coboare panta anilor. Părea să fie conștient de asta. Aceasta explica probabil prezența tinerei cu păr roșcat. Încercase să arate că încă mai putea avea ceea ce dorea, demonstrându-și bărbăția.

În timp ce chelnerul le turna cafeaua, Brig urmări cum ochii căprui ai lui Fletcher se fixară pe vărul său, de parcă ar fi luat o țintă.

— Nu te-am mai văzut de mult în apartamentul nostru, Max.

— În ultimul timp am tot fost plecat din oraș sau am avut alte angajamente, așa că a trebuit să refuz câteva din invitațiile tale. Max zâmbi politicos, deschizând meniul. Presupun că soția ta a încetat să mă mai invite.

— Dăm o mică petrecere mâine seară. De ce nu vii? sugeră Fletcher.

— Mi-ar plăcea, încuviință Max. Dar acceptarea lui nu fusese prea plină de entuziasm. De fapt, Brig observa că Max ezitase.

— Nu este ceva festiv, la papillon; fără pretenții. Privi spre Brig. Firește, ești invitat și dumneata, domnule McCord.

— Eu mă întorc în Idaho. Mulțumesc, oricum, refuză el.

— Ai spus că ferma dumitale se găseşte lângă ramificaţia din mijloc a Salmonului? E o vânătoare în zona lui, pentru mufloni.

— Pare palpitant, încercă Max să participe la conversaţie.

— Muflonul din Munţii Stâncoşi este singurul trofeu care mi-a scăpat în toţi anii mei de vânătoare. Am vânat cu succes oi de munte în Columbia Britanica şi dall în Alaska, dar mai am încă de obţinut muflon. În expresia hotărâtă avea o undă de asprime.

— Ce încerci să faci — un mare şlem în vânatul oilor sălbatice? Privirea lui Brig conţinea o notă de dispreţ sec. Auzise de sportivi bogaţi care recurgeau la orice metodă, legală sau nu, pentru a obţine trofee ale celor patru oi nord-americane: dall, oaia de munte, muflonul din Munţii Stâncoşi şi muflonul de deşert.

Ochii lui Fletcher Smith sclipiră amuzaţi.

— Acesta-i ţelul unui diletant. Nici un vânător care se respectă nu e interesat de a colecţiona trofee. Emoţia este în vânătoare. Un vânător este ca un pescar. O să se ducă din nou, chiar dacă peştele cel mare scapă de fiecare dată, pentru că iubeşte sportul în sine, afirmă el, apoi continuă cu sobrietate. Aceasta este poate ultima mea şansă la muflon. Poate voi fi prea bătrân când mi se va oferi altă ocazie. De această dată am de gând să fac tot posibilul pentru a veni cu unul înapoi. Dacă nu reuşesc, ştiu că măcar am încercat.

În conversaţie interveni o pauză când chelnerul luă comanda lui Max. Cafeaua lui Brig era călduţă şi o dădu peste cap. Se rezemă comod pe scaun, odihnindu-şi un cot pe masă şi frecându-şi gânditor peria moale a mustăţii.

Brig își dădu seama că presupusese corect. Fletcher era conștient de vârsta sa avansată și începuse să apuce din plăcerile vieții până ca ele să treacă pe lângă el pentru totdeauna, fie că era vorba de o femeie tânără și frumoasă, fie de fiorul unei vânători. Nu-l putea condamna pentru asta, pentru că nu putea fi sigur că nu se va comporta la fel peste cinsprezece ani. Dar cine dracu' putea ști?

— Ferma dumitale este doar o fermă de vite sau ai și oi? întrebă Fletcher după plecarea chelnerului.

— Ambele.

— Oile domestice sunt dușmanii cei mai periculoși ai muflonului, remarcă Fletcher. Nu numai că pasc pe terenurile sale, dar oile domestice poartă boli la care ele au devenit imune și le transmit celor sălbatice.

— Vechea ceartă dintre fermier și vânător. Brig râse fără să scoată un sunet.

— Un fermier poate spulbera o întreagă turmă de mufloni cu bolile transmise de turma lui de oi. Un vânător caută trofeele pentru că îl împușcă pentru carne. Trofeele mari aparțin doar berbecilor bătrâni, cei pe care natura și munții i-ar ucide oricum, accentuă Fletcher.

— Am auzit argumentul acesta. Dar toate speciile Pământului trebuie să se modifice, să se adapteze, să devină mai puternice cu timpul. Este legea supraviețuirii, legea naturii. Oile mele poartă boli pe care tot natura le-a inventat. Dacă nu ele le-ar transmite muflonilor, ar face-o altcineva. Muflonii vor deveni imuni sau se vor stinge. Este legea naturii, nu a omului.

— Atunci nu crezi în conservarea speciilor? încercă Fletcher.

Un zâmbet se urcă pe marginile gurii lui Brig, adâncindu-i colțurile.

— Eu, personal, îi mulţumesc lui Dumnezeu că în epoca de piatră nu erau conservaţionişti zeloşi alergând peste tot şi strigând „Salvaţi dinozaurii!" Îţi poţi imagina ce-ar fi să avem câteva sute în vreo rezervaţie, în care omul ar trebui să le recreeze habitatul şi hrana, cât mai aproape de condiţiile iniţiale? Toate creaturile au o durată de viaţă. Este cazul tuturor speciilor. Poate că şi specia umană se va stinge într-o zi. Din vină proprie, sau a naturii, este acelaşi lucru, concluzionă el.

— Omul crede că poate salva lumea, spuse Fletcher cu un zâmbet visător. Spui că o să aibă noroc dacă se poate salva pe el însuşi. Asta este o filosofie destul de profundă. Inspiră adânc şi dădu drumul aerului într-un oftat. Este probabil mai aproape de adevăr decât îndrăzneşte vreunul din noi să admită.

— Legile naturii par adeseori brutale şi aspre deoarece numai cel mai rezistent supravieţuieşte. Brig îşi aprinse o ţigară şi aruncă chibritul în scrumieră.

— A, dar este aroganţa omului de a crede că este mai presus de natură, murmură Fletcher. Veni chelnerul şi puse prânzul în faţa lui Max. Sper că uşor morbida noastră conversaţie nu ţi-a tăiat pofta de mâncare, Max.

— Câtuşi de puţin. A fost foarte instructivă. Îşi scutură şervetul şi şi-l puse în poală. Brig este destul de expert în supravieţuire, datorită experienţei personale. Când avea nouă ani a petrecut aproape trei luni singur, în sălbăticie, după ce părinţii lui au murit într-un accident de avion. Mai târziu, a participat la acţiuni în Asia de Sud-Est. Max ezită, de parcă ar fi intenţionat să spună mai mult şi apoi s-ar fi răzgândit. Iar tu eşti destul de expert în natură datorită experienţei tale de vânătoare, Fletcher. Ştii totul despre

prădător şi pradă şi despre condiţiile care au produs declinul evoluţiei multor specii de animale. Voi doi staţi de părţi diferite ale gardului, unul vânător, şi altul fermier. Tu eşti romanticul nemilos şi Brig este realistul rece.

— Ai un spirit foarte fin de observaţie, Max. Uneori te subestimez. Privirea lui Fletcher se îngustă uşor. Ai făcut şi tu ceva vânătoare, nu-i aşa?

— Mda, dar cu mult timp în urmă. Cu siguranţă nu la amploarea la care ai făcut tu, insistă Max modest.

— Ar trebui să mergem să vânăm împreună odată, tu şi cu mine, spuse Fletcher.

— Sună bine, fu Max de acord şi râse, atâta doar că trebuie să mă anunţi cu mult timp înainte ca să pot să fiu în formă pentru cutreieratul pădurii.

Scuturându-şi ţigara de marginea scrumierei, Brig îşi dădu seama că vărul său era în multe privinţe, un om inteligent, conştient de limitele sale şi capabil să-şi exploateze calităţile. Care era fisura din caracterul său care-l împiedicase pe Max să aibă un mare succes? Poate din cauză că era capabil să folosească orice mijloc pentru a căpăta ce doreşte, sau poate din cauză că dorea întotdeauna ceea ce era al altuia?

— Nu mi-ai dat însă un răspuns direct în legătură cu posibilităţile de vânătoare din zona dumitale, McCord, îi aminti Fletcher.

— La muflon? ridică Brig o sprânceană întrebător.

— Da.

— Am văzut câţiva, admise el.

— Buni pentru trofee?

— Am văzut unul pe care l-ai putea califica astfel. Brig trase din ţigară şi-şi îngustă ochii contra fumului care-i intra în ochi.

— Se vânează mult în zonă?

— Nu în cea care îmi este mie cunoscută. Scutură din cap. Oile sunt retrase departe, în sălbăticie, la cote înalte. Nu se ajunge uşor acolo, chiar la picior, cu raniţa-n spate. E greu să ajungi şi greu să ieşi de acolo.

— Ai fost vreodată călăuză, sau te-ai gândit la asta? întrebă Fletcher, studiindu-l gânditor.

— Nici una, nici alta.

— Ce-ai spune dacă ţi-aş zice că aş vrea să te angajez drept călăuză şi organizator pentru o expediţie de vânătoare? zâmbi cu satisfacţie în timp ce punea întrebarea.

— De ce ai vrea să mă angajezi pe mine? Brig îşi înclină capul cu un aer circumspect. Nu am experienţă în domeniu. Şi în plus, spuneai că ai deja pe cineva care îţi aranjează o vânătoare în Bitterroots.

— Din informaţiile pe care le-am primit, muflonii din zona lui şi din Montana, sunt tineri. Ceea ce înseamnă că şansele mele de a găsi un berbec cu coarne de trofeu, sunt aproape nule. Din puţinul pe care mi l-ai povestit despre zona dumitale, aş spune că am şanse mai mari acolo. Dumneata eşti familiarizat cu semnele de hotar şi terenul. Ai o fermă, ceea ce înseamnă că poţi furniza cai buni de munte pentru expediţie. Cât despre lipsa de experienţă, Fletcher făcu o pauză, îmi faci impresia unui om care, odată ce a luat banii cuiva, îl va face să primească lucrul pentru care a plătit.

— Am auzit de călăuze care ştiu să hăituiască oile sălbatice până în bătaia puştii, remarcă Brig.

— Asta-i ilegal.

— Dumneata ştii asta. Şi eu ştiu asta. Dar unii vânători vor un berbec cu tot dinadinsul. O dâră subţire de fum punctă afirmaţia lui tărăgănată, pe jumătate o încercare.

– Dacă vânez un berbec, va fi strict după cum scrie la carte, fără să trişez sau să folosesc un procedeu ilegal. Desenă cu degetul conturul linguriţei pe faţa de masă. O să fac astfel încât să merite să-ţi pierzi timpul, McCord. Banii nu sunt o problemă pentru mine. Îţi plătesc trei sute... patru sute de dolari pe zi.

Brig îşi ţinu răsuflarea şi încercă să-şi ascundă şocul la auzul sumei.

– Mersul acolo, înapoierea, plus timpul de vânătoare, cu totul ar putea face în jur de douăzeci de zile. Făcuse deja calculul în minte şi ştia că suma ar fi o parte destul de mare din cât avea el nevoie.

– Cam asta-i media, depinde de vreme, fu Fletcher de acord, cu un zâmbet satisfăcut în ochi la reacţia de-abia ascunsă a lui Brig. Vom fi două persoane. Bineînţeles că preţul este de persoană.

Înjură în gând. Suma se ridica aşa, la mai mult de jumătate din cât îi trebuia. Să ucizi un animal pentru carne – pentru hrană, ca să supravieţuieşti – era un lucru. Dar să-l ucizi pentru o pereche de coarne pe care să le agăţi pe vreun perete unde praful le va acoperi!

– Dacă perechea de coarne măsoară peste un metru, vei mai primi o bonificaţie de zece mii de dolari, îndulci Fletcher potul.

La dracu'! Se simţea de parcă i-ar fi fost sfâşiate maţele, şi el ar fi fost tras deodată în două direcţii diferite.

– Cunosc locurile. Nu-ţi pot garanta că măcar vei vedea un asemenea berbec. Ar fi o călătorie dificilă în unul din cele mai aspre ţinuturi pe care le-ai văzut vreodată. La cota la care rătăceau muflonii, aerul era rarefiat. Chiar şi alpinistului cel mai călit i-ar bubui

inima ca o locomotivă. Aşa că adăugă: Nu ştiu dacă ai sau nu condiţia fizică necesară unei astfel de excursii. Ar fi destul de greu şi pentru el, iar Fletcher avea cel puţin cincisprezece ani mai mult. Brig nu dorea să tragă vreun folos din faptul că Fletcher nu cunoştea zona.

– Asta-i treaba mea dacă pot sau nu să fac excursia. Vocea i se înăspri. Îmi dau seama că nu va fi o călătorie uşoară. Tot ce aştept de la dumneata este să-mi echipezi şi să-mi organizezi complet vânătoarea şi să mă duci la locurile unde sunt oi. Eu îmi voi duce arma şi o să împuşc singur. Fie că nimeresc, fie că ratez, va fi propria mea problemă. A dumitale este să-mi arăţi ţinta. Batem palma?

– Trebuie să mă mai gândesc, spuse Brig cu o voce încordată. La dracu'! La ce mai avea de gândit aici? Avea nevoie de bani. Dar refuză să-şi nesocotească propria cerere de răgaz.

– Gândeşte-te, încuviinţă Fletcher. Poţi să-mi spui ce hotărâre ai luat, mâine seară, la petrecere.

– Nu-i prea mult timp, protestă Brig.

– Nici eu nu am prea mult timp. Sezonul se deschide la întâi septembrie şi ţine până în a treia săptămână din octombrie. Trebuie să-mi fac planurile de acum. Nu le pot lăsa până-n ultimul minut.

– Stai şi tu până sâmbătă dimineaţă, Brig, se băgă Max. N-ai nici un motiv neapărat pentru a te întoarce în Idaho azi, nu-i aşa?

– Nu, recunoscu el fără tragere de inimă. Se gândise că întocmirea hârtiilor legate de împrumutul de la Sanger îi vor lua câteva zile. Rezervase biletele de întoarcere pentru sâmbătă şi nu era aşteptat înapoi până atunci.

— În acest caz, Fletcher îşi împinse scaunul înapoi şi se ridică în picioare, ne vedem mâine seară, oricând între opt şi nouă. Şi pe tine te aştept, Max.

— Venim, îl asigură Max.

O expresie greu de descifrat flutura pe faţa dăltuită a lui Fletcher.

— Contez pe asta. Privirea lui îi cuprinse pe amândoi. Fletcher făcu semn chelnerului să aducă nota de plată. Max începu să protesteze, dar fu redus la tăcere. Mă ocup eu de ea, insistă Fletcher, în timp ce i se înmână nota cu suma totală. Păstrează restul.

— Mulţumesc pentru prânz, Fletcher, îşi exprimă Max recunoştinţa politicoasă.

— Pentru puţin.

Brig nu spuse nimic, nici mulţumesc, nici la revedere şi Fletcher ieşi din restaurant. Avea sentimentul că fusese cumpărat şi nu-i plăcea gustul rămas în gură.

— Ai dat de o afacere chiar grozavă, Brig, declară Max.

— Gura, Max, mârâi Brig şi îşi strivi ţigara în scrumieră.

— Ce-am spus? Părea uimit de asprimea replicii. Fletcher o să-ţi plătească banii de care ai nevoie.

— N-am spus că accept. Iritat şi agitat, Brig îşi puse mâinile pe masă şi învârti zaţul cafelei în ceaşcă, uitându-se la granulele negre.

— Ai fi un prost dacă n-ai accepta. Ai fost întotdeauna încăpăţânat, Brig, dar nu credeam că eşti prost, îl lua vărul lui peste picior.

— Păi, poate că sunt. Luă o înghiţitură de apă să-şi spele gustul amar din gură. Puse paharul jos cu zgomot şi se ridică de la masă.

— Unde te duci?

— Să mă plimb. Trebuie să reflectez.

Până ce ieşi din hotel, Brig nu-şi încetini pasul. Începu să se plimbe pe străzi, o luă pe 54, apoi de-a lungul iui Madison, înapoi pe Fifth Avenue. În cele din urmă căldura de cuptor a zilei de iulie îl duse într-un bar cu aer condiţionat. Se aşeză la o masă într-un colţ întunecat şi se gândea la ale lui, între două beri.

O prostituată cu faţa dură, plină de riduri, veni lângă el.

— Vrei companie, cow-boy?

Brig ridică privirea. Ochii ei albaştri, şterşi, nu aveau nimic din blândeţea ochilor lui Trudie. Se ridică în picioare şi aruncă nişte mărunţiş pe masă.

— Scumpo, când o să vreau, tu vei fi ultima care o să afii, spuse el tărăgănat.

Ea îl strigă cu câteva nume la alegere în timp ce el ieşea din bar. Căldura îl lovi ca suflul unui furnal de oţel. Îi amintea de căldura apăsătoare din junglele din America Centrală. Doar că aici era înconjurat de beton în loc de viaţă vegetală abundentă. Scoţându-şi jacheta uşoară a costumului său lejer, Brig şi-o aruncă peste umăr şi o luă spre hotel.

Cu câteva minute înainte de ora cinci se opri la recepţie să-şi ia cheia şi apoi se îndreptă către lifturi. Transpiraţia îi lipise cămaşa de spate. Pielea îl furnica de căldură în timp ce aştepta liftul. Uşile se deschiseră şi Max ieşi din ascensor. Sprâncenele lui Brig se ridicară într-o surpriză de moment, privirea lui alertă prinzând momentul fugitiv în care Max lăsă să alunece cheia unei camere în buzunarul hainei.

— Salut Max. Nu mă aşteptam să te găsesc încă la hotel, comentă Brig, păşind într-o parte pentru a lăsa ascensorul să se golească de pasageri.

– Am avut o întâlnire. Răspunsul defensiv era la fel de revelator ca şi parfumul greu care îi rămăsese lipit de haine.

Un rânjet sarcastic îi curbă buzele lui Brig.

– Eşti încă bărbatul fatal, nu-i aşa, Max? În acel moment, nimeni nu părea să-i fie pe plac lui Brig. Max observă supărarea lui pe toată lumea. Cine a fost? Negresa aia superbă care lucrează pentru tine? Sunt sigur că aţi luat măsuri de prevedere să părăsiţi hotelul separat. Chiar în momentul în care formula acuzarea, ştia că nu fusese ea. Brig îşi aminti mireasma curată pe care o emana pielea ei.

Max se îmbăţoşă, albind puţin pe sub obraz.

– Nu-ţi datorez vreo explicaţie.

– Ai dreptate. Nu-mi datorezi. Dar ar trebui să faci ceva cu mirosul ăsta înainte de a te întoarce la birou. Duhneşti mai tare decât raionul de parfumuri de la un magazin universal.

Uşile liftului tocmai erau pe punctul de a se închide. Ignorând roşeaţa care acoperise faţa lui Max, Brig trecu pe lângă el spre cabină. Pe drumul în sus îşi scoase pălăria şi-şi şterse transpiraţia cu batista. N-avea în minte decât un duş rece.

Descuind uşa, Brig intră în cameră. Draperiile erau trase şi camera era întunecoasă. Îşi aruncă jacheta pe un scaun şi se duse să tragă draperiile. Lumina soarelui căzu pe cuvertura albastră de pe pat. Se strâmbă dezgustat văzând camera, o copie la indigo a altor o mie din clădire.

Capitolul 3

Fredonând de una singură, Jordanna străbătea coridorul apartamentului. Îşi aşeză în braţe pachetul greu, voluminos, într-o poziţie mai confortabilă. Era ambalat într-o folie verde-argintie strălucitoare, cu o fundă mare, de culoarea smaraidului, care îi tot gâdila bărbia.

În cutie era una din acele sculpturi moderne care nu semăna cu nimic; dar fratele ei iubea astfel de piese. Erau scumpe, de asemenea. N-ar fi avut atâţia bani dacă nu l-ar fi convins pe tatăl ei să contribuie la cadou, în timpul prânzului. După cearta de săptămâna trecută spera ca fratele ei, Kit, să accepte darul ca pe o ofertă de pace, chiar dacă venea sub masca unui cadou.

Oftă aducându-şi aminte de cearta lor. Nici măcar nu mai ştia de la ce începuse. În fond era destul de firesc ca un frate şi o soră să se mai certe, dar simţea că se certaseră mai tare decât de obicei. Problema era iuţimea firii ei, ce avea o legătură cu culoarea părului ei, roşu-întunecat, ce amintea originea irlandeză. Nu exista nici o apropiere între ea şi Kit. Erau prea diferiţi, interesele lor prea divergente. Erau la capetele opuse ale unui spectru, opiniile le erau colorate de puncte de vedere diferite.

Privirea ei cercetătoare găsi numărul apartamentului pe o uşă. Jordanna se opri în faţa ei şi jonglă cu

pachetul pentru a apăsa butonul soneriei. Auzi sunetul şi aşteptă.

Când uşa se deschise, zâmbi şi spuse:

— Surpriză, dar zâmbetul păli la vederea străinului care stătea în deschizătura uşii în locul fratelui ei.

El păru să o recunoască.

— Bună, tu eşti probabil Jordanna.

— D...da, îngăimă ea, privind bărbatul cu păr nisipiu. Îl căutam pe fratele meu.

— Christopher nu-i aici acum. Îmi pare rău că nu a spus când se întoarce. Te aştepta? Bărbatul arăta bine cu tunsoarea lui îngrijită, tânăr, în jur de douăzeci şi cinci de ani.

— Nu. Am trecut doar ca să-i aduc un cadou de casă nouă. Jordanna arătă spre pachetul voluminos din braţe şi-şi înclină capul într-o parte pentru a-l studia cu o privire directă. Tu cine eşti?

— Mike Patterson. În privirea pe care i-o întoarse era o notă circumspectă. Christopher nu ţi-a zis nimic de mine?

Jordanna se obişnuise ca lumea să-l numească pe fratele ei după numele întreg. Ea şi tatăl ei erau singurii care foloseau încă numele de alint, Kit.

— Nu, nu mi-a zis nimic, recunoscu deschis. Ar trebui să ştiu cine eşti? Îmi pare rău, dar Kit nu vorbeşte cu mine prea mult despre prietenele sau prietenii lui.

— Înţeleg. Peste expresia lui păru să se lase o mască blajină. Stau aici, cu Christopher, pentru a împărţi cheltuielile apartamentului.

— N-am ştiut. Jordanna îşi alungă ignoranţa cu un râs degajat. N-am mai vorbit cu Kit de peste o săptămână. Cadoul se făcea din ce în ce mai greu cu fiecare clipă, în ciuda braţelor suple. Pot să intru?

– Sigur. Reacţionă rapid, de parcă şi-ar fi amintit subit bunele maniere şi deschise uşa larg pentru a o lăsa să intre. Dă-mi voie să iau eu pachetul, se oferi el.

– Nu. E-n regulă. Mă descurc, insistă ea. El se dădu deoparte din calea ei şi Jordanna intră în apartament.

– Poţi să-l aşezi pe măsuţa de cafea, zise el.

Aplecându-se, ea lăsă pachetul uşor pe masa acoperită cu sticlă şi, îndreptându-şi poziţia, privi camera de jur împrejur.

– E drăguţ. Întorcându-se cu faţa spre prietenul fratelui ei, părul întunecat îi pluti peste umeri, arzând cu reflexe roşii. Nu l-am mai văzut de când Kit l-a mobilat, explică Jordanna. Personal, prefer ceva mai tradiţional şi mai intim decât toate chestiile acestea moderne de crom şi sticlă, însă lui Kit îi plac. Dar ţie?

– Îmi plac. Zâmbi, şi ochii lui îi trimiseră aceeaşi privire indulgentă pe care Kit i-o adresa atât de des.

O irita pe Jordanna. O făcea să se simtă un copil, şi nu o femeie matură de douăzeci şi patru de ani. Întorcându-se, încercă să se stăpânească. Ochii ei, puncte verzi scânteind în pupilele ca aluna, se fixară pe planta luxuriantă dintr-un vas mare de lângă fereastră.

– Un frumos arbore de cauciuc. Este probabil contribuţia ta la apartament, ghici ea.

– Aşa este, admise Mike Patterson. De unde ştii?

– E simplu, râse Jordanna. Kit nu se pricepe la plante – şi în general la nimic care are de-a face cu natura.

– Pot să-ţi ofer ceva? o întrebă Mike. Cafea sau o Coca Cola? Sau poate vrei să bei ceva. Pot să prepar o „margherita".

– Nu, mulţumesc, zise privindu-şi ceasul subţire de aur de la încheietură. Cred că trebuie să plec.

— Eşti binevenită dacă vrei să-l aştepţi pe Christopher. Părea îngrijorat că purtarea lui i-a dat impresia că ar trebui să plece.

— După cum spuneai, Kit n-a zis când se întoarce, îi aminti Jordanna. Şi mă aşteaptă părinţii. Se îndreptă spre uşă cu paşi dezinvolţi şi graţioşi.

— O să-i pară rău că nu l-ai găsit.

Ea ridică din umeri. Poate că dacă ar fi iertat-o, da.

— Spune-i că am trecut pe aici şi... Deschise uşa şi se opri. Sper să-i placă darul. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Mike.

— Şi mie la fel.

Cureluşa poşetei îi alunecă pe braţ când deschise uşa. Jordanna o aranjă şi o luă înapoi pe unde venise, pe coridorul lung.

Jumătate de oră mai târziu, Jordanna deschise uşa de la intrarea apartamentului părinţilor ei. Camerista aranja un buchet de trandafiri roz pe măsuţa din lemn de trandafir sculptată în stil baroc, care ocupa centrul salonului.

— Bună, Tessa. Ce frumoase sunt florile, ca de obicei. Jordanna se opri să admire aranjamentul. Părinţii mei s-au întors deja?

— Doamna s-a întins acum o oră. Este în camera ei, se odihneşte înainte de cină, răspunse camerista, zâmbind ca răspuns complimentului legat de iscusinţa sa în aranjamentele florale. Silueta suplă nu-i arăta varsta, dar faţa, sfioasă îi era brăzdată de riduri.

— Mulţumesc. Jordanna se îndreptă spre cabinet, apoi se întoarse, continuând să meargă cu spatele în timp ce întreba: Cina este la opt?

— Da.

Se uită la ceas.

— Cred că am timp destul. Mama este atât de pedantă cu toaleta pentru cină. Își încreți nasul cu dispreț pentru un obicei pe care nu-l găsea necesar.

Străbătând camera de zi cu mobilierul său Louis XIV, capitonat în damasc mătăsos verde pal și cu candelabrele de cristal Baccarat, se duse direct spre cabinet. Ciocăni odată și intră. Tatăl ei stătea în fotoliul său favorit ce avea pielea ușor uzată și decolorată. Ținea în poală o revistă deschisă. Capul cărunt se odihnea pe spătarul înalt. Între dinți avea o pipă stinsă. Licărul de îngrijorare îi dispăru din ochi când zâmbi.

— Bună, tată. Cu mersul ei grațios, Jordanna se duse către fotoliul lui, se aplecă și-i sărută obrazul proaspăt bărbierit. Văzuse oboseala din expresia lui dar știa că e mai bine să nu o menționeze. Îi sugeră:

— Eu beau un scotch. Vrei să-ți pun și ție unul?

— Te rog. Fletcher Smith își scoase pipa dintre dinți și răsturnă cenușa în scrumieră.

O carafă din cristal plină cu scotch era așezată pe o tavă, pe birou, împreună cu un set de patru pahare. Jordanna umplu două dintre ele, neîncurcându-se cu gheața, din moment ce amândurora le plăcea gustul scotchului servit la temperatura camerei. Privirea îi rătăci prin cameră. Decorul restului apartamentului se schimbase după capriciile mamei ei, dar cabinetul acesta rămăsese întotdeauna același. Singurele schimbări erau trofeele noi adăugate pe pereți. Ultimul era o antilopă pronghorn doborâtă de ea.

— Ai trecut pe la Kit? Luă băutura pe care i-o întindea fata.

— Îhî, Jordanna luă o înghițitură și se duse la cea mai apropiată canapea, încrucișându-și picioarele lungi sub ea, pe perne. Da.

— Cum i s-a părut cadoul?

— Nu era acasă. N-am vrut să mai aştept până se întoarce, aşa că am lăsat cadoul. Mai luă o înghiţitură de scotch şi-şi privi tatăl peste marginea paharului. Împarte apartamentul cu cineva. Ştiai asta?

— Nu. Fletcher îşi puse paharul pe suportul de tutun şi începu să-şi umple pipa.

— Ei bine, aşa este. I-am întâlnit azi colegul. Îl cheamă Mike Patterson. Părea drăguţ. El şi cu Kit or să transforme locul acela într-un cuib de burlaci. Jordanna se sprijini de perne şi studie lichidul care se învârtea în pahar, din cauza mişcării circulare a mâinii ei. Kit chiar vrea să trăiască din ce câştigă, nu-i aşa? Adică — iată — are pe cineva cu care împarte cheltuielile apartamentului.

— Pare să fie serios. Ţinu flacăra unei brichete lângă cupa pipei şi scoase nori de fum. De acum înainte ar fi mai bine să te anunţi înainte de a te duce la Kit în vizită.

— De ce? Jordanna îşi înalţă capul de pe pernă şi se încruntă spre tatăl ei. Doar pentru că împarte apartamentul cu cineva? Mike părea un tip drăguţ şi îngrijit. Nu cred să mă atace sau ceva în genul ăsta.

— Nu. Nu asta vroiam să spun. Părea supărat şi încruntarea ei se întoarse. Cred doar că ar trebui să-i respectăm dorinţa lui Kit, de a-şi trăi viaţa privată şi să nu trecem pe la el fără a suna în prealabil.

— Presupun că ai dreptate, admise ea şi îl privi atentă printre gene. Îl văzu întorcându-şi capul şi închizând ochii într-o expresie de durere, înainte de a-şi freca fruntea. Ce s-a întâmplat, tată? O durere de cap?

Surprins de întrebare el o privi şi deschise gura de parcă ar fi vrut să nege.

— Mda, aşa cred, încuviinţă el.

Privirea ei căzu pe revista deschisă din poala lui. Se ridică de pe canapea şi se duse lângă el. Îşi puse paharul pe suportul de tutun lângă paharul lui şi se mută în spatele fotoliului să-i maseze tâmplele.

– Mai bine? întrebă.

– Mult mai bine, murmură el şi se relaxă sub apăsarea degetelor ei.

– Dacă ai înceta să fii atât de orgolios să citeşti fără aceştia – Jordanna ciocăni în etuiul ochelarilor din buzunarul jachetei – nu ţi-ai mai suprasoiicita ochii şi nu te-ar mai durea capul. Se mută cu masajul la muşchii întinşi ai gâtului lui.

– Aş găsi o altă scuză ca să primesc un masaj, spuse el şi ea auzi tonul de tachinare din vocea lui.

– Eşti răsfăţat, îl acuză Jordanna.

– Mulţumită ţie, replică el, aproape serios. Jordanna ştia că era o aluzie voalată la lipsa de interes a mamei sale pentru sănătatea lui, sau pentru el.

– Ce-ai făcut după-amiază? schimbă ea iute subiectul.

– După ce ai plecat, am băut o cafea cu Max Sanger şi... O ciocănitură la uşă îi întrerupse răspunsul. Da? Camerista, Tessa, intră înăuntru.

– Sunteţi căutat la telefon, domnule Smith. Este avocatul dumneavoastră, domnul Blackburn.

– Mulţumesc, Tessa. Vorbesc de aici. Se ridică din fotoliul său în timp ce camerista se retrase în linişte.

– Sună a afaceri, remarcă Jordanna şi, luându-şi băutura o luă către uşă. Te las cu conversaţia ta plicticoasă şi îngrozitoare. Mă duc să mă pregătesc de cină.

– Bună prietenă mai eşti, o ironiză Fletcher, să mă părăseşti în faţa plictiselii.

Un hohot de râs vibrant, adânc, din gât, fu singurul răspuns la reproşul glumeţ, înainte de a se strecura afară, pe hol. Nu se mai gândi decât târziu, în timp ce făcea baie, la ceea ce-i spusese el şi fu de acord cu concluzia. Erau prieteni, prieteni foarte apropiaţi, o legătură mai puternică şi mai adâncă decât simpla relaţie tată-fiică.

La masă erau aşezate doar două tacâmuri când Jordanna intră în sufragerie în seara aceea. Ezită în faţa mesei French Empire, pliseurile fustei lungi legănându-se la mişcarea ei, nehotărâtă. Privirea îi alunecă peste candelabrul de cristal suspendat deasupra mesei şi dulapul de porţelanuri, în stil victorian, bogat sculptat, de pe un perete. De o parte şi cealaltă a dulapului erau două piedestale din onix, cu vase de Sèvres turcoaz, deasupra lor.

Jordanna se întoarse şi o văzu pe mama ei apărând în arcadă, îmbrăcată într-un chimono albastru-păun. Culoarea arunca reflexe albastre pe părul ei negru ca pana corbului, strâns deasupra capului şi îi accentuă ochii verzi, de pisică. Privirea ei cercetă bluza albă, simplă, de mătase, a Jordannei şi fusta lungă neagră.

– Tatăl tău nu ia masa cu noi, anunţă ea ca explicaţie la faptul că pe masă erau doar două tacâmuri. Are o afacere; nişte documente de semnat, sau cam aşa ceva. Superficialitatea explicaţiei în legătură cu motivul absenţei tatălui ei, arăta cât de neatentă fusese când i se spusese acest lucru. Aşa că vom fi doar noi două.

– Ce drăguţ, murmură Jordanna şi se aplecă pe scaunul Chippendale, la dreapta mamei sale.

Amestecul stilurilor de mobilă din perioade diferite, era unul din proiectele favorite ale doamnei Smith. Singurul lucru care rămânea predominant în decorul

casei era culoarea verde, ca draperiile din sufragerie; materialul catifelat era un verde ca de muşchi, cu ornamente aurii.

La câteva clipe după ce se aşezară, intră Tessa să servească supa.

— Ieşi în seara aceasta, Jordanna? întrebă mama ei.

— Nu. Îşi cufundă lingura în supă şi aruncă o privire lungă femeii încă foarte atrăgătoare. Tu ieşi? Întrebarea era formulată pe un ton moale, inocent, dar yecin cu ironia.

— Nu. Mâine va fi o zi plină cu toate pregătirile pentru petrecerea de mâine seară, aşa că o să mă culc devreme. Olivia Smith se întoarse spre ea. Poate mă poţi ajuta?

— Desigur, promise Jordanna.

În continuare, conversaţia continuă în aceeaşi manieră artificială, de parcă ar fi fost două pisici care-şi dau târcoale cu prudenţă. Jordanna simţi încordarea din aer în timp ce reacţiona şi răspundea la diferitele subiecte abordate de mama ei.

— Luăm cafeaua în living, Tessa, ceru Olivia când femeia intră să strângă masa. Se ridică de la masă şi Jordanna o urmă în camera de zi. Mama ei era atât de suplă şi mignonă, încât Jordanna avea întotdeauna impresia că lângă ea este o şcolăriţă oarecare; ştia însă că statura ei sveltă era la fel de graţioasă şi atrăgătoare.

— Sunt încântată să descopăr că mai eşti capabilă încă de o discuţie inteligentă despre politică, teatru, sau diferite subiecte literare, Jordanna.

— Uiţi, Livvie, că în timp ce tu citeşti versiunile condensate ale romanelor, eu le citesc pe cele ne-

abreviate. Încetase să-i mai spună „mamă“ de mult timp.

Gluma ei fu ignorată fără efort.

— Mi-a făcut realmente plăcere conversaţia. A fost o schimbare atât de plăcută, remarcă mama ei. De obicei sunt plictisită până la lacrimi să vă tot ascult, pe tine şi pe tatăl tău, discutând despre vânătoare.

— Poate că dacă ai contribui cu ceva la aceste conversaţii, s-ar schimba subiectul, sugeră Jordanna, ştiind că excluderea mamei din discuţii era autoimpusă. Tata şi cu mine am fi fericiţi să vorbim despre altceva.

— Tata şi cu mine. Ceva păru să plesnească în interiorul brunetei cu ochi verzi. Totdeauna „Tata şi cu mine“. Stai cu el atât de mult timp, încât este o minune că nu vrei să te măriţi cu el! râse ea caustic.

Firul delicat care ţinea în frâu nervii Jordannei se rupse. Nici măcar nu-şi dădu seama de ce face. Până când îşi simţi palma în contact cu obrazul mamei sale. Când deveni conştientă, tremura de furie.

— Foarte urât din partea ta să spui asta! Vocea Jordannei era dură şi aspră. Tata şi cu mine avem interese comune. Ne înţelegem bine unul cu altul. Îmi iubesc tatăl şi tu faci ca asta să pară un lucru incestuos! De ce? Sau eşti, pur şi simplu, geloasă pentru că am reuşit să mă ataşez de o persoană? Asta e, nu-i aşa? o acuză ea. Un singur bărbat nu este de ajuns să te satisfacă.

Orbită de focul mâniei, Jordanna nu observă palma care se îndrepta spre ea. Lovitura înţepătoare îi întoarse capul şi îi aduse lacrimi în ochi. Deschise ochii larg pentru a nu lăsa lacrimile să iasă şi-şi privi mama, mândră şi sfidătoare.

— Să mai îndrăznești să-mi vorbești astfel, vreodată, ordonă Olivia cu o voce tremurătoare.

— Aveam doisprezece ani când am înțeles, în sfârșit, că toți prietenii tăi bărbați îți erau amanți. Știu că este ceva de care toată lumea se ferește să amintească. Este secretul familiei, scheletul din dulap, spuse Jordanna cu dispreț. Dar știm cu toții — Kit, tata, eu, Tessa, toți servitorii și, probabil că și toți prietenii tăi. N-am să înțeleg niciodată de ce îl tratezi pe tata în halul acesta, sau de ce el continuă să te lase să-l rănești!

— Sunt două laturi ale oricărei povești, Jordanna. Femeia cu păr negru își recăpătase stăpânirea de sine. Trăsăturile lipsite de expresie erau acum netede, ca porțelanul frumos modelat, cu excepția petei roșii de pe obraz. Privirea ei de jad o măsură pe Jordanna. Adu cafeaua, Tessa, și încetează să pari atât de șocată. În tonul ei sec se simțea o doză de oboseală. Ai mai fost martoră la micile noastre scene de familie și până acum.

— Da, doamnă. Femeia în uniformă înaintă delicat, de parcă ar fi mers pe coji de ouă și așeză serviciul de cafea pe o măsuță decorată cu frunze aurite. Rămase șovăitoare alături. Asta este tot?

— Da. Olivia o concedie cu o mișcare a degetelor pline de inele, un ordin care fu îndeplinit imediat. Așezată pe perna de damasc a fotoliului, Olivia începu să toarne cafeaua. Ar fi o noutate dacă ai privi la un moment dat și din punctul meu de vedere, Jordanna.

— De atâta vreme pozezi în martiră, Livvie, că ai ajuns până la urmă să crezi în propria ta închipuire.

— Nu ai nici o idee despre ce înseamnă singurătatea. Îi dădu Jordannei o ceașcă fragilă, decorată cu un model delicat, roz. Măcar Christopher înțelege.

– A fost întotdeauna favoritul tău, remarcă ea fără gelozie. De când îmi pot eu aminti, l-ai iubit ca pe ochii din cap. L-ai învârtit pe Kit în jurul degetului tău şi l-ai folosit împotriva tatei. Ştiai cât de mult îşi dorea un fiu şi l-ai stârnit pe Kit contra lui. Oricare tată visează să-şi înveţe băiatul să vâneze şi să pescuiască, să-i spună totul despre viaţă şi să-l introducă în afacerile familiei, să fie pregătit să le preia, într-o bună zi.

– Acesta este lucrul pe care l-ai făcut tu tot timpul, Jordanna. Ai încercat să joci rolul fiului pentru tatăl tău? o provocă Olivia cu o voce mieroasă.

– Nu. Puse brusc ceşcuţa cu farfurioara pe masă. Nu avea încredere în propriile mâini. Nevoia de a azvârli conţinutul aburind în faţa mamei ei, era prea acută. Îşi pierduse controlul mai devreme şi se hotărâse să n-o mai facă încă o dată. Nu încerc să mă port ca un fiu. Sunt femeie. Aşa arăt, aşa mă port şi aşa gândesc – ca o femeie. Numai din cauză că îmi plac sporturile şi vânătoarea, nu înseamnă că sunt mai puţin femeie. Nu sunt surogatul fiului lui. Sunt prietena lui, unul dintre puţinii lui prieteni, mulţumită felului în care l-ai încornorat în faţa celorlalţi.

Cum Jordanna începu să traverseze camera, mama ei o întrebă:

– Unde te duci?

– În camera mea, răspunse, neîncetinind pasul. Atmosfera de aici a devenit prea greţoasă.

– Înţelegi ce am vrut să spun mai devreme, Jordanna? Auzi întrebarea în urma ei. Întotdeauna am fost lăsată singură.

Goliciunea camerei ei îi oferi o alinare rece. Urmările scenelor de acest fel erau întotdeauna aceleaşi. Nervii îi erau întinşi la maximum, stomacul îi era numai

noduri, de tensiune. Jordanna se plimbă încolo şi încoace pe covorul oriental bej, verde şi albastru, ca o tigroaică.

Îşi scoase fusta şi se schimbă într-o pereche de pantaloni roşii de satin şi-şi legă o eşarfă în jurul taliei. Îşi puse lanţul de aur al poşetei sale miniaturale peste umăr, ieşi din cameră şi apoi din apartament.

Afară era o căldură umedă, asfaltul menţinând zăpuşeala zilei şi amestecând-o cu umezeala nopţii. Portarul îi chemă un taxi. Îi strecură un bacşiş şi se urcă pe bancheta din spate. Jordanna dădu şoferului adresa unui club pe care-l frecventa când se afla în New-York şi, sprijinită de spătarul banchetei, îşi muşcă unghiile.

Singură, şovăi la intrarea clubului. Muzica era zgomotoasă şi luminile pulsante, ameţitoare. Locul era aglomerat, larma îi zgâria nervii. Jordanna se gândi că n-ar fi trebuit să vină, dar odată ce tot era acolo, se îndreptă către bar.

Până să ajungă la destinaţie, fu invitată să se alăture unui grup, care putea fi descris cu îngăduinţă ca un grup de prieteni, în rest — lumea obişnuită care frecventa clubul. Jordanna îi cunoştea pe majoritatea de la cele două mese. Le întoarse saluturile, nereuşind să reţină numele celor doi necunoscuţi care-i fuseseră prezentaţi, în tot zgomotul de muzică, voci şi râsete.

Cineva îi oferi o băutură. Pentru moment, îi potolea nervii. Bău mai mult, căutând să scape de tensiunea care o solicitase la limită. Jordanna dansă, râse şi nu obiectă când cineva flirtă cu ea, deşi nu-şi putea totuşi alunga sentimentul de înstrăinare. Din cauza aceasta se grăbi să plece după doar o oră şi ceva.

Anunţul plecării ei aduse câteva oferte de a o conduce acasă, dar Jordanna refuză ştiind că ac-

ceptând, ar însemna s-o lungească. Nu ajunsese la vârsta de douăzeci şi patru de ani fără să descopere că dorinţa îi era la fel de uşor de stârnit, ca şi firea iute. Nici măcar nu era necesar să-i placă bărbatul cu care se săruta, pentru a obţine o oarecare satisfacţie din experienţă. Tot ce trebuia să facă era să închidă ochii. Dar mai devreme sau mai târziu, tot trebuia să-i deschidă şi, rareori îi plăcea ceea ce vedea.

Nu era răspunsul pentru singurătatea ei; nici nu i-ar fi rezolvat problemele. Îmbrăţişările bărbaţilor nu i-ar fi oferit decât o uitare de moment, dar ea avea nevoie de ceva mai mult. Un dormitor gol arăta mai bine decât o pasiune goală. Afară, în faţa clubului, făcu semn unui taxi şi se întoarse acasă.

Capitolul 4

Jordanna întinse niște caviar pe o feliuță de pâine prăjită și o strecură în gură. Furnizorul o urmări cum își linge câteva boabe din prețioasele icre, de pe deget.

– Este foarte bun.

– Ați mai dori o altă mostră? întrebă el amabil.

– Mmm, nu, mulțumesc. Neutilburată de vaga lui iritare, Jordanna ieși din bucătărie și se duse în camerele principale ale apartamentului, unde alți angajați ai furnizorilor erau ocupați cu pregătirea petrecerii. Auzi voci în camera de zi. Una din ele părea să fie a fratelui ei.

– ...pare să înceapă bine petrecerea de deseară, prinse ea ultima jumătate a propoziției lui Kit.

– Da, așa e, replică mama ei. Mi-a lipsit ajutorul tău. E mult mai ușor când sunt doi oameni care să organizeze astfel de lucruri.

– Sunt sigur că te-ai descurcat destul de bine și fără mine.

– Adevărul este că nu știu ce fel de petrecere o să iasă, oftă mama ei. Tatăl tău a invitat câțiva dintre prietenii *lui*... Ar fi continuat comentariul, dar Olivia o observă pe Jordanna apărând în arcadă.

– Nu te opri din cauza mea, Livvie, ironiză ea tăcerea subită, stropii verzi ai ochilor ei căprui înfigându-se în ochii strălucitori ai mamei.

– Bună, Jordanna, introduse fratele ei un salut, pentru a schimba atmosfera.

– Bună, Kit. Privirea i se îndulci mutându-se la fratele ei. Am trecut ieri să te văd.

Înalt şi mlădios, Kit avea părul negru, bogat, al mamei sale şi ochii întunecaţi ai tatălui, subliniaţi de gene lungi şi groase, arcuite. Trăsăturile îi erau cizelate în linii clasice.

Maturitatea îi înăsprise sensibilitatea gurii şi ochilor, umbrindu-le cu un anumit aer de cinism. Era un bărbat chipeş, mai aproape de perfecţiune decât văzuse Jordanna vreodată.

– M-am întors acasă la jumătate de oră după ce ai plecat tu, zise el.

Un foşnet îi atrase atenţia Jordannei spre hol. Tessa trecu cu un articol de îmbrăcăminte învelit într-o folie de plastic, pe braţ. Tivul unei rochii de seară verde smarald, ieşea de sub învelitoare.

– Ce-i asta? O rochie nouă pentru petrecere, Livvie? întrebă Jordanna pe un ton caustic. Mama ei avea un şifonier plin de rochii pe care nu le purtase mai mult de două ori.

– Da. Un design original al lui Christopher, special pentru mine, pentru petrecerea din seara aceasta, răspunse ea iute. Credeam că eşti în camera ta şi te pregăteşti pentru petrecere, Jordanna.

– Mai este timp suficient, dădu ea din umeri. Mie nu-mi ia la fel de mult ca ţie. Asta nu era adevărat. Jordanna privi trăsăturile care fuseseră întinse şi aranjate de mâini iscusite într-o faţă fără vârstă.

Cum Olivia începea să-şi iasă din fire, Kit îi puse o mână liniştitoare pe umăr.

– De ce nu te întinzi puţin să te odihneşti, mamă? Ştiu că vrei să fii în formă maximă deseară. Am să mă

ocup eu ca totul să fie gata la timp, promise el. Ai avut o după amiază grea, cu toate pregătirile. Meriţi puţină liniște înainte de a începe petrecerea.

— Da. Blândeţea strălucea în privirea pe care Olivia i-o adresă fiului său. Este o sugestie excelentă. Mulţumesc, Christopher.

Cu buzele strânse, Jordanna o urmări plecând din cameră, toată numai graţie şi mândrie. Întorcându-şi privirea spre fratele ei, clătină din cap uimită.

— Totdeauna o cocoloşeşti, o protejezi ca pe un copil, de orice strop de neplăcere. De ce? E o femeie matură — cu gheare.

— Tu n-ai nici o milă, Jordanna.

— N-am nici o milă? Aproape că-şi pierdu firea. Se luptă să se controleze, apoi îşi aruncă furia asupra soartei. De ce nu putem schimba zece cuvinte fără să începem să ne certăm, Kit?

— Suntem două persoane diferite. Era calm. Întotdeauna părea calm. Indiferent cât de mult ţinem unul la celălalt, nu ne putem înţelege. Când o să înţelegi că părinţii noştri au aceeaşi problemă?

Îi cerea prea mult prin a echivala situaţia lor cu cea a părinţilor. Se întoarse să plece din cameră.

— N-am timp să discut asta cu tine. Trebuie să fac baie şi să mă îmbrac pentru petrecere.

După o cufundare lungă în baia confortabilă, cu bule, Jordanna ieşi din cadă şi se şterse cu prosopul. Halatul scurt de pluş atârna într-un cuier din spatele uşii. Şi-l puse pe ea şi legă cordonul. Se duse la măsuţa de toaletă, trase agrafele cu care îşi strânsese părul pe cap şi-l lăsă liber. În timp ce luă borcanul cu cremă pentru a-şi unge faţa, auzi un ciocănit la uşa dormitorului.

– Cine e? strigă Jordanna.

– Eu, răspunse fratele ei. Pot să intru?

După o clipă de ezitare, ea îi răspunse.

– Da.

Uşa dormitorului se deschise. Auzi paşi pe parchet, cum Kit străbătea camera spre uşa deschisă a băii de marmură italiană. Îşi întinse crema pe faţă şi o masă uşor. Christopher se opri în uşă, sprijinindu-se cu un umăr de cadrul ei. Ea îi privi imaginea reflectată în oglindă, temându-se că el intenţionează să reia discuţia pe care o începuseră în camera de zi.

– Voiam să-ţi mulţumesc pentru cadou, zise el.

Gura ei se destinse într-un surâs.

– Cu plăcere. Sper că ţi-a plăcut.

– O, da. Stă la loc de cinste pe măsuţa de cafea.

– Îmi place cum ai aranjat apartamentul. Jordanna luă o periuţă şi o trecu peste sprâncenele roşcate. Cu ce se ocupă Mike?

– Este inginer la o firmă de construcţii. Ochii întunecaţi o priveau. Părea că aşteaptă o altă întrebare.

– Pare un tip simpatic.

– Este. Christopher se opri din nou, apoi reluă. Când mai plecaţi, tu şi tata, la vânătoare?

– Nu ştiu sigur. Am scos un permis pentru vânătoare de mufloni în Idaho. Sezonul se deschide în septembrie. Tata zicea ceva despre un pescuit în august, dar s-a tot antrenat la club să fie în formă pentru vânătoarea de mufloni.

– Te-ai gândit vreodată să te linişteşti? Privirea din ochii întunecaţi era intensă, foarte serioasă. Să termini cu zburatul de-a lungul şi de-a latul Pământului ca să ucizi dobitoace necuvântătoare şi să-ţi faci o viaţă proprie, poate?

— Doar pentru că tu ţi-ai băgat în cap să-ţi faci un cuib al tău, nu înseamnă că asta aş vrea şi eu. Jordanna privi amuzată la imaginea lui din ogiindă şi întinse mâna după borcanul de fond de ten. Îmi place ce fac — şi à propos — nu este ucidere. Este vânătoare.

— Nimic altceva decât semantică. Rezultatul final este acelaşi — un animal mort. Colţurile gurii îi erau curbate în jos într-o expresie înverşunată de dispreţ, lumini negre sclipindu-i în ochi.

Jordanna încercă o explicaţie răbdătoare în apărarea poziţiei sale.

— Dacă n-ar fi fost vânătorii în ţara asta, viaţa sălbatică ar fi fost suprapopulată. Animalele ar face ravagii incredibile recoltelor agricole, ar ocupa terenuri bune de păşunat şi în final, ar muri de foame. Numărul lor trebuie să fie controlat. Vânătoarea este un mijloc mult mai milos decât înfometarea sau boala.

— Pot să înţeleg necesitatea, dar ceea ce nu înţeleg este cum poate să-ţi placă?

— Îmi place să iau lucrurile aşa cum sunt. Îmi place să fiu în mijlocul naturii — departe de tot şi de toate. Este fascinant să vezi animalele sălbatice în habitatul lor natural şi nu la grădina zoologică. Ai văzut vreodată un vultur ridicându-se în zbor în creierul munţilor? Sau ai urmărit un cerb alergând la ora răsăritului, într-un luminiş presărat cu rouă? Asta-i frumuseţea vânătorii. Fiorul vine din măsurarea iscusinţei cu un animal ale cărui simţuri sunt de două sau de trei ori mai agere decât ale tale, şi e de o sută de ori mai viclean.

— Auzi! Auzi! Christopher aplaudă când ea îşi sfârşi discursul, ironia dansându-i în ochi.

— Termină! Jordanna îi aruncă o privire exasperată.

— Bine, fu el de acord. Schimbăm subiectul. Ce partener ai la petrecerea din seara asta?

— N-am nici unul. Amestecă nuanţele bej şi brun de pe pleoape şi întinse mâna după creionul dermatograf, cafeniu.

— De ce nu? O sprânceană groasă, întunecată se arcui de surprinză. De obicei ai o grămadă de admiratori din care să alegi.

— M-am hotărât să renunţ la bărbaţi. Un membru promiscuu al familiei este de ajuns. N-am intenţia să-i fac concurenţă lui Livvie la această onoare discutabilă. Tonul îi era acid şi uscat.

— La naiba, Jordanna. Christopher deveni rigid, expresia înnegurându-i-se de mânie. Când ai de gând s-o laşi în pace?

— Şi tu când ai de gând să nu-i mai sari în apărare? contră Jordanna la fel de iute. Ştim amândoi despre numeroşii ei amanţi. E o istorie trecută — trecută, prezentă şi viitoare. N-o să se schimbe niciodată. Am încetat să mai aştept asta. Tot ce vreau să-ţi spun este că n-am de gând să-i calc pe urme.

— Cine-a zis că o să-i calci pe urme? Continuă, fără a-i da şansa să răspundă. Ştiu că ai avut câteva relaţii, dar alegerea partenerilor tăi a lăsat de dorit. Nu poţi să te plimbi cu corpul ăsta al tău şi să pretinzi că n-ai nevoi şi dorinţe.

— Le pot controla, afirmă hotărâtă.

— Asta nu-i problema ta.

— Oh? îl provocă ea. Dacă tot pari a şti atât de multe, atunci care-i problema mea?

— Se pare că-ţi închipui că sexul este ceva ruşinos. Poate din cauza aceasta n-ai putut aprecia just alegerile de până acum. Sexul este o experienţă frumoasă, Jordanna, când este împărţită cu cineva la

care ţii. Nu este nici o ruşine după aceea, doar o senzaţie plăcută.

— Oh, oh, luă ea în zeflemea vehemenţa răspunsului lui. Poate că ar trebui să te însoţesc la o întâlnire şi să iau notiţe.

Christopher se albi, trăsăturile îi deveniră linii întinse.

— Poate că ai înţelege mai bine ce vreau să spun dacă aş face o comparaţie cu vânătoarea. Nu-ţi pierzi vremea cu un membru al vreunei specii inferioare. Continui să cauţi până când găseşti reprezentantul cel mai bun al rasei — unul cu vitalitate, inimă şi aspect. Cred că termenul pe care l-ai folosi este acela de trofeu. Se opri, expresia revenindu-i încet la calm. Toată lumea are un tovarăş, Jordanna. Tu nu-l vei găsi niciodată pe al tău dacă nu îl cauţi. Şi faptul că-ţi negi propria sexualitate îţi va aduce nefericire.

Incapabilă să-i întâlnească privirea, Jordanna studie vârful periei din trusa de rimel. Comparaţia lui avea sens, dar era în contradicţie cu propriile-i hotărâri. Tăcerea care urmă cuvintelor lui, o făcu să ridice în cele din urmă privirea spre oglindă, dar nu-şi văzu decât propria reflectare. Fratele ei nu mai era acolo. Surprinsă, Jordanna se întoarse. Dinspre dormitor venea un foşnet de hârtie de ambalaj.

— Kit? Curioasă, merse până la uşă.

Kit era cu spatele la ea, aplecat peste un obiect întins pe pat. Jordanna nu putea vedea ce era, din cauza fratelui ei. Auzindu-şi numele, el se uită peste umăr şi zâmbi absent.

— Vino-ncoace. Am ceva pentru tine.

Jordanna păşi înainte.

— Ce este? întrebă, înainte ca fratele ei să dea la o parte folia protectoare şi să scoată la iveală o rochie de seară, lungă, neagră.

— Am creat modelul acesta pentru tine.

Simplitatea designului îi luă ochii de la început.

— Este minunată!

Corsajul consta din două benzi, mai largi acolo unde se întâlneau, îngustându-se peste umeri şi încă şi mai subţiri în spate. Este îndrăzneaţă, observă Jordanna zâmbind.

— E perfectă pentru tine, insistă el. Îşi va pune în valoare simetria ideală a siluetei şi frumoasa ta piele. Amploarea fustei îţi va permite acea mişcare puternică şi graţioasă care îţi este caracteristică. Şi prefer cuvântul „provocatoare" în loc de „îndrăzneaţă".

— Dar n-am mai purtat niciodată negru până acum, protestă ea şovăitoare. Întotdeauna negrul i se păruse a fi culoarea mamei.

— Îţi va aduce reflexe de foc în păr. Ai încredere în mine, o rugă fratele ei. Vei fi frumoasă cu rochia aceasta. Este timpul să porţi ceva care să-ţi evidenţieze acel aer de mică sălbăticiune, care te diferenţiază de alte femei.

Ea îi trimise o privire scânteietoare care era şi ascuţită şi amuzată.

— Face parte tot din acceptarea sexualităţii mele, Kit?

— E un pas, admise el. O s-o porţi deseară?

— Da. Apoi Jordanna îşi aminti: Ai creat o rochie şi pentru Liv ca s-o poarte în seara asta. Te foloseşti de noi, nu-i aşa? Modelăm hainele pe care tu le proiectezi. Livvie va expune ideea ta despre frumuseţea matură iar eu voi înfăţişa femeia fatală a generaţiei

tinere. Speri să atragi ceva clienţi printre invitaţii de la petrecere, acuză ea, dar fără răutate.

O grimasă cinică atinse faţa lui frumoasă în timp ce ridică din umeri.

— Asta fac tot timpul Se îndreptă către uşă. Mă duc să văd ce fac furnizorii.

Jordanna îl urmări ieşind, rămânând nemişcată până ce uşa dormitorului se închise. Nu-şi putea îndepărta sentimentul că, de fapt, nu-şi cunoştea de loc fratele. Oftatul confuz care se auzi în cameră era al ei.

Fără să se grăbească, termină de aplicat machiajul înainte de a se întoarce în dormitor să se îmbrace. Simplitatea desăvârşită a rochiei negre o făcea splendidă. Făcut dintr-un jerseu extensibil, corsajul urmărea contururile pieptului, decolteul adânc lăsând vederii linia de îmbinare a sânilor. Rochia era strâmtă pe talie şi curgea peste şolduri.

Strălucirea neagră a materialului era un contrast perfect cu umerii netezi, ivorii, accentuându-i în acelaşi timp sclipirile roşcate din păr. Jordanna îşi lăsă părul liber, ridicându-şi-l doar de pe faţă cu o pereche de piepteni. Îşi limită bijuteriile la o pereche de cercei, simple ţinte de aur, strălucind puternic.

Când se duse în salon, mai era încă un sfert de oră până la venirea invitaţilor. În loc să se ducă în partea principală a apartamentului, Jordanna se îndreptă spre camerele părinţilor ei, să vadă dacă tatăl ei era gata.

Uşa camerei mamei era întredeschisă. Trecând pe lângă ea, Jordanna auzi vocea tatălui dinăuntru. Se opri, neintenţionând să tragă cu urechea, aşteptându-l doar pe tatăl ei să iasă.

– Ai o rochie foarte frumoasă, Olivia, comentă tatăl ei. Intensifică verdele fascinant al ochilor tăi. E nouă, nu-i aşa? Cuvintele lui erau un compliment, deşi în voce avea un ton sarcastic. În ultimul timp, tonul acesta era întotdeauna simţit când i se adresa soţiei sale.

– Da, e nouă. Christopher a creat-o, îl anunţă Olivia însufleţită.

– Ah, da, fiul meu – creatorul de modă, spuse Fletcher cu o batjocură amară.

Jordanna fu şocată. Ştia că între tatăl şi fratele ei se căscase o prăpastie, dar nu-şi dăduse seama că tatăl ei îl privea cu atâta dispreţ. Era conştientă că-l dezaproba, dar nu în felul acesta.

– Destul, Fletcher. Apărarea mamei intră imediat în acţiune. Christopher este un designer talentat. Va fi celebru, într-o bună zi.

– Să ne-ajute Dumnezeu în ziua aceea.

– Fii cinstit măcar o dată, Fletcher. Te gândeşti numai la tine şi la ceea ce spun alţii despre tine, ripostă Olivia. Te preocupă faptul că asta se va reflecta într-un fel asupra ta, că poate propria ta bărbăţie va fi pusă sub semnul întrebării.

– Kit este ceea ce ai făcut tu din el, replică el imediat, cu furie.

– Da, învinuieşte-mă, îl luă ea în zeflemea. Totul este întotdeauna din vina mea. Bănuiesc că tot eu sunt răspunzătoare de faptul că Jordanna s-a transformat într-o aventurieră ce cutreieră lumea cu puşca la spinare. Sunt sigură că vei nega că ai avut ceva de-a face cu asta.

– Las-o pe Jordanna în pace! trânti tatăl ei. E femeie. Nimeni nu s-ar putea înşela în privinţa asta. Şi când duce o puşcă, tot femeie este.

Se auzi un zgomot de ceva trântit pe o masă.

– De ce ai venit aici, Fletcher? Doar ca să începi o ceartă înainte de petrecere? întrebă Olivia. Nu îmi vei strica seara, pentru că n-am să te las!

– De ce? Este o seară specială? Ţi-ai invitat actualul amant? Era arogant şi sarcastic. E cineva cunoscut? Sper să mi-l prezinţi.

– Şi dacă ţi l-aş prezenta, ce-ai face? îl provocă Olivia. L-ai provoca la luptă? Sau te-ai comporta tocmai pe dos şi te-ai preface că nu ştii că e amantul meu? Zeflemeaua ei era crudă în mod deliberat. Până şi Jordanna tresări.

– Cine este, Livvie? Vocea tatălui ei conţinea o ameninţare joasă, de rău augur.

– Un bărbat. Unul cu totul special. Când mă ţine în braţe, uit pur şi simplu că exişti, Fletcher. Este o senzaţie extraordinar de plăcută.

Amărăciunea se acumulase în proporţii pantagruelice, de-a lungul anilor, căsniciei lor, până când devenise prea înaltă pentru a fi surmontată, prea adâncă pentru a fi ignorată şi prea lată pentru a mai exista o punte între ei. Urâţenia ei era mai mult decât putea Jordanna suporta. Se retrase în camera ei şi închise uşa.

Când era mică, certurile veninoase îi provocau un rău fizic. Nu era uşor să le audă nici acum, când avea douăzeci şi patru de ani. Jordnna nu avea nici o idee de cât timp stătea pe marginea patului, cu braţele apăsate pe stomac. Cineva ciocăni la uşă, dar ea nu auzi.

Uşa se deschise.

– Jordanna? Fratele ei intră şi se opri lângă uşă. Sosesc invitaţii. Nu vii? Ea ridică ochii, privindu-l fără

să-l vadă. Între sprâncenele lui se formă o cută în timp ce veni spre ea. Ce s-a întâmplat?

— De ce nu se distrug de-a binelea unul pe celălalt şi să termine odată? De ce se tot sfâşie bucată cu bucată? La întrebările chinuite ale Jordannei, Christopher inspiră adânc, îşi ţinu respiraţia şi-i dădu drumul cu un oftat greu. Îl torturează cu amanţii ei, Kit. Se laudă cu ei de parcă ar fi trofee. De ce nu-l părăseşte?

— Crezi că n-a încercat? murmură el.

Ochii ei se lărgiră.

— Dar... începu derutată.

— Tata nu-i de acord cu divorţul, Jordanna, afirmă el. Dumnezeu ştie că tu şi cu mine am fi avut o copilărie mai plăcută dacă ar fi fost, dar... Nu era nevoie să mai sfârşească. Nu trebuie să te laşi împovărată de problemele lor, Jordanna. Haide. Întinse o mână spre ea. Nimeni n-o să-ţi poată vedea rochia dacă stai aici în cameră. Gura i se curbă într-un zâmbet linguşitor. Jordanna ezită, apoi îi dădu mâna. Când era fetiţă, se putea ascunde în camera ei; dar acum era adultă şi viaţa mergea înainte..

Capitolul 5

Max aştepta în holul hotelului în timp ce Brig ieşea din lift. Brig nu se obosi cu formalităţile întâinirii.

O căută cu privirea pe soţia lui Max.

— Unde-i soţia ta? N-o iei la petrecere? Brig era iritat şi se luă de Max. Îmbrăcat într-un costum de culoare închisă şi cu cravată, îşi lăsase pălăria în cameră. Se simţea parcă dezbrăcat fără ea, dar era mai puţin bătător la ochi.

— Am divorţat de Charlotte acum cinci ani, la puţin timp după ce au crescut copiii. Credeam că ştii. Max se îndreptă către ieşire. O să luăm un taxi.

— Presupun că a obosit până la urmă să te tot vadă călcând alături. Brig era conştient că îl provoacă pe Max, încercând deliberat să-l scoată din sărite şi scoţându-l ţap ispăşitor pentru hotărârea care-l rodea pe dinăuntru. Dar se părea că nu se putea abţine. M-am întrebat adeseori dacă singurul mod de a face ceva palpitant din sex este de a-l face în secret.

— Oricare altul în afară de mine te-ar pocni în nas, Brig. Max îşi ţinea firea, chiar dacă gâtul i se înroşise.

— Oricare altul ar încerca, admise el cu un zâmbet batjocoritor. Sunt surprins că nu te-ai recăsătorit, Max.

— De fapt, am o legătură serioasă, dar n-am de gând să discut cu tine despre aşa ceva, pentru a nu-i expune numele comentariilor tale insultătoare! În faţa hoteluiui, Max îi ceru portarului să cheme un taxi.

Acesta se ivi imediat şi cei doi urcară pe bancheta din spate. Te-ai hotărât ce răspuns să-i dai lui Fletcher?

— Da. Un muşchi se întinse de-a lungul obrazului lui Brig.

— Îl ţii secret? Max îl privi dintr-o parte, cu aerul că îi găsise punctul slab.

— Am să-i organizez vânătoarea.

În colţurile adâncite ale gurii lui Max şi în licărele din ochii albaştri se putea citi mulţumirea de sine.

— Este reconfortant să afii că oricare om are preţul lui, Brig, şi în special tu.

— Dar n-a trebuit să mă vând ţie, Max, îi aminti Brig. Nu trebuie să mă implic în afacerile tale necurate, să bag pe gâtul vreunui fraier cu bani compania, înainte de a se prăbuşi de-a binelea.

— Dar eu pot încă să-mi vând pachetul de acţiuni. Şi Fletcher este încă interesat. Chiar dacă pierde la afacerea asta, n-o să simtă niciodată lipsa banilor.

Brig îi aruncă o privire.

— Îi urăşti pe Smith, nu-i aşa?

Max Sanger îi evită privirea.

— Are ceva pe care eu îl vreau.

— La fel ca bătrînul, ai de gând să-l obţii chiar dacă trebuie să minţi, să înşeli sau să furi, ca să reuşeşti. Disprețul vorbea în vocea lui.

— Îmi încerc şansa. Nu mă duc la fund.

Tipii ca Max nu se duc, de obicei, îşi spuse Brig. Cei cinstiţi, cei muncitori, sunt cei care pierd agonia unei vieţi întregi. Nu este cinstit. Dar viaţa, în general, nu este. Iată cazul lui. Îşi încălcase principiile pentru a salva ferma. Poate că îl desconsidera pe Max atât de mult din cauză că vedea în el o amplificare a unuia din propriile sale defecte. Auzise

că se spunea că greşeiile pe care le găseşti la alţii, sunt cele pe care le găseşti chiar în tine.

Taxiul se opri la adresa dată de Max. Brig ieşi şi aşteptă pe trotuar.

— Ce etaj? întrebă când i se alătură.

— Ultimul, cu mansardă, care altul?

Brig se întreabă de ce venise. Putea doar să fi telefonat. Nu era în dispoziţia necesară pentru petrecerea asta blestemată. Putea să stabilească orice detaliu prin telefon. Dar acum era prea târziu. Era aici, furat de valul evenimentelor. Poate că ăsta era felul lui Fletcher Smith de a-l face să sară la fluieratul lui. Cu punctul acesta de vedere nu prea se împăca Brig.

Petrecerea era în toi când ajunseră la ultimul etaj. Uşa sculptată nu înăbuşea toată larma de râsete şi voci de dinăuntru. Max apăsă pe butonul soneriei. În câteva secunde, uşa fu deschisă de un bărbat în uniformă neagră cu aspect de majordom. Max îi comunică numele lor, care fură discret verificate pe o listă, înainte să fie conduşi prin foaier, în camera de zi.

O mulţime de oameni erau deja îngrămădiţi în cameră, stând jos, în picioare, vorbind, râzând, mâncând şi bând. Apăru un chelner şi le oferi şampanie de pe tava plină de pahare pe care o ducea. Ultima dată când băuse Brig şampanie, fusese pe când locuia împreună cu bunicul său. Luă un pahar, iar Max comandă un Martini. Brig sorbi din băutura acidulată. O sprânceană i se arcui de surpriză.

— Îţi place şampania, domnule McCord? Fletcher Smith se opri în faţa lui, zâmbind uşor.

— Este excelentă. Brig studie paharul, observând culoarea şi efervescenţa naturală.

— Vorbeşti ca un cunoscător. Fletcher îl privi cu capul puţin aplecat într-o parte.

— Bunicul meu era mândru că putea deosebi un vin bun de unul doar acceptabil. Nu-l lua niciodată pe ultimul, dacă îl putea avea pe primul. Degustarea de vinuri a fost o parte a educației mele. Bunicul o considera o cunoștință esențială. Unul din colțurile gurii i se curbă, sub mustața întunecată. Eu am considerat asta doar un mijloc de a te îmbăta.

— Oricum, ai devenit expert, remarcă Fletcher.

— Unii sunt experți la aranjarea pieselor de domino. Brig ridică din umeri la ideea că a ști diferența dintre un vin bun și unul prost avea vreo valoare.

— Mă bucur că ai putut veni la petrecere, domnule McCord, spuse Fletcher și-i oferi mâna într-un salut care fusese amânat până în acel moment. Se întoarse către Max. Știam că tu ai să vii, Max, dar nu eram foarte sigur de vărul tău.

— Nu erai? Brig era încă într-o dispoziție iritabilă care îi dădu o notă mușcătoare vocii. Știai că mi-ai făcut o ofertă pe care n-o puteam refuza, dacă îmi scuzi clișeul.

— Chiar așa? Ochii castanii se măriră cu o falsă surpriză. Sper că asta înseamnă că n-o să mă refuzi.

— Da. Îți accept oferta, admise Brig puțin bățos.

— Bine. Fletcher duse mâna la buzunarul hainei și scoase un plic. I-l înmână lui Brig. Aici este o sumă de bani și enunțarea în termeni generali a condițiilor discutate. Poți să iei legătura cu mine într-o săptămână, două după ce ai stabilit o dată convenabilă. Între timp, poate îl conving și pe Max să vină.

Brig nu se obosi să deschidă plicul și-l strecură în buzunarul interior al hainei. Fierbea de iritare. De ce venise la petrecere? Nu fusese necesar, doar dacă nu cumva omul dorise să-și savureze momentul de triumf.

– Vânătoarea asta sună fascinant, remarcă Max. N-am fost în vest până acum. Imediat se corectă. Am fost în California, firește, și am schiat la Aspen de câteva ori, dar acolo e tot luxul pe care ți-l poți închipui. Călătoria pe care o plănuiți pare a fi o provocare extraordinară. Poate voi putea veni și eu cu voi.

– N-ai permis, Max. E prea târziu ca să mai obții unul. Fletcher îl studie în tăcere.

– Nu sunt interesat atât de mult de vânătoare, pe cât sunt de excursie, contră el. Brig bănuia de ce ar fi vrut vărul lui să vină. Ar avea două, poate trei săptămâni la dispoziție pentru a-l convinge pe Fletcher Smith să-i cumpere acțiunile.

– Muntele te-ar ucide, Max, spuse Brig. Vărul lui nu era în forma necesară pentru o asemenea călătorie grea în ținutul înalt al caprelor și oilor sălbatice.

– Mai sunt aproape două luni. Am timp să mă pregătesc. Max nu părea să ia în seamă avertismentul lui Brig și se uită la Fletcher. La drept vorbind, ne-am putea antrena împreună la club.

– Așa este. Nu m-am gândit la asta, admise Fletcher și zâmbi. Nu văd nici un motiv pentru care n-ai veni cu noi, ce zici, domnule McCord?

– Eu văd câteva, replică Brig cu un ton sec.

– Nu-ți face griji, vere. Îmi plătesc partea, râse Max de parcă Brig ar fi făcut o glumă.

– Mă scuzați un moment, vă rog, le ceru Fletcher. Soția mea este acolo. Aș vrea să o cunoașteți. Să văd dacă o pot răpi câteva clipe.

În timp ce se îndepărta prin mulțime, Brig îi aruncă o privire iritată bărbatului de alături.

– N-ai să mergi în excursia asta, Max.

— Omul m-a invitat. Ai auzit ce-a spus. Se răsuci pe călcâie satisfăcut. Părul negru, ondulat, lucea ca argintul în lumina candelabrului de deasupra.

— N-am de gând să fiu părtaş la aranjamentele voastre, îl preveni Brig. Dacă încerci să vii, îi dau banii înapoi şi să găsească pe altcineva să-l ducă.

— Nu, n-ai s-o faci. Ai nevoie de banii ăştia. Privirea lui zeflemisea ameninţarea neputincioasă a lui Brig.

Brig înjură în gând fiindcă ştia că e adevărat, dar încercase să-l păcălească pe vărul său ca să nu vină în expediţie.

— Dar n-am nevoie de tine. Aranjamentul meu cu Fletcher Smith a fost pentru o partidă cu două vânători şi am să-l fac să îl respecte.

— Încerci să-mi joci o festă, Brig, şi am să-ţi dau peste cap înţelegerea cu Fletcher. Şi dacă-ţi închipui că nu pot, încearcă doar, îl provocă Max. Eu n-am nimic de pierdut. Dar tu ai. Ar fi bine să-ţi aminteşti asta.

Putea crea Max destulă neîncredere ca să-l facă pe Fletcher să dea înapoi? Brig nu ştia şi nu putea risca să afle. Însemna să pună sare pe o rană deja dureroasă.

— Dacă vii, Max, vei plăti. Şi o să vreau bani gheaţă, în ziua sosirii. N-o să beneficiezi de nici un credit.

— Nu te fereşti să iei banii mei murdari? îl luă el peste picior.

— Ştiu că sunt murdari. Dar n-am să arunc bani buni pe hrană şi ca să-ţi asigur transportul şi un loc de dormit. Brig era încolţit, dar putea încă riposta. Fă-ţi afacerile cu Smith dar nu mă băga şi pe mine, şi nici măcar nu-mi menţiona numele.

— Ne înţelegem unul pe celălalt. Acordul lui Max era calm şi mulţumit de sine.

– Şi ar fi bine să fii în bună formă în excursie, pentru că dacă rămâi în urmă, te las acolo. E un ţinut întins. S-ar putea să nu te mai pot găsi. Şampania se trezise. Brig dădu paharul pe jumătate plin unui chelner şi comandă un scotch cu gheaţă. Avea nevoie de ceva mai tare.

– N-ai să mă pierzi dacă nu-l pierzi pe Fletcher. Max sorbi din Martini, acoperindu-şi următoarele cuvinte cu paharul. Vorbeşti de lup şi uite-l că vine şi cu nevastă-sa.

Brig trase cu ochiul în direcţia în care se uita Max şi văzu bărbatul înalt, cărunt, alături de o brunetă mignonă, croindu-şi drum printre oaspeţi. Era o femeie care îţi atrăgea privirea cu ochi de un verde viu, culoarea lor fiind intensificată de rochia verde-smarald pe care o purta. Lui Brig îi luă o secundă ca să observe că părul negru fusese cândva natural, dar acum luciul de abanos era obţinut prin aplicarea cu iscusinţă a vopselei. Pe faţă nu-i văzu nici un rid. Avea pielea foarte întinsă. Buzele perfect arcuite şi strânse sugerau o fire arţăgoasă. Avea aproape cincizeci de ani, dar se agăţa cu disperare de o aparenţă tinerească. Brig se întrebă cât o costa să-şi întreţină aspectul exterior.

În timp ce se apropiau, observă că ea nu-şi privise soţul nici măcar o dată. Părea indiferentă la mâna care o conducea, ţinând-o de cot. Nu era nimic asemănător raporturilor apropiate pe care le văzuse între cuplurile căsătorite dintre prietenii lui fermieri. Ceva din tensiunea dintre ei îl făcuse să bănuiască faptul că mariajul lor era un iad.

Ochii ei verzi îşi îndreptară toată atenţia către Max. Ceva licărea în adâncul lor, de-abia învăluit, ascunzând un secret. Brig aruncă o privire vărului său. Max

părea să se umfle un pic în pene, dar ar fi făcut asta la apropierea oricărei femei cât de cât atrăgătoare. Când cei doi soţi se opriră în faţa lor, Brig o studie pe doamna Smith cu un interes leneş care ascundea faptul că-i ghicise secretele.

– Cred că tu şi cu Max vă cunoaşteţi deja, Livvie, spuse Fletcher Smith politicos.

– Da, ne cunoaştem, admise ea şi-i oferi mâna lui Max. Mă bucur că ai putut veni, Max. Ce mai faci?

– Mult mai bine acum că te văd din nou, Livvie. Era tot numai farmec modern. Arăţi chiar mai frumoasă decât ultima dată când te-am văzut.

– Tot linguşitor ai rămas, Max. Râse, dar Brig văzu roşeaţa uşoară care părea s-o facă să radieze o strălucire proaspătă. Se minună de credulitatea femeilor trecute de o anumită vârstă. Sau poate era doar disperare. Şi te iubesc pentru asta, adăugă ea.

– Numai dacă aş putea crede asta, replică Max cu regret simulat. Privind spre Brig, zise: Vreau să ţi-l prezint pe vărul meu, Brig McCord. Aceasta este Olivia Smith.

– Încântat de cunoştinţă, doamnă Smith. Simţi degetele ei ezitând la atingerea mâinii lui aspre. Brig se îndoia că ea mai avusese ocazia să simtă mâini bătătorite până atunci.

– Livvie, pentru prieteni, corectă ea, nearătându-şi în nici un fel neplăcerea atingerii.

Brig i-ar fi putut da o replică suavă, pentru a-i ţine isonul lui Max, dar vremea în care se încurca cu astfel de lucruri trecuse demult. Brig îşi înclină numai capul, încuviinţând fără cuvinte. Nu dorea s-o impresioneze.

Acum, că Max terminase cu prezentările, Fletcher vorbi.

– McCord a fost de acord să fie călăuză la vânătoarea mea de berbeci bighorn, din toamna asta, Livvie.

– Oh? N-ar fi putut arăta mai mult dezinteres.

– Da, are o fermă în Idaho, continuă soţul ei.

– Foarte interesant. Zâmbi politicos către Brig.

Nu fu surprins de lipsa ei de entuziasm. Era o pisică cu ochi verzi care sta culcată pe perne de catifea şi bea smântână din castroane de argint. Fu izbit din nou de nepotrivirea perechii, un mare vânător şi o cosmopolită sofisticată.

– Este o ţară frumoasă, sălbatică, acolo unde îşi are McCord ferma. Când vorbeam despre vânătoare deunăzi, Max a devenit atât de fascinat încât s-a decis să meargă cu noi.

Privirea ei verde îl măsură surprinsă pe Max.

– Nu ştiam că-ţi place să vânezi.

– Nu-i vorba de vânătoare, accentuă Max. Fletcher şi Brig au descris excursia astfel încât pare că va fi o aventură. M-am gândit să iau o vacanţă. Acolo nu mă mai pot ajunge telefoanele. Sunt intrigat de idee. Desigur, asta înseamnă ca eu şi Fletcher să petrecem mult timp împreună ca să îmi intru în formă.

– Crezi că e înţelept? întrebă ea.

– Dacă vrei să spui că aş putea avea un atac de inimă încercând să intru în formă, nu este prea măgulitor. Max râse şi Brig se încruntă uşor. El nu credea că asta dorise să spună Olivia Smith şi se întreba de ce are această impresie. Mă faci să mă simt bătrân.

– N-o să fii niciodată, Max, negă Olivia posibilitatea cu un zâmbet iute. Chelnerul se întoarse cu scotchul lui Brig şi se opri să murmure ceva către gazdă. Vă rog să mă scuzaţi, spuse ea şi se îndepărtă.

Veni cineva care-l cunoştea pe Max. Brig trecu iar prin prezentări şi schimburi de amabilităţi apoi îşi părăsi vărul, prefăcându-se interesat de bufetul instalat în sufragerie. Gustă câteva canapé-uri miniaturale şi găsi un colţ liber. Sprijinindu-se cu un umăr de perete, îşi sorbi alene băutura şi ascultă flecăreala leneşă din jurul lui. Totul era atât de familiar, vinurile fine, delicatese exotice, invitaţii cu îmbrăcăminte scumpă şi conversaţiile superficiale — de parcă ar fi retrăit un vis; era chiar trecutul lui.

Aerul era îmbâcsit de miros de tutun. Un bărbat masiv de lângă el pufăia o ţigară de foi, trimiţând nori de fum în încăpere. Vocile şi râsetele se contopeau, făcând o larmă neinteligibilă, frânturi de propoziţii puse alături creând un amestec confuz de conversaţii.

Privirea îi rătăci înapoi spre living, unde vărul său era prins într-o conversaţie cu bărbatul care i se alăturase. Dacă ar fi luat o altă decizie, Brig ştia că ar fi putut avea poziţia lui Max, capul unei corporaţii naţionale, purtând costume făcute pe comandă, conducând o maşină scumpă, petrecându-şi vacanţele în Europa şi locuind într-un apartament mansardat. Dacă ar fi condus corporaţia Sanger, Brig se îndoia că ea ar fi suferit căderea pe care o avusese în mâinile vărului său. Sau poate că era un semn al propriei înfumurări? Uite în ce încurcătură era cu ferma.

La dracu'! Brig luă o înghiţitură bună din schotchul său şi se strâmbă. Învârtind paharul în mână, cuburile se loviră între ele. Privirea lui nerăbdătoare cercetă cele două camere bogat mobilate pe care le putea vedea. Era un contrast izbitor cu clădirea fermei sale, ridicată de el şi Tandy Barnes cu propriile mâini. Toate acestea ar fi putut fi ale lui, îşi dădu seama Brig. Şi fu uşurat să-şi dea seama că nu şi le dorea.

Ridicând paharul la gură să ia o altă înghiţitură, văzu femeia cu păr roşcat, încadrată de arcada sufrageriei. Paharul rămase nemişcat la un centimetru de gură. Pentru un moment năucitor, lui Brig nu-i veni să creadă că este aceeaşi femeie — cea pe care o văzuse cu Fletcher Smith la hotel. Dar ea era. Coborî paharul şi se uită la ea. Venise, într-adevăr, la petrecerea dată de amantul ei. O privire spre ţinuta calmă, mândră şi Brig îşi dădu seama că era genul care ar fi putut avea această îndrăzneală.

O măsură cu privirea din cap până-n picioare. Rochia neagră era sexy, fără a fi vulgară. În mod cert, dezvăluia mai mult din silueta ei decât bluza şi pantalonii pe care le purtase cu o zi în urmă. Alcătuirea îi era fără cusur, nici prea rotunjită, nici prea slabă. Sânii i-ar fi umplut de minune palmele. Brig fu conştient de mâncărimea care-i ardea mâinile, din dorinţa de a face chiar asta. Dumnezeu era martor că pieptul decoltat al rochiei îl invita. Îşi ridică ochii spre părul ei castaniu, care arunca sclipiri roşiatice. Culoarea îi aminti de unul din caii lui, un roib ager.

O mişcare îi atrase atenţia spre tânărul de lângă ea. Înalt cu păr de culoare închisă, arătând ca un Apollo, bărbatul îi amintea lui Brig de cineva, dar nu avu timp să îşi dea seama de cine. Mintea lui înregistra că femeia nu venise singură, ci însoţită. Brig reflectă la asta. Cine alesese bărbatul, Fletcher Smith sau femeia?

Întrebarea de-abia se formase când o blondă atrăgătoare se alătură perechii. Plină de efuziune şi entuziasm, blonda se folosise, în mod evident, prea mult de serviciile barului. După ce o salută scurt pe fata cu păr roşcat, o ignoră pentru a-şi dărui atenţia tânărului, agăţându-se de braţul lui şi înghesuindu-se

în el. Brig urmări felul indulgent, totuşi indiferent, în care bărbatul primi atenţia blondei. Gura lui se curbă deodată într-un zâmbet când Brig realiză că roşcata nu putea avea un însoţitor mai sigur. Pe chipeşul ei însoţitor nu-l interesa sexul feminin.

Dând pe gât conţinutul paharului, Brig îşi îndreptă poziţia, intenţionând să şi-l umple la barul de pe latura alăturată a sufrageriei. Pornind într-acolo, o văzu pe gazdă apropiindu-se de el.

— Te-a părăsit Max? întrebă Olivia Smith cu o voce dulce, cultivată.

— Este în living; vorbeşte cu un prieten.

Ochii ei verzi observară paharul gol din mâna lui.

— Doreşti o altă băutură, domnule McCord?

— Tocmai mă duceam la bar, recunoscu el.

Ea făcu semn unui chelner care se plimba printre grupurile răzleţe, luă paharul din mâna lui Brig şi i-l dădu.

— O altă băutură pentru domnul, comandă ea şi privi întrebător spre Brig.

— Scotch cu gheaţă.

Chelnerul încuviinţă şi se îndreptă către bar.

— Cât stai în New York, domnule McCord? Olivia Smith stătea aproape de el. Mireasma grea a parfumului ei era aproape copleşitoare.

— Plec de dimineaţă. Brig îşi aprinse o ţigară pentru a-şi umple nasul şi plămânii cu mirosul fumului de tutun.

— Atât de curând? De când eşti aici? întrebarea era politicoasă, o încercare îndatoritoare de a face conversaţie cu un musafir.

— De două zile. Brig nu era mai interesat în conversaţie decât era ea. Chelnerul se întoarse cu băutura şi-i oferi o scăpare. Nu vreau să vă reţin, doamnă

Smith. Știu că sarcina gazdei este să circule printre oaspeți.

— Dă-mi voie să te prezint familiei Fennimore. Îl luă de braț și Brig fu obligat să o însoțească.

O sclipire verde distrase privirea Jordannei. Singura femeie de la petrecere care purta această nuanță distinctivă, era mama ei. Amuțită de conversația unilaterală pe care Alisha Van Dyke o avea cu fratele ei, Jordanna își lăsă privirea neobosită să caute rochia de smarald.

Mama ei vorbea cu un bărbat cu păr negru, îmbrăcat într-un costum de culoare închisă. Jordanna nu-l recunoscu. Vag curioasă, își plimbă privirea peste profilul lui de șoim. Înalt și slab, ca un lup de iarnă, era larg în umeri și îngust în șolduri. Fața îi era bronzată de soare, o mustață îngrijit tăiată îi umbrea gura. Părul lui avea culoarea bogată a ciocolatei. Des și făcând abstracție de vreun stil de modă, îi acoperea capul formând favoriți scurți. În ciuda ținutei lui obișnuite, era ceva în statura musculoasă care sugera promptitudine și agilitate.

Jordannei îi trecu prin minte că n-ar fi înțelept să aibă de-a face cu acest bărbat. Ar fi un inamic puternic — puternic, viguros și sigur pe el. Nu mai era alt bărbat în cameră pe măsura lui, în afara tatălui său.

Fratele ei o înghionti cu cotul. Întorcându-se, Jordanna îl privi. Ochii întunecați o rugau în tăcere să-l salveze de blonda agățată de brațul lui.

— Kit, vrei să fii un frate drăguț și să-mi aduci ceva de băut? întrebă Jordanna, ochii ca aluna sclipind.

— Desigur, încuviință el și-i zâmbi politicos blondei, desfăcându-i brațul din jurul brațului său. Scuză-mă, Alisha.

Când Christopher se întoarse cu băutura, blonda plecase. Împreună, Jordanna şi fratele ei se amestecară printre ceilalţi musafiri, oprindu-se să stea de vorbă cu diferitele grupuri din încăpere, până când, în cele din urmă, se separară.

Îndepărtându-se de cele două cupluri care dezbăteau estetica artei moderne, Jordanna o luă spre camera de zi. Conversaţiile banale pe care le putea auzi în treacăt, n-o interesau. La câţiva paşi în faţă, îl văzu pe tatăl ei, retrăgându-se politicos dintr-un cerc de invitaţi. Expresia de plictiseală ascunsă de pe faţa lui se potrivea cu propria-i stare. Apropiindu-se de el din spate, îi atinse cotul.

Cu o voce pseudo-cultivată, întrebă:

— Papa, ai văzut ultima expoziţie de la galerie?

El se întoarse, arcuind o sprânceană pe jumătate argintie spre ea, înainte de a-i apărea un zâmbet pe buze când îşi dădu seama că ea zeflemisea conversaţia din jur.

— Ca să-ţi spun drept, nu. Povesteşte-mi despre ea.

Jordanna râse scurt, apoi oftă.

— Ce păcat că nu suntem musafiri. Am putea pleca.

— Nu-i aşa? fu Fletcher Smith de acord. Privirea lui mătură camera. Părem a fi o minoritate. Nimeni altcineva nu dă semne că ar vrea să plece. Cred că este mai aglomerat decât ultima dată. Aparent, petrecerea este un succes. Asta ar trebui s-o încânte pe mama ta.

— Da.

Când se refeise la mama ei, Jordanna se uită automat spre colţul camerei, unde femeia cu părul de abanos vorbea cu un bărbat mai în vârstă, bine

îmbrăcat. Suplu şi atrăgător, avea păr ondulat, de un castaniu închis, frumos pigmentat cu argintiu. Bărbatul îi părea vag familiar, dar nu-şi putea aminti numele lui. Farmecul lui era evident din felul în care mama ei se încălzea la văpaia atenţiei lui. Se uită cu coada ochiului la tatăl său. Gura i se subţiase într-o linie dură, privirea îndreptată, de asemenea, pe femeia care-i era soţie. Jordanna simţi durerea şi amărăciunea lui şi se gândi să-l distragă de la gândurile negre.

— Mi-ar place să am zece minute de linişte şi pace, spuse ea. Ar observa cineva dacă ne-am strecura un pic?

Privirea lui era indulgentă.

— Nimeni. Unde ai vrea să mergem?

— În cabinet. Era locul lui preferat, neîmpovărat de opulenţa din restul casei. Şi al Jordannei, de altfel.

— Bine, încuviinţă el cu o jumătate de zâmbet. O luară spre hol pentru a se furişa discret din mulţime, dar Fletcher se opri. Stai un minut. Uite-l pe Sam Brookfield. Vreau să-i spun ceva. Îi strecură o cheie în mână. Am încuiat uşa ca să nu-i vină cuiva ideea stupidă de a-şi băga nasul în dulapul cu arme. Du-te înainte. Vin şi eu în câteva minute.

— Nu întârzia, îl rugă ea în timp ce el o părăsea ca să stea de vorbă cu un bărbat înalt, sobru, cu ochelari, care se îndrepta spre ei.

— Chiar ai o fermă — cu cai, vaci şi toate celelalte? Bruneta îi aruncă lui Brig o privire sceptică. Era o femeie atrăgătoare, recent divorţată — îl informase ea — dar Brig o suspecta că frumuseţea i-ar dispărea odată cu demachierea.

— Da, am. Privirea îi flutură spre hol, unde o văzuse dispărând pe roşcată după scurta întâlnire cu Fletcher. Probabil plecase.

– Nu arăţi a cowboy, poate cu excepţia mustăţii, spunea bruneta.

– Data viitoare voi veni cu pinteni şi cu o pălărie de un metru replică Brig cu o ironie cu care ar fi vrut s-o amuţească, dar femeia râse.

– În ce zodie eşti născut? Eu sunt Taur.

– Săgetător. Brig spera că este o zodie incompatibilă.

– Păcat. Făcu o mutră dezamăgită, apoi se lumină. Ştii cumva în ce zodie ai ascendentul?

– Nu. Îmi pare rău. Zâmbi, dar expresia nu-i atinse castaniul prăfos al ochilor.

– Oricum, nu ştiu dacă poţi să crezi în horoscoape, dădu ea din umeri. Fostul meu soţ şi cu mine eram foarte compatibili după horoscop, dar ne-am certat tot timpul.

– Se întâmplă. Brig n-avea chef să audă detaliile murdare ale divorţului lor.

Un râset bogat, gutural, îi atrase atenţia. Olivia Smith stătea într-un colţ, cu Max. Vărul său învăluia femeia în farmecele sale, iar ea se bucura de fiecare secundă petrecută lângă el. Când ajunseseră la petrecere, Brig avusese impresia că trecuse un timp considerabil de când Max nu o mai văzuse pe soţia lui Fletcher. Acum se purtau de parcă asta ar fi fost ieri. Brig se întrebă dacă era ceva între ei, şi îndepărtă ideea la fel de repede. Nici măcar Max n-ar fi avut nerușinarea să se încurce cu soţia unui bărbat căruia tocmai încerca să-i ia banii. Se uită spre locul în care îl văzuse ultima dată pe Fletcher, dar nu era acolo. Brig se întrebă dacă dispăruse în hol după roşcată. Dar nu avu timp să dezvolte ideea în minte.

– Ziceam, îi ştii pe Fitzpatricks? repetă bruneta întrebarea pe care el o scăpase prima dată.

— Nu.

— Dau o petrecere mâine seară. Cred că o să fie amuzant. N-ai vrea să vii cu mine?

— Nu pot. Mă întorc la fermă mâine. Brig era fericit că are o scuză.

— Oh. Femeia încercă să-şi ascundă dezamăgirea. Când te întorci ia New York?

— Ultima dată am fost acum paisprezece ani. Cu ceva noroc, sper să mai treacă paisprezece. În paharul lui rămăsese numai gheaţă care se topea. Scuză-mă. Mă duc să-mi umplu paharul.

Bruneta nu protestă şi Brig bănui că ştia că n-avea să-l mai vadă înapoi. Nervozitatea îi revenise. În sufragerie, întinse paharul barmanului şi ceru o băutură proaspătă. Era a treia, fără a mai pune la socoteală şampania, dar nu simţise încă nici efectul primului.

Se duse spre bufet, dar nu văzu nimic apetisant. Trei bărbaţi stăteau în colţul camerei. Brig auzi pe unul din ei spunând ceva despre o vânătoare şi se opri să-l asculte. Povestea despre un elan pe care-l doborâse instantaneu dintr-o singură împuşcătură, de la cincizeci de metri. Altul adăugă o povestire proprie, mai punând zece metri şi schimbând elanul într-o antilopă. Brig se îndepărtă, întrebându-se de ce nu povesteau niciodată toate ţintele pe care le rataseră.

Capitolul 6

Se auzi o bătaie uşoară la uşă. Jordanna se ridică de pe canapea să răspundă, ocolind blana de urs din faţa căminului. Înainte de a răsuci butonui pentru a descuia uşa, întrebă:

— Cine e?

— Eu, răspunse tatăl ei cu o voce joasă.

Îi dădu drumul înăuntru, zâmbindu-i de bun venit.

— Ai reuşit.

— E linişte aici, remarcă Fletcher în timp ce închidea uşa şi o încuia, dând deoparte petrecerea şi zgomotul ei.

Jordanna se duse în centrul camerei, oprindu-se în faţa fălcilor deschise ale ursului grizzly.

— Vrei să bei ceva? îl întrebă.

— Nu. Se aşeză în fotoliul favorit şi-şi rezemă capul de spătar. O explozie estompată de râsete se filtră prin pereţii gros izolaţi, până la ei. O expresie obosită, prost dispusă, trecu peste faţa lui.

— Pari obosit, tată, observă ea cu îngrijorare şi-şi netezi pliurile fustei lungi, aşezându-se pe canapea.

— Nu, doar bătrân. Fletcher zâmbi strâmb, răspunzându-i.

Jordanna nu zâmbi.

— N-ai spune asta — n-ai gândi asta dacă nu te-ai fi certat cu Livvie înainte de petrecere.

— De unde ştii?

– Bănuiesc doar. Era mai înţelept să nu recunoască faptul că trăsese întâmplător cu urechea. Mama ei îi produsese destule necazuri fără să mai ştie că asistase şi ea la ceartă.

– După tot acest timp, e foarte probabil că poţi bănui corect. Cu această declaraţie, tatăl ei se apropia mai mult decât o făcuse vreodată, de a recunoaşte problemele căsniciei sale. Dezbinarea dintre el şi soţia sa era ceva ce nu discutase niciodată cu ea sau cu fratele ei. Era un subiect tabu. De ce n-am pune nişte muzică? Poate putem acoperi petrecerea, sugeră el.

Jordanna se duse către bibliotecă, unde era încastrat în lemn un magnetofon deck stereo. Alegând o bandă cu muzică instrumentală, o puse şi dădu volumul încet. Se întoarse pe canapea şi se relaxă pe perne. Tatăl ei închise ochii pentru a asculta melodia suavă.

Credea că a adormit, dar când banda începu să se repete, el deschise ochii şi se ridică de pe scaun. Aranjându-şi haina, simţi ceva în buzunarul interior. Încruntându-se, scoase o casetă subţire, de bijuterii. Se uită la Jordanna cu un zâmbet mâhnit.

– Am vrut să-ţi dau asta înainte de petrecere şi am uitat, zise el.

– Ce este? Ridicându-se din poziţia înclinată de pe canapea, văzu că o capsă a rochiei i s-a agăţat de pernă. Reuşi s-o elibereze. Fir-ar să fie, zise Jordanna iritată. Vrei să-mi închei asta, tată? Se duse lângă el.

Simţea că or să se prăbuşească pereţii pe el. Aerul îmbâcsit era aproape sufocant. Brig privi în jur, la lumea care stătea la taclale, părând indiferentă la toată gălăgia pe care o făceau. Un curent rece,

proaspăt, de aer îl izbi deodată, şi încercă să afle de unde vine. Draperiile sufrageriei se mişcau uşor. În spatele lor văzu câteva uşi glisante, de sticlă, ce dădeau evident, spre o grădină de pe acoperiş.

Strecurându-se prin ele, Brig ajunse afară. Sunetele petrecerii îl urmară, mai estompate acum, şi se amestecară cu zgomotul traficului de pe străzile de jos, departe. Luminile oraşului erau prea strălucitoare ca să poată vedea stelele. Dar cel puţin avea senzaţia spaţiului, avea loc să se mişte şi să respire.

Mobilier fantezist din fier forjat şi ghivece cu plante, ornamentau acoperişul. Brig ignoră chemarea băncilor tapiţate şi se duse spre parapet. Un cuplu îl urmă, fata chicotind. Nedorind companie, Brig se pierdu în umbre şi se deplasă încet în jurul colţului acoperişului, spre un loc mai retras.

Lumina străbătea printr-un alt set de uşi de sticlă, aşezând un pătrat de lumină pe acoperiş. Absent, Brig aruncă o privire înăuntru. Era un cabinet – camera cu trofee a lui Fletcher, judecând după capetele de sălbăticiuni montate pe pereţi. În acel moment, îl văzu pe bărbatul cu păr cărunt, mergând către birou şi întorcându-se. Comportarea lui sugera că mai era cineva cu el în cameră. Până ce Brig să se hazardeze să ghicească, femeia cu păr roşcat apăru în câmpul vizual. Se întoarse cu spatele la Fletcher, pentru ca acesta să-i încheie rochia.

Gura lui Brig se încreţi cinic. Dacă se întrebase cumva de ce o şterseseră de la petrecere separat, avea acum răspunsul. Brig studie netezimea albă a umerilor ei şi linia graţioasă a spatelui. Fletcher luă ceva dintr-o casetă de bijuterii şi i-l legă în jurul gâtului. Ea păru încântată de cadou şi-i mulţumi lui

Fletcher cu un sărut fugar. Brig își spuse că era o actriță rutinată, care aparținea scenei.

— E minunat, tată. Jordanna luă în mână pandantivul de jad, cizelat în formă de cruce și simți piatra rece în palmă. Dar cu ce ocazie? Ziua mea de naștere este abia peste șase luni.

— Trebuie să fie neapărat ziua de naștere, ca să pot cumpăra propriei mele fiice un cadou? întrebă el. L-am văzut, și m-am gândit la tine, așa că l-am cumpărat.

— Îmi place. Îți mulțumesc. Nu mai făcuse niciodată ceva de felul acesta, din câte își putea aminti Jordanna. Era surprinsă, puțin buimăcită, și foarte încântată.

— Mă întorc la petrecere. Vii și tu? Fletcher se îndreptă către ușă.

Ea n-avea chef să meargă, încă.

— Nu, mai rămân puțin.

— Am să încui ușa ca să nu fii deranjată. Asigură-te că e încuiată când pleci, adăugă el.

— Așa o să fac, promise Jordanna.

După ce el ieși, închise ușa și se întoarse. Pipăind pandantivul de un verde palid, zâmbi slab gândindu-se la cadoul făcut doar din afecțiune. Stătea cu fața la ușile zăbrelite care duceau spre grădina de pe acoperiș. O lumină pâlpâi, de dimensiunea flăcării unui chibrit. Jordanna se încordă la vederea siluetei înalte, de afară. Acesta înaintă, și mânerul se roti. Jordanna recunoscu în bărbatul care intră în cabinet, pe străinul pe care-l văzuse discutând cu mama ei.

— De când ești aici? Tonul ei era ușor acuzator. Nu-i plăcea ideea că fusese spionată. Era un atac la intimitatea ei, faptul că fusese urmărită, chiar dacă nu fusese conștientă de asta.

O sprânceană groasă, întunecată, se ridică ironic la tonul ei.

– Nu de mult. Vocea lui era gravă, ușor tărăgănată. Dacă vroiai intimitate – întinse mâna după cordonul draperiei și îl trase, făcând perdelele să se închidă – trebuia să tragi draperia.

– Dacă aș fi bănuit că e cineva acolo, aș fi făcut-o. Era o replică promptă, dar nu tăioasă.

– N-ai aflat? E o petrecere, aici. E lume peste tot. Brațul i se mișcă într-un semicerc. În mână avea o băutură care se făcuse apă, o țigară îi ardea între degete. Deși trebuie să recunosc că ți-ai găsit un adăpost destul de liniștit, departe de zgomot și de îmbulzeală.

– E liniștit, aici, admise Jordanna, și se întrebă de ce nu-i poruncise să plece. Adevărul era că îl găsea fascinant.

Când îl studiase peste camera în care se ținea petrecerea – plină de oameni – nu se pregătise pentru impactul unei întâlniri față-n față. Expresia ochilor castanii era uscată ca vântul deșertului. Liniile frumoase ale chipului deveniseră aspre odată cu trecerea anilor. Mustața întunecată umbrea o gură dură, fermă. Avea o virilitate periculoasă, deopotrivă de excitantă și alarmantă. Dar mai presus de toate, era senzația de putere cea care o captiva, o tărie de neobosit care parcă-i venea chiar din măduva oaselor.

Era greu să găsești adjective. Jordanna dădu deoparte formulările. Simțea că el știa tot ceea ce știe un animal născut cu abilitatea și instinctul de a supraviețui. Nici *experimentat* nu i se potrivea, deși era sigură că scăpase din multe primejdii, și învățase din ele. Cu acest costum și cu cravată la gât, părea în largul lui, totuși era un camuflaj iscusit care reflecta

abilitatea lui de a se adapta la mediul înconjurător. Blana oii pe un lup inteligent, poate ultimul din această rasă.

Jordanna fu eliberată de privirea lui abia atunci când el şi-o roti prin încăpere.

— O adevărată expoziţie de trofee. Se duse spre capul de tigru, împăiat. Colţii ivorii sclipeau printre fălcile desfăcute. Jordanna ar fi putut să-i spună că era trofeul ei, dar se îndoia că l-ar fi impresionat.

— Da, aşa este. Îşi auzi fiorul din voce, dar se îndoi că şi el îl auzise. Era uimită să descopere cât era de tulburată de prezenţa lui.

El se întoarse de la perete, îşi slăbi cravata, apoi o privi.

— Ai ceva împotrivă?

Jordanna bănui că dacă ar fi avut, oricum nu conta pentru el.

— Nu. Nu te formaliza. Ridică o mână indiferentă şi-l văzu desfăcând nodul şi îndesându-şi cravata într-un buzunar de la haină. Îşi descheie doi nasturi de la cămaşă. Jordanna simţi că-i tremură genunchii, cuprinsă de o slăbiciune subită. Hotărâtă să-şi învingă reacţia, se duse la carafa cu scotch de pe birou şi-şi turnă puţin, într-un pahar de cristal.

— Pot să iau şi eu, unul? Ridică paharul.

— Nu am gheaţă, îl avertiză.

— E-n ordine. Mai am în pahar. Cuburile clincăniră ca dovadă.

Jordanna îi luă paharul, evitând contactul cu degetele lui, fără a şti de ce.

— Tare sau slab? Stătea cu carafa în mână, deasupra paharului lui.

— Tare.

Turnă o cantitate generoasă de scotch peste cuburile de gheaţă care începeau să se topească, şi puse carafa jos. Cu un pahar în fiecare mână, se întoarse şi aproape că dădu nas în nas cu el. Un fior de anticipaţie dansă pe pielea ei, văzând expresia leneşă, senzuală din ochii lui. Jordanna era cu ochii la nivelul gurii lui, fapt destul de tulburător la o distanţă atât de mică. Haina de la costum dispăruse. Era numai albul cămăşii.

— Băutura ta, spuse ea întinzând mâna în care-i ţinea paharul.

Întinse şi el mâna, dar obiectul atins nu era paharul. Degetele lui se închiseră în jurul crucii de jad, adăpostită în valea dintre sâni. În loc să o ridice pentru o examinare mai amănunţită, el o lăsă acolo, unde mâna lui se putea odihni pe curbele bombate ale sânilor ei. Acţiunea era insolentă, dar Jordannei îi era greu să fie indignată, când o flacără de cu totul altă natură îi ardea pielea.

— Jad sculptat. Este foarte frumos... şi scump. Îşi ridică ochii spre faţa ei şi Jordanna îi întoarse o privire plină de siguranţă de sine.

— Da, este. Reuşi să-şi ţină vocea calmă şi fermă. Ai ceva împotrivă să-ţi muţi mâna şi să-ţi iei paharul?

Privirea lui hoinări încet peste faţa ei, de parcă ar fi cumpănit întrebarea ei.

— Cred că am. Tonul vocii lui părea uimit.

Era o provocare, o mănuşă aruncată. Jordanna îşi dădu seama că era obligată să o ridice.

— Dacă nu-ţi muţi mâna, voi fi obligată să-ţi vărs băutura asta în cap, ameninţă calmă şi serioasă.

— Nu te sfătuiesc s-o faci. Cuvintele lui sunau mai ameninţător decât ale ei. Degetele îi alunecară pe

lanţul de aur, închizându-l într-un cerc până sub bărbie.

Mişcarea fusese pur instinctivă. Lănţişorul era subţire şi rezistent. Brig îşi dădu seama că mai era nevoie de încă o smucitură şi lanţul i-ar fi putut servi drept garotă. Aşa cum era, îi slujea scopului de a o ţine imobilă, fără luptă. Observă verigile delicate din aur întinse pe gâtul ei, şi fu atent să nu exercite o presiune mai mare, pentru a nu-i vătăma pielea.

Doamne, ce piele frumoasă avea. Oare şi restul trupului era la fel de neted şi ivoriu ca şi partea pe care o vedea? Brig nu-l blama pe Fletcher că făcuse din ea „stocul" lui privat, amanta şi iubita. Nu se aşteptase ca frumuseţea ei fără cusur, să reziste unei examinări amănunţite, şi din apropiere.

Se uită în ochii ei. Era circumspectă, neîncrezătoare în el, dar nu era speriată. Avea curaj... şi propria ei tărie de caracter. Brig se gândi la femeile cu care se culcase în ultimii douăzeci de ani, şi ştiu că aceasta era mai femeie decât cunoscuse el vreodată. Dar ştia ce era ea, şi se simţea iritat de această cunoştinţă.

Privirea îi alunecă spre buzele ei şi ştiu că trebuia să le guste. Gura lui le acoperi. Erau reci la atingerea lui, neîncălzite de săruturile care veniseră înainte, de la Fletcher. Dar erau moi, atât de moi. Brig dădu drumul lănţişorului de aur şi-i cuprinse gâtul cu mâna pentru a o ţine nemişcată.

Crucea de jad alunecă înapoi în cuibul său dintre sâni, când lănţişorul fu eliberat. Jordanna îi simţi din nou răceala pe pielea ei caldă. Nu rezistă prinderii care-i încercuia ferm gâtul. Era pasivă sub sărutul lui, dar persuasiunea dulce a gurii lui îi dizolva treptat pasivitatea. Firele moi ale mustăţii lui îi gâdilau pielea, în

timp ce buzele calde, masculine, o invadară explorând fiecare curbă sau adâncime, cu tihnă şi siguranţă. Sângele i se adunase parcă în gât, zvâcnind sub degetul lui, trădându-i bătaia rapidă a inimii. Din propria lor voinţă, buzele începură să se agaţe de ale lui.

El ridică încet capul. Ochii ei erau largi şi uşor uimiţi. În expresia lor era o întrebare voalată pe care Jordanna era prea mândră ca să o pună. Faţa lui era impenetrabilă. Fără să spună un cuvânt, luă paharele din mâinile ei şi le aşeză pe birou.

Când o înfruntă din nou, nu făcu nici o încercare să o ia în braţe, dar nici ea nu se depărtă de el. Aceasta era opţiunea ei. I se dădea ocazia să plece, înainte de a fi sedusă de el. Dar Jordanna era complet intrigată de străinul acesta, care era altfel decât ceilalţi bărbaţi pe care-i întâlnise.

Mâna lui trecu peste strălucirea de mahon a părului ei, acolo unde era tras în spate de un pieptene-agrafă.

— Ai un păr frumos. Era o simplă observaţie, nu un compliment menit să flateze.

Nu era necesar un răspuns, şi Jordanna nici nu-i dădu vreunul. Continua să-l privească cu o privire sigură, deşi inima îi alerga nebuneşte. Mâinile lui se aşezară de fiecare parte a gâtului ei, pentru a o trage mai aproape, apoi se mişcară în jos, făcând să-i alunece benzile rochiei de pe umeri şi să-i mângâie braţele. Genele ei fluturară în jos. Atingerea lui îi amintea de asprimea plăcută a limbii unei pisici.

Răsuflarea lui era caldă peste buzele ei, un moment înainte ca gura lui să i le acopere într-un sărut lung, ameţitor. Eliberate de benzile de umeri ale rochiei, mâinile ei explorau muşchii de oţel ce se conturau în partea de sus a umerilor lui. Era conştientă de sânii ei care se umflau ca să umple mâinile

mari ce îi cuprinseseră în palme. Gustă scotch-ul de pe limba lui şi nicotina de pe buze, şi savură aroma lui bărbătească.

Degetul mare desena cercuri leneşe în jurul vârfului trandafiriu al sânului ei, întărindu-l. Slăbiciunea care îi atacase picioarele mai devreme, se întoarse cu o forţă întreită. Jordanna se clătină, şi el o mulă pe trupul lui. Dogoarea cărnii lui tari, se răspândise rapid în trupul ei, moleşind-o.

Lăsând o urmă de foc auriu, gura lui urmări linia oblică a obrazului ei spre adâncitura de sub ureche, în jos pe coloana netedă a gâtului, până la baza lui. Capul ei era dat pe spate pentru a-i permite accesul nestânjenit oriunde dorea, în timp ce Jordanna tremură înfiorată de dorinţă.

Această pasiune fierbinte, languroasă, era ceva ce nu mai încercase până acum. Îi producea un evantai mereu schimbător de senzaţii, ca magia încet rotitoare a caleidoscopului. De fiecare dată când pielea o furnica sub mângâierile lui, vroia să oprească momentul şi să-l ţină în loc pentru totdeauna, dar mirosul lui bărbătesac, ameţitor, îi înlătura senzaţia, cu forţa sa excitantă; îi gusta focul leneş al părului lui, uitând de toate, până când o altă senzaţie o copleşea.

Mulându-şi şoldurile peste carnea lui tare, încercă să-şi aline durerea pulsantă care o devora încet. Mâinile lui erau pe spatele ei. Jordanna simţi destinderea materialului din jurul mijlocului, în timp ce fermoarul era tras în jos fără zgomot. Apoi, forţa care înainte doar i-o bănuise, îi fu revelată când el o luă pe sus din rochie, fără efort, ca şi cum ar fi avut greutatea unui copii. La fel de uşor o aduse în braţele lui. Jordanna îşi auzi pantofii căzând pe podea, dar nu ştia când îi aruncase. Încolăcindu-şi braţele peste

coloana bronzată a gâtului lui, îi întîlni privirea aprinsă de dorinţă. Nu se intimidă de ea, nici nu i-o înfruntă cu nerușinare. Era mai mult decât asta. Nu era nevoie să interpreteze nici un rol, nici pe al virginei, nici pe al seducătoarei de profesie.

Ducând-o lângă cămin, o lăsă pe blana de urs. Când braţele lui îşi retraseră sprijinul, Jordanna căzu în genunchi, după care se aşeză pe o parte, sprijinindu-se într-un braţ. Blana mițoasă a ursului îi atingea pielea nudă, excitându-i terminaţiile nervoase deja sensibile. Pielea animalului le oferea o saltea primitivă, dar nici că le trebuia alta mai bună.

Îl urmări cum se dezbracă. Îşi scotea hainele cu naturaleţe şi fără grabă, făcând ca momentul să pară firesc şi lipsit de vulgaritate. Când veni lângă ea, Jordanna simţi cum îi năvăleşte iureşul valurilor de sânge prin vene. În timp ce căldura trupului lui o ardea de sus până jos, mâinile îi atinseră carnea solidă a spatelui şi umerilor lui musculoşi. Sărutul brutal îi prăda moliciunea elastică a gurii, iar mâinile lui, cu mângâieri diavoleşti, îi devastau simţurile.

Fierbinţeala din pântece i se transformă într-un vârtej ameţitor, de dorinţă. Scâncete uşoare ieşeau din gâtul ei, dar Brig ignoră rugămintea ei tăcută de a-i elibera tensiunea interioară, de nemaisuportat. Nimeni nu mai făcuse vreodată dragoste cu ea în felul acesta, luând-o încet, de parcă ar fi avut tot timpul din lume.

Încetul cu încetul, Jordanna îşi dădu seama că el aştepta mai mult de la ea, decât să fie simplul instrument al satisfacţiei lui. Vroia de la ea să se ofere, în schimb – să se ofere pe ea însăşi. Nici un bărbat nu-i mai ceruse aşa ceva vreodată. Această cerere era înfricoşătoare, dar nici pe departe la fel de

îngrozitoare pe cât ar fi fost neagra singurătate care amenința s-o înghită dacă refuza.

Primele răspunsuri fură timide, câștigând încredere din priceputa lui încurajare senzuală. Era trasă într-un vârtej de dorință nestăvilită. Când greutatea lui se lăsă peste ea, crezu că se va îneca în extazul învolburat care o cuprinse. În schimb, fu ridicată mai sus, și mai sus, până când lumea păru să explodeze într-o izbucnire orbitoare de lumini care se aprinseseră în toate colțișoarele ființei ei.

Când furtuna înflăcărată a pasiunii trecu, mici broboane de sudoare îi umezeau pielea. Jordanna se aștepta să i se îmbulzească din nou în suflet, umbrele singurătății, dar de data asta, nu-i putură întuneca bucuria clipei trăite. Colțurile gurii i se adâncirăușor, reflectând un zâmbet interior. O mână aspră îi mângâie obrazul și-i îndepărtă șuvițele de păr lipite de pielea umedă. Ochii îi erau moi și fermecători când îi deschise să-l privească pe bărbatul care o studia în tăcere. Trăsăturile puternice purtau o expresie uimită. Aplecându-și capul, își lăsă gura să zăbovească pe buzele ei pentru o clipă caldă.

— Cât timp a trecut de când n-ai mai făcut dragoste din pură plăcere? Vocea îi era gravă, ușor tărăgănată în curiozitatea sa.

— Nu... Cum putea spune că niciodată? Nu... nu știu.

El se încruntă pentru o clipă. Jordanna se întrebă de ce îi displăcuse răspunsul ei. Recunoscuse cât de minunat se simțise în brațele lui. Mulți alți bărbați s-ar fi umflat în pene dacă o femeie le-ar fi spus asta.

Râsete și gălăgia petrecerii tulburară deodată, momentul. El îi adresă un zâmbet strâmb de regret,

o expresie lipsită de regret, şi se desprinse de ea. Ea îşi simţi trupul rece, fără căldura lui alături.

– Este timpul să ne întoarcem la petrecere. Cuvintele lui fugare, atârnau în aer în timp ce începu să se îmbrace.

– Da, încuviinţă Jordanna, dar nu se putea scutura de confuzia provocată de atitudinea lui bizară.

Obsedată încă de noile stări sufleteşti prin care trecea, intră în rochia neagră şi-şi trase benzile peste umeri. Trăgând materialul strâns în jurul taliei, trase fermoarul, dar capsa de sus nu se supunea degetelor. Se duse lângă el. Avea cămaşa băgată în pantaloni, şi îi încheia nasturii. Se întoarse cu spatele la el.

– Vrei să-mi închizi capsa, te rog? Când rugămintea ei fu întâmpinată cu tăcere, Jordanna se uită întrebătoare peste umăr. Mâinile lui erau pe pieptul cămăşii, oprite din mişcarea lor de încheiere a nasturilor. La privirea ei, se mişcară şi-i prinseră capsa. Ochii lui erau cinici şi duri.

– Ai ceva necazuri cu ea în seara aceasta, nu-i aşa? Era ceva batjocoritor în remarca lui.

O cută se formă între sprâncenele Jordannei până când îşi aminti că avusese nevoie de ajutorul tatălui ei mai devreme, când el era probabil pe terasă. Uitase.

Cineva încercă uşa cabinetului. Încercarea fu urmată imediat de o ciocănitură.

– Jordanna? Eşti înăuntru?

Recunoscu vocea fratelui ei.

– Da, Kit. Capsa era prinsă şi mâna aspră se retrăsese de pe pielea fină a spatelui ei. Mulţumesc, murmură, dar el se întorsese deja. Până ca fratele ei să mai bată încă o dată, se grăbi spre uşă, trecându-şi cu nervozitate o mână prin păr.

Când deschise în sfârşit uşa, faţa lui Cristopher avea un zâmbet încruntat de îngrijorare.

— Te-am căutat peste tot, începu el şi se opri privind dincolo de ea.

— Scuzaţi-mă, spuse o voce gravă, şi Jordanna se întoarse pentru a-l privi pe străinul înalt, cu păr întunecat, ce se afla în spatele ei. Haina costumului stătea suspendată în cârligul degetului lui, şi se legăna peste umăr. Trăsăturile lui bronzate erau lipsite de orice expresie, când îi întâlni privirea. Mulţumesc pentru pacea şi liniştea împărtăşită, şi pentru... scotch. Luă paharul în mână, înainte de a-şi înclina capul într-un gest ironic şi să treacă pe lângă ei, în hol.

— Cine era? întrebă fratele ei.

Fu şocată dându-şi seama deodată că nu-i ştia numele. Un clocot isteric de râs i se ridică în gât. Ce-ar spune fratele ei dacă i-ar spune că tocmai a făcut dragoste cu un tip necunoscut, care a făcut-o să simtă o minunată senzaţie de abandon? Ce putea fi mai absurd, era că în urmă cu cinci ore, îi declarase că se lasă de bărbaţi! Îşi pierduse oare minţile? Dacă da, Jordanna spera că nu va fi singura experienţă de acest fel. Felul în care se simţise, era probabil cel de care îi vorbise Kit. Toată acea caldă, minunată confuzie, care stăruia în interiorul ei, era o senzaţie care trebuia repetată. Ar fi vrut să-i poată spune fratelui ei câtă dreptate avusese, dar relaţia dintre ei nu era chiar atât de apropiată.

— Un invitat, răspunse Jordanna, în sfârşit, întrebării lui. N-am avut ocazia să facem prezentările. Se întâlniseră la un nivel elementar, unde numele erau superflue... până în acest moment.

— Mi-a zis tata că eşti aici.

— Mă... relaxam, spuse ea, în caz că înfăţişarea ei avea nevoie de o explicaţie.

Privirea lui întunecată îi atinse faţa în treacăt.

— Arăţi odihnită... şi împrospătată, considerabil mai puţin încordată decât erai mai devreme, admise el, dar ochii păreau să o sondeze.

Jordanna nu voia să fie examinată prea îndeaproape. Totul era prea proaspăt în mintea ei.

— Cred că aş face bine să mă întorc la invitaţi, înainte de a fi acuzată să sunt nepoliticoasă, spuse cu o grimasă ironică, dar fratele ei nu se dădu la o parte din calea ei.

O lumină jucăuşă dansa în ochii lui.

— Cred că ar fi mult mai bine dacă ţi-ai pune mai întâi pantofii.

La remarca lui, degetele goale ale picioarelor ei goale, se curbară pe covor. O căldură de care era conştientă, îi invadă pielea în timp ce, râzând, se întoarse.

— Aş vrea să fi trebuit să-i port.

Brig îşi abandonă paharul pe prima masă de care dădu. Un fel de mânie îi fierbea înăbuşit în sânge. Ce începuse ca un sărut de probă, devenise o foame pe care n-o mai putea controla. Nu numai că-şi satisfăcuse pofta, dar de asemenea, avea satisfacţia să ştie că ei îi plăcuse experienţa. Putea încă să simtă moliciunea netedă a trupului cald sub el, într-o senzaţie ce începuse să-l obsedeze. La naiba, fusese o drăcoaică de femeie când zidul inhibiţiilor se sfărâmase, în cele din urmă. Fusese surprins de bariera invizibilă şi hotărât să o aibă cu totul, sau deloc.

Cineva îi îmbrânci umărul, întrerupându-i firul reveriei. Brig aruncă o privire asupra camerei înţesate.

Pe partea mai îndepărtată îl văzu pe Fletcher Smith, şi se întoarse în direcţia opusă, urându-se pentru asta. Max era la vreo douăzeci de paşi, în mijlocul unui grup de invitaţi.

Un dezgust de sine însuşi, crescu în interiorul lui Brig. Urmărise mai devreme flirtul vărului său cu Olivia Smith, cu dispreţ. Considerase demn de batjocură un bărbat care ar lua banii şi femeia cuiva. Dar şi el, tocmai făcuse acest lucru.

Cu paşi mari, nerăbdători, se îndreptă către Max.

— Plec, îl anunţă scurt Brig.

— Aşa de repede? se încruntă vărul său.

— Spune-i lui Smith că o să iau legătura cu el. Brig porni spre holul de la intrare.

— Poţi să-i spui singur. Uite-l acolo, zise Max.

Dar Brig nu răspunse. Era deja la jumătatea drumului spre uşă. Nu avea o părere prea bună despre propria persoană în acel moment — nici despre ce făcuse, nici despre faptul că o făcuse cu atâta plăcere.

Când Jordanna se întoarse la petrecere cu fratele ei, îl căută din ochi pe străin, dar nu era nici urmă de el. După aproape o oră de căutare discretă, îşi dădu seama, în cele din urmă, că a plecat. Identitatea lui era un mister pentru ea, unul pe care vroia să-l dezlege. Vroia să-l mai vadă, să descopere dacă minunea sălbatică fusese sau nu doar o iluzie.

A doua zi veniră oamenii unei firme specializate să cureţe apartamentul după petrecere. Livingul fu golit şi Jordanna intră în sufragerie, unde mama ei supraveghea împachetarea argintăriei.

— Livvie, începu Jordanna şovăitoare, dorind să pară doar uşor interesată, cine era bărbatul cu care te-am văzut vorbind aseară, la petrecere?

Mama ei se încordă, privirea iute pe care i-o aruncă, fiind ascuţită şi prudentă.

– Am vorbit cu toată lumea. N-ai putea preciza mai clar, la cine te referi?

Răspunsul scurt ascundea altceva. Vinovăţie? O undă de şoc o atinse pe Jordanna. Ce-ar fi dacă bărbatul acela să fi fost unul din amanţii mamei ei? Posibilitatea îi strânse stomacul de repulsie.

– Nu contează. Nu mai vroia să afle cine este. Era mai bine să nu ştie. Se retrase grăbită din cameră, lăsând-o pe mama ei s-o urmărească din ochi, derutată.

Singură, Jordanna încercă să se convingă că el nu era genul mamei sale. Dar ce ştia ea despre gusturile lui Livvie? Dar nu era posibil, insistă ea. Însă întrebarea persista, indiferent cât de mult se străduia s-o ignore.

Capitolul 7

Jordanna tocmai deschidea uşa care dădea din scara de incendiu spre ultimul etaj, când fratele ei ieşi din ascensor. Faţa îi era îmbrobonată de transpiraţie şi şuviţe de păr i se lipeau de tâmple şi de frunte. Restul părului îi era adunat la ceafă şi strâns cu o agrafă circulară. Îmbrăcată într-un trening verde-de-pădure cu benzi crem, răsufla greu.

Cristopher se opri.

– S-a întâmplat ceva cu lifturile? o luă el peste picior. Sau eşti aşa energică de la natură?

– Am urcat cu liftul până la jumătatea drumului şi apoi am luat-o pe scări, spuse ea gâfâind şi se opri, odihnindu-şi mâinile pe şolduri. Suflă aerul din plămâni şi-şi flexă muşchii dureroşi ai picioarelor. Am fost la jogging, spuse gâfâind, încercând să stea dreaptă.

– Mi-am închipuit, zise el sec.

– Trebuie să fiu în formă pentru expediţia din munţi, explică ea printre respiraţiile întretăiate.

– Altă excursie de vânătoare? Cristopher luă cheia din mâna ei şi descuie uşa apartamentului.

Jordanna dădu din cap.

– Plecăm în a doua săptămână din septembrie – pentru trei săptămâni. Intră în apartament înaintea lui, luptându-se încă să-şi recapete suflul.

– Unde mergeţi de data asta? Închise uşa şi-i dădu înapoi cheia. Jordanna o lăsa să cadă în buzu-

narul bluzei şi-şi şterse transpiraţia de pe gât cu mâneca.

— Idaho. Undeva pe lângă râul Salmon, bănuiesc. Un fermier, McCord, ne va duce în ţara oilor sălbatice. Continuă să se mişte încolo şi încoace prin living. Tata a făcut toate aranjamentele.

Fletcher se ocupa întotdeauna de detaliile organizării unei vânători. De obicei, Jordanna manifesta mai mult interes în aranjamentele pe care le făcea, şi le discuta cu el; dar nu şi de data asta. Nu se putea concentra la nimic. Amintirea acelei petreceri din iulie şi a bărbatului cu care făcuse dragoste în acea seară, continua să-i ocupe gândurile. Nu-l mai pomenise niciodată, după încercarea eşuată de a doua zi după petrecere. Vroia să-l uite, dar nu putea uita abandonul pe care o făcuse să-l simtă.

La început încercase să-şi refacă emoţiile cu alţi parteneri. Sărutările lor nu-i împliniseră aşteptările, şi Jordanna se desprinsese din îmbrăţişările lor, deoarece nu cereau altceva de la ea decât supunere. Avusese o experienţă mult mai împlinită şi dorea s-o găsească din nou. Nici măcar durerea frustrării n-o putea face să se mulţumească cu mai puţin.

— Cât timp o s-o lăsaţi singură pe mama, de data asta? O lună? Întrebările fratelui ei erau vag mânioase.

Nervii Jordannei erau întotdeauna uşor de stârnit, dar în ultimul timp nu trebuia să fie provocată prea tare ca să-şi iasă din fire.

— Probabil trei săptămâni. Dar n-o să fie singură, trânti ea. O să fii tu aici. Şi cel cu care s-o culca acum. O durere ascuţită o săgetă, gândindu-se cine ar putea fi.

— Nu pierzi nici o ocazie ca să te iei de ea, nu-i aşa? o acuză el. Ţinea buzele strânse, încercând să se controleze, dar sclipirile întunecate ale ochilor îi tră-

dau furia. Îi foloseşti greşelile ca să scapi de orice sentiment de vinovăţie că o lăsaţi deoparte, în timp ce tu şi cu tata o ştergeţi singuri în vreun colţ uitat al lumii.

— Întâmplător, nu plecăm singuri de data asta, i-o întoarse ea. Îşi recăpătase respiraţia, şi plămânii îi funcţionau normal, în timp ce sângele îi curgea fiebinte prin vene.

Afirmaţia ei îl făcu pentru moment pe Cristopher să uite de furie.

— Nu plecaţi singuri? De când? Tata nu ia niciodată pe cineva cu el la vânătoare, cu excepţia ta şi a unei călăuze.

— Acum o să ia un prieten. N-o să vâneze, doar merge în excursie.

El o privi sceptic.

— Cine este?

— Un prieten de-l tatei. Îl cheamă Max Sanger. Jordanna nu-l cunoştea prea bine. Tatăl ei o lua în expediţiile de vânătoare, dar era exclusă din activităţile tatălui ei care implicau prieteni bărbaţi. Serile în care tatăl ei ieşea, erau strict ale lui. Jordanna nu participa la ele.

— Max Sanger? Fratele ei părea uimit de răspunsul ei. Eşti sigură?

— Dacă nu mă crezi, întreabă-l pe tata.

— O să-l întreb. Trăsăturile lui frumoase se înneguraseră. Jordanna fu surprinsă de reacţia fratelui ei. Unde este? În cabinet?

— Probabil. Era o urmă de nepăsare arogantă în ridicarea umerilor. Dar când fratele ei se îndreptă spre cabinet, curiozitatea o împinse să-l urmeze.

Uşa cabinetului era deja deschisă când Jordanna dădu colţul coridorului. Fratele ei era înăuntru, salutându-şi scurt tatăl.

– Bună, tată.

– Ce faci aici, Kit? Nu-mi amintesc să te fi chemat. Auzind dispreţul amar din vocea tatălui ei, Jordanna se opri în drumul spre uşă. Nu-l mai auzise niciodată vorbindu-i pe acest ton lui Kit. Era şocată.

– Nu am ştiut că am nevoie de invitaţie, contră fratele ei cu o voce dură, plată.

– Ce vrei? Dac-o cauţi pe macă-ta, n-am nici o idee unde este. Întreab-o pe Tessa. Se auzi un foşnet de hârtii răsfoite.

– Pentru moment, vreau să discut cu tine, afirmă Cristopher.

– Nu ne-a mai rămas nimic de spus unul altuia. Şi sunt ocupat cu nişte rapoarte.

Jordanna ştia că tatăl ei nu putea suporta felul în care Kit îi respinsese sprijinul financiar, şi se mutase de-acasă într-un apartament propriu, dar nu-şi dăduse seama până acum cât resentiment avea pentru propriul fiu.

– Mi-a spus Jordanna că plecaţi curând într-o expediţie de vânătoare, continuă fratele ei.

– De când au început să te intereseze vânătorile mele? aruncă tatăl ei.

Nevenindu-i să creadă că era chiar tatăl ei cel care vorbea astfel, deşi vocea îi aparţinea, Jordanna se duse până în cadrul uşii. Era aşezat în spatele biroului. Expresia batjocoritoare de pe faţa lui, o făcu să clipească.

– Jordanna mi-a mai spus că nu mergeţi singuri, de această dată. Kit îşi înclinase capul într-o parte, uşor provocator.

– Aşa este. Tatăl ei îşi scoase ochelarii şi se rezemă de spătarul fotoliului. De-abia atunci o ob-

servă pe Jordanna în dreptul uşii. Imediat, atitudinea lui se schimbă într-un interes distant faţă de Kit.

— Zicea că vine şi Max Sanger, cu voi. E adevărat?

— Max şi-a programat excursia, astfel încât să coincidă cu a noastră, admise el, îngustându-şi uşor ochii. Nu merge la vânătoare. Doar îşi face o vacanţă la munte.

— Dar de ce cu voi?

— Cred că McCord, fermierul care ne va servi drept călăuză, este rudă cu Max — vărul lui, sau cam aşa ceva. Bănuiesc că asta a contribuit la decizia lui de a veni cu noi, îi explică Fletcher. În plus, mi-am manifestat oarecare interes pentru nişte acţiuni pe care se gândeşte să le vândă, şi într-un proiect al lui de investiţii imobiliare pe care l-a început în California. Cred că vrea să discutăm posibilitatea mai în detaliu.

— Dar tu nu amesteci niciodată afacerile cu vânătoarea, spuse Cristopher acuzator.

— I-am spus asta, dar Max nu e convins încă, zâmbi Fletcher Smith uşor amuzat.

— De ce-l laşi să vină cu voi, când ai obiectat întotdeauna până acum, să ai însoţitori? Mai avea încă dubii, până să se convingă definitiv că nu existau şi alte motive.

— Am obiectat la alţi *vânători*, îi corectă Fletcher afirmaţia. Fiindcă ar fi însemnat să împart iscusinţa călăuzei, cu ei. Dar Max, merge doar pentru plăcerea excursiei.

— În acest caz, Cristopher se opri, încă prudent — deşi Jordanna nu înţelegea de ce — n-ai avea nimic împotrivă dacă aş veni şi eu?

Capul cărunt se ridică puţin, într-un gest de surpriză.

– Este totuşi o expediţie de vânătoare, Kit. Scopul este să împuşcăm un berbec mare, un bighorn. Nu este o excursie pentru fandosiţi şi slabi de înger. Îi studie pe tânărul suplu din faţa biroului. Nu te-ai mai arătat niciodată interesat să vii cu noi. De ce acum, Kit?

– Resping sportul pe care-l practici, nu pe tine. Indiferent ce crezi despre mine, totuşi sunt bărbat. N-am să leşin la vederea sângelui, îl asigură Cristopher cu umor sec. Vreau să merg cu voi, tată.

Fletcher Smith se aplecă în faţă, în fotoliul său. Părea să fie străbătut de un fior. Deodată, arăta foarte bătrân şi obosit... şi vulnerabil. Ochii săi căprui erau plini de dragoste, când privi spre tânăr.

– Nu ştii de câte ori mi-am dorit să te aud spunând asta, fiule. Vocea îi tremura, trădând cât era de mişcat de ultima afirmaţie a lui Kit. De ce n-ai făcut-o? De ce ai aşteptat atât?

– Deoarece... asta-i o excursie în care mi-ar plăcea să merg. Fratele ei părea să-şi aleagă cuvintele cu grijă. Pot să vin cu voi?

– Da. Un zâmbet iarg radia pe faţa tatălui ei, făcându-l să pară din nou tânăr şi invincibil. Privirea scânteietoare fugi către ea. Dar tu, Jordanna? Crezi că te descurci împreună cu fratele tău pentru trei săptămâni?

– Mă îndoiesc. Dar pe buze avea un zâmbet uşor. Vedea cât de încântat, cât de mândru era tatăl ei de dorinţa lui Kit de a-i însoţi. Oricât de mult ar fi supărat-o Kit, era recunoscătoare şi fericită că el făcuse pasul de împăcare cu tatăl lor. Dar bănuiesc că n-o să mor din asta, continuă ea.

Începea să se însereze. Culmile îndepărtate erau cuprinse de primele flăcări ale asfinţitului. Trăgându-şi mănuşile de pe degete, Brig se îndreptă spre casa de bârne, tăiate grosolan. Nu era nici o bună dispoziţie în mersul lui. Paşii îi trădau oboseala din oase, atunci când pintenii îi zornăiau la cizme. Un câine ciobănesc, prăfuit şi jigărit, se ţinea în urma lui.

Muncise mult şi din greu în ultimele săptămâni. Ultimul cosit tocmai era în curs şi putea doar să spere că fânul îi va ajunge să treacă iarna. Fusese călare la tabăra de sus, unde Jocko păştea oile, ca să-i ducă provizii.

Ridicându-şi ochii spre cer, îşi aminti de avertismentele ciobanului — că animelele muntelui se pregăteau pentru o iarnă grea şi timpurie. Totuşi, fusese o zi senină. Cât timp mai putea lăsa vitele pe păşunile grase din văile înalte, înainte de a trebui să le ducă jos, pe păşunile de iarnă de lângă fermă? Spera să câştige o parte din septembrie, dar cu expediţia de vânătoare, şi acum, cu avertismentul lui Jocko, nu putea risca.

Nerăbdător, Brig îşi plesni mănuşile peste pulpe. Cireada trebuia să coboare săptămâna viitoare. Câinele tărcat plecă de lângă el şi se tolăni la umbra unui copac. Zâmbetul lui Brig părea o grimasă obosită.

— Asta mi-ar plăcea şi mie să fac, Sam, zise el. Coada câinelui lovi o dată pământul, ca răspuns la numele lui.

Apucând balustrada de lemn, Brig urcă treptele spre intrarea din spate a construcţiei de lemn cu două nivele. Îşi scoase pălăria de pai cu boruri largi când intră pe uşă, şi o agăţă într-un cui de lemn. Un bărbat scund şi îndesat, îmbrăcat în blue jeans şi o cămaşă în carouri, stătea în faţa plitei din bucătărie,

mestecând într-o oală. Ridică ochii doar când intră Brig.

— Ce face Jocko? întrebă el.

— Bine. Brig se duse direct la chiuvetă şi deschise robinetele ca să se spele.

Tandy Barnes fusese cu el de când pusese ferma pe picioare şi se obişnuise cu răspunsurile scurte ale şefului său. Glumea adesea spunând că Brig nu risipea mai mult de cinci cuvinte atunci când unul era de-ajuns. Brig îşi frecă faţa şi gâtul cu apă rece, într-o încercare de a-şi înviora simţurile istovite, apoi îşi clăbuci mâinile cu săpun.

— Îşi porneşte turma la vale, adăugă Brig. Săptămâna viitoare mergem după vite. Îşi clăti mâinile, luă prosopul şi se întoarse spre Tandy. Unde-i Frank?

— Repară şaua stricată, răspunse Tandy. Aruncă-mi prosopul.

Brig împături prosopul şi i-l aruncă. Tandy îl folosi ca să scoată o tavă cu pesmeţi din cuptor.

— Ce avem la cină? întrebă Brig.

— Tocană şi pesmeţi.

— Iarăşi?

— Nu te răţoi la mine din cauza mâncării, îl avertiză Tandy. Dacă nu-ţi place meniul, găteşte tu, sau angajează pe cineva. Nu m-am angajat bucătar.

— Dacă erai, te-aş fi concediat de acum zece ani, suflă Brig dezgustat.

— Sună şi cheamă-l pe Frank să mâncăm cât e fierbinte. Cowboyul îndesat începu să pună tocana în farfuriile pe care le rânduise pe plită.

Ducându-se la uşa din spate, Brig o deschise şi ieşi să tragă funia talăngii montate pe un perete lateral.

Sunetul răsună în toată curtea. Nu aşteptă să vadă silueta ieşind din grajd, şi intră înapoi închizând uşa.

Tandy îi dădu o farfurie plină vârf cu carne înăbuşită de căprioară şi trei pesmeţi în echilibru instabil, pe margine. Brig o duse la masă şi-şi trase un scaun vechi de lemn cu vârful cizmei. Un teanc mic de corespondenţă era aşezat pe masă. Brig luă o lingură de mâncare şi, mestecând, se apucă să frunzărească plicurile. Unul avea ştampilă de New York. Lăsă jos tacâmul, şi-l deschise. Tandy mai aduse două farfurii la masă. Trăgându-şi şi el un scaun, aşeză cealaltă farfurie în dreptul unui al treilea loc.

— De unde-i scrisoarea? Tandy îşi întinse gâtul pentru a trage cu ochiul la conţinut. Părul lui negru se subţia, şi în el sclipeau fire argintii. Mica chelie din creştet era parţial ascunsă de părul dat pe spate.

Brig ignoră întrebarea, continuând să citească. Gura i se strânse într-o linie din ce în ce mai dură. După ce termină scrisoarea, o făcu ghemotoc şi scoase un oftat enervat.

— Ce zice? se încruntă Tandy.

— E de la Smith. În vocea lui se simţea mânia stăpânită. Mai este un ne-vânător în excursie. Vine şi fiu-său. O să fie o excursie de admirare a priveliştii sau o expediţie de vânătoare? întrebă el.

În ultimele luni, când nu fusese băgat până la gât în munca de la fermă, fusese în recunoaştere în ţinuturile înalte, localizase turmele de bighorni şi le definise zona. Fletcher Smith avusese dreptate. Dacă Brig îi luase banii, însemna că avea de gând să facă totul pentru a-i asigura lui Smith serviciile pentru care plătise. Dar această expediţie pentru vânarea unui

berbec de trofeu, părea să se transforme în altceva — întâi cu Max, care s-a autoinvitat, acum cu fiul lui Smith.

— Dac-o ţine tot aşa, să-şi găsească pe altcineva, mormăi Brig.

Mai era încă mult de făcut. Trebuia să aducă provizii suplimentare din oraş. Tot echipamentul, desagi, căpestre, frâie, şeile de călărit, trebuiau să fie în condiţie excelentă; la fel, caii şi frânghiile. Toate treburile fermei trebuiau puse la punct, astfel încât un singur om să se poată descurca timp de trei săptămâni, cât avea Brig să fie plecat. Tandy venea cu el, ca să aibă grijă de cai, iar Jocko avea să gătească. La fermă rămânea doar Frank Savidge, cu toată treaba pe umeri.

— Dar spuneai că ai nevoie de bani, cum să-i mai spui să-şi găsească pe altcineva? vru Tandy să ştie.

— Ştiu ce am spus. Brig mai luă o îmbucătură din carne, care parcă avea gust de cretă. Lăsă lingura în farfurie. Dacă mai rămâne din mâncare, arunc-o.

— N-ai de gând ş-o mănânci? întrebă Tandy.

— Am de ales? rânji el şi luă din nou lingura.

Uşa din spate se deschise şi Frank Savidge intră în bucătărie, prinzând ultimele cuvinte ale lui Brig.

— Ce s-a întâmplat?

Frank era o namilă de om, cu fălci late şi păr cânepiu. Era băutor de bere, cunoscut prin cârciumi ca un cai breaz, care fusese dat afară de la toate fermele pe o rază de o sută de kilometri. Problema lui era că nu respecta pe nimeni, dacă-l putea trage pe sfoară, fie că-i era şef sau tovarăş de muncă. Pentru Brig lucra de cinci ani.

Tandy aruncă o privire în silă către Brig, înainte de a răspunde la întrebarea lui Frank.

— Ah, se poartă ca un lup care şi-a prins coada într-o capcană. Sper să i se mai amelioreze dispoziţia.

— Asta va coincide probabil cu o ameliorare a gătitului, i-o întoarse Brig.

— Tocană! Frank se uită fioros spre farfuria de pe masă.

— Asta e! E ultima dată când mai gătesc, declară Tandy.

Nimeni nu mai comentă. Conversaţia luă sfârşit şi cei trei mâncară în tăcere. Cocoloşul de hârtie de lângă farfuria lui Brig era o aducere aminte a faptelor pe care dorea să le uite. Iritarea nu-i era provocată de dimensiunea crescândă a partidei de vânătoare, ci de modificările aranjamentelor pe care le implica. Dorinţa lui de a anula înţelegerea nu avea nimic de face cu asta. Era vorba de perspectiva de a da ochii cu Fletcher Smith şi de a-i lua banii, după ce se culcase cu amanta lui. Jordanna. La naiba, dorea să-i uite numele. Dorea s-o uite.

Brig trânti portiera camionetei şi se uită la proviziile încărcate în spate. Ignorând faptul că ar fi trebuit să se întoarcă la fermă, o luă pe poteca de beton spart care fusese odată un trotuar, şi ciocăni la uşă. Căsuţa era veche şi avea mare nevoie de o zugrăveală. Proprietarul îi spusese lui Trudie că dacă o renova, avea să-i ridice chiria.

Uşa se deschise şi privirea i se mută de la varul cojit de pe zidurile casei, la femeia blondă din spatele uşii.

— Brig? Vocea ei trăda surpriza. Deveni imediat tulburată, o mână fluturându-i grăbită prin păr şi peste buzele neacoperite de ruj.

— Pot să intru? Se simţea distant şi rece, dar impulsul care-i răscolea vintrele, îl mâna înainte.

— Bineînţeles. Desfăcu lanţul să-i dea drumul înăuntru şi-şi strânse halatul. Cred că arăt groaznic. Ia o bere din frigider, până mă aranjez puţin.

Mâna lui îi prinse încheietura.

— Nu te deranja. Brig o trase în braţele sale şi-i zdrobi buzele sub ale lui. Ura uscăciunea lor, atunci când gura îi ardea să atingă unele moi.

O ridică, şi traversă cu ea în braţe micul living şi holul îngust. Uşa dormitorului era închisă şi o deschise cu cizma. Patul nu era făcut, şi pe jos erau împrăştiate haine. Când o aşeză jos, Trudie se grăbi să le culeagă.

— Îmi pare rău, se scuză ea pentru dezordine. Nu aşteptam musafiri.

— Lasă-le. Îşi deschisese deja cămaşa şi şi-o trăgea din pantaloni. Atitudinea ei servilă îl râcâi, mai ales că în mintea lui stăruia amintirea mândriei, cu o nuanţă de aroganţă, a Jordannei. Şi scoate-ţi capotul, spuse el furios.

Capul lui atinse perna, o clipă. Se simţea mai rău decât înainte. Frustrarea dorinţei îl strângea în vintre, în ciuda împlinirii fizice a poftei. Îl rodea pe dinăuntru. Brig îşi coborî picioarele lungi pe podea şi se întinse după haine.

— Cine este? Trudie îşi acoperi goliciunea cu cearşaful, vocea tremurându-i puţin, rănită.

— Cine este, cine? simulă Brig ignoranţa rece.

— Încercai să pretinzi că aş fi altă femeie, îl acuză uşor, fără supărare.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Îşi trase cămaşa pe el şi şi-o băgă în jeanşi.

— Brig, doar nu-i prima dată când se întâmplă, îl mustră ea din cauză că o trata ca pe un copii neştiutor. După ce făceam dragoste, obişnuiam să stai în pat, lângă mine, şi să vorbim. Apoi... ei, bine, te-ai sculat din pat aproape înainte de a termina.

— Trebuie să mă întorc la fermă.

— Sigur. Nu-l credea.

— La dracu'! Dacă nu-ţi place... Brig se întoarse, furia pălindu-i la privirea blând-iertătoare de pe faţa ei. Îşi închise gura, un muşchi zvâcnindu-i în maxilar.

— Nu ţi-am zis asta niciodată, Brig, murmură Trudie. Dar ne cunoaştem unul pe celălalt de mult timp. Am crezut că nu-i nevoie să ne mintim unul pe celălalt. Ai pe altcineva. Ştii că nu contează pentru mine.

— Ai o imaginaţie bogată. Gura îi zâmbea, dar ochii erau reci. Trebuie să plec, spuse Brig şi întinse mâna după pălăria de pe dulap. Ai grijă, Trudie. Se aplecă peste pat şi o sărută.

La jumătatea drumului spre uşa de la intrare, descoperi că îşi ştergea cu mâna senzaţia buzelor ei de pe gură. Nu rezolvase nimic oprindu-se la Trudie. Plecă trântind uşa în urma lui.

Paşii lui mari, iuţi, încetiniră la vederea lui Jake Phelps. Jake era proprietarul unei ferme de lângă graniţa cu Montana. La cei cincizeci de ani ai lui, nu fusese niciodată căsătorit. Era un om scund, cu faţa ciupită de vărsat, şi o burtă de băutor de bere. Pălăria

albă ca zăpada îi ascundea chelia. Privirea lui Brig trecu peste costumul lui în stil vestic şi cravata subţire. Obrajii fuseseră bărbieriţi atât de tare, încât erau aproape carne vie. Brig putea simţi mirosul loţiunii după ras de la trei paşi. Faţa lui Jake se înroşi sub uitătura îngustată a lui Brig.

— Ce te aduce aici, McCord? zbieră el.

Fermierul era spiicuit, de parcă mergea la o întâlnire. Singurele lucruri care-i lipseau erau un buchet de flori în mână şi o cutie cu bomboane sub braţ. Brig privi înapoi spre casă şi zâmbi cinic.

— Acelaşi lucru care te aduce şi pe tine aici, Jake, replică el.

Omul se umflă ca o broască-bou.

— Nu-mi plac referirile la...

— Las-o baltă, Jake, îl întrerupse Brig. Nu mă mai întorc.

— Ce vrei să spui? Fermierul se încruntă, nesigur.

— Trudie este o fată drăguţă. Merită pe cineva care s-o trateze decent. Şi care să n-o folosească doar pentru refularea frustrării sale, îşi spuse în gând.

Brig lăsă bărbatul bondoc pe trotuarul crăpat, cu gura căscată. Nu privi înapoi în timp ce se duse la maşină, şi — urcându-se la volan — demară.

Imaginea unei femei cu păr roşcat, cu ochi stropiţi cu verde, continua să-i danseze în minte. Amintirea ei devenise o obsesie. O visa în fiecare noapte şi se trezea istovit. Călărise pe o păşune de munte, şi-i simţise mireasma înnebunitoare în florile sălbatice. Privind asfinţitul, îşi amintise de felul în care se aprindea părul ei în lumină.

— Jordanna. Brig pronunţă numele cu voce tare şi dori să-şi smulgă limba. Înjură sălbatic, amintindu-şi

de ceea ce-i distrusese pacea minţii. Se despărţise de Trudie fără nici o urmă de regret. De ce nu se putea rupe de amintirea unei nopţi de acum două luni? Intrase în el. Putea să audă vocea ei şi să-i simtă pielea netedă, de alabastru. Putea să-i guste gura şi să-i miroasă dulceaţa sălbatică a pielii. Mai mult decât orice, putea să-i vadă liniile moi, mândre, ale trupului ei întins pe blana de urs.

Brig apăsă pe accelerator şi camioneta ţâşni înainte, dar nu-şi putu alunga viziunile care-i băntuiau mintea.

Capitolul 8

— Până aici mergem, anunţă Tandy Barnes trăgând frâna de mână şi stingând motorul. Am ajuns.

Jordanna se mişcă ţeapănă, având muşchii amorţiţi după călătoria plină de hurducături de pe drumul plin de hârtoape. Privi pe geamul vehiculului înalt cu dublă tracţiune, dar nu văzu nici urmă de vreo clădire. Cea mai mare parte a zilei de ieri o petrecuse zburând, în aeroporturi, schimbând avioane şi ajungând în final în Idaho. Şoferul scund şi îndesat îi întâmpinase la aeroport şi îi dusese să petreacă noaptea la un hotel, spunându-le că drumul către fermă trebuia făcut numai pe timp de zi. După ce îl parcurseseră, până la urmă, Jordanna înţelese de ce. Pe întuneric ar fi însemnat curată sinucidere.

— Unde este? Nu văd ferma. Imediat ce-i ieşiră cuvintele de pe buze Jordanna îşi dădu seama că a comis o greşeală. Şoferul îi adresă o privire care spunea că era de aşteptat ca o femeie să se plângă.

— Pe partea cealaltă a râului. Trebuie să facem restul drumului pe jos. Nu e decât o punte peste el, explică cu răbdarea unui om care ştia că o femeie va dezaproba asemenea condiţii primitive. După cum ţi-am spus, suntem destul de izolaţi aici. Suntem la o fermă unde se munceşte, aşa că nu te aştepta la confort şi lux.

— Cred că ai mai amintit despre asta înainte, domnule Barnes, zâmbi Jordanna încordată, iritată de aerul lui de superioritate.

De când coborâse din avion cu tatăl, fratele ei şi Max Sanger, şi acest cowboy îndesat, cu picioare scurte, venise să-i întâmpine, fusese supusă la tot felul de avertismente despre cât de greu avea să fie. Deşi Tandy n-o spusese, înţelesul era evident — o femeie nu avea ce căuta într-o expediţie de vânătoare.

Cu siguranţă, nu făcuse cea mai bună impresie. Purta la venire un costum ocru de călătorie, care părea ieşit din paginile revistei Vogue (ceea ce era adevărat), dar era îmbrăcămintea cea mai comodă pe care o avea pentru drumuri lungi. El aruncase o privire către tocurile subţiri ale pantofilor ei, broşa preţioasă de pe eşarfă, cerceii care-i atârnau din loburile urechilor, plus costumul, şi o etichetase drept o femeiuşcă oarecare. Jordanna nu-i putuse schimba părerea. Avea sentimentul că ar fi fost privită mai favorabil dacă ar fi ajuns îmbrăcată în blue jeans, cu un pulovăr diform, şi nefardată.

Deschizând uşa, sări uşor jos. Astăzi purta pantaloni uzaţi, un pulover gros peste un tricou, pantofi de sport cu talpă plată, dar Tandy Barnes continua să o privească dezaprobator. Jordanna era obişnuită cu asemenea scepticism. În cele din urmă avea să îl învingă. Tatăl ei o tachina adeseori spunându-i că n-ar mai avea probleme dacă ar fi o slăbănoagă urâtă.

Dar bărbaţii, în special aceia robuşti, trăiţi în mijlocul naturii nu se aşteptau ca femeilor tinere şi frumoase să le placă felul lor de viaţă. Astfel de femei era de presupus să fie interesate de modă, bijuterii, cine la lumânări — în loc de focuri de tabără, insecte şi lenjerie călduroasă. Oricând dădea de înţeles că i-ar

plăcea lipsa de confort, ei râdeau şi spuneau că se purta sportiv. Se întâmpla ca uneori să-i fie imposibil să câştige, şi Jordanna învăţase să înceteze de a mai încerca să le înlăture prejudecăţile — îi ignora.

Ciipocitul apei o făcu să-şi întoarcă privirea către râul care curgea repede pe terenul pietros din spatele pinilor. O potecă bătătorită, de piatră şi praf, şerpuia printre copaci spre apa care sclipea printre crengi. Era ramificaţia de mijloc a râului Salmon, Middle Fork. Cascadele spumoase, alternând cu bazinele adânci, săpaseră un chei în terenul pietros.

Pe partea cealaltă a râului se ridicau munţii. Pantele erau punctate cu formele conice ale pinilor. Dar Jordanna tot nu vedea nici o urmă a clădirilor fermei. Tandy Barnes pretinsese că sunt de partea cealaltă. Crestele colţuroase formau contururi zdrenţuite pe orizont, încununate cu zăpadă.

— E un ţinut frumos, nu-i aşa? Cristopher stătea lângă ea, cu mâinile în şolduri, cu capul dat pe spate admirând vârfurile munţilor.

— Frumos, încuviinţă ea şi se întoarse să-i urmeze direcţia privirii către est.

Munţii de granit împungeau cerul cu o multitudine de vârfuri pietroase şi creste colţuroase. Culmile ameninţătoare se ridicau deasupra lor cu măreţie, majestuoase şi înfricoşătoare. Vulturi pluteau pe curenţii muntelui, urmând râul şerpuitor.

— Acelea sunt stâncile Bighorn. Jordanna se orienta după o hartă şi identifică lanţul muntos.

— Acolo mergem? Kit studie terenul sălbatic cu o privire îngrijorată.

— Nu. Vom vâna la vest de râu, după câte am înţeles, răspunse ea. În Zona Primitivă Idaho, unde

nu sunt permise vehicule cu motor, cu excepţia celor care aparţin fermierilor din zonă.

– Nu-mi imaginez cum se poate locui aici. Fratele el scutură din cap la acest gând. Este atât de singuratic.

Singuratic? Jordanna se uită din nou de jur împrejur. Ea n-ar fi folosit acest cuvânt pentru a descrie locul. Era izolat, da. Puţini oameni s-ar opri pentru o vizită sau o ceaşcă de cafea. Dar trecuse prin perioade când simţise singurătatea, înconjurată fiind de lume. Singurătatea era o stare de spirit, nu era dată de un loc.

– Trebuie să fii dintr-o plămadă specială ca să locuieşti aici şi să nu o iei razna, mai zise Cristopher zâmbind strâmb.

– S-ar putea să ai dreptate.

– Să-ţi spun ceva, zise Cristopher, în comparaţie cu munţii ăştia, arată cu un gest Stâncile Bigorn, cealaltă parte pare mai blândă.

– Nu te lăsa păcălit, Kit, îl avertiză Jordanna. Sunt ţinuturi sălbatice. O zi în terenul acela şi ai să-ţi descoperi muşchi pe care habar n-aveai că îi ai.

– Ai mai fost aici? Părea surprins de cunoştinţele ei.

– Nu aici. Dar eu şi tata am fost la vânătoare de mufloni în Stâncoşii Canadieni şi în Alaska, după Dall. Sunt ţinuturi aspre, îţi cer toată puterea şi toate forţele pe care le ai.

Este uimitor să vezi cum uneori, când crezi că nu mai poţi să faci un pas, reuşeşti să te mai urneşti încă un kilometru sau mai mult. Se spune că dacă ai bătut toţi munţii din Idaho ai posibilităţi foarte mari să câştigi maratonul de la New-York, spuse ea rânjind.

– Pot să cred asta, râse fratele ei.

– Destul cu admiratul privelişti, strigă tatăl lor. Haideţi să daţi o mână de ajutor.

Echipamentul era descărcat din portbagajul maşinii de teren. Tatăl ei şi Tandy Barnes făceau toată treaba, în timp ce Max Sanger stătea deoparte, dirijindu-i. Jordanna privi spre bărbatul suplu, surprinsă că nu mai vorbea despre compania lui. Doar asta făcuse de când plecaseră din New-York.

– Max s-o aştepta să cărăm singuri toate astea? mormăi către fratele ei. Îşi concentră privirea îngustată pe bărbat, mutându-şi-o imediat spre tatăl ei. Mai bine i-ar fi cumpărat tata acţiunile sau ce Dumnezeu o fi vrând să-i vândă. Poate se răzgândea în legătură cu excursia.

– Asta mi-am tot dorit şi eu, o aprobă Cristopher cu o expresie ciudat de sobră.

– Uite! Tatăl ei îi scoase puşca cu tocul din piele, excelent lucrată, arătând semne de folosinţă. Îi protejase puşca în atâtea expediţii. Jordanna o luă şi o atârnă pe spate. Îşi aranjă pe umeri bagajul personal, cutia cu seturi de lunete, şi binoclul. Bagajele cu haine, fură descărcate din spate şi separate pe fiecare proprietar. Când Jordanna se întinse după ale sale, Tandy se grăbi să le apuce primul.

– Ţi le duc eu, se oferi el cavalereşte.

Un geamantan mic cu haine, pe care n-avea să-l ia în munţi, era deja în mâna ei. Era evident că Tandy considera că nu poate duce mai mult.

– Îmi duc singură echipamentul, domnule Barnes. Mulţumesc! Zâmbetul ei era hotărât în timp ce îi lua bagajul din mână.

Max nu se îngrămădise să-şi ia bagajele, dar când o auzi pe Jordanna refuzând ajutorul cowboyului,

veni să şi le ridice pe ale lui. Jordanna observă şi buzele i se rotunjiră într-un zâmbet amuzat.

Tandy Barnes continua s-o privească şovăitor, de parcă se aştepta să se prăbuşească în orice clipă sub greutate. Tatăl ei observă ezitarea cowboyuiui. Privirea îi flutură spre Jordanna şi apoi înapoi spre bărbat.

— Nu-ţi face griji, Tandy, zise el, spunându-şi deja pe numele mic cu bărbatul care avea să aibă grijă de caii lor, în timpul expediţiei. E mai rezistentă decât arată.

— Poate. Se scărpină la ceafă şi pălăria i se răsturnă dând la iveală începutul de chelie din părul întunecat. Tandy Barnes îi spusese lui Cristopher că are 46 de ani, dar Jordanna bănuia că a lăsat vreo 6 ani pe undeva.

Statura lui îndesată, voinică, părea destul de potrivită pentru cineva de jumătate din anii lui. Îşi puse pălăria înapoi şi şi-o trase jos, pe frunte. Verificând încă odată maşina, anunţă:

— S-ar părea că asta-i tot. Mai erau doar două lucruri de luat, şi le ridică. Văd că nu umblaţi cu prea multe bagaje după voi.

Era un compliment, ce privea experienţa lor în munţi, unde luau doar esenţialul. Jordanna întâlni privirea tatălui-ei. Procesul de adaptare era întotdeauna acelaşi între vânător şi organizatorul vânătorii.

Conducând grupul, Tandy Barnes o porni pe poteca dinspre râu, şi ceilalţi îl urmară într-un şir, Fletcher Smith încheindu-l în spatele lui Max. Puntea era solidă, deşi îngustimea ei îi dădea un aspect şubred şi înşelător. În amonte, apa se rostogolea peste bolovani mari şi pietre ascuţite ca dinţii unui fierăstrău. Pereţii abrupţi de granit ai cheiului, întorceau ecoul

mugetului apei înspumate. Sub punte râul încetinea în vârtejuri turbulente înainte de a se arunca într-un bazin adânc, liniştit în aval, unde distanţa între maluri se lărgeau. Acolo, o limbă de nisip înainte în apă, formând o plajă scurtă, lată.

— Mi-ar displăcea profund să cad de pe podul ăsta, comentă Max în spatele Jordannei. Îl privi peste umăr. Se oprise să se uite la apa de dedesubt. Ea ştia cât de hipnotice puteau fi vârtejurile şi senzaţia stranie de atracţie pe care o creau. Eşti sigură că ne poate ţine pe toţi deodată?

— Sunt sigură. Tatăl ei înghionti umărul lui Max cu bagajul. Cristopher se oprise la auzul conversaţiei.

— E totul în regulă, acolo, la voi? strigă el.

— E-n regulă. Venim, răspunse Fletcher în timp ce Max se urnise precaut înainte.

Tandy aşteptă de partea cealaltă până trecură toţi. Jordanna se opri lângă el să privească în aval.

— Middle Fork este rezervaţie naturală, nu-i aşa? La încuviinţarea lui tăcută, îl întrebă: Râul Salmon e la nord de aici nu-i aşa?

— La nord est.

— De ce se numeşte „Râul fără întoarcere?" O cută absentă tăiase fruntea fratelui ei.

— Pentru că era atât de sălbatic şi vijelios, că nu puteai merge decât într-un singur sens, în aval. Sigur că acum sunt bărci de putere care pot face călătoria de întoarcere, explică el.

Fletcher Smith se alătură semicercului.

— Lewis şi Clark au încercat să navigheze pe el şi s-au întors înapoi. L-au numit râul Lewis. Indienii îl numeau Apa Peştelui Mare, din cauza somonilor care urcau să-şi depună icrele.

— Prindem şi noi somoni aici în timpul depunerii icrelor.

Este o cale de trepte pentru somoni, mai sus de cascada Pumnalului, le spuse Tandy. Mai este şi peşte răpitor şi păstrăv-curcubeu, în râu. Frank a prins o grămadă de somon Chinook, mai zilele trecute. Dacă avem noroc, Jocko o să-l gătească pentru cină deseară.

— Middle Fork este unul din locurile principale în care somonul îşi depune icrele, nu-i aşa? întrebă tatăl ei.

— Mda. Dacă vrei să-ţi încerci mâna la pescuit mai pe seară, ăsta e un loc bun. Tandy îi arată limba de nisip.

— S-ar putea.

— Hai să ducem bagajele în casă. Cowboyul ridică valiza pe care o ducea. Privirea lui o atinse în treacăt pe Jordanna, înainte de a porni. Poteca era mai largă pe partea aceasta a râului. Se curba în jurul unui bolovan masiv de granit care se ridica deasupra lor, acoperit cu muşchi. Un pâlc de plopi de munte sclipeau auriu în frigul toamnei. Coaja lor albă contrasta cu verdele mai închis al pinilor de pe panetele munţilor.

O cireadă de vite Hereford, păştea împrăştiată pe o păşune.

Mai încolo Jordanna văzu o turmă de oi şi le auzi behăitul pierdut sub sunetul târşâit al propriilor paşi. Aerul era proaspăt şi limpede, mirosind uşor a pin şi a fân. În spate, munţii zimţaţi neregulat, completau scena pastorală.

Luându-şi ochii de la privelişte, Jordanna văzu clădirile fermei pe latura apropiată a păşunii. Un grajd de lemn se ridica înalt, înconjurat de un ţarc în care

erau ţinuţi peste o duzină de cai. Căpiţe înalte de fân erau împrejmuite de un gard de lemn asemănător cu cel al ţarcului, furajul de iarnă pentru vite, când zăpada va fi mare. Jordanna recunoscu o afumătoare într-o clădire mai scundă de lemn.

Casa era cuibărită lângă stâncile de granit care formau cheiul de pe malul râului. Era construită tot din buşteni, o clădire compactă, cu etaj. Prispa din faţă era făcută din buşteni neşlefuiţi, ciopliţi grosolan în diferite dimensiuni pentru balustrade, stâlpi şi grinzi.

Cizmele lui Tandy tropăiră pe treptele prispei, ducându-se la uşa din faţă. O deschise şi-i invită înăuntru. Jordanna intră într-o cameră de zi, mică, dominată de o sobă neagră în care ardea focul. Nişte scări duceau spre etaj.

În cameră erau o canapea şi câteva fotolii uzate. De un perete era lipit un birou, plin de hârtii şi cu un scaun grosolan în faţa sa. Pereţii erau goi. Singurul ornament era blana unui urs negru agăţată pe un perete. Mai era o poliţă cu colţ şi o măsuţă de joc, cu scaune. Pe măsuţă era un set uzat de cărţi de joc, răspândite într-un joc solitar, abandonat de jucători.

— Lăsaţi-vă bagajele pe aici, pe jos. Tandy îl urmă pe Fletcher, intrând ultimul în casă.

— Mai bine le-am duce în camerele noastre, zise Fletcher.

— Păi... ezită şi se uită la Jordanna. Nu ştiu exact ce aranjamente a făcut Brig — Ar fi mai bine să aşteptaţi până vine el.

— Unde-i McCord? întrebă Fletcher.

— Credeam că Brig este aici, adăugă Max.

— Vine repede, promise Tandy. E cafea întotdeauna pe plită. Doreşte careva? Cristopher fu singurul

care refuză. Tandy se duse la o uşă ascunsă pe jumătate de scară şi dispăru prin ea.

Când tocmai sfârşiseră de stivuit bagajele într-o grămadă ordonată, lângă uşa de la intrare, se întoarse cu 3 căni desperecheate din care ieşeau aburi de cafea. Era urmat de un alt bărbat. Acesta era la fel de înalt ca Tandy, dar constituţia lui mai subţire dădea impresia că e mai scund. Cu capul descoperit, părul lui des, de culoare închisă, începea să albească. Deşi pielea oacheşă dădea trăsăturilor sale slabe un aspect străin, ochii întunecaţi aveau o nespusă blândeţe. Într-o mână ducea o cană de cafea şi în cealaltă o farfurie cu gogoşi.

— El e Jocko Morales, îl prezentă Tandy. E cel mai bun lucrător din împrejurimi, când poţi să-l scoţi de la oile lui.

Era cioban. Cumva, Jordanna simţea că asta explica blândeţea pe care o observase pe faţa lui.

— *Buenos dias!* Salutul melodios în spaniolă le era adresat tuturor. Bine aţi venit! Cuvintele adăugate în engleză aveau doar un accent uşor.

În timp ce Tandy trecea cănile cu cafea celorlalţi, ciobanul veni către Jordanna să-i dea cana pe care o ducea şi să-i ofere o gogoaşă. Ea putu vedea că nu era un om tânăr, dar îşi purta cu uşurinţă anii pe umeri.

— Mulţumesc, Señor Morales, spuse ea luând o gogoaşă.

— Te rog. Jocko, o corectă el graţios.

— Mulţumesc Jocko, zâmbi Jordanna. Era foarte uşor să zâmbeşti când te-ai uitat în asemenea ochi blânzi şi negri. Era de asemeni uşor să-l întrebi ceva, fără a da impresia că-ţi bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala. Eşti din Mexic?

– Familia mea e din Spania. Sunt basc. Era mândrie în afirmaţia lui. Cu un zâmbet se întoarse să ofere farfuria cu gogoşi tatălui ei.

– Vrea cineva zahăr, sau lapte în cafea? întrebă Tandy.

– Zahăr, ceru Max.

Mușcând din gogoașa pufoasă, Jordanna se uită la tatăl ei. Privirea lui i-o oglindea pe a ei. Dacă gogoașa era un exemplu al priceperii lui Jocko, însemna că vor avea un bucătar excelent în excursie. Un bucătar bun era un ingredient vital al unei expediţii.

De afară se auzi tropot de copite. Mâncându-şi gogoașa, Jordanna se duse spre fereastră, una din puţinele pe care le avea casa de lemn. Doi călăreţi se apropiau în galop. Unul dintre ei era un bărbat înalt ciădit masiv. Era ceva agresiv în felul în care stătea călare pe calul sur, de parcă lumea ar fi trebuit să se dea înlături din cale. Jordanna bănui că-i un tip straşnic şi se întrebă dacă el era fermierul McCord.

Îşi linse zahărul de pe degete şi se uită la al doilea bărbat, care călărea un roib mare. Relaxat, aproape bălăbănindu-se în şa părea a fi prelungirea calului. Lăţimea umerilor îi era accentuată de vesta neagră căptuşită pe care o purta peste o cămaşă în carouri decolorată. Întorcând capul să spună ceva ceiuilalt călăreţ, ieşiră la iveală trăsăturile colţuroase care fuseseră umbrite de borul lat al pălăriei.

Inima îşi încetini bătăile. Imposibil! Jordanna se holba neîncrezătoare, sigură că ochii îi jucau o festă. Doar din cauza mustăţii semăna cu bărbatul de la petrecere, insistă în gând, şocată. Şi pe lângă asta, ce să caute el aici?

Călăreţii se opriră în faţa prispei. Bărbatul masiv de pe calul sur rămase în şa. Jordanna îl privi pe cel

ca un pumn în stomac. Pentru o clipă Brig nu putu să se mai clintească, nici să respire sau să gândească.

Dorința îi aprinse sângele, arzându-l pe dinăuntru. Nu era un miraj. Jordanna chiar era acolo, în carne și oase, — carne frumoasă, ca de alabastru. Expresia din ochii căprui-verzi îi spunea că și ea îl recunoscuse, și că-și amintea. Ar fi vrut să suspine ușurat că ea era în sfârșit acolo și punea capăt obsesiei sale torturante. Nevoia îi era atât de mare încât îi venea să-i sfâșie hainele de pe ea, s-o ia pe sus, s-o ducă în dormitorul lui și să nu mai iasă o săptămână. Chiar și-așa, nu știa dacă i-ar fi ajuns.

Până să se poată supune dorinței imperioase, cineva se mișcă și Brig deveni brusc conștient de prezența celorlalte persoane din cameră. Apoi fu izbit, înțelegând de ce era ea aici și cine o adusese. Flăcările fierbinți care-l ardeau se transformară în furie.

Capul îl zvâcni spre Fletcher într-o acuzație sălbatică.

— Ce-i cu ea aici? Omul cerea prea mult de la el. Gândul la ea, sub același acoperiș cu el și dormind în brațele altuia era mai mult decât putea suporta.

Uimit de violența întrebării, Fletcher se încruntă derutat.

— Cine? Jordanna?

— Da! Jordanna. Cuvintele îi ieșiră printre dinții încleștați. Niciodată în viața lui nu voise cu adevărat să ucidă un om, dar acum ardea de dorința de a-i suci gâtul lui Fletcher cu mâinile goale. Se întoarse înainte de a fi copleșit de dorința de a ucide. Am anulat vânătoarea!

— Ce? Vocea lui Fletcher era derutată. Despre ce vorbești McCord? Am făcut un contract.

Zguduită de descoperirea că străinul era Brig McCord, fermierul care avea să le fie călăuză în expediţia de vânătoare, Jordanna nu putea decât să se holbeze. El îşi amintise de ea. Văzuse asta în ochii lui când o observase pentru prima dată. Acum părea la fel de insensibil ca piatra, dur şi rece.

– N-a fost vorba în contract despre nici o femeie. Privirea distrugătoare îi fugi spre Tandy Barnes. De ce ai adus-o?

– Ce altceva aş fi putut să fac? se apără Tandy. Tu n-ai zis nimic de vreo femeie, dar de unde era să ştiu că nici tu nu ştii de ea?

– McCord, îmi pare rău că am uitat să amintesc de Jordanna, se acuză Fletcher dând din umeri neajutorat. N-a fost intenţionat. Jordanna merge întotdeauna cu mine la vânătoare.

– Asta-i problema ta, i-o întoarse Brig şi trimise o privire încruntată către Jordanna. Eu n-am făcut aranjamente de cazare pentru o femeie. Nu avem posibilitatea aici. Vânătoarea este anulată.

– Dar am făcut tot drumul acesta, protestă Fletcher Smith. Acum e prea târziu să mai încerc să găsesc pe altcineva.

– Trebuia să te gândeşti la asta mai devreme. Am să mă îngrijesc să-ţi primeşti banii înapoi. Tandy, Jocko. Se întoarse către ajutoarele sale înmărmurite. Ajutaţi-mă să...

– E un nonsens! îl întrerupse Fletcher cu o izbucnire de nerăbdare. Doar pentru că Jordanna este întâmplător femeie, nu înseamnă că are nevoie de facilităţi speciale. E pregătită pentru condiţii grele, exact la fel ca noi ceilalţi. Întodeauna a fost.

– Nu dau doi bani pe ce-a făcut sau unde a vânat până acum cu tine! Brig se întoarse cu un deget amenințător către Smith.

Nu iau o femeie într-o expediție de vânătoare. Dacă vrei s-o trimiți înapoi la New York, e-n ordine.

– Nu! Jordanna își regăsi vocea. N-o să mă trimită nimeni înapoi la New York.

Ochii reci căprui, înfruntară privirea ei sfidătoare.

– O să pleci – fie singură, fie cu toți ceilalți. Nu te vreau aici. Afirmarea seacă a respingerii o îngheță. Părea imposibil să fie același bărbat care o făcuse să simtă atâta căldură plăcută când făcuse dragoste cu ea. Poate că nu simțise asta cu adevărat. Poate fusese doar o iluzie.

– McCord, ai fost de acord să organizezi o partidă de vânătoare de muflon, îi aminti tatăl ei rigid.

– O partidă de vânătoare? Așa numești tu asta? spuse Brig batjocoritor, privind cu dispreț în jur. Nu văd decât un singur vânător. Ba am început să mă îndoiesc și de tine.

– N-am nimic de-a face cu venirea lui Max, i-o întoarse Fletcher. S-a invitat singur. Cât despre fiul meu Kit – într-adevăr nu va vâna.

– Fiul tău?

Jordanna își văzu tatăl albindu-se de furie la privirea amuzantă și batjocoritoare aruncată de Brig McCord în direcția fratelui ei. Loialitatea de familie o făcu și pe ea să se supere. N-avea nici un motiv să se uite astfel la Kit.

– Jordanna, pe de altă parte, continuă tatăl ei prefăcându-se că n-a sesizat tonul disprețuitor pe care-l folosise Brig la adresa fiului său, va vâna. Ți-am spus la New York că asta va fi probabil ultima

mea şansă la un trofeu de muflon. Am de gând să mi-o încerc. N-o să strici înţelegerea noastră.

— Hai să punem punctul pe i, Fletcher. Tu poţi să consideri că grupul acesta constituie o partidă serioasă de vânătoare, dar eu am o altă părere. N-o mai consider serioasă când tragi după tine o femeie pentru propriul tău amuzament.

Gura Jordannei se deschise şi se închise, fără cuvinte. Nu putea să creadă ceea ce insinua. Privirea îi flutură către tatăl ei.

— Crede că sunt amanta ta, şopti jignită.

— Ce? Se holbă la Brig. Doamne Dumnezeule, Jordanna este fiica mea!

— Asta-i bună! râse Brig batjocoritor. Dar era şi mai verosimil dacă pretindeai că ţi-e nepoată.

— Este adevărat, Brig, se băgă Max. Jordanna este fiica lui Fletcher. Nu ştiai?

Sprijinul neaşteptat dat de vărul său explicaţiei lui Smith, produse o licărire de nesiguranţă pe faţa lui Brig McCord. Jordanna fu supusă privirii lui sfredelitoare. Era jignită şi indignată că el încă se mai îndoia de identitatea ei.

Devenise evident că el crezuse despre ea că este amanta tatălui său când se întâlniseră în cabinet, atunci la petrecere. Dar de ce? Cu o claritate vie, îşi aminti comentariul lui despre încheiatul copcii rochiei după ce făcuseră dragoste. Îl văzuse pe tatăl ei încheindu-i-o mai devreme şi presupusese că motivul era acelaşi. Faptul că el nu ştiuse că Fletcher era tatăl ei n-o făcea să se simtă mai puţin insultată. Brig o crezuse un fel de târfă. Se amuzase cu ea, nepăsându-i cine este şi nederajându-se s-o întrebe măcar cum o cheamă.

Furioasă de această descoperire Jordanna traversă camera, până în faţa lui. Ochii îi săgetau lumini aprinse verzi.

— Cum îndrăzneşti să mă insulţi astfel? Vocea îi era joasă şi tremura de mânie arzătoare. Ticălosule! Îl plesni tare, prea furioasă ca să simtă înţepăturile din palmă.

Încheietura îi fu prinsă în menghina de fier a strânsorii lui şi se strădui să şi-o elibereze. Semnul alb de pe obrazul lui bronzat se înroşea încet. Singurul regret al Jordannei era că nu îl lovise mai tare. Întunecimea arzătoare a privirii lui nu o intimida.

Un braţ se interpuse între ei, când fratele ei veni să-i despartă.

— Dă-i drumul. McCord ordonă cu o voce calmă. Intervenţia lui Cristopher îl făceau pe Tandy Barnes să vină şi să-şi pună o mână pe umărul lui Brig.

— Las-o, Brig îşi căuta precaut cuvintele. Doamna n-a vrut nimic cu asta.

O sprânceană se ridică în batjocură rece, arogantă.

— Ba cred că a vrut. Brig îi eliberă încheietura şi se dădu deoparte.

— Sper că ne-am lămurit cu această neînţelegere, McCord, spuse Fletcher. Îmi pare rău că Jordanna şi-a pierdut astfel firea, dar... în aceste circumstanţe, cred că este scuzabil.

— Poate că ai dreptate. Brig îşi frecă obrazul dar nu era pregătit să încuviinţeze pe de-a-ntregul.

— Cât despre mine, nu pot să mă simt decât flatat de greşeala ta. Fletcher Smith zâmbi puţin strâmb. E măgulitor să cred că aş putea interesa o femeie atât de încântătoare ca fiica mea.

— Pentru destui bani, sunt unii oameni care se pot preface interesaţi de orice, i-o întoarse el.

— Vorbind despre bani, sper că ai să te răzgândești în legătură cu vânătoarea acum că știi cine este Jordanna. Amândoi vrem neapărat un trofeu de muflon.

— E fiica ta. Brig inspiră adânc, parcă nu tocmai convins.

— Vrei să-ți arăt pașaportul? îl provocă Jordanna. Te-ar convinge? Sau poate o copie a certificatului meu de naștere?

— Cât ești de serioasă în legătură cu vânătoarea? ignoră el întrebările ei caustice.

— Nu ți-a arătat trofeele ei din cabinet? Întrebarea lui Kit arăta că recunoscuse în Brig bărbatul pe care-l găsise în cabinet cu sora lui, în noaptea petrecerii. Majoritatea sunt ale tatei, dar câteva sunt ale ei.

— Nu mi le-a arătat. Brig o studie cu o privire rece, dură.

Jordanna considerase întotdeauna că ochii căprui sunt calzi și luminoși, dar ai lui nu erau. Erau ca piatra, duri și reci. Dar mai aveau și ceva uscat, ca o stâncă din deșert. Nu era ușor să reziști scrutării lor, dar Jordanna nu-și lăsă privirea să tremure.

— Îngrijorarea ta că n-am fi serioși cu vânătoarea nu este justificată, afirmă tatăl ei. Fiica mea este la fel de dedicată sportului ca și mine.

El nu-și luă ochii de la ea.

— N-o să însemne altceva decât bătaie de cap.

— Dacă n-aș fi știut că are forța și rezistența să facă expediția asta, n-ar fi aici. N-o să-mi stea nimic în cale pentru a obține un trofeu de berbec, nici măcar Jordanna. A învățat demult că nu obține nici o concesie pentru că este de sex feminin. Asta n-o îndreptățește la un tratament special, sau la condiții speciale.

— Vânătoarea nu este un sport exclusiv bărbătesc. Vocea Jordannei era joasă şi provocatoare. De fapt, în lumea animalelor sălbatice, femela este cea care duce greul vânătorii. Leul african, cunoscut ca „regele animalelor" face foarte puţin. Leoaica este cea care ucide pentru a alimenta mândria leului.

Atmosfera era încărcată. Jordanna simţea bombardamentul invinzibil de tensiune de-a lungul terminaţiilor ei nervoase. Brig McCord continuă să o privească fix încă o secundă întreagă; apoi se întoarse către cei doi oameni care lucrau pentru el.

— Duceţi-le bagajele sus, cu excepţia celor ale domnişoarei Smith. Pe ale ei puneţi-le în dormitorul meu. Comanda fusese emisă cu o voce gravă, bubuitoare care nu tolera nici o discuţie. În ciuda furiei sale, simţurile Jordannei zvâcniră la auzul ordinului lui. Primi de la el o privire scurtă, sardonică. Adăugarea pe care o făcu Brig fu pentru ea, deşi era adresată bărbaţilor. Eu am să mă culc aici pe jos, cu voi.

— Deci îţi vei onora angajamentul? insistă Fletcher Smith pentru un răspuns mai clar decât implicaţiile ordinelor lui Brig.

Brig porni spre uşa care ducea în bucătărie, aruncând răspunsul peste umăr.

— Da, o să aveţi vânătoarea voastră blestemată. Smuci uşa şi trecu dincolo, trântind-o după el într-un fel care-i trăda violenţa emoţiilor interioare.

Capitolul 9

Zguduită de întâlnirea cu bărbatul pe care nu se aştepta să-l găsească aici, în sălbăticia din Idaho, Jordanna se întoarse către tatăl ei. Se luptase împreună cu el pentru ca vânătoarea să aibă loc aşa cum fusese plănuită, dar perspectiva petrecerii a două sau trei săptămâni cu Brig McCord, luând în considerare părerea lui despre ea, era prea înfricoşătoare.

Deschise gura să obiecteze, dar tatăl ei îi adresă o privire severă, amuţitoare. Aveau să discute când rămâneau singuri, nu cu toţi ceilalţi în jur. Jordanna se abţinu, încercând să-şi stăpânească revărsarea emoţiilor.

Se duse rigidă spre locul în care ajutoarele lui Brig separau bagajele.

– Acestea sunt ale mele, zise, indicându-le bagajele ei. Îşi luă geamantanul mic, iar ciobanul basc le ridică pe celelalte.

– Să-ţi arăt unde vei dormi, domnişoară Smith, zise el.

Max, tatăl şi fratele ei îl urmară pe Tandy pe scări în timp ce ea traversă livingul cu Jocko, spre uşa simplă de lemn. Dădea într-un dormitor. Interiorul monastic conţinea o măsuţă, un scaun grosolan, o noptieră şi un pat acoperit cu o cuvertură groasă. Patul era mai lat decât unul singur, totuşi, ceva mai mic decât unul

dublu. Austeritatea camerei părea să se potrivească celei care dormea în ea. Jordanna se închipuise de prea multe ori întinsă alături de el din nou, pentru a nu fi tulburată de perspectiva dormitului în patul lui. Era îngrijorător să descopere că gândul la mângâierile lui putea încă s-o stârnească, chiar dacă era înfuriată de atitudinea lui.

Ciobanul observă subțierea gurii ei și bănui cauza.

— Trebuie să fii îngăduitoare față de grosolănia lui Brig, Miss Smith, spuse cu ușorul său accent. Noi nu prea avem aici contact cu femei ca tine. A uitat, probabil, cum ar trebui să se poarte.

— Mă îndoiesc că ți-ar mulțumi că încerci să-l scuzi, Jocko.

Ei trecu cu vederea replica ei, întrebând-o:

— Crezi că te descurci aici?

— Da. Trebuia să încuviințeze. Ciobanul n-ar fi înțeles obiecțiunile ei la aranjamentele de dormit.

— Dacă ai nevoie de ceva sunt în bucătărie. Dând ușor din cap, se îndreptă spre ușă.

— Mulțumesc!

După ce el ieși din cameră, Jordanna rămase în același loc. Era evident că era o cameră locuită de un bărbat. Îi simți efectele în respirația ei întretăiată și viteza bătăilor inimii.

Privirea ei devie spre patul care ar fi putut adăposti comod două persoane. Jordanna descoperi că își freca încheietura, acolo unde fusese mâna lui, senzația zăbovind. Unghiile i se înfipseră în palme luptându-se cu durerea acută de dinăuntrul ei.

Auzi pași pe scări și părăsi camera, văzându-l pe tatăl ei coborând treptele în fața celorlalți. Se duse iute la baza scării să-l întâmpine. Adâncimea tulburată a

ochilor ei căprui transmitea un mesaj tăcut de îngrijorare şi îndoială.

— Vreau să vorbesc cu tine, tată, îi ceru Jordanna, cu o voce răguşită şi imperioasă.

El păru descumpănit pe moment de cererea ei, dar se opri la baza scării şi-l întrebă pe Tandy:

— Există vreun loc unde ne putem verifica puştile?

— Puteţi să mergeţi în spate.

— Avem nevoie de ceva pentru ţintă. Nişte farfurii de carton, sau cutii de conserve ar fi foarte bune.

— Găsesc eu ceva, promise Tandy şi plecă spre bucătărie. Ne întâlnim afară, în spatele casei.

— Max, te superi dacă te rog să te duci sus după puşca mea? Fletcher îl privi pe bărbatul cu păr cârlionţat care stătea pe a doua treaptă.

— Nu mă supăr, îl asigură Max şi se întoarse să urce scările.

— Ce-i, Jordanna? Fratele ei era cel care pusese întrebarea.

— Situaţia aceasta este intolerabilă. Adresă replica tatălui ei. Ştii cât de greu şi de enervant poate fi când nu te înţelegi cu cei din echipă. Atitudinea... fermierului faţă de mine va face traiul imposibil pentru noi toţi. Îşi păstra vocea joasă, ca să nu fie auzită în celelalte camere.

— Exagerezi, zise Fletcher cu un zâmbet indulgent care refuza s-o ia în serios. La fel de greşit şi în ceea ce mă priveşte, dădu el din umeri arătându-şi nepăsarea. Nu trebuie să o iei ca pe o insultă personală. Unde-ţi este simţul umorului, Jordanna?

— Ar trebui să fac haz, aşa-i? Era furioasă pentru că avea amintiri de care nu putea râde.

— Ar uşura, în mod sigur, tensiunea de-aici din jur dacă ai lua-o ca pe-o glumă, motivă el.

– Nu-mi pot întinde imaginaţia până într-acolo. Răspunsul îi tremură pe buze, freamătul interior reflectându-se în cuvintele ei.

– Ce s-a întâmplat în seara aceea la petrecere? se încruntă Christopher. S-a dat la tine?

– Oarecum, admise Jordanna cu un râs amar. Se întoarse acuzatoare spre tatăl ei: Numai de mi-ai fi spus că Brig a fost la petrecere... Dacă aş fi bănuit cine este înainte să venim... Jordanna se opri.

N-ar fi fost nici o diferenţă. Mai degrabă, ar fi fost şi mai dornică să-l întâlnească iar pe cel care-i făcuse o impresie atât de puternică. Acum, în faţa impresiei înjositoare pe care o avea despre ea, voia doar să scape.

– Dacă McCord s-a dat la tine ultima dată când v-aţi întâlnit, evident că te-a găsit atrăgătoare. Tatăl ei nu vedea de ce asta ar îngreuna situaţia actuală. Mai mult decât probabil, încă te place. În loc să-ţi pierzi cumpătul şi să faci situaţia şi mai rea, ar trebui să-ţi încerci puţin farmecul, Jordanna. A fost de acord să te ia la vânătoare. Acum fă-l să-i placă. Fletcher se opri pentru a murmura pentru sine: De fapt, asta ar face totul foarte uşor.

– Uşor?

El păru uimit să descopere că îşi spusese gândul cu voce tare, dar se apără grăbit.

– Da, uşor. După cum ai spus şi tu, expediţia ar deveni foarte tensionată şi neplăcută dacă resentimentul pentru prezenţa ta aici ar continua.

Agitată, Jordanna se întoarse către tatăl ei.

– Hai să anulăm excursia. Putem găsi alt organizator bun care să ne ducă în ultimul moment dacă plătim destul. Sau putem merge altădată.

– Nu. Negaţia lui iute, decisă, fu urmată imediat de o mână care-i apucă braţul. Rareori Jordanna îşi văzuse tatăl furios, dar acum era într-adevăr. Nările îi palpitau şi gura îi era strânsă într-o linie. Mergem acum! Şi cu McCord! N-am să mai am vreodată un astfel de prilej! N-aş mai putea niciodată aranja totul atât de perfect!

– Ce vrei să spui cu „prilej"? întrebă Cristopher. Despre ce vorbeşti, tată?

Capul lui Fletcher zvâcni spre ochii întunecaţi, sfredelitori ai fiului său, de parcă ar fi uitat că este acolo. Îi dădu drumul deodată braţului Jordannei şi asprimea i se şterse de pe figură. Jordanna fu uimită de schimbarea rapidă, care-i amintea de un cameleon care-şi schimbă culoarea pentru a se ascunde de duşmani.

– Vreau să spun că nu voi avea niciodată o şansă mai bună să obţin un trofeu de berbec. McCord este călăuză exclusiv pentru mine, mă duce într-o zonă care nu a fost cercetată prea mult şi pe care o cunoaşte în amănunţime. Faptul că nu este un ghid profesionist este în favoarea mea de această dată. N-o să ascundă vreun berbec bun pentru alt client favorizat.

Jordanna se uită la fratele ei. Părea cufundat în gânduri. Avea sentimentul că a fost deviată de la ceva important, dar nu ştia de ce avea această impresie.

– Dar n-ai fost aşa supărat când Brig a vrut să anuleze vânătoarea? îşi aminti ea, folosind numele mic al fermierului cu o uşurinţă inconştientă.

– A spus asta în furia momentului. Ştiam că imediat ce se va răcori o să retracteze, fie că-mi erai fiică sau amantă.

Încurcată, Jordanna nu înțelegea cum putea fi tatăl ei atât de încrezător. Ea crezuse fiecare cuvânt al lui Brig. Anularea vânătorii nu fusese doar o amenințare goală.

— De unde știi?

— Fiindcă l-am cumpărat. A luat deja avansul și a văzut culoarea banilor mei. Tonul tatălui ei era atât de cinic și calculat, încât Jordanna se simți rănită.

— L-ai cumpărat? Se îndoia că Brig McCord putea fi cumpărat la vreun preț. Era prea stăpânit, prea mândru pentru asta.

— Nu-ți vine să crezi? Fletcher râse cu vocea aceea, străină. Iarna grea l-a terminat. Era pe punctul să piardă ferma când l-am întâlnit în iulie.

— Dar nu știai de atunci? protestă Jordanna.

— Nu. L-am pus sub cercetare. La urma urmei, voiam să fiu sigur că am de-a face cu un om respectabil, se apără el. Îl plătesc bine pentru această vânătoare, plus o primă dacă-mi capăt trofeul de berbec. L-am cumpărat, așa că McCord nu-și poate permite să-mi spună că a închis prăvălia.

— Dar de ce te-ai supărat așa pe mine?

— Fiindcă îl am pe McCord în buzunar. Va organiza vânătoarea. Mi-a displăcut sugestia ta că ar trebui să o anulăm. Ești fiica mea. Dar n-am să renunț la vânătoarea asta, nici măcar pentru tine, Jordanna.

— Dacă e atât de important pentru tine să obții acest trofeu, de berbec, se băgă Christopher, de ce tragi după tine doi nevânători, Max și cu mine?

— Cum puteam să te refuz când am așteptat atâta timp să-mi spui asta, Kit? răspunse Fletcher. Cât despre Max, nu eu l-am invitat. Va trebui să vorbești cu McCord despre el. Până se dovedește a fi o povară,

eu nu am de ce să mă plâng. Şi când va fi, poţi fi sigur că o să-i zic ceva.

— Fletcher? Max apăru la capătul scărilor. Nu-ţi găsesc puşca. Nu e sus.

— Nu e? Tatăl ei ridică surprins din sprânceană, apoi se uită spre uşa de la intrare. Ai dreptate, nu este. E aici jos, lângă uşă. Scuză-mă că te-am deranjat degeaba, Max.

— Nu-i nimic. Max o luă în jos pe scări.

— Ia-ţi şi tu puşca, Jordanna. Tandy ne aşteaptă afară, îi aminti tatăl ei.

Intrând în dormitor, Jordanna îşi luă puşca şi o cutie de muniţie. Se întoarse în camera de zi şi-i urmă pe tatăl ei, Max Sanger şi Christopher, care ieşiseră deja. Afară, nu se grăbi, privindu-şi tatăl cu confuzie şi îngrijorare. Christopher rămase în urmă cu ea.

— Nu l-am auzit niciodată pe tata vorbind aşa, Kit, recunoscu ea.

— Probabil nu te-a lăsat niciodată să-i vezi latura asta. Tu eşti fetiţa tatii.

— Ce vrei să zici cu asta?

— Te-a protejat întotdeauna de ceea ce consideră el, neplăcerile vieţii. Te-a luat cu el în toată lumea, Jordanna, ca ochii să-ţi fie orbiţi de atâtea privelişti şi să nu mai vezi ceea ce-ţi stă sub nas. Tristeţea era amestecată cu cinismul, în cuvintele lui.

— Oare... era chiar tata cel care vorbea aşa?

— Un om nu acumulează bogăţia şi puterea pe care le are el fără a învăţa cum să folosească şi să manipuleze pe cei din jur pentru propriul beneficiu. Tatăl nostru vrea tot ce-i mai bun. Se va lupta la fel de sălbatic ca şi sălbăticiunile pe care le vânează. Nu va renunţa... la nimic. Mai degrabă şi-ar smulge inima din piept.

— Nu. Jordanna respinse imaginea zugrăvită de fratele ei. El nu argumentă, dar privirea lui spunea că-i pare rău pentru ea.

— Tu nu-l ştii pe tata la fel de bine ca mine, insistă ea.

Tandy îi aştepta lângă şopronul de lemn.

— Am pus câteva farfurii de carton drept ţinte. Arătă spre obiectele circulare prinse pe o căpiţă de fân, la vreo optzeci de metri în direcţia opusă păşunii.

— Pare în regulă. Tatăl ei încuviinţă cu o mişcare din cap şi se uită la Jordanna. Începi tu?

Uşa din spate scârţâi. Jordannei nu-i trebui să se întoarcă pentru a şti că Brig McCord ieşise afară. Un simţ interior o făcea conştientă de prezenţa lui. Pentru un moment o tulbură, aşa că negă din cap.

— Începe tu, tată, zise ea.

Un fel de radar interior funcţiona la apropierea lui. Jordanna îşi făcu de lucru cu desfăcutul puştii sale, un 0,30–06 de comandă speciaiă, din tocul ei. Când Brig McCord intră în câmpul ei vizual, nervii îi fremătară, dar refuză să-i dea de înţeles că l-a văzut. Apucând patul din lemn de alun, scoase puşca şi-i înmână tocul fratelui ei.

— Salut, McCord, zise tatăl ei. Ne-am decis să ne verificăm armele după călătorie şi să reglăm cătările. Îi aruncă o privire Jordannei, care şi-o încărca pe a ei. Iau ţinta din dreapta.

— O.K. Fermă, evită privirea bărbatului înalt, lat în umeri din stânga ei.

Prima lovitură a tatălui ei lovi farfuria din centru. Caii din ţarc nechezară nervos, surprinşi de sunet. Fără grabă, goli un încărcător în centrul discului de carton. Precizia loviturilor sale făcu o gaură mare, neagră în centrul farfuriei.

— E rândul tău. Fletcher se dădu înapoi să-şi reîncarce arma.

Jordanna veni lângă tatăl ei. Ridicând puşca pe umăr, luă ţinta la ochi prin cătare. Conştientă de perechea de ochi căprui care o urmăreau, îşi aranjă bine arma. Primul foc ajunse departe de centru, trădându-i nervozitatea, dar restul formară un grup în mijlocul farfuriei. Lăsând în jos ţeava, privi peste umăr spre Brig McCord. În poziţia bărbiei se vedea semeţia provocării.

— Acum te-ai convins că ştiu să trag?

El stătea relaxat, cu palmele pe şolduri, cu privirea pe ţinta de carton. Fără grabă, privirea îi lunecă spre ea.

— M-am convins că poţi lovi o farfurie de carton de la optzeci de metri.

Jordanna îşi dădu seama că îl invitase la remarca aceasta. Ar fi trebuit să-ţi ţină gura. Era supărată pe propria-i stupiditate.

— Ce puşcă frumoasă, comentă Max. Pot s-o văd?

— Sigur. Întorcând spatele ţintei, îi dădu puşca.

Max verifică de două ori puşca, pentru a se asigura că nu era încărcată, înainte de a-şi trece o mână mângâietoare peste patul de lemn neted.

— E o frumuseţe, repetă el absent. Cum o întinse pe toată lungimea s-o admire, ţeava fu îndreptată accidental spre Brig.

Jordanna văzu un fulger de mânie subţiindu-i gura, în timp ce ieşea din linia puştii. Mîna lui apucă ţeava şi o îndreptă spre cer.

— Hei! Ce... începu Max surprins, scăpând aproape puşca din mână la acţiunea subită a lui Brig.

— Să nu cumva să mai îndrepţi o armă spre mine, zise ameninţător.

— Nu e încărcată. Am verificat, protestă Max.

— Nu-mi pasă că nu e încărcată, că are siguranţa pusă sau că e demontată! şuieră Brig. Să nu mai îndrepţi altădată vreo armă spre mine, căci îţi vei dori să n-o fi făcut-o! I-o luă din mână şi i-o puse înapoi în braţele Jordannei. Ar trebui să ai atîta minte, cât să nu-ţi dai puşca pe mâna oricărui amator.

— Nu sunt amator, se zburli Max.

— Las-o baltă, se băgă Fletcher, oferindu-i sfatul lui Max. De ce nu te duci să stai jos pe bolovanii ăia, unde ai fi în afara liniei focului, Max. Îşi ridică puşca ca să ia ţinta.

Ezitând pentru o clipă, Max se uită încruntat la faţa impasibilă a vărului său, apoi se duse spre grămada de bolovani. În timp ce se aşeza pe un bolovan, Jordanna auzi foşnetul de avertizare al unui şarpe cu clopoţei. Zări şarpele încolăcit, la mică distanţă de umărul lui Max.

Simultan, Brig lătră un ordin:

— Nu te mişca, Max. Până ca tatăl ei să poată reacţiona, Brig îi luase deja puşca. Cu o mişcare precisă, o aruncă pe umăr şi trase. Capul şarpelui explodă în fragmente, lăsând corpul zvârcolindu-se, răsucindu-se pe stâncă.

Alb de şoc, Max se holbă la rămăşiţele reptilei. Nesocotind instrucţiunile lui Brig, se ridicase de pe un bolovan când auzise şuieratul şarpelui. Doar reflexele vărului său îl salvaseră de muşcătura lui.

— Asta-i ţara şerpilor, îi anunţă Brig. Majoritatea vor intra în curând în hibernare, mai ales la înălţime mai mare. Dar e posibil să fie mai mulţi ca ăsta, încălzindu-se la soare şi bucurîndu-se de ultima căldură a verii indiene. Fiţi atenţi. Şi cu ochii în patru. Privirea lui

dură se îndreptă spre tatăl ei. Ar fi trebuit să-l vezi, Fletcher. Se presupune că eşti un vânător bun.

— Ar fi trebuit, într-adevăr, confirmă el.

— Mai bine du-te-n casă, Max şi zi-i lui Jocko să-ţi pună un whisky mare, îl sfătui Brig.

— Cred că aşa o să fac, fu el de acord tremurând şi o luă spre intrarea din spate a clădirii de lemn.

Brig îl privi un moment, apoi îl urmă. Christopher ezită, uitându-se de la Jordanna la tatăl ei. Deschizând gura de parcă ar fi vrut să spună ceva, se răzgândi şi plecă după cei doi.

Buimăcită de rapiditatea cu care se întâmplaseră toate, Jordanna se uită la tatăl ei.

— Unde o fi învăţat să mânuiască astfel o armă?

Tatăl ei începu să-şi descarce puşca, răzgândindu-se în legătură cu exersarea la ţintă. Privind într-o parte, îl văzu pe Tandy, plecând înainte de a răspunde întrebării.

— McCord a fost soldat profesionist până să cumpere ferma aceasta.

— Soldat profesionist? Era surprinsă de informaţie. Vrei să spui că era de la C.I.A. sau F.B.I.?

— Nu. A fost mercenar, angajat de diverse guverne străine.

Jordanna îşi aminti de acel sentiment de pericol pe care-l încercase când îl întâlnise prima dată pe Brig. Se gândi la răceala, la cinismul lui. Un om care făcuse asta trebuia să fie dur. În felul său, era un animal de pradă.

— I-a salvat viaţa lui Max. Dacă n-ar fi reacţionat atât de prompt, şarpele l-ar fi muşcat, zise ea.

— Da. Tatăl ei părea să reflecteze la acelaşi lucru. Sunt puţin surprins.

— De ce?

— Chiar dacă sunt veri, nu-i nici un pic de dragoste între ei. La privirea ei întrebătoare, Fletcher explică: După informaţiile pe care le-am obţinut, bătrânul Sanger, fondatorul companiei şi-a lăsat marea parte a averii lui McCord, cu anumite condiţii. Brig a refuzat să îndeplinească condiţiile impuse pentru moştenire şi astfel Max a obţinut controlul companiei. Totuşi, dacă Max moare, condiţiile nu mai rămân în vigoare şi Brig primeşte compania pe tavă.

— Atunci... Magazinele cu Preţuri Reduse Sanger constituiau un lanţ important, o corporaţie multimilionară. Dacă Max murea, Brig ar fi obţinut controlul ei şi toţi banii, gândi Jordanna, şi adăugă cu voce tare... poate câştiga mult.

— Compania este destul de zbuciumată în acest moment, are probleme foarte mari, din câte am putut afla.

Jordanna se simţi aproape uşurată să audă aceasta.

— Acestea sunt acţiunile pe care încearcă Max să ţi le vândă?

— Da.

— Dacă firma e la pământ, de ce ai vrea să o cumperi? De ce stai măcar pe gânduri?

— Pentru că există ceva solid la baza ei. Cu ceva investiţii financiare şi o conducere sănătoasă, n-ar trebui mult timp să devină din nou un gigant.

— Ai de gând să furnizezi finanţarea?

El nu răspunse imediat, întâlnind privirea ei deschisă. Când o făcu, întoarse ochii.

— Nu m-am hotărât. Îşi puse puşca înapoi în toc. Mă îndoiesc că o voi face până nu voi primi toate rapoartele.

— Dar te gândeşti s-o faci?

— Da. Dar decizia finală va depinde de o varietate de circumstanţe. Zâmbi deodată, expresia gânditoare părăsindu-i faţa. Gata cu discuţiile despre afaceri. Asta-i o călătorie de vânătoare, îţi aminteşti?

Se petrecuseră atâtea lucruri, că într-adevăr uitase obiectivul excursiei.

— Cred că da, râse Jordanna. Luminile care dansau în ochii lui căprui şi zâmbetul de pe buze erau ale celui pe care-l ştia ea de mult, nu ale străinului pe care-l zărise înainte.

— Hai să ne verificăm ţintele, propuse el. Prima lovitură a ta a fost departe de centru.

— Din cauza nervozităţii, recunoscu ea.

— Pentru că te privea Brig McCord?

— Da. Nu era nevoie să mintă. Omul o tulbura — în multe feluri.

— Foloseşte-ţi puţin farmecul, îşi repetă sfatul anterior. Fii drăguţă cu el.

— Da, tată.

Capitolul 10

Pe prima treaptă de la intrarea din spate a casei, Brig se opri şi privi tatăl şi fiica, angajaţi în ceea ce părea a fi o discuţie deschisă. Fiică. Încă mai încerca să înţeleagă această relaţie.

Asemănarea fizică era vagă, chiar dacă se putea presupune că părul argintiu al lui Fletcher fusese odată roşcat. Nuanţa de verde a ochilor ei putea fi o moştenire dinspre mamă. Brig îşi aminti că ochii Oliviei Smith erau de un verde viu. În locul staturii mignone a mamei, Jordanna şi-ar fi putut obţine statura suplă şi înaltă de la tatăl ei.

Privind-o din profil, îi putea vedea vârfurile sânilor împungând prin puloverul tricotat. Simţi încordarea din vintre şi se blestemă că îl lăsase pe Fletcher să-l facă să-i dea înainte cu vânătoarea. În acel moment crezuse că a capitulat din pricina banilor. Acum, Brig se întrebase cât cântărise în decizie, descoperirea că Jordanna era fiica lui Fletcher şi nu amanta. Mai mult decât era dispus să recunoască, presupunea doar.

Se angajase să petreacă următoarele trei săptămâni cu ea — şi cu tatăl ei. Cum avea să-şi ţină mâinile departe de ea? Sau putea să nu şi le ţină? Fusese destul de doritoare ultima dată. Dar era tatăl ei — şi fratele, şi Max. Într-o excursie ca aceasta, or să fie toţi, claie peste grămadă, cinci însoţitori, socotindu-i pe Jocko şi Tandy. O să fie capabil să fure măcar cinci

minute de singurătate cu ea? Frustrarea crescândă îi încleştă fălcile. Încă simţea locul unde-l plesnise. Poate că ea nu voia să petreacă cinci minute cu el. Pe Dumnezeu, o s-o facă el să vrea! hotărî Brig încruntat. Nu-i bântuise mintea în ultimele luni doar ca să i se sustragă acum.

— Domnul McCord? O voce îi abătu atenţia.

Îşi ridică privirea spre tânărul suplu care se oprise în faţa lui.

— Da?

— Ştiu că şerpii cu clopoţei sunt otrăvitori, dar muşcătura lor este fatală? întrebă Christopher Smith cu o încruntare absentă.

— Nu e o regulă.

— Ce vrei să spui?

— Depinde de locul muşcăturii, de cât venin intră în sânge, de cât de repede este tratat şi de starea generală a sănătăţii victimei. Mulţi mor din şoc, mai degrabă decât din cauza otrăvii.

— Locul muşcăturii. Era lângă cap, putea fi mortală, insistă el.

— E posibil. Privirea îi fugi uscată peste bărbatul cu păr negru, uşor amuzat de neliniştea lui. Dar nu-ţi face griji. Avem ser pentru astfel de cazuri.

— Deci, dacă Max ar fi fost muşcat de umăr...

— N-ar fi murit. I-am fi extras din rană imediat cât venin puteam şi-i făceam o injecţie. Ar fi fost probabil destul de bolnav câteva zile, dar odată ce n-are inima slabă, e destul de puţin probabil că ar fi murit. Era evident că fiul nu era omul pădurilor care era tatăl său. Aici, la noi, nu putem şti cât de repede putem ajunge la spital sau la vreun ajutor medical specializat, aşa că avem întotdeauna truse de prim ajutor, cu ser în ele.

– Înţeleg. Christopher păru uşurat. Presupun că este procedura standard, ceva ce fac majoritatea călăuzelor.

– Aşa este.

– Aş mai vrea să-ţi pun o întrebare, spuse cu o privire lungă, gânditoare.

– Ce este?

– Max nu este genul de om care să se dea în vânt după vânătoare. Nu este făcut pentru o astfel de vacanţă.

– Nici tu nu eşti, contră Brig.

– Nu e o regulă. Maxilarele tânărului se încleştară, singurul indiciu că a auzit comentariul. Ceea ce vroiam să te întreb este – de ce l-ai invitat în excursia aceasta?

– De ce l-am invitat *eu?* Brig se încruntă amuzat. Ai încurcat lucrurile. N-a fost câtuşi de puţin ideea mea. Fletcher este cel care a menţionat-o primul. Întreabă-l pe el.

– Înţeleg. Faţa frumoasă părea foarte sobră. Greşeala mea, dădu Christopher din umeri.

– Mai doreai să ştii altceva?

– Nu, cred că nu. Kit se întoarse să ia tocul puştii. Brig urcă treptele din lemn spre uşa din spate. Max stătea la masa din bucătărie, cu un pahar în faţă. Culoarea îi revenise la normal. Brig intră în bucătărie. Ignorând sticla de whisky de pe masă, se duse la plită şi-şi turnă o ceaşcă de cafea fierbinte. Ar fi fost de preferat ceva de băut. Necazul era însă că Brig se îndoia că se va mai putea opri.

– Cum te simţi? Brig se duse la masă, măsurându-l pe Max cu privirea.

– Mă descurc.

– Te-am prevenit că munţii ăştia sunt altceva decât oraşul. Trăgându-şi un scaun, Brig îl încălecă şi-şi puse braţele pe spătarul curbat, adăpostind ceaşca în mână.

– Mi-ai spus că munţii mă vor ucide. Nu mi-am dat seama că era o profeţie, declară Max. O spusese ca pe o glumă, dar nu părea să-l amuze.

– Nu trebuia să-l iei în serios pe Fletcher cu invitaţia lui de a merge împreună la vânătoare. Sau puteai să aştepţi până se ducea într-un ţinut mai blând.

– N-am timp la discreţie. Nu-l pot lăsa să plece trei săptămâni de lângă mine şi să se răcorească, după ce l-am încălzit.

– Nu ai şi alt motiv? Brig îi aruncă o privire rece, îngustă. Nu-i plăcea gândul care i se înfiripa în minte. Îl umplea cu o senzaţie urâtă, rea.

– Nu cred că înţeleg. Max părea buimăcit.

– Fiica lui Fletcher. Trebuie să fi ştiut că vine şi ea. Ştia că vărul său se considera un bărbat fatal. Dacă Max îşi punea mâinile murdare pe Jordanna, Brig credea că avea să-l ucidă. Dar trebuia să ştie. Îndoiala era mai rea decât adevărul.

– Jordanna? Chiar că ai dat-o în bară de data asta, Brig. Max râse, desfătându-se de greşeala făcută de Brig. Ce te-a făcut să crezi că e amanta lui Fletcher? Mai bine-mi ţineam gura şi te lăsam să te faci de râs. O făceai tare frumos.

– Aparenţele pot fi înşelătoare. Luă o sorbitură din cafeaua fierbinte. Îi arse gustul amar de pe limbă, dar nu-i îmbunătăţi starea de iritare produsă de amintirea nedorită a incidentului. Dar nu mă înşel în legătură cu tine, Max. Jordanna a fost un stimulent suplimentar pentru excursie? Arată bine. Iar tu n-ai

fost niciodată genul care să nu încerce să pună mâna pe ceea ce-i place.

Max stătu să reflecteze la ambele lui răspunsuri şi la expresia provocatoare a lui Brig.

– N-am să neg că nu m-am gândit la asta. Ea şi Fletcher sunt strâns legaţi. Cu ea de partea mea aveam o şansă mai mare să-i capăt sprijinul, recunoscu el. Totuşi, e la fel de greu să te apropii de ea ca şi de taică-său. Are reputaţia că e rece ca gheaţa. La ridicarea sprâncenei groase a lui Brig, într-o întrebare tăcută, Max detalie. Din câte am auzit, e prea inhibată, în ciuda aspectului înflăcărat. Când te-a pălmuit, a fost probabil cea mai emoţională reacţie pe care a arătat-o vreodată.

Brig ştia mai bine. Ceea ce ştia gemea înăuntrul lui, dar rămase tăcut. Max avea chef de vorbă. Povestea cu şarpele şi whisky-ul băut, îi dezlegă limba. Brig nu interveni.

– Aşa că după cât m-am gândit eu, era prea mare riscul să o întorc împotriva mea. N-are nici un rost. Olivia este de zece ori mai grozavă decât fiică-sa. Nu este măcar un oscior inhibat în trupul Oliviei.

– Vorbeşte glasul experienţei?

– Asta nu-i treaba ta.

Uşa din spate se deschise şi Tandy Barnes intră în bucătărie. Brig se uită la el.

– Unde ai fost?

– Le-am dat lui Frank şi Jocko o mână de ajutor cu generatorul. Se duse la chiuvetă să-şi spele unsoarea de pe mâini.

– Ce-a avut? Sculându-se de pe scaun, Brig se duse la plită să-şi umple ceaşca din nou.

— Gâfâia, cum a făcut întotdeauna, dar acum merge lin. În timp ce-şi săpunea mâinile, uşa se deschise şi intră Jocko.

Brig se uită pe lângă el.

— Unde-i Frank?

— E încă afară.

Tandy tânji peste umăr.

— A tras cu ochiul la oaspeţi. Bietul Frank este ca un chit în mâna oricui are ceva rotunjimi.

Brig se duse la fereastră şi se uită afară. Silueta mătăhăloasă a lui Frank Savidge era lângă Jordanna. Îşi ţinea pălăria în mână. Gura îi era deschisă într-un zâmbet pofticios ca răspuns la zâmbetul amuzat al Jordannei. Brig văzuse expresii asemănătoare pe feţele unor câini care urmăreau o căţea în călduri.

Întorcându-se de la fereastră, fulgeră o privire dură către basc.

— Adu-l aici pe Frank.

Jocko Moráles se duse la uşa din spate şi ieşi afară să-l strige pe Frank. Tandy urmărea de la fereastră, chicotind la vederea imensului cowboy care făcea plecăciuni ce parodiau manierele elegante, scuzându-se faţă de Jordanna.

— Ţi-am zis, Brig, să-l trimiţi pe Frank în oraş săptămâna trecută să facă o injecţie cu trei „C", glumi Tandy, ochii sclipindu-i amuzaţi, dar Brig nu putea intra în starea lui de veselie.

— Trei „C"? Ce-i asta? se încruntă Max.

— Ceartă, chef şi curve. Nu neapărat în ordinea asta. Cowboyul îndesat râdea. Frank este împătimit de toate trei iniţialele.

Râsul încă îi dansa în ochi când Frank intră în casă.

— Ai vrut să mă vezi? În expresia bărbatului masiv era o bucurie beată.

— Şterge-ţi rânjetul ăla de pe faţă, se zborşi Brig nerăbdător.

Zâmbetul obraznic dispăru.

— Ce vroiai?

— Vroiam să încetezi să te mai faci de râs vorbind vrute şi nevrute cu musafirii. Îşi trânti ceaşca pe masă, înfuriat deoarece nu mai avea o singură părticică din timp care să nu fie înfometată de Jordanna.

Frank nu fu stânjenit de comentariu.

— De ce nu mi-ai zis că vine şi o femeie?

— Pentru că n-am ştiut.

— Să rămână Tandy să aibă grijă de fermă. Eu vreau să merg la vânătoare.

— Las-o baltă. Lama ascuţită din vocea lui Brig îl făcu pe Frank să înceteze discuţia. Sesizase tonul lui şi era mai bine să nu-l provoace.

— De ce trebuie să ai tu aşa noroc prostesc? mormăi Frank invidios spre Tandy.

— Pentru că e rândul meu. Tu ai pus monopol până acum.

— Eu? Tu ai fost să-l iei de la aeroport. Ai stat cu ei o zi întreagă! protestă Frank. Păi, dacă n-ai fi om bătrân, aş...

— Om bătrân? se burzului Tandy.

— Vă ajunge? La amândoi? Brig se duse între ei. La naiba, ea însemna necazuri... necazuri pentru el şi necazuri pentru oamenii lui. Eu dau ordinele aici. Merge Tandy. Şi tu rămâi, Frank. Dacă ai de gând să comentezi asta, ceartă-te cu mine. Eu am făcut aranjamentele şi aşa au să rămână. Văzu cum Frank îl măsura din ochi. Nu uita, Frank, îl avertiză Brig. Am să pun capăt la orice luptă ai începe tu.

– Hei, Frank, ce zici de o cafea? oferi Jocko.
Omul şovăi, apoi se întoarse, mormăind.
– Mda.

După cina cu somon, Jocko insistă că n-are nevoie de ajutor în bucătărie şi toată lumea plecă în living. Fletcher Smith voia să studieze hărţile forestiere ale zonei de vânătoare şi Brig le întinse pe măsuţa de cafea. Max stătea alături, într-un fotoliu şi le asculta discuţia. Christopher Smith acceptă provocarea lui Tandy la un joc de cărţi. Jordanna se aşeză lângă scaunul fratelui ei ca să privească, aşa că Frank făcu la fel.

Frank devenise, efectiv, umbra ei, urmând-o pretutindeni. Brig ştia că privirea sa era vinovată, că-i urmărea mişcările şi Frank era întotdeauna în preajmă. Alăturarea lor îi amintea de frumoasa şi bestia. Numai că Jordanna nu părea să obiecteze la fel de puternic ca şi Brig. Era gelozie, pur şi simplu. Nu voia să se uite alt bărbat la ea în felul în care o făcea el. Îi trebui toată stăpânirea de sine să se abţină să-i spună lui Frank s-o lase în pace. Între timp, frustrarea vederii şi dorinţei creştea.

Fletcher îl întrebă ceva, dar trebui să repete ca să fie auzit. Cu un efort de voinţă, îşi concentră privirea pe hartă, hotărât să-şi ascundă preocuparea pentru fiica bărbatului de lângă el. Replică inteligent la câteva întrebări înainte ca privirea să-i fugă iarăşi la masa lângă care stătuse Jordanna. Nu mai era acolo. Dădu ocol camerei cu privirea, fără succes, apoi o simţi. Era în spatele canapelei, privind hărţile peste umărul lui Fletcher. În loc să se simtă uşurat că o găsea atât de aproape, Brig era supărat, înfuriat. Îl ţinea în tensiune ca pe un afurisit de licean.

– Studiază hărţile, Fletcher. Brig se ridică de pe canapea. Eu mă duc în bucătărie să văd dacă Jocko mai are nişte cafea.

Nu întrebă dacă ar mai vrea şi altcineva o ceaşcă şi paşii lui lungi puseră distanţă între el şi femeia cu păr de cupru scânteietor. Pe plită era o oală şi-şi turnă o ceaşcă de cafea. Lăsând vasele, Jocko se opri să-l studieze.

– Te gândeşti la excursia de mâine?

– Da, minţi Brig.

– Uneori, ca să ne asigurăm traiul, trebuie să facem şi lucruri neplăcute. Unchiul meu era pe vremuri cioban. Acum este un om bătrân. Vederea îi scade şi-l lasă picioarele. Ca să câştige bani mătură într-o cârciumă. Îmi spune că nu-i place să privească prin geamurile galbene de nicotină la munţii care-i bătea odată.

– Ştiu. Brig se uită la aburii care se ridicau din lichidul negru. Îl cunoştea pe ciobanul bătrân, în a cărui tabără ajunsese cu mulţi ani în urmă, când se prăbuşise cu avionul şi muriseră părinţii lui. I-am spus că dacă vrea să măture duşumelele pentru a-şi câştiga traiul, e binevenit s-o facă la mine.

– Dar nu vrea să-şi părăsească femeia. Asta-i o parte încă bună a vieţii, zâmbi Jocko. Mătuşa nu e prea sănătoasă. Trebuie să fie aproape de doctori. Şi unchiul are nevoie să fie aproape de ea. Puse tigaia deasupra plitei şi se uită la Brig. Cred că nu excursia te tulbură. Cred că femeia.

– Ce te face să crezi asta? îl înfruntă Brig rece.

– Sângele meu, ca al strămoşilor mei, este fierbinte ca al tău. Dar cred că n-ai întâlnit niciodată o femeie care să te pună pe foc, eh? Ochii negri dansau cu o sclipire zglobie.

— Nu știi despre ce vorbești. Luă o înghițitură de cafea și înjură când îi fripse limba.

— Ești un om dur, tare, dar ea te face să te simți moale. I-am spus că ai uitat cum să te porți cu o femeie ca ea.

— Îți sugerez să-ți vezi de treaba ta, Jocko.

Ciobanul râse.

— Mi-a spus că n-ai să-mi mulțumești pentru că te-am scuzat. Luă oala de cafea să vadă cât era de plină. Mai vrea cineva cafea?

— Nu știu. Întreabă-i singur. Brig își goli ceașca în chiuvetă și se duse la ușa din spate. Ies să iau puțin aer.

Pe ultima treaptă, se opri să-și tragă fermoarul vestei căptușite, protejându-se de frigul nopții de munte. Luna lumina argintiu pășunea. Către nord-vest se adunau nori. Îndesându-și mâinile în buzunarul vestei, Brig se îndepărtă spre grajd să arunce o privire la cai. Vedea siluete întunecate, împrăștiate pe pășune și știa că sunt vitele.

Inevitabil, pașii i se întoarseră spre casa de lemn și spre luminile galbene care străluceau la ferestre. Urcă treptele prispei către casă dar nu intră înăuntru. Se duse către colțul îndepărtat, umbrit al prispei. Sprijinit de balustradă, își aprinse o țigară și privi în noapte.

Când Brig părăsi camera, Jordanna se așteptase să se simtă ușurată că ochii de lup nu-i mai urmăreau fiecare mișcare. În schimb se simți neliniștită și iritată, frustrată de ceva vital. Își termină de băut cafeaua pe care i-o adusese Jocko.

— Mai vrei? Mereu prezentul Frank era gata să-i aducă orice și-ar fi dorit.

Ca unii câini, era atât de urât, încât părea drăguț.

— Nu, mulțumesc, refuză Jordanna.

— Atunci îți duc ceașca, se oferi el.

Jordanna îi dădu ceașca goală s-o ducă la bucătărie. Cum statura lui mătăhăloasă se îndepărtă de ea, se uită în jur în cameră. Kit și Tandy erau încă prinși în jocul lor de cărți. Max îl încolțise din nou pe tatăl ei. Acum Frank dispăruse în bucătărie, unde erau Jocko și Brig. Incapabilă să-și înlăture starea de neliniște se duse pe canapea și atinse umărul tatălui ei.

— Cred că ies să iau niște aer, îi zise.

El o bătu ușor pe mână și încuviință, apoi își reluă discuția cu Max. Nimeni nu păru să-i dea vreo atenție când străbătu camera și deschise ușa din față. Jordanna ieși pe prispă și închise încet ușa în urma ei. Atenția îi fu atrasă de o umbră din colțul mai îndepărtat al prispei. Numaidecât pulsul îi începu să-i alerge și Jordanna recunoscu statura înaltă, lată în umeri care se îndreptă la apariția ei.

— Nu știam că ești aici. Credeam că ești în bucătărie. Jordanna nu voia ca el să creadă că îl căuta.

El rămase în umbre, nemișcându-se în lumina aruncată de fereastră.

— E frig în seara asta. Ți-ar trebui o jachetă.

Ea nu simțea răcoarea. Sângele îi alerga prea fierbinte. Pași de lângă ușă, pașii purtând-o în direcția lui.

— Puloverul ăsta e de ajuns. Am vrut doar să iau puțin aer. Devenise prea înăbușitor înăuntru. Jordanna nu voia să-i explice starea de neliniște care-i dispăruse subit. Nici tu nu ești îmbrăcat gros.

— Sunt obișnuit cu frigul.

În spatele Jordannei, ușa se deschise, aruncând lumină asupra prispei. Fața lui Brig era tăiată în unghiuri și linii drepte. Linia groasă și neagră a

mustății se adăuga trăsăturilor aspre, masculine. Din nou ea era pe punctul de atracție al ochilor căprui. Și Jordanna simți forța virilității lui.

— Aici erai. Era vocea lui Frank. Ea se întoarse; uitase pentru moment de lumina care ieșea prin ușa deschisă.

— Bună, Frank, îl salută ea.

— Te duceai să vezi de cai, Frank? Vocea gravă, tărăgănată a lui Brig îl sperie pe cowboy. Avea ochi doar pentru Jordanna și nu observase silueta întunecată din spatele ei.

— Am ieșit doar la aer.

— Poți să iei aer cât verifici caii, afirmă Brig. Frank ezită apoi plecă de pe prispă dispărând în întuneric. Femeile frumoase sunt una din cele mai mari slăbiciuni ale lui Frank.

— A ta care este? se întoarse Jordanna spre el, provocatoare.

Întrebarea fu ignorată, după cum anticipase și ea.

— O țigară? Își deschise fermoarul vestei și luă pachetul din buzunarul cămășii.

Scuturând una afară, i-o oferi, Jordanna și-o puse între buze și se aplecă să ia foc. Un firicel de vânt se juca cu flacăra chibritului. Brig acoperi protector focul în palmă, ducându-l spre vârful țigării ei. Trecuse o secundă întreagă până scutură bățul de chibrit, stingându-l, de parcă ar fi privit felul în care flacăra îi lumina fața.

— Mulțumesc, murmură ea, într-un norișor de fum.

— De ce ai venit aici?

— Ți-am spus. Simțea că vibrează toată pe dinăuntru. Își ținu încheietura, temându-se că mâna îi va tremura. Voiam să iau aer.

— Nu. De ce ai venit în excursia asta?

— Crede-mă n-am avut nici cea mai mică idee că eşti aici. A fost o surpriză ia fel de mare pentru mine să te văd, insistă Jordanna, mişcându-se spre balustrada prispei.

— Şi dacă ai fi ştiut?

Îi răspunse după o ezitare.

— N-ar fi fost nici o diferenţă.

— Eşti prea mare ca să joci rolul fetiţei tatei. Te ia cu el ca să aibă un spectator care să-i admire faptele strălucite?

— N-are nevoie de admiratori, izbucni Jordanna. Merg cu el la vânătoare pentru că-mi place la fel de mult ca şi lui. Sunt aici pentru a obţine un trofeu de muflon.

— Copii de bani-gata. Zbori doar din loc în loc, vânând animale sălbatice. Chiar îţi place să ucizi? Capul îi era înclinat într-o parte, trăsăturile complet umbrite.

Obosită de a sta tot timpul în defensivă, ea contră:

— Dar ţie?

Întorcându-se, Brig îşi aruncă ţigara în aer cu un bobârnac. Vârful arzător făcu un arc roşu în întuneric.

— Bănuiesc că Max ţi-a povestit despre trecutul meu. Părea amuzat, într-o manieră rece.

Jordanna n-avea chef să admită că primise informaţia de la tatăl său, sau că obţinuse prin intermediul unei agenţii particulare de investigaţii. Dacă Brig oferise o altă sursă, o acceptă.

— Credeai că n-o s-o facă? insistă ea.

— A fost cu mult timp în urmă. Privi departe în noapte, nemanifestând nici căinţă, nici regret pentru ceea ce fusese.

– Asta explică felul în care ai fi putut să reacţionezi azi după amiază, când şarpele l-a atacat pe Max. Nu ţi-ai pierdut instinctele.

– Omul este un animal de pradă. Nu-şi pierde niciodată instinctele cu totul. În cazul meu, au fost şlefuite mai bine. Era singurul mod de a supravieţui. Brig se întoarse iar către ea şi-i simţi sfredelul privirii. De la animalele de pradă am învăţat că trebuie să-ţi iei ceea ce poftești.

Mâna lui se curbă pe spatele gâtului ei, pielea aspră a degetelor lui prinzând şuviţe din părul ei roşcat. Jordanna trase iute aer în piept şi-şi pierdu suflul când cealaltă mână a lui îi cuprinse bărbia şi i-o ridică. Degetul lui mare trasă conturul buzelor ei, despărţindu-i-le pentru a cerceta bariera albă a dinţilor ei. Vârful limbii ei simţi gustul sărat şi textura abrazivă a degetului lui bătătorit.

– Nu eşti speriată de mine – sau de ceea ce am fost. De ce?

– Ar trebui să fiu? Vocea îi era moale, o şoaptă slabă.

– Majoritatea lumii este. Gura lui făcea o mişcare înceată, lentă de coborâre şi inima ei bubuia.

– Majoritatea lumii se sperie de propria umbră, murmură ea, în timp ce gura-i era înghiţită de a lui.

Mâna de pe spatele gâtului ei îşi spori presiunea, ridicând-o pe vârful picioarelor. Mâinile îi alunecară pe materialul neted al vestei lui pentru a-i înconjura gâtul, degetele alergându-i prin desimea părului lui castaniu. Pasiunea creştea între ei ca o flacără vie, când ei îi despărţi buzele şi-i exploră adâncimile cele mai intime ale gurii.

Mâna lui alunecă de pe gât pentru a-i mula spatele şi şoldurile pe contururile ferme ale siluetei lui. Simţu-

rile Jordannei îşi amintiră mirosul lui de mosc, gustul îmbătător al limbii şi bubuitul inimii lui. Reacţia ei dezlănţuită, sălbatică, fu aceeaşi ca înainte. Jordanna simţi cum foamea lui îi devorează buzele, gustându-le, înfruptându-se cu ele şi stârnindu-i o poftă nesăţioasă pentru ale lui. Se străduiau să se satisfacă unul pe celălalt. Mîinile lui se strecurară sub puloverul ei pentru a simţi şi a se mula pe carnea ei goală a umerilor şi spatelui ei, fremătându-i incitant pielea. Jordanna fremătă sub valurile de dorinţă intensă care o străbăteau.

Dorinţa era atât de profundă, că devenise aproape o durere fizică. Jordanna se zvârcoli din posesiunea gurii lui, încercând să-şi recapete o oarecare stăpânire, înainte de a-şi abandona mândria. Când Brig îi muşcă linia sensibilă a gâtului, dorinţa o cuprinse, caldă şi aurie, o rază de soare luminându-i sufletul.

— Brig, oftă numele lui, fiind în sfârşit capabilă să identifice chipul care o obsedase.

El îşi înalţă capul ca să inspire profund, tremurător. Mâinile îi alunecau de sub puloverul ei, părăsind carnea goală pe care o încălziseră şi se mişcară să-i încadreze faţa. Degetele lui tremurau pe trăsăturile ei.

Privi fermecată chipul bărbătesc, atât de aproape de al ei. Trăsăturile lui slabe fuseseră obişnuite să permită puţine emoţii să-i fluture pe faţă. Din colţurile ochilor îi porneau linii, iar din fiecare parte a gurii, şănţuleţe crestate în pielea înnegrită de soare, dispărând în mustaţă. Era o faţă irezistibilă, încrezătoare în propria forţă şi masculinitate. Ea îşi întoarse buzele în palma mâinii lui şi i-o sărută.

Strălucirea animalică a privirii lui dure îi părăsi faţa, ducându-se dincolo de ea, în întuneric.

— Se întoarce Frank. Vocea îi era răguşită şi mâinile îi părăsiră faţa, aşezându-se pe umerii ei.

Jordanna îşi încordă urechile ascultând. Nu erau decât sunetele nopţii. Cum de auzise ceva? Apoi auzi un sunet foarte slab de paşi.

— Cum de l-ai auzit? şopti ea incredulă.

— Aici este pământul meu. Cunosc toate sunetele care-i aparţin şi care nu. Brig se mişcă, punând distanţă între ei.

— Brig, îi repetă Jordanna numele. De unde îţi vine numele?

— De la Brigham, după numele bunicului, dar nimeni nu-l foloseşte. Degetele se strânseră pe carnea ei. La fel de repede, îi dădu drumul. Mai bine te-ai întoarce înăuntru.

Jordanna se încordă. Din beznă, Frank Savidge apăru pe treptele prispei. Zgomotul înăbuşit al greutăţii lui lovi prima treaptă. Ea îi aruncă o privire piezişă, nemulţumită că îi deranjase.

Frank privi spre Brig.

— Caii sunt în regulă.

— Bine.

Frank se opri pe prispă, aruncând o privire expectativă către Jordanna.

— Mergi înăuntru?

— Da. Îşi frecă mâinile de parcă i-ar fi fost frig.

Frank se duse la uşă şi o ţinu deschisă pentru ea. Privirea ei ricoşă pe silueta înaltă din colţul prispei. Era cu spatele la ea. Trecând pe lângă cowboyul mătăhălos, Jordanna intră în living. Tatăl ei ridică privirea, observându-l pe ajutorul de la fermă care o însoţea.

— Era frig afară?

Avea încă braţele încrucişate în faţă peste coate.

– Un pic. Nu observase asta până să vină înăuntru.

Uşa de-abia se închisese când se deschise din nou şi intră Brig. Fletcher se ridică de pe canapea şi se uită împrejur în cameră.

– Nu ştiu ce-aveţi voi de gând dar eu mă retrag. Mâine dimineaţă plecăm devreme.

– Am două jocuri în faţă, declară fratele ei. E timpul să mă retrag şi eu până nu iau bătaie. Se sculă de pe scaunul de la măsuţa de joc. Mi-a făcut plăcere, Tandy.

– Oricând mai vrei.

– Tu ce faci, Jordanna? o întrebă Kit. Te duci la culcare?

– În curând. După ce termină toată lumea cu spălatul cred că fac o ultimă baie. O cadă e un lux pe care n-o să-l mai întâlnesc pe munte. Vreau să profit cât mai am ocazia, zise ea.

– Pentru mine e cam devreme de culcare, zise Max. Dar o să se simtă mâine când va trebui să ne sculăm în zori. Cred că mai bine mă duc şi eu.

– Haide, Frank. Tandy strângea cărţile de joc. Hai să ne facem paturile aici. Brig? Privirea îi fugi către şeful său într-o întrebare tăcută.

– Am de rezolvat nişte hârtii înainte să merg la culcare. Brig se duse la biroul de lângă perete. Îşi trase scaunul şi se uită peste umăr la ceilalţi. Noapte bună!

Capitolul 11

Uşa de la baie se deschise şi apoi se închise. Brig rămase aplecat peste biroul său, neîntorcându-se şi fără să privească peste umăr, la auzul lipăitului picioarelor desculţe apropiindu-se de dormitorul de la parter — dormitorul lui. Se auzi iarăşi, zgomotul unei uşi.

În spatele său, îl auzi pe Frank gemând şi şoptind:

— Aţi văzut vreo femeie mai frumoasă în viaţa voastră?

Degetele lui Brig strânseră stiloul până când încheieturile bronzate se albiră. Adună pentru a treia oară o coloană de cifre, şi rezultă o a treia sumă, total diferită de celelalte. O luă de la capăt.

— Este foarte frumoasă, încuviinţă Jocko încet.

Brig îşi trecu degetele prin păr şi se sili să se concentreze la cifrele care-i jucau în faţa ochilor. Trebuia să facă adunarea din nou.

— Data viitoare când o să fac baie, am să mă tăvălesc în cada aia, declară Frank într-o manieră tulburătoare. V-o puteţi închipui acolo, împroşcând apa?

— Ajunge, Frank. Brig nu mai putea suporta. Vocea îi era gravă şi aspră. Era torturat de agonia de a o fi avut în braţe şi a nu fi putut să facă mai mult decât atât.

Ordinul lui brutal fu întâmpinat cu tăcere, la început. Dar nu dură mult.

– O şi văd săpunindu-se şi mâinile ei întinzând clăbucul peste sâni, visă Frank cu voce tare.

Un suspin tăcut îi sfâşie vintrele. Brig se întoarse de pe scaun.

– Am zis că ajunge! şuieră el spre cowboy-ul tolănit pe podea în sacul de dormit. Închide lumina şi culcă-te!

– Tu ce faci? îl provocă Frank morocănos. Nu te culci?

– Nu până nu termin cu hârtiile astea. Întorcându-se înapoi la birou, Brig văzu dâra de lumină de sub uşa dormitorului. Jordanna nu se culcase încă. Încercă să nu se gândească la acest lucru.

– N-o să mai vezi, dacă sting lumina, protestă Frank.

– Am lampa de birou. Brig apăsă butonul întrerupătorului şi becul se aprinse sub abajurul verde. Un declic cufundă restul camerei de zi, în întuneric.

– Duşumeaua asta e tare, mormăi Frank. Ştiu un pat în care aş dormi mult mai bine.

– Frank. Mârâitul lui Brig fu avertismentul final. N-avea importanţă că Frank nu avea de unde să ştie cât rău îi făceau comentariile lui. Trebuia să înceteze.

– Gata, tac. Apoi murmură pentru el. Dar nu fac nici-un rău că râvnesc.

Rău era să râvneşti până ce dorinţa te rodea cu totul. Brig i-ar fi putut spune. Liniştea se lasă încet în cameră, spartă doar de scârţâitul peniţei lui pe hârtie şi de zvârcolirile neliniştite ale lui Frank în sacul de dormit. Brig îşi continuă lucrul, verificând numărul viţeilor pe care-i vânduse şi notând juncile pe care le păstrase. Încercă să nu ia în seamă de câte ori trăsese cu ochiul spre şuviţa de lumină de la baza uşii dormitorului.

Tandy sforăia când Brig lăsă, în sfârşit, stiloul jos şi-şi frecă ţepii aspri de pe obraji. Mâna îi alunecă pe spatele gâtului şi-şi masă muşchii înţepeniţi. În urechi îi sunau sunetele pe care le scoteau în somn cele trei ajutoare ale sale. Întorcând capul, privirea îi fu atrasă ca un magnet, de lumină. Îl ţinea nemişcat, aprinzându-i un foc în sânge.

Se ridică de pe scaun, stinse lampa de pe birou şi-şi lăsă ochii să se obişnuiască cu întunericul — un întuneric total, cu excepţia dârei de lumină. Privi spre zona scărilor, trăgând cu urechea. Nu se auzea nici un sunet dinspre etaj.

Paşi lungi, neauziţi, de felină îl duseră la uşă. Poate că îşi asuma un risc, dar nu-i păsa. Merita să-şi încerce şansa de a strânge la piept formele ei moi, feminine, care îl torturaseră atâtea nopţi.

Ciocăni uşor la uşă. La început, fu doar tăcere. Oare adormise cu lumina aprinsă? Pipăia după clanţa uşii, când auzi o voce joasă, guturală întrebând: „Cine este?“ Timbrul puţin răguşit al vocii feminine, era ca o mângâiere.

— Brig. Propria-i voce venea din adânc, de jos, vibrând din cauza tulburării interioare. Am nişte lucruri în cameră.

Simţi o ezitare de pe partea cealaltă a uşii. Trecură secunde interminabile înainte de a se roti clanţa, şi uşa se deschise. Muşchii i se contractară în piept, paralizându-i plămânii. Înaltă, şi cu o ţinută aproape regală, Jordanna stătea într-o parte, pentru a-l lăsa să intre înăuntru. O cămaşă de culoarea afinelor, dintr-un material catifelat, îi acoperea trupul în întregime, până la călcâie. Culoarea ei şi lumina lămpii care strălucea în spatele ei îi aruncau sclipiri roşii în părul castaniu. Cămaşa de noapte îi era încheiată complet, până la

gât. Faldurile mânecilor lungi îi ascundeau încheieturile fine ale mâinilor.

Era o nebunie, dar Brig credea că nu ar fi arătat mai sexy nici dacă ar fi stat goală în faţa lui. Faţa îi era curăţată de machiaj, dar liniile clasice ale pometilor obrajilor, nasului şi bărbiei, şi adâncimile de nepătruns ale ochilor ei neobişnuiţi, căprui-verzi, nu aveau nevoie de ornamente.

Mâna ei se desprinse de uşă, şi se retrase în interiorul camerei. Arătă cu un gest un vraf de haine de lângă perete.

— Presupun că pe astea le vrei.

Brig intră şi închise uşa.

— Nu trebuia să aştepţi să vin după ele. Puteai să le fi scos lângă uşă.

— Da, recunoscu ea cu o candoare naturală, care nu era nici îndrăzneaţă, nici nerușinată. Unde era masca de sofisticare pe care o aveau de obicei femeile frumoase şi bogate ca ea? se întrebă Brig. Ea nu încerca să fie nici timidă, nici provocatoare. Îl deruta, şi în acelaşi timp, îl excita. Nevoia de ea, de ea singură, pulsa în el ca o bătaie de tobă, crescând constant.

— De ce nu le-ai scos? Brig se apropie încet de ea.

— Fiindcă am vrut să stau de vorbă cu tine... între patru ochi. Uşoara ezitare din vocea ei o făcu şi mai feminină. Auzind-o, Brig o dori şi mai mult. Sugera o vulnerabilitate pe care el dorea s-o exploreze.

— Despre ce? Se opri la un pas de ea, înnebunit de apropierea ei. Privirea ei era ridicată spre faţa lui, deschisă şi sinceră. Văzu în adâncimile scânteietoare ale ochilor ei tulburarea pe care i-o producea. Satisfacţia de moment îl calmă.

— Sunt sigură că ți-ai format o impresie greșită — că sunt promiscuă. Nu sunt, zise ea cu o voce tremurătoare din nevoia de a-i convinge. Nu mi-am făcut un obicei din a lăsa necunoscuți trupeși și chipeși să facă dragoste cu mine.

Alegerea adjectivelor ei, îl amuză.

— Nu sunt nici trupeș și nici chipeș. Înnebunit de ridicarea mândră a bărbiei ei, Brig întinse mâna să-i deseneze linia.

— Nu asta voiam să spun.

Brig îi simți agitația, și simți că o parte din ea era cauzată de atingerea lui. Îl umplea de sentimentul exultant al puterii. Mâna lui mângâie coloana suplă a gâtului ei. Pulsul îi bătea neregulat. Degetele i se îndoiră urmărind linia gâtului ei, acoperit de cămașă, oprindu-se la plăcuța de metal a fermoarului. Îi trase în jos, expunând albeața gâtului ei, apoi, mai departe, dezvăluind valea umbrită dintre sâni. Înțelese, înnebunit, că era goală pe sub cămașă.

Degetele ei se închiseră pe încheietura mîinii lui pentru a opri înaintarea fermoarului.

— Nu mă asculți. Înghiți în sec pentru a-și controla tremurul răgușit al vocii. Încerc să-ți explic...

— Sunt bărbat, spuse Brig cu nonșalanță. Iar tu ești femeie, Jordanna, cu nevoi fundamentale și vechi, ca timpul însuși. Ce mai este de explicat?

Privirea îi alunecă spre buzele ei. Acestea se deschiseră, dar nu veni nici un răspuns. Brig nu mai avea nevoie de altă invitație pentru a le poseda moliciunea. În momentul în care gura lui le atinse, îl părăsi toată blândețea și i le zdrobi, ars de flacăra aprinsă a dorinței. Simți cum îi apasă buzele peste dinți și gustă urma de sânge din gura ei, dar nu avea nici o putere în a slăbi presiunea brutală.

Din propria ei voinţă, Brig desfăcu fermoarul complet şi mâna de pe încheietura lui nu făcu nici o încercare de a-l opri. Cămaşa de noapte deveni o barieră supărătoare între el şi forma vie, de alabastru. Nerăbdător, i-o trase în jos peste umeri şi braţe, nefiind mulţumit până ce n-o văzu strânsă în jurul gleznelor ei, ca o grămăjoară.

Mâinile lui fugiră spre ea — prea excitate de contactul cu carnea ei pentru a lua-o cu blândeţe — şi acoperiră munţii miniaturali ai sânilor ei fermi, fugind apoi în jos, pe talia suplă.

Curbele şoldurilor şi fesele rotunjite, îl umpleau de o dorinţă arzândă. Brig o zdrobi peste el, nepăsându-i de asprimea lui, încercând să sfideze limitele fizice ale cărnii şi să o absoarbă cu totul în trupul lui. Nimic mai puţin n-ar fi satisfăcut focul mistuitor care-l consuma.

O ridică în braţe şi o purtă către pat, oprindu-se pentru a trage deoparte cuvertura înainte de a o aşeza pe cearşafuri. Se dădu înapoi, să-şi scoată hainele. În timp ce Brig se dezbrăca, privirea lui hoinărea pe trupul Jordannei. Avea buzele umflate de la săruturile lui prădalnice. Privirea îi rătăci de la vârfurile roz ale sânilor, mişcându-se uşor odată cu respiraţia, peste talia subţire peste peticul triunghiular de păr cârlionţat şi peste lungimea picioarelor ei splendide.

Era în patul lui. Era a lui, doar a lui. Avea să o aibă, avea să posede acest demon cu păr roşu care îl obsedase, care îi stăpânea gândurile şi-i înlănţuise puterea. Fantoma acestei creaturi fascinante n-avea să-l mai bântuie. Era aici, în carne şi oase, pentru a-l satisface. Brig se duse către pat.

— Nu închizi lumina?

– Nu. Răguşeala răspunsului său trăda flăcările fierbinţi ale pasiunii care-l ardea. Nu am să las întunericul să-ţi ascundă trupul de ochii mei. Am aşteptat prea mult să îl văd.

Salteaua se lăsă sub greutatea lui când o strânse în braţe pe Jordanna. Preliminariile fură abandonate, cum nevoia de a-i poseda trupul, devenise mai mare decât dorinţa de a se bucura de el.

Brig se luptă să-şi controleze flăcările care ardeau prin el. Îl ardeau din ce în ce mai tare, până când de-abia le mai putea suporta. Flacăra era alimentată de şoldurile ei care se ridicau şi se zvârcoleau sub ale lui, şi de sunetele înăbuşite, animalice, de plăcere sălbatică, pe care le scotea gâtul ei. Nu avu nici o reţinere atunci când explozia de dorinţă veni. Violenţa ei îl lăsă tremurător şi pregătit să se bucure de plăcerile pe care i le ignorase, grăbit fiind de flăcările dorinţei.

Când Brig se rostogoli alături de ea, Jordanna era secătuită de cererile pătimaşe pe care el i le făcuse. Fusese atrasă în cercul de foc al îmbrăţişării lui. Îi declanşase o explozie care o zguduise în toată fiinţa.

Jordanna încă mai tremura atunci când mâna lui îi şerpuia pe sub talie pentru a o strânge la pieptul său. Gura lui îi căută buzele, revitalizându-se cu dulceaţa lor. Căpătă puteri noi din contactul cu trupul lui musculos, leneş senzual şi stimulator. Abandonându-se sărutărilor grele, fu cuprinsă de un extaz minunat, văzând că foamea lui pentru trupul ei nu se potolise.

Mâinile lui îi explorau domol umerii şi spatele, provocându-i furnicături pe piele. Peria moale a mustăţii, urmărea drumul trasat de gură pe faţa ei,

către ureche. Răsuflarea caldă îi ameţea simţurile şi Jordanna tresări sub atingerea erotică a limbii lui.

Un foc fusese încins din nou în interiorul ei, o căldură aurie răspândindu-se prin sânge, înfierbântându-i pulsul. Gura se încurcă pentru moment în cârlionţii mătăsoşi ai părului ei, până ce el îi dădu la o parte pentru a-i cerceta gâtul. Transpiraţia dădea luciu cărnii ei tari sub degetele lui, prinse de muşchii viguroşi care-i unduiau braţele. Jordanna îşi arcui capul pe spate invitându-i gura să-i hăituiască simţurile.

Cuprinzându-i talia cu mâinile, el o ridică deasupra lui. Un firişor de transpiraţie se scurgea încet între sânii ei. Gura lui formă un baraj pentru a-l opri, înainte de a urca spre vârful pieptului ei. Jordanna se cutremură sub mişcarea jucăuşă a limbii lui şi-şi înfipse degetele în părul întunecat, silindu-l să sfârşească tortura dulce. Un suspin îi alunecă de pe buze, când gura îi încercui complet sfârcul. După ce îi dărui acestuia maxima plăcere, se ocupă cu aceeaşi ardoare şi de celălalt.

O durere de aur o consuma. Încercă să şi-o uşureze mişcându-şi ritmic şoldurile contra coapselor lui musculoase. Asta îi dădu doar o satisfacţie parţială. Mâna lui se curbă peste fesele rotunde, apăsându-i şoldurile pe carnea lui tare. Brig o răsturnă, apăsându-i umerii pe saltea şi alunecând între picioarele ei. Ea suspină fără suflu, anticipând urmarea.

Mâinile şi trupul ei îi arătau ce voia, în timp ce buzele i se lipiseră de ale lui. Brig murmură cuvinte de dragoste, de dorinţă, şi îndemnând-o să-l satisfacă tot atât de mult pe cât o satisfăcea el. Transpiraţia trupurilor îi topea împreună, făcându-i un singur corp. Încântarea acestei dăruiri desăvârşite, nu fusese o

iluzie de nerepetat, își dădu seama Jordanna, ridicându-se din nou pe înălțimile extazului.

Se prăbuși ca într-un abis, lipsită de greutate, în brațele lui. Ghemuindu-se la pieptul lui, îi sărută umărul cu cicatricea de glonț, care-i era pernă capului ei. Mâna lui îi prinse talia pentru a o ține aproape. Era locul de dormit cel mai natural din lume, cum era epuizată de dragostea lui, și încălzită de carnea lui. Jordanna se trezi cu cuvertura trasă peste amândoi — nu știa de când.

Brig nu simțise niciodată dorința aceasta fierbinte de a poseda, refuzul de a abandona femeia din brațele sale. Noutatea senzației era neliniștitoare. Nu era sigur că-i place această dominare subtilă. Bănuise că o noapte nu-i va fi de ajuns, dar nu-și dăduse seama cât de puternică va fi dorința de a o avea alături pe Jordanna. Nici o femeie nu-i mai stârnise vreodată mai mult decât emoții superficiale, dar aceasta îl mișcase adânc. Se simțea sensibil și expus. Îl făcuse vulnerabil. Asta o făcea periculoasă, fiindcă nu era sigur că se poate încrede în ea. De ce — nu știa.

Jordanna se foi și încercă să se miște într-o poziție mai confortabilă, dar o bandă de oțel în jurul mijlocului o ținea strâns. O căldură de cuptor îi invada umerii, spatele, șoldurile și picioarele. Pe dibuite, încercă să se elibereze din strânsoare. Degetele îi întâlniră pielea acoperită cu firișoare de păr a unui braț de bărbat.

Deschise ochii, uimită pentru un moment, până când amintirile îi năvăliră în minte. Brig era întins pe o parte, mulat lângă ea. Nu mai dormise niciodată lângă un bărbat. Era o experiență nouă și destul de plăcută,

să se trezească în braţele lui. Prin fereastra dormitorului se cernea lumina spălăcită a primilor zori.

— Brig. Trezeşte-te, spuse încet şi fără tragere de inimă. S-a făcut dimineaţă.

— Mmm. Trăsăturile lui bronzate erau lipsite de expresie în somn. Părul ciufulit îi invita degetele să i-l netezească şi Jordanna chiar aşa făcu, simţind asprimea bărbii lui de o zi, zgâriindu-i palma.

— Haide, încercă din nou. Scoală-te până nu se trezesc ceilalţi.

Mâna lui alunecă pe pântecele ei, închizându-se peste un sân. Genele întunecate se ridicară încet, dezvăluind ochii uimitor de vioi pentru un om de-abia trezit din somn. Îi examinau atenţi faţa. Aplecându-şi capul, o muşcă uşor de umărul ivoriu.

— Nu-i nici o grabă.

— Aproape că s-a luminat. Jordanna îşi ridică umărul pentru a-şi proteja gâtul şi a-i împiedica muşcăturile senzuale să înainteze.

— Şi? O întoarse pe spate.

Mâinile ei i se aşezară pe piept atunci când el încercă să se aplece peste ea.

— Trebuie să te scoli, Brig, înainte de a te găsi cineva aici.

Duritatea cunoscută îi apăru în ochi.

— Şi dacă mă găsesc?

Încercă să o sărute, dar Jordanna se feri.

— Nu acum, protestă.

— Nu acum? Privirea i se îngustă. Nu intenţionase nimic mai mult decât un sărut de dimineaţă. De bună seamă, ar fi fost unul lung şi stăruitor. Încercarea ei de a-i dicta când să facă dragoste, îl înfurie. Îl scoase

deja din minţi. N-avea de gând să o lase să-l dea jos din patul lui.

— Dacă nu acum, atunci când ai sugera? O provocă rece. Poate că îţi verifici agenda, şi-mi dai de ştire când eşti liberă data viitoare.

— Brig, te rog. Un fulger de mânie reţinută, îi apăru în ochi.

— Mă rogi, ce? Fii un băieţaş cuminte şi fugi de-aici, o maimuţări el.

— N-am spus asta. Părea indignată şi jignită, şi ceva mai mult decât supărată.

— Doar nu vrei să facem dragoste acum.

— Nu.

Când ea încercă să se strecoare afară din pat, Brig o ţintui pe saltea.

— O să vedem. Gura i se curbă într-un zâmbet zeflemitor.

La început, ea îi rezistă, dar greutatea lui o ţinu cu uşurinţă dedesubt. O lăsă să-şi irosească forţa în zbateri inutile pentru a-i evita gura, în timp ce îi explora acele zone expuse de zvârcolirile ei. Continuă să o tachineze cu sărutările şi mângâierile lui chiar şi după ce începu să răspundă. Ea se arcui sub el, căutându-i şoldurile, dar el se dădu înapoi. Se zvârcoli sub el, din gât ieşindu-i gemete de dorinţă, înăbuşite. Dar Brig nu dorea să-i potolească dorinţa, chiar dacă şi a lui era la fel de mare.

— Credeam că nu vrei să faci dragoste, o luă el peste picior.

— Du-te dracului, gemu Jordanna furioasă.

Îl atacă, muşcând şi zgâriind, cerând satisfacţia promisă de mângâierile lui. Această agresiune sălbatică îl provocă pe Brig, aşa cum lacrimile şi rugăminţile n-ar fi putut-o face. Cuplarea lor — născută în frenezie

violentă – continuă cu pasiune înflăcărată, şi sfârşi într-o furie comună de dorinţă împlinită.

Când se termină, Brig zăcu în pat minute lungi, pentru a-şi recăpăta suflul şi aşteptând să i se potolească bubuitul inimii. Nu vroia să se mişte, dar lumina cenuşie a zorilor începea să devină aurie. Lăsându-şi picioarele pe duşumea, Brig se ridică şi începu să se îmbrace. Era conştient că Jordanna îl urmărea. Se întrebă când va mai putea fi cu ea din nou. Blestemaţi fie ochii verzi de vulpe, gândi el. Nu era deloc răcorit după acest ultim asalt, şi deja era îngrijorat gândindu-se când oare va mai putea fi singur cu ea.

Îşi îndesă cămaşa în pantaloni. Fără să privească spre patul în care zăcea ea, se duse la uşă şi o deschise.

– Brig.

Gata să închidă uşa, se opri şi privi peste umăr, dar nu făcu nici o mişcare să se întoarcă spre pat. Când ea înţelese asta, sări din pat trăgând după ea cuvertura pentru a-şi acoperi trupul. Se grăbi către uşă şi se opri, cercetându-i faţa.

– Nu fi supărat, îi ceru ea.

Era doar o cerere, nu o scuză sau rugăminte. Privirea i se concentră pe gura ei. Era oare conştientă de puterea irezistibilă pe care o exercita asupra lui? Ce conta? Mâna lui îi cuprinse gâtul şi o trase înainte, pentru a-i întâlni presiunea dură a sărutului lui.

Se auziră paşi pe treptele din spatele lui. Îşi întrerupse brusc sărutul, recunoscând pasul dinainte de a se întoarce. Întâlnind privirea îngustată a lui Fletcher Smith, Brig se blestemă că nu fusese mai prevăzător

— de dragul Jordannei, nu de al lui. Dar în aceeaşi măsură, se simţea eliberat. Legătura lor era acum cunoscută. Exact în spatele lui Fletcher, pe scări, era fiul lui. Brig îi observă prezenţa, dar îşi ţinu atenţia îndreptată spre tatăl Jordannei.

— Doreai să-mi spui ceva, Fletcher? întrebă calm.

Fu un moment de ezitare încruntată. Privirea lui Fletcher alunecă spre fiica lui. Când se întoarse către Brig, era deja impenetrabilă.

— Nu.

Riscul confruntării trecând, Brig o privi pe Jordanna. Părea stăpână pe sa, şi Brig nu găsi nici un motiv să mai zăbovească. Înclinându-şi capul către Jordanna, în semn de salut, se duse în bucătărie.

Jocko tocmai turna o ceaşcă de cafea. I-o dădu lui Brig. Tandy şi Frank erau deja aşezaţi la masă. Din privirile lor, Brig află că nu era nici un secret pentru ei unde dormise el azi-noapte.

— Cred că încă îţi mai place pericolul, Brig, comentă Jocko.

— Zău, îi răspunse el evaziv.

— Mai cred că domnul Fletcher Smith este un om puternic, continuă el. Nu mi-ar place să-mi atrag antipatia lui.

— Mă îndoiesc că ai putea face vreodată ceva care să-i atragă antipatia lui, Jocko, i-o întoarse Brig.

— Dar tu, senor?

— Asta-i problema mea, nu-i aşa, Jocko? îl provocă el.

— Si, şi sunt îngrijorat pentru tine.

— Brig poate să-şi vadă şi singur de grijă, se băgă Tandy.

– Mai bine te-ai apuca să pregătești micul dejun, Jocko. Cât despre voi doi, și Brig se uită spre cowboy-ii așezați la masă, beți-vă cafeaua și duceți-vă să înșeuați caii.

N-avea nevoie de o discuție despre oportunitatea unei legături cu fiica lui Fletcher Smith. Contractul era deja stabilit. Brig se îndoia că l-ar schimba dacă ar putea. Dumnezeule, era obosit. Văzu rânjetul lui Jocko. Pișicherul spanIol îi sesizase expresia extenuată și îi știa cauza. Fulgerarea momentană de mânie, făcu loc unui zâmbet strâmb.

– A meritat, nu-i așa?

– Așa cred.

După ce Brig dispăru în bucătărie, Tatăl ei coborî scările. Jordanna rămase în ușa dormitorului, cu cuvertura trasă ceva mai bine în jurul său. Nu știa ce credea despre ea, dacă n-o compara cumva cu soția lui. Jordanna nu fusese capabilă să-i povestească despre străinul de la petrecere – Brig. Oricât ar fi fost de strânsă relația lor, nu includea confidențe intime sau discuții despre satisfacția sexuală. Bariera părinte – copil, se pusese totdeauna în cale.

Cristopher îl urmă în jos pe trepte. Când se opri în fața Jordannei, îi atinse brațul.

– Haide, tată. Nu este treaba noastră.

Fletcher îi înlătură mâna. Ochii căprui erau deconcertant de direcți, întâlnind privirea neclintită a Jordannei.

– Știi ce faci? o întrebă simplu.

– Sunt o femeie matură, îi aminti ea.

– McCord... începu propoziția, apoi se răzgândi. Nu te atașa prea mult de el, Jordanna, o sfătui în schimb. Nu cred că ar fi înțelept.

— Nu-s sigură că înţelepciunea are de-a face cu sentimentele, replică ea.

— Nu vreau să suferi. Pe faţa lui era o expresie de durere şi nehotărâre. Dar sunt uneie lucruri pe care nu le pot schimba.

— Ştiu. Jordanna se simţea în mod ciudat foarte calmă şi sigură pe ea. Nu-ţi face griji pentru mine, tată.

El ezită şi-şi frecă fruntea.

— Mai bine te-ai îmbrăca şi ţi-ai pregăti lucrurile. Se întoarse din uşă. Ne vedem la masă.

Capitolul 12

— Sper că ai un cal drăguţ şi liniştit, pentru mine, Brig, zise Max privind cu îndoială caii înşeuaţi.

— Ia bălţatul. E cel mai blând dintre toţi. Brig îi arătă un cal pătat cu cafeniu, de lângă gardul ţarcului.

Jordanna stătea deoparte, urmărind ultimele pregătiri. Tandy cântărea desagii pentru a distribui sarcina uniform cailor de povară, în timp ce Jocko îşi verifica lista. Frank, care menţinuse o distanţă respectuoasă faţă de ea toată dimineaţa, strângea chingile şeilor cailor. Atitudinea celor trei oameni se schimbase în ceea ce o privea. O considerau acum femeia lui Brig, şi ei îi plăcea sentimentul pe care i-l dădeau.

— Jordanna. Brig desemna fiecăruia caii.

O căldură plăcută se răspândi prin ea când el îi rosti numele.

— Da. Păşi înainte, cu mâinile în buzunarele hanoracului ei de vânătoare şi părul strâns sub borul larg al pălăriei vestice, dezvăluindu-i linia lungă, suplă a gâtului.

— Tu vei călări murgul. Privirea lui era impersonală, dar fusese aşa de când părăsise dormitorul de dimineaţă.

— Bine. Se duse spre calul înşeuat pe care Frank îl dezlega de gard. Trecându-i frâiele peste gât, ţinu căpăstrul calului când ea urcă în şa. Scările sunt prea

scurte, Frank. Trebuie să fie lungite, observă Jordanna.

– Zi-i mai bine lui Brig, mormăi el şi se îndepărtă iute.

Ea se zgâi după el un moment, amuzată. Felul în care o evita, era aproape comic. Scuturându-şi capul, Jordanna dădu să descalece şi să le aranjeze singură.

– Care-i problema? Brig veni lângă ea.

Ea se aşeză din nou în şa.

– Scările sunt prea scurte.

– Mă ocup eu de ele.

Îşi trase piciorul din scară şi îl îndoi în faţă. Îl privi pe Brig ajustând lungimea scării şi trecând de partea cealaltă ca să facă acelaşi lucru. Când termină, se dădu înapoi un pas.

– Cum este acum?

Jordanna puse picioarele în scări. Tocul puştii se odihnea familiar sub piciorul ei.

– Grozav. Dădu din cap. El îi susţinu privirea o clipă, apoi bătu crupa murgului şi se îndepărtă să-l ajute pe Tandy.

Tatăl şi cu fratele ei încălecaseră o pereche de cai suri – rezistenţi, crescuţi la munte. În şaua bălţatului său, Max nu părea atât de neajutorat pe cât îi lăsase să creadă. Toţi călăreţii purtau pălării cu boruri largi, ca şi cea a Jordannei, pentru a le feri ochii de strălucirea soarelui de la înălţimile mai mari, şi de a le proteja feţele de praf, vânt şi ploaie.

Kit veni călare lângă Jordanna, aşteptând să fie terminate ultimele pregătiri.

– Nu mai e mult şi plecăm, observă ea.

– De-abia aştepţi, nu-i aşa?

– Bineînţeles. Părea o întrebare prostească. Jordanna nu se putu abţine să nu zâmbească. O să fie o

vânătoare de zile mari. Tata a spus adesea că un om are dreptul la un muflon, o dată în viaţă. Brig verifica bagajele amănunţit, să se asigure că toate au fost legate bine. Fusese la fel de amănunţit şi atunci când făcuseră dragoste, se gândi Jordanna, şi comparaţia o încălzi.

— Arăţi fericită. Kit o privea gânditor, cu o întrebare mută în expresia lui.

— Sunt. Veselă ar fi fost un cuvânt mai potrivit. Pentru prima oară, nu părea să-i lipsească nimic din viaţă.

Fratele ei îi urmă direcţia privirii, oprindu-se când descoperi obiectul atenţiei ei, Brig McCord.

— Tata n-a avut nici un amestec în ceea ce s-a petrecut noaptea trecută, nu-i aşa?

Ea fu uimită şi derutată de întrebare.

— Ce vrei să spui?

— Ştiu că tata ţi-a sugerat să fii drăguţă cu McCord, atunci când era atât de supărat că are o femeie în expediţie, şi pe tine în mod deosebit. Privirea lui continua să-i sondeze expresia, indiferentă la furia indignată pe care o vedea adunându-se.

— Şi te crezi că azi-noapte am... dormit cu Brig pentru că aşa a vrut tata? se dezlănţui Jordanna, cu o voce joasă, vibrantă. Doamne, dar îmi eşti frate. Cum poţi să crezi aşa ceva despre mine? Despre tata?

— Ştiu că venerezi, practic, pământul pe care calcă tata. În ochii tăi, el nu poate greşi. Nu ştiu până unde ai merge ca să-i faci plăcere, îşi apără Kit poziţia cu calm. Ştiu că eşti atrasă de Brig McCord. Este posibil să fi combinat asta cu dorinţa tatei de a-l face pe McCord să se răzgândească în ceea ce te priveşte.

— Te înşeli. N-ai putea să te înşeli mai mult. Era atât de supărată şi jignită, că de-abia mai putea

articula cuvintele. Calul îi simţi agitaţia violentă şi se foi nervos, azvârlindu-şi coama bălană. În primul rând, n-aş face niciodată aşa ceva, dintr-un anume motiv. Iar tata nu mi-ar sugera-o vreodată.

– N-am spus că ai fi fost influenţată în mod conştient, de el, clarifică fratele ei. Nu-l subestimez pe tata. Şi nu-mi place ideea că te-ar folosi pentru a obţine ceea ce vrea.

– Nu o face, şuieră Jordanna.

– Tata nu a fost prea supărat când l-a văzut pe McCord ieşind din camera ta azi-dimineaţă.

– Cum ar fi putut fi? Sunt adultă. Nu are de ce să-l intereseze ceea ce fac eu, argumentă ea.

– Eşti fiica lui, îi aminti Kit. Tata este destul de posesiv cu lucrurile care-i aparţin. Nu-i place să-i ia altul ceea ce este al lui... în afara cazului când o vrea chiar el. Ceea ce vreau să-ţi spun, este că fie a vrut să te încurci cu el, fie Brig şi-a făcut un duşman.

– Nu-i nici o minune că tata nu te place, îl biciui Jordanna cu cuvintele, dorind să-l facă să le simtă arsura. Nu-i eşti fiu. Eşti o ludă.

Un zâmbet trist atinse buzele lui.

– El nu-i Dumnezeu, Jordanna. Îşi îndepărtă calul de al ei, şi se îndreptă către Max.

Jordanna rămase singură în şa, privind după el. Lacrimile îi ardeau ochii. Cum a putut spune aşa ceva despre ea – despre tatăl lor? Astfel de lucruri insidioase. Nu auzi tropăitul înăbuşit al unui cal care se apropiase.

– Ce s-a întâmplat, Jordanna? Vocea tatălui ei o făcu să tresară. Ce ţi-a zis Kit?

După o privire surprinsă, îşi feri faţa de el şi încercă să nu-i arate starea pe care o avea.

— Nimic deosebit. Vocea îi era încordată şi răguşită. Nu putem discuta cinci minute fără să ne certăm. Vechea poveste. Nu putea risca să-l privească pentru a vedea dacă o crede.

— Jordanna, eu... Orice intenţionase să spună, se răzgândi brusc. Sper că ai luat destul balsam pentru buze, de data asta. Nu mă încântă ideea de a-mi unge buzele crăpate, cu untură — cum am făcut în Alaska.

La cotele înalte, atmosfera era mai rarefiată, lăsând soarele să usuce şi să crape repede buzele. Faptul că el îi amintea de călătoria anterioară, era o încercare de a o distrage de la conversaţia neplăcută pe care o avusese cu Kit. Jordanna încercă să răspundă.

— Am luat trei tuburi de data asta, îl asigură zâmbindu-i încordată.

— Să sperăm că e de ajuns, îi întoarse Fletcher zâmbetul, un văl ascunzându-i privirea pătrunzătoare pe care i-o aruncă — sau poate Jordannei doar i se păruse, din cauza acuzaţiilor lui Kit? Până să se poată hotărî, tatăl ei se întoarse. Se pare că suntem gata de plecare.

Brig încălecă un cai mare, roib. Pielea lui lucea roşcată în lumina dimineţii, contrastând cu coama şi coada negre. Mărimea calului era potrivită cu statura masivă a călăreţului. Brig îşi întoarse calul într-un semicerc, ajungând în faţa lui Frank Savidge.

— Cunoşti zona în care vom vâna. Cu puţin noroc, ne întoarcem în mai puţin de trei săptămâni, îi zise.

— Am eu grijă aici, promise Frank.

Cu o încuviinţare scurtă din cap, Brig cuprinse cu privirea toată echipa.

— Să mergem, zise simplu şi-şi îndemnă calul.

Murgul Jordannei plecă vioi în timp ce Brig luă conducerea grupului. Caii de povară erau aliniaţi într-un singur rând, legaţi unul de celălalt, cu Jocko în faţa lor şi Tandy în urmă. Grupul de călăreţi o luă la trap peste păşunea montană, risipiţi fără vreo ordine specială. Mişcarea oferea uşurare, dar Jordanna continuă să simtă o anumită tensiune în compania fratelui şi tatălui ei. Umerii largi ai călăreţului din frunte îi ofereau o scăpare. Îşi îndemnă calul să ajungă roibul, şi încetini când ajunse lângă Brig.

— Ai ceva împotrivă dacă merg lângă tine? întrebă ea, întâmpinând cu candoare privirea lui. Jordanna voia să fie cu el, şi nu făcu nici un secret din asta. Îşi făcuse mult prea vizibilă atracţia pentru el în ultimele douăzeci şi patru de ore, pentru a încerca acum să şi-o ascundă.

Şaua lui scârţâi când se întoarse să privească peste umăr, spre ceilalţi călăreţi. Privirea întrebătoare pe care i-o adresă apoi, era leneşă şi caldă.

— Eşti sigură că tatăl tău nu are nimic de obiectat?

— Am trecut de vârsta la care-mi trebuia consimţământul lui.

Comentariul ei nu stârni nici o replică, Brig mulţumindu-se să scruteze terenul din faţa lor. Jordanna văzu uşoara curbare a gurii lui sub mustaţă. Era singurul indiciu pe care i-l dădea că o vroia alături de el. Faptul încălzi tensiunea îngheţată creată de cuvintele lui Kit.

Pe la sfârşitul dimineţii făcuseră câţiva kilometri de la fermă şi înaintau mai adînc în munţi. Ţinutul aspru îi strânsese pe călăreţi într-un singur şir, cu Tandy şi Jocko aducând din urmă caii de povară. Soarele era ascuns de nori cenuşii care estompau culmile munţilor

din jurul lor. Temperatura scăzută transformase răsuflarea cailor în vapori albi. Aerul era tare şi înviora simţurile.

Traversând umărul muntelui, caii păşeau în linişte pe un covor de ace de pin. Mergeau la marginea unui pâlc des de brazi, înconjurând un taluz de pietre rămase dintr-o stâncă dislocată.

Când Brig trase frâiele roibului şi ceilalţi cai se opriră automat, Jordanna crezu că are intenţia să lase caii să se odihnească. Trecuse mai mult de o oră de la ultimul popas şi urcaseră constant. Plămânii ei încercau să se adapteze la oxigenul subţiat de la altitudinea mare, respiraţia fiindu-i puţin îngreunată.

Se uită în spate să vadă dacă fratele ei şi Max se ţineau după ei. Novicii erau adeseori înşelaţi de părerea că toată treaba va fi făcută de cai, când în realitate, călăritul era un exerciţiu care, asemeni înotului, solicita majoritatea muşchilor şi cheltuia o grămadă de energie. Ambii păreau a fi în formă bună, deşi descoperiseră că nu era chiar simplu să stai în şa.

— Priveşte. Ordinul liniştit al lui Brig îi atrase atenţia în faţă.

Privirea ei urmă direcţia braţului întins. Acolo unde o creastă se unea cu panta pe care urcau ei, ca o culme geamănă, copacii se răreau formând un platou pietros. Întâi nu văzu nimic altceva decât terenul pietros. Când se uită mai bine, prinse o mişcare şi-şi concentră privirea într-acolo.

Un cerb mare wapiti stătea la marginea luminişului, ramurile coarnelor amestecându-se cu frunzişul copacilor. În ciuda corpului masiv, pătrat, părea mai degrabă majestuos decât greoi. Capul ridicat dădea o impresie de putere regală. Porni înainte cu un mers semeţ. Cercul alb de pe fundul lui — care-i

dăduse numele indian de „wapiti", adică fund alb — se desemna deslușit pe pielea lui roșcată. Se opri și întoarse capul în direcția lor, avertizat parcă de un al șaselea simț de prezența lor. Întinderea coarnelor lui îi tăie răsuflarea Jordannei. Era de departe cea mai frumoasă coroană pe care o văzuse vreodată, cel puțin un metru și jumătate.

— Privește cerbul acela, tată. Vorbi cu venerație și se uită peste umăr să vadă dacă el a observat animalul.

Dar el descălecase deja și-și scosese Wincheste-rul său 0,270 din toc. Era absorbit în calcularea distanței și măsurarea curenților vântului. Răspunse absent comentariului ei.

— Astea-s coarne Boone și Crockett, cum mă vezi și cum te văd, declară el, referindu-se la trofeele standard ale faimosului Club Boone și Crockett.

Brig își opri calul în linia focului tatălui ei.

— Credeam că vânătoarea este organizată pentru mufloni. N-ai spus nimic de alte animale. Sau împuști în general tot ce vezi?

— Doamne, omule! E un cap de trofeu acolo! Dă-te din calea mea! ordonă tatăl ei cu duritate, o dungă de mânie crestându-i fruntea.

Roibul nu primi nici o comandă să se miște. Brig rămăsese cu mâinile pe șa.

— Doar ca să fiu sigur că te-am înțeles — tot ce te interesează este un trofeu și nu contează de la ce animal îl ai, așa este? În spatele întrebării batjocoritoare era o provocare tăcută. Ca ghid, ar trebui să știu pentru că vom întâlni mai multe animale în timp ce vom căuta berbecul. Dacă ai de gând să împuști tot ce apare și să nu te concentrezi pe muflon, ar fi trebuit să-mi spui dinainte.

— Vreau berbecul, zise tatăl ei.

Jordanna știa că Brig întreba cât de tare dorea un trofeu de berbec — suficient de mult cât să poată trece pe lângă cerb? În expresia lui Fletcher se lupta indecizia, înainte de a-și pune în cele din urmă puşca înapoi în tocul de piele. Brig își mână roibul iar în fruntea grupului, nemaicomentând decizia vânătorului de a uita de cerbul wapiti.

Cu câmpul vizual acum obstrucționat, privirea lui Fletcher se întoarse spre creatura masivă și Jordanna văzu în ea furia și frustrarea — furia că fusese privat de ceva ce voia și un resentiment arzător pentru persoana care i se opusese. Se uită și ea către cerbul care alerga pe creastă. Era un animal splendid și ar fi constituit un trofeu nepreţuit. Nu înțelegea de ce obiectase Brig la uciderea lui.

Brig aşteptă până ce tatăl ei fu în şa înainte de a relua călătoria. Jordanna își reluă locul în linie în spatele lui. Atmosfera din jurul călăreților tăcuți era considerabil mai apăsătoare decât fusese la început.

Pe la mijlocul amiezei, Brig anunță un popas pentru a se odihni caii. Orele de traversare a unui teren dur, pietros, îi obosiseră vizibil. Max se dădu jos din şa înțepenit, strâmbându-se de crampele și înțepăturile pe care le simțea în toți mușchii. Nici un antrenament nu-l putuse pregăti pentru efectele primei zile, deși se prezenta destul de bine la acest test.

— Cât mai mergem astăzi? îl întrebă pe Brig.

— Ne oprim pe la patru. O să ne ia și toată ziua de mâine ca să ajungem la tabăra de bază. Brig slăbi chingile şeii roibului său, apoi trecu la bălțatul lui Max.

Din obișnuință, Jordanna își scoase puşca atunci când descălecă, pentru a evita vreun accident în cazul

în care murgul s-ar fi decis să se tăvălească pe pământ. Temperatura amiezei ajunsese la maximum, dar era încă destul de frig. Se alătură celorlalţi călăreţi care se adăposteau lângă un pâlc de arbuşti de vântul muşcător. Jocko împărţea ultimele ceşti de cafea din termosul mare.

Locul de odihnă era lângă o culme cu stânci abrupte urcând către creastă. Terenul din jur era punctat de conifere pipernicite şi sălcii pitice. Un păienjeniş de urme de animale şerpuia printr-o pajişte de muşchi şi licheni. Fletcher stătea pe vine, încălzindu-şi mâinile cu o ceaşcă de cafea.

— Ăsta-i ţinutul berbecilor, Max, zise el când acesta se alătură grupului, plecându-şi umerii contra vântului. Nu părea impresionat de afirmaţia lui Fletcher. Trebuie să fii vânător ca să simţi asemenea emoţii subtile. Ţinutul berbecuiui are un aspect — are ceva — care-l face diferit de orice alt ţinut. Este o parte din vraja specială ce însoţeşte vânătorii de berbeci bighorn. Unii spun că este cel mai periculos să vânezi urşii grizzly, sau că vânarea unui cerb wapiti poate cere mai multă iscusinţă de la vânător, dar vânătoarea de bighorn are o aură care nu poate fi egalată de nimic altceva.

Jordanna văzu licărul din ochii lui căprui şi înţelese fascinaţia pentru berbecii bighorn. Se adaptaseră la terenul aspru al culmilor muntoase, o lume alpină de vârfuri încununate de zăpadă, o grandoare sălbatică neegalată de altceva decât de animalele însele.

— Ştiu ce vrea să spună tata, zise ea. Berbecii bighorn au o charisma, ceva ce găseşti rar la oameni, şi încă şi mai rar la animale. Sunt magnifici.

— Te înţeleg, încuviinţă Tandy. Am fost sus în munţi în timpul rutului. Am văzut o dată o pereche

de regi bătrâni luptându-se. Era o privelişte... Îşi scuturâ capul, aducându-şi aminte. Umblau cu un aer semeţ unul pe lângă altul, ca şi cum celălalt nu era demn de interesul lui. Apoi, s-au răsucit deodată şi s-au aruncat unul asupra celuilalt. S-a auzit un zgomot ca de bile de biliard izbite, doar că mult mai puternic. A făcut ecou în munţi. După ce s-au dat unul la celălalt de câteva ori, au plecat. Erau câteva femele acolo, dar nu părea să le pese cine a câştigat.

— Cel puţin nu se ucid unul pe altul din cauza femelelor, inseră Kit.

— Sunt unii care mor în luptă, corectă Jocko. Vin în contact cu o asemenea forţă că uneori capătă leziuni interne. Berbecul bighorn se luptă mai mult decât orice altă specie cu copite.

— Dar numai în sezonul de împerechere, adăugă Jordanna, care este la sfârşitul lui noiembrie, nu-i aşa?

— *Si.* Atunci berbecii renunţă la viaţa de becher şi-şi caută partenere.

— A mai rămas ceva cafea, Jocko? Mulţumit că s-a îngrijit de cai, Brig se alătură în sfârşit cercului. Intră în discuţie.

— Cei mai puternici berbeci au prioritate la împerechere, deşi sunt provocaţi de alţii mai slabi sau mai tineri. Este felul natural de a asigura vigoarea noii generaţii. Slăbiciunea este dată la o parte.

— Berbecul cu coarnele cele mai mari este întotdeauna dominant. Jocko turnă ultima cafea într-o ceaşcă şi i-o dădu lui Brig. Ajunge rareori la vârste înaintate, pentru că tot timpul se luptă şi se împerechează. La un moment dat devine prea mult pentru el.

— Acum ştim care-i problema noastră, nu, Max? râse Fletcher şi-l bătu pe Max pe umăr. Suntem o

pereche de berbeci bătrâni, care încep să iasă din circulaţie.

— Probabil că asta este, râse şi Max. Prea multe oi în loc de prea mulţi ani.

Kit ignoră umorul obscen al celor doi bărbaţi.

— Cât durează sezonul de împerechere?

— Cam o lună. De la sfârşitul lui noiembrie, până târziu în decembrie, răspunse Jocko. Sau mai devreme, dacă iarna e timpurie în munţi, sau urmează să fie grea. Animalele sălbatice ştiu întotdeauna. Trăiesc în natură şi recunosc semnele prevestitoare, în timp ce omul încearcă să construiască maşini care să facă acelaşi lucru.

— Aşteaptă până vezi prima dată un berbec, Kit, zise Tandy. Toată primăvara, vara şi toamna a păscut ca să-şi capete puterea pentru sezonul de împerechere. E un animal masiv, vânjos. Când le zici oi, majoritatea lumii se gândeşte la ceva asemănător oii domestice. Dar un bighorn este cam cât un cerb. Coarnele acelea lungi şi încovrigate, pot cântări vreo douăzeci de kilograme. Poţi să-ţi închipui cum ar fi să duci aşa ceva pe cap? Nu-i nici o minune că are gât de fotbalist.

— Da, confirmă Jocko cele spuse de prietenul lui. Şi să-l vezi pe acelaşi berbec după sezonul de împerechere. De-abia mănâncă în tot acest timp. Se luptă, goneşte după oi şi se împerechează. Când s-a terminat sezonul, e slab şi deşirat. Din cauza asta, când cei mari îmbătrânesc, nu reuşesc să treacă prin iernile grele din munţi.

— Bighornii par nişte animale fascinante, murmură Kit.

— Chiar sunt, insistă Fletcher.

— Dacă sunt oi sălbatice, cum se face că nu mai seamănă cu oile noastre domestice? Sau vice-versa? întrebă Kit.

Jordanna răspunse la întrebare.

— Se crede că bighornul se trage din oile mari, asiatice, şi au migrat aici, în America de Nord, când cele două continente erau unite. Oile noastre domestice seamănă cu oile din Orientul Mijlociu.

— Eşti documentată asupra prăzii după care umbli, nu-i aşa? Brig o privi cu o aprobare înciudată. Mai mult decât în ce parte a corpului ar trebui să loveşti ca să fii sigură că ai ucis-o.

— Tata m-a învăţat să aflu tot ce se poate despre animalele pe care le vânez, replică ea dând uşor din umeri, vrând să spună că aceste cunoştinţe făceau parte din pregătirea unui bun vânător, şi nu garantau vreo erudiţie specială.

— Este esenţial să ştii cât mai mult despre animalul pe care-l vânezi, întări tatăl ei. Care-i sunt obiceiurile, când mănâncă, când se odihneşte, ce tip de teren preferă. Aceasta este cu atât mai mult valabil pentru berbecul de munte bighorn, pentru că a fost vânat atât de mult şi a trebuit să se retragă în cele mai aspre ţinuturi. Au devenit astfel mai prudenţi, şi astfel mai greu de prins — şi în acelaşi timp un trofeu şi mai râvnit.

— În afara sezonului de împerechere, zise Tandy. Atunci, berbecii sunt atât de preocupaţi unii de ceilalţi, că poţi practic să te plimbi printre ei. De aceea e interzisă vânătoarea în timpul rutului.

Brig îşi goli ceaşca şi se ridică.

— Gata cu popasul. E timpul să plecăm. Îi dădu ceaşca lui Jocko şi toată lumea se ridică în picioare.

Jordanna îl urmă pe Brig când acesta se duse spre murgul ei să-i strângă chingile şeii. Discuţia despre berbecii bighorn eliminase tenslunea confruntării dinainte, dintre Brig şi tatăl ei.

— Brig. Jordanna îl privi cum aruncă scările peste şa. De ce n-ai vrut să împuşte tata cerbul aceia, de dimineaţă?

— Nu cred că un animal trebuie să fie împuşcat doar pentru coarnele sale.

Răspunsul lui o făcu să se încrunte.

— Dacă aşa crezi, de ce ai fost de acord să ne fii călăuză la vânătoarea de bighorn?

El smuci chinga şeii.

— Pentru că aveam nevoie de bani. Fără s-o privească, ţinu calul de căpăstru ca să încalece ea, apoi se duse la calul lui.

Tatăl ei spusese că l-a cumpărat pe McCord, dar Jordanna parcă nu crezuse până nu o auzise chiar de la Brig. Începea să se dumirească de ce tatăl ei nu insistase cu trofeul de cerb. Îi permitea lui Brig să se mai ţină de rămăşiţele principiilor sale, menajându-l. Jordanna bănui că era cea mai înţeleaptă decizie.

— De ce eşti încruntată? Kit călărea alături de ea.

— Tocmai mă gândeam la Brig, şi de ce a obiectat la vânarea cerbului acela, murmură absentă.

— Probabil că îmi împărtăşeşte dispreţul pentru sportul acesta ucigaş, dădu el acelaşi răspuns ca şi Brig. Ar trebui să fie o lege care să oblige oamenii să mai şi mănânce ceea ce ucid. Îşi grăbi calul înaintea ei, pentru a-l urma pe Brig.

Puţin după ora patru în acea după amiază, se opriră să-şi facă tabăra pentru noapte. Brig şi Tandy se îngrijiră de cai, priponindu-i şi lăsându-i să pască iarba deasă, montană. Jocko încinse un foc, şi puse imediat o oală de cafea la fiert, înainte de a face pregătirile pentru cină. O pereche de tufişuri de la marginea taberei, oferea versiunea naturală a unei latrine. Jordanna tocmai ieşea de după ea, când se apropie tatăl ei. Îi zâmbi şi dădu să treacă, dar el se opri.

— Vroiam să vorbesc ceva cu tine, Jordanna, începu el. Dar n-am avut ocazia să te prind singură până acum.

— Ce este? Nu manifestă decât o curiozitate uşoară pentru subiectul necunoscut pe care dorea să-l discute în particular.

— Despre noaptea trecută. Sau, poate ar trebui să spun mai bine, azi dimineaţă.

Jordanna simţi cum i se încălzesc obrajii.

— Ce-i cu ea? Încercă să nu pară atât de nesigură pe cât era.

— Ieri, când ţi-am cerut să fii drăguţă cu McCord, nu m-am gândit deloc că ai merge atât de departe. Părea încurcat, şi părea că vrea să se scuze. Îţi sugeram doar...

— Ştiu ce-mi sugerai, îl întrerupse Jordanna pentru alte explicaţii. A fost în întregime decizia mea.

— Eşti sigură că... Era sceptic, nu pe de-a-ntregul convins.

Era dureros că el credea că ar face-o pentru el. Dureros şi iritant.

– Sunt adultă, tată, îi spuse înțepată. Sunt capabilă să-mi motivez propriile acțiuni. Odată pentru totdeauna, ai încredere în mine, că știu ce fac?

– Da. Zâmbetul lui era încurcat și întristat. Îi cuprinse obrazul într-o mângâiere duioasă. Vroiam doar să fiu absolut sigur că știi ce faci.

– Știu, tată, îl asigură Jordanna. Îți promit că n-ai de ce să îți faci griji.

Întorcându-se, tatăl ei o cuprinse de umeri într-un gest de afecțiune.

– Hai înapoi la foc, să vedem dacă e gata cafeaua.

* * *

Brig rămase ascuns în umbrele lungi aruncate de tufișuri. După ce caii fusesră priponiți, se apropiase de perdeaua de tufișuri dinspre partea opusă. Auzise cererea lui Fletcher de a sta de vorbă cu Jordanna între patru ochi. În loc să-și facă prezența simțită, se întoarse înapoi, cu intenția de a le respecta intimitatea, până când auzise subiectul. Implicarea lui în evenimentele ultimei nopți, îl făcu să tragă cu urechea.

– ... când ți-am cerut să fii drăguță cu el... Fraza aceasta îi răsuna încă în urechi.

Mușchii încleștați ai maxilarelor se netezîră când tatăl și fiica se opriră lângă foc, întinzându-și mâinile spre flăcări, ca să și le încălzească. Replica Jordannei îi confirmase că noaptea trecută fusese ceea ce dorise ea.

Nu că s-ar fi mulțumit cu orice mai puțin decât să se culce cu ea. N-ar fi putut. Dar dacă nu era lumina aprinsă în dormitor, s-ar mai fi dus la ea? Ea îl așteptase, îl invitase să vină.

Gura i se curbă într-o jumătate de zâmbet sub mustață, când își aminti pretenția ei, că nu este promiscuă. Ar fi trebuit să bănuiască asta de prima dată când făcuseră dragoste și descoperise firul inhibiției care o trăgea înapoi.

Noaptea trecută, dragostea ei nu fusese stăvilită de nimic. El o trezise. Sau doar așa își închipuia din cauza biestematei lui mândrii masculine? Aproape izbucni în râs la întrebarea asta.

Brig se trezi întrebându-se deodată de ce găsise Fletcher necesar ca Jordanna să fie „drăguță" cu el? Din cauza vânătorii? Omul părea hotărât să-și aibă vânătoarea, fie ce-o fi. Brig presupuse că Fletcher era obsedat de ideea obținerii unui trofeu de big-horn. Oameni mai bogați decât Fletcher Smith erau cunoscuți a avea în cap păsările și mai ciudate, chiar.

Capitolul 13

Tabăra nu era locul la care Brig dorea să se întoarcă imediat. Tihna locului şi mirosul cafelei proaspete nu-l atrăgeau. Prefera gerul muşcător al aerului, care-i înţepa nasul şi plămânii, căldurii flăcărilor aurii. Îi învia toate simţurile.

Şi izolarea era mai bună decât vocile şi atmosfera de camaraderie din tabără, drept pentru care stătea cuibărit lângă un copac. Un torent de munte sclipea arămiu în lumina asfinţitului. Creastă după creastă marcau orizontul întinzându-se în stânga şi în dreapta lui la nesfârşit. Dinspre una din ele lătră un coiot.

Tabăra pentru noapte era rudimentară în comparaţie cu facilităţile pe care aveau să le aibă la tabăra de bază la care ajungeau a doua zi. Jocko pregătea masa pe un foc deschis. Fuseseră ridicate doar două corturi, unul mare pentru bărbaţi şi unul mic pentru Jordanna. Brig o văzu ducând un braţ de ace de pin în cortul mic, unde de-abia era loc să stai în picioare.

Era atras de ea cu aceeaşi forţă irezistibilă care atrage un fluture spre flacără. Era o slăbiciune supărătoare; dar când fusese capabil să-i reziste de când o întâlnise?

Astăzi, când ea călărise lângă el, se simţise bine în sufletul lui. Îi plăcuse sentimentul pe care-l avea cu cineva alături, cineva care nu-i era în subordine, cineva cu care avea ceva de împărţit. Ea stârnise în

el sentimente adânci şi blânde. Acesta era modul în care voia să fie cu ea.

Luând un braţ de ace de pin, Brig se duse spre micul cort. Una din clapele cortului era deschisă, şi prin ea se vedea Jordanna stând în patru labe şi împrăştiind acele de pin pe jos, drept saltea. Brig se aplecă sub acoperişul de prelată şi intră înăuntru, ghemuindu-se, pentru a vărsa acele pe pământ. Ea se ridică pe vine, privirea concentrată fiind înlocuită de un zâmbet radios care îl încălzi pe dinăuntru.

– Bună! Vocea ei era aproape o şoaptă, răguşeala uşoară mângâindu-i auzul ca torsul unei pisici. Încercam să-mi pregătesc patul cât e încă lumină, ca să văd.

– Nu stăm aici decât o noapte. Ţi-ai adus prea multe ace de pin.

Comentariul lui păru s-o deruteze. Începu să netezească grămada de ace adusă de el, adăugând-o la pătratul făcut deja. Brig simţi nevoia să ascundă cât de vulnerabil era faţă de ea.

– Ştiu, recunoscu ea. Dar se pare că nu contează cât puf este într-un sac de dormit. După ce stai mai mult pe el se tasează şi începi să simţi pământul rece dedesubt. Obişnuiam să iau cu mine o saltea pneumatică, dar acele de pin sunt la fel de bune pentru izolaţie.

Brig avea impresia că ea vorbea pentru a-şi ascunde nervozitatea. O tulbura la fel de mult cum îl tulbura ea pe el. Sau poate că era conştientă de faptul că îi auzise conversaţia cu tatăl ei?

Privirea lui o cercetă. Înfofolită în hanoracul greu şi cu o pereche de jeanşi de catifea reiată băgată în cizme, cu mănuşi în mâini, corpul îi era ascuns vederii. Tot ce vedea era o siluetă suplă, dar fără formă. Chiar

şi părul castaniu sărutat de soare îi era ascuns sub pălăria cu boruri late. Singura parte care nu era acoperită era puritatea clasică a feţei. Brig aproape că nu putu suporta frumuseţea proaspătă a trăsăturilor ei, clare şi netede, mature şi nu fals inocente. Dându-şi seama de privirea lui cercetătoare, Jordanna se uită la el.

El simţi că trebuie să spună ceva.

— Arăţi ca un băiat, cu părul ascuns sub pălărie.

— Cred că e ceva în neregulă cu ochii tăi, sau aşa sper. Râzând, îşi trase pălăria de pe cap şi-şi trecu degetele prin părul mătăsos.

Expresia ei se calmă sub privirea lui îngustată. Brig ar fi vrut să se scufunde în adâncimile verzi ale ochilor ei, şi să nu mai iasă niciodată la suprafaţă.

— Ai de gând să dormi singură aici? se auzi întrebând.

— Eu... se poticni şi privi prin deschizătura cortului spre grupul de bărbaţi de lângă foc, printre ei tatăl ei. După o altă secundă de ezitare, privirea ei atinse pământul lângă cizmele lui, apoi se ridică să-i întâlnească ochii cu o candoare nestingherită. N-aş vrea.

— Nici eu.

Când Jordanna se ridică spre el, Brig o întâlni la jumătatea drumului. Cuprinzându-i capul cu o mână, el îi acoperi gura. Voia să zdrobească aceste buze moi, dar nu mergea aşa. Răspunsul ei la sărutul lui brutal revitaliză emoţia adânc înrădăcinată. Îşi întrerupse sărutul înainte ca dorinţa să-i scape de sub control.

Fără un cuvânt, părăsi cortul şi se duse spre celălalt, mai mare. Dinăuntru, Brig îşi luă bagajul şi şi-l duse în cortul ei. Era conştient că bărbaţii din jurul

focului îi observaseră acţiunea. Dar nimeni nu spuse nimic. Erau ani buni de când nu mai sfidase atât de ostentativ convenienţele. Dar nevoile lui erau primitive şi necontrolabile. Jordanna era femeia lui şi avea să o ia — fizic, dacă nu o putea avea în alt mod.

Aplecându-se prin deschizătură, îşi aruncă sacul pe pământul de lângă ea. Brig văzu încercarea ei de a ascunde o năvală subită de emotivitate vulnerabilă.

— O să mai am nevoie de nişte ace de pin ca să le pun sub sacul tău de dormit, zise ea.

— Nu te deranja, zâmbi el încordat. Oricum am să petrec mai mult timp pe partea ta.

Cu degetele prinse în spatele capului, ca o pernă, Jordanna se întinse în interiorul celor doi saci de dormit, încheiaţi împreună pentru a forma unul singur. Se uita în întuneric la acoperişul cortului, pe prelata căruia ploaia abundentă bătea darabana. Un trăsnet păru să se spargă deasupra ei şi bubui ameninţător, făcând pământul de sub ea să vibreze. Povestirea norilor care îi urmăriseră toată ziua se împlinise în cele din urmă cu furia cu care se dezlănţuise o furtună de munte.

Unde era Brig? Inima îi bubui auzind zgomotul de paşi din afara cortului, peste răpăitul sălbatic al ploii. Jordanna îşi găsi nerăbdarea de a-l vedea pe Brig — totala ei lipsă de inhibiţie — vag înfricoşătoare. Părea să nu aibă nici o ruşine. Nu mai putea discerne binele de rău. Dar cum putea fi rău atunci când se simţea atât de bine lângă el?

Clapa cortului se ridică şi Jordanna văzu silueta lui, conturându-se în lumina unui fulger. Aerul era încărcat de electricitatea furtunii şi de ceva în plus misterios. El intră, lăsând să cadă clapa cortului. Odată cu el intră şi

aerul rece al nopţii. Jordanna tremură când briza umedă şi îngheţată îi atinse faţa.

Brig nu pierdu timpul şi-şi dezbrăcă repede hainele umede, până la lenjeria călduroasă şi se strecură în sacul de dormit. Mâinile lui o căutară şi Jordanna se răsuci în braţele lui, şi în acelaşi moment tunetul bubui. Simţi ezitarea mângâierii lui când mâna îi ajunse în contact cu materialui aspru al lenjeriei ei izolate. Simţi căldura respiraţiei lângă buze, amestecându-se cu a ei. Umezeaia mustăţii îi gâdilă vârful nasului.

— Ce faci cu toate hainele astea pe tine? mormăi Brig lângă gura ei.

— Exact acelaşi lucru pe care-l faci tu, murmură Jordanna. Mă încălzesc.

Gura lui coborî să-i despartă cu duritate buzele, când ait fulger zgârie cerul, iuminând pereţii cortului.

— Mă gândesc la o modalitate mai bună, zise el peste dinţii ei şi-şi strecură o mână rece sub bluza ei de piele, pentru a şi-o încălzi la căldura corpului ei moale. Jordanna tremură de dorinţă când mâna lui îi înconjură sânul. Un foc i se aprinse în sânge, în ciuda răcelii degetelor lui mângâietoare, un foc la fel de fierbinte şi strălucitor ca fulgerul de afară.

— Şi eu, conveni ea.

Afară, furtuna se dezlănţuia pe culmea muntoasă. Mase întunecate de nori se ciocneau, scoţând foc din tării, în timp ce tunetul se rostogolea, făcând să vibreze pământul şi aerul. Elementele intrau în coliziune, se combinau, se retrăgeau ca să se întâlnească din nou într-o splendoare brută, înălţându-se în crescendo.

Mâinile lui păreau că n-au căpătat destul din ea. Furtuna din afara cortului fragil îşi slăbise intensitatea,

dar chiar şi acum, după ce îşi satisfăcuse pofta — şi pe a ei — mâinile lui continuau să-i frământe trupul, mângâindu-i lenevşe şoldurile, sânii, umerii. Ploaia care continua să asalteze acoperişul de prelată era în ton cu nevoia care o simţea. Ea stătea în interiorul cercului braţelor lui, cu capul odihnindu-i-se pe umăr, textura mătăsoasă a părului ei lângă bărbia lui. Braţele ei îi strângeau pieptul şi un genunchi era îndoit peste picioarele lui. Ardea de o dorinţă care nu putea fi satisfăcută cu posesiunea fizică.

— Spune-mi, Brig, îşi căuta cuvinte care să-i stingă setea emoţională dinăuntru, îţi desfeţi toate căiăuzele de vânătoare cu felul ăsta particular de compensaţie pentru nopţile lungi, furtunoase de pe vârful muntelui?

Tunetul bubui la distanţă în timp ce îşi frecă obrajii de pieptul lui, într-o mângâiere felină.

— Păi, să vedem, a fost călăuza aceea albă din Africa şi spaniolul din Argentina... şi un franco-canadian în Alberta. Amuzamentul din vocea ei spunea că glumeşte. Încheie lista cu un oftat simulat: Pur şi simplu nu mi-i pot aminti pe toţi.

Lui nu i se părea prea amuzant.

— Pun pariu că nu, mormăi.

Jordanna îşi dădu capul pe spate, dar faţa lui era ascunsă în întuneric.

— Glumeam doar.

Degetul lui urmă linia netedă a obrazului ei. Amintirea cuvintelor tatălui ei, de a fi „drăguţă“ cu el îşi găsise tocmai acum momentul să revină. Nu că ar fi contat, îşi spuse Brig.

Era sigur că stârnise în ea senzaţii pe care nimeni altul nu i le mai stârnise.

— Am uitat să râd? Îmi pare rău, simulă el o scuză absentă. E timpul să ne culcăm.

— Mda, mormăi ea și se cuibări în poziția dinainte.

Fulgerările de lumină deveniră din ce în ce mai puțin frecvente. Jordanna adormi cu mult înaintea lui Brig, care ascultă răpăiala ploii până târziu.

A doua zi dimineață, tot ce rămăsese din furtuna nopții trecute era o ploaie măruntă și tunete îndepărtate. La puțin timp după ivirea zorilor, ridicară tabăra și plecară spre tabăra de bază. Călăreții purtau un echipament de ploaie divers — pelerine galbene, poncho-uri, fâșuri. Norii atârnau ca un giulgiu peste vârful munților — smocuri cenușii plutind în calea lor. Terenul aspru era uneori alunecos sub copitele cailor. Călăreții vorbeau puțin între ei, urmărind roibul care conducea drumul.

Pe la miezul amiezii, ajunseră la amenajările mai substanțiale ale taberei de bază. Un cort mare, un șopron cu o masă de lemn, bănci și o sobă ciobănească le oferea căldură și adăpost de ploaie. Învelișul bagajelor servi la acoperitul podelei cortului. În timp ce Jocko dădu foc surcelelor, încingând focul, Tandy sfârși de scos bagajele de pe cai, iar Brig întinse cortul mic în care aveau să doarmă el și Jordanna, preferând căldura naturală a trupului ei celei artificiale făcute de sobă.

A doua zi dimineață, burnița se transformă într-o ploaie abundentă în timp ce Jocko se apucă să servească stive de clătite. Ploaia continuă toată ziua, ținându-i în tabără. Max profită de ocazie pentru a-și odihni mușchii obosiți, în timp ce Fletcher, ca un adevărat vânător ce era, își verifică echipamentul.

Tandy luase cu el un pachet de cărţi de joc şi curând, el şi Kit fură prinşi într-un joc.

Brig găsi multe de făcut, de la îngrijitul cailor şi strânsul lemnelor de foc, la curăţatul şeilor şi căratul apei proaspete. Jordanna începea să descopere că singurul loc în care nu-şi ascundea interesul pentru ea era întunericul cortului lor. În restul timpului era rezervat. Felul în care privirea lui părea să o urmărească o făcea să creadă că era discret, decât să-şi fluture cu obrăznicie intimitatea în faţa tatălui ei. Cu această motivare, nu-i putea găsi cusur atitudinii lui retrase când erau în compania celorlalţi.

Jordanna îşi petrecu timpul ajutându-l pe Jocko. La început el refuzase oferta ei de ajutor la pregătitul meselor, până când îşi dădu seama că pentru ea era un mijloc de a-şi ocupa timpul. Acceptase graţios asistenţa ei.

În dimineaaţa celei de-a patra zi, soarele răzbi printre nori. Într-o oră de la ivirea zorilor, Jocko şi Tandy fură lăsaţi singuri în tabără şi restul echipei plecă în prima zi de vânătoare.

Era pe la mijlocul dimineţii când văzură primii berbeci. Se opriseră la marginea unui platou sterp pentru a examina culmile înconjurătoare. Max şi Kit rămăseseră cu caii, stând în spatele lor pentru a se proteja de curenţii de aer ai muntelui. Fletcher, Jordanna şi Brig îşi luaseră binoclurile şi se duseseră într-un loc avantajos de pe platou.

După 20 de minute fără succes, Fletcher îşi lăsă jos binoclul pentru a-şi odihni ochii.

— Este aria naturală pentru mufloni, murmură el.

— Da, încuviinţă Brig şi continuă să scruteze bazinul muntos din dreapta. Este multă iarbă şi apă destulă în torente. Stâncile abrupte din spate oferă berbecilor o cale perfectă de scăpare. Brig stătea confortabil pe pământ, cu coatele pe genunchi, sprijinindu-şi braţele care ţineau binoclul.

Jordanna depista o mişcare lângă nişte stânci şi încercă să-şi focalizeze lentila pe ea.

— Cred că am văzut ceva acolo.

Atât Brig cât şi tatăl ei îşi concentrară binoclurile pe aceeaşi zonă.

— Uite-i. Brig văzu întâi berbecii, cu corpuri cafenii. Au terminat de păscut şi s-au aşezat să rumege şi să se odihnească.

— Sunt tineri, observă Fletcher. Văd numai unul cu mai mult de o jumătate de buclă. Uitându-se peste umăr, îşi flutură mâna către Kit şi Max. Veniţi să vedeţi primii berbeci.

Când ceilalţi doi li se alăturară şi Jordanna îi oferi binoclul ei lui Kit. În timp ce ea şi tatăl ei îi ajutau pe cei doi să localizeze berbecii care se odihneau, Brig continua să cerceteze zona în căutarea altora, poate mai bătrâni.

— Şi acum? întrebă Max.

— Aşteptăm, zise Brig. Trebuie să mai fie şi alţii în jur, pe care nu-i vedem acum.

Aşteptară încă o oră, scrutând periodic aria, dar nu apăru nici unul mai mare decât cei văzuţi la început. Plecară călare într-o altă zonă, în care Brig reperase anterior câţiva berbeci mai bătrâni.

Cu o oră înaintea asfinţitului se întoarseră la bază fără să fi văzut vreun berbec care să-i fi

interesat pe Fletcher sau pe Jordanna. Max găsise experienţa plictisitoare. Deşi încerca să o ascundă, se vedea.

– De-abia îmi revenisem după drumul prin munţi şi acum sunt din nou înţepenit şi amorţit tot, se plânse el tuturor şi nimănui în special.

Îi răspunse Tandy.

– Nu te-ai obişnuit deja cu călăritul?

– Am petrecut mai mult timp urcând şi coborând din şa, şi urcând pe creste decât am călărit. Muşchii picioarelor mă omoară, se plânse. N-a fost decât o pierdere de timp din punctul meu de vedere.

– Răbdare şi perseverenţă, Max, zâmbi Fletcher peste foc şi-şi îndesă tutunul în pipă. Dacă un vânător nu are aceste două calităţi, mai bine renunţă şi se duce acasă.

Critica voalată îl făcu pe Max să stea puţin mai drept.

– Probabil ai dreptate, dar eu sunt obişnuit cu ceva mai multă acţiune.

– O să te facem să participi mai activ, declară Fletcher. Am un binoclu în plus. Jordanna o să ţi-l dea. Mâine când ieşim, poţi să ne ajuţi să căutăm animale în loc să stai degeaba.

– Cât de generos din partea ta, zâmbi Max.

– La urma urmei, eşti în vacanţă. Nu vreau să te plictiseşti de moarte. Era o batjocură în tonul ironic al tatălui ei, care o făcu pe Jordanna să se încrunte.

– E târziu. Kit se ridică din poziţia sa, cu picioarele încrucişate în faţa focului. Cred că mă duc la culcare.

– Cred că toţi ar trebui să mergem. Fletcher se îndreptă şi el, pentru a se alătura exodului către cortul cel mare. Noapte bună, Jordanna.

– Noapte bună, tată, replică ea şi observă că el nu-i spusese nimic lui Brig. Bănuise că nu-i aproba tocmai comportarea, dar acesta era primul indiciu. Dădea vina pe Brig. Rămase cu privirea aţintită în flăcări, fără să-şi dea seama că toţi ceilalţi s-au retras.

– Ai de gând să stai toată noaptea în faţa focului şi să te usuci ca o crevetă sau vii la culcare? Brig stătea într-o parte, studiind-o într-un mod ciudat şi calculat.

Jordanna îşi alungă din minte atitudinea tatălui ei. Era destul de mare pentru a nu mai avea nevoie de aprobarea lui în treburile ei personale. Pe lângă asta, Brig o aştepta, şi asta era mai important. Ridicându-se, îi aruncă o privire provocatoare.

– Nu-ţi place să mănânci crevete prăjite? râse ea.

Braţul lui i se curbă în jurul taliei, trăgând-o lângă el, în afara cercului de lumină al focului. Acea căldură familiară îi topi oasele şi se lăsă pe trupul lui tare. Buzele i se desfăcură uşor aşteptând sărutul. Dându-şi capul pe spate, îi privi trăsăturile aspre, virile, bronzate în strălucirea focului. Vedea flăcările dansând în ochii lui căprui.

– Îmi placi foarte mult, spuse el răguşit înainte ca gura lui fermă, bărbătească, să atingă buzele ei. Jordanna îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui când el o ridică în braţe şi o duse în cort.

A cincea zi fu la fel de lipsită de succes ca şi cea dinainte. În a şasea zăriră primul bighorn de trofeu. Erau în apropierea locului în care văzuseră

grupul de berbeci tineri. Berbecul cel mare păştea pe o ieşitură de stâncă acoperită cu iarbă. Coarnele masive erau groase la bază şi se curbau aproape de cap, întinzându-se către vârfuri. Luptele din sezonul de împerechere îi ciobiseră o parte a unui corn, dar defectul nu diminua mărimea trofeului.

– Are peste un metru. Constatarea lui Fletcher era de-abia o şoaptă. Îşi lăsă jos binoclul, emoţia sclipindu-i în ochi.

– Priveşte cât de mult le are date pe spate, murmură Jordanna pierdută de admiraţie.

– Aşa poate să vadă într-o parte, zise Brig. Cu binoclul, scrută imediat terenul în jurul berbecului cu coarne mari. Stă într-un loc prost.

– Da, confirmă Fletcher şi cercetă din nou aria. Chiar dacă aş putea face o pândă bună şi să intru în poziţia de tragere, uite unde poate să cadă dacă-l lovesc.

Jordanna îşi îndreptă atenţia spre zona de dedesubtul berbecului unde o crevasă de pietre ascuţite deschidea pământul, de parcă muntele căscase, arătându-şi gura plină de dinţi.

– Chiar dacă i-ai putea recupera corpul din crevasă, coarnele s-ar putea sparge în cădere, oftă ea.

– O să aşteptăm. Tatăl ei se întinse, cu burta jos, pe pământ. Poate se duce într-o zonă mai accesibilă.

– Ia să mă fac şi eu comod. Max îşi schimbă poziţia astfel încât să stea şi el culcat.

Pentru mai mult de o oră, regele muntelui păscu iarba grasă de pe stâncă. Tensiunea urcă, transformându-se treptat în emoţie, când berbecul începu să se îndepărteze de crevasă.

– Haide, suflă tatăl ei urmărind bighornul care se mişcă încet. E un loc bun chiar acolo. Aşază-te, blestemat bătrân.

– Este, zise Brig, dar nu-mi pasă prea mult ce loc alege. Era mai bine dacă ar fi continuat să pască. Cel puţin puteai să te mişti când era cu capul în jos. În felul ăsta n-ai să te poţi apropia prea mult de el fără să te vadă, cu vântul ăsta.

După ce schimbară opinii despre care era cea mai bună rută pentru pândă, cei doi bărbaţi porniră. Jordanna, Kit şi Max rămaseră pe creastă, să privească. Aleseseră un traseu lung, dificil. Trebuiau să încercuiască jumătate dintr-o pantă a muntelui cu piciorul şi să se caţere pe un perete abrupt în speranţa de a se apropia de bighorn de sus, nu întotdeauna o manevră reuşită, având în vedere suspiciunea animalului mereu prudent.

La o oră după ce cei doi bărbaţi dispăruseră pe culme, Max se întoarse către Kit.

– A mai rămas vreun pic de cafea în termos? Aş bea o ceaşcă. Îşi frecă nasul şi-şi bătu braţele încercând să şi le încălzească.

– Aşa cred. Kit se strecură cu grijă spre locul în care erau legaţi caii şi se întoarse cu termosul.

– Să n-o bei pe toată, îl avertizase Jordanna. Tata şi Brig vor avea şi ei nevoie când se vor întoarce.

Mai trecu o oră până când Jordanna îi văzu pe cei doi bărbaţi prin binoclu. Ajunseseră pe creasta de deasupra berbecului, dar panta abruptă şi un morman de bolovani colţuroşi se interpuneau în calea privirii lor spre berbec. Îl urmări pe tatăl ei încercând să găsească o poziţie din care ar fi putut lua animalul în bătaia puştii.

Ceva nu era în regulă. Fie că vântul se schimbă, fie că vreun curent local de aer le purtă mirosul spre berbec. Cât ai clipi din ochi, animalul sări în picioare şi o luă la fugă în sus pe o stâncă, într-un bocănit de copite pe piatră. Sărea şi se căţăra cu graţia şi siguranţa unui acrobat. Tatăl ei nu avu nici o şansă să tragă.

— Tot timpul ăsta pierdut, mormăi Max, şi n-a tras măcar un foc.

— Dacă nu-ţi place, Max murmură Kit, nu trebuie să vii în fiecare zi. Poţi să stai la tabără.

Max se uită la el cu o expresie care spunea că sugestia era ridicolă. Jordanna îşi înnodă mâinile în jurul genunchilor. Omul era tare hotărât să-şi vândă acţiunile acelea, indiferent câtă bătaie de cap l-ar fi costat.

Când Brig şi Fletcher reveniră la locul în care aşteptau ei, era amiază târzie. Fletcher părea epuizat şi nu comentă când Brig propuse să se întoarcă în tabără mai devreme.

Vederea berbecului bogat împodobit îi încinsese entuziasmul lui Fletcher. A doua zi dimineaţă era nerăbdător să-l găsească din nou. Cercetară o bună bucată de teren şi văzură câţiva berbeci cu coarne respectabile, dar Fletcher era hotărât să nu se mulţumească cu mai puţin decât trofeul pe care-l văzuse — cel puţin, nu încă.

Mai trecură două zile până când Brig reperă berbecul din nou.

— Este acelaşi? Jordanna era întinsă pe pământ, cu cotul aproape atingându-l pe al lui în timp ce îşi regla binoclul.

— Este același, zise Fletcher. Uite ciobitura din cornul drept.

— Da.

Brig se încruntă, gândindu-se la traseul pe care trebuiau să-l aleagă. Îl auzi pe Fletcher înjurând încet și bănuia că vânătorul văzuse același lucru ca și el.

— E un singur mod de a ajunge la el, și este prea periculos, afirmă Brig.

— Bănuiesc că iar avem de așteptat, zise Max și scoase un oftat dezgustat.

— Poate se mișcă, mormăi Fletcher, dar nu părea să spere prea mult.

Brig cercetă din nou zona prin binoclu. Indiferent cât de mult studia aria, nu putea găsi decât o singură rută de unde Fletcher ar fi putut prinde berbecul în bătaia puștii. Parcursul era mai mult decât înșelător. Trebuiau să încercuiască baza unei întinse alunecări de teren, unde mersul la pas era sub semnul întrebării. Vreo piatră rostogolindu-se sub picioarele lor nu ar fi alertat neapărat berbecul, odată ce căderea bolovanilor se întâmpla frecvent în lumea lui. Dar Brig simțea fiori reci în sânge la vederea hăului care se căsca la baza taluzului. Un pas greșit, o alegere defectuoasă a locului în care îți puneai piciorul însemna o cădere de peste 200 de metri.

O oră. O oră și jumătate. Berbecul nu se clintise de pe locul lui. Brig aruncă o privire către Fletcher, pregătit să-i propună să încerce în altă zi, dar licărul aproape obsesiv din ochii bărbatului îi opri cuvintele. Se uită iar la berbec. Fără mărirea binoclului, era o pată cafenie, de-abia sesizabilă pe fundalul ce reprezenta pentru el un bun camuflaj natural.

– Nu văd de ce n-o luaţi în jurul stâncii aceleia şi să săriţi pur şi simplu pe oaie, se băgă Max, obosit de aşteptare.

– E prea periculos, zise Brig.

– Mie nu mi se pare, dădu Max din umeri.

– De ce n-am încerca? sugeră Fletcher. Brig bănuia că după mai mult de o oră de studiere a coarnelor mari, încolăcite, nevoia obsesivă a lui Fletcher de a obţine un trofeu îi întunecase judecata. Poate când ne apropiem, n-o să mai pară atât de rău ca de aici.

– Asta pare a fi o idee bună, fu Max de acord.

– Ştii doar că n-o să fie mai bine, zise Brig încruntat.

– Cred că Brig are dreptate, îl sprijini Jordanna.

– Se întunecă în curând, şi o să pierdem oricum berbecul. Putem la fel de bine să ne apropiem, argumentă Fletcher şi privi spre bărbatul cârlionţat de lângă el. Vrei să vii, Max?

Brig văzu privirea uimită a vărului său şi ştiu că Max nu-şi închipuise că va fi invitat. Max fusese gata de acţiune atâta timp cât asta nu solicita vreun efort din partea sa. Colţurile gurii i se adânciră cu amuzament cinic la ezitarea lui Max.

– Sigur, vin, zise el pe neaşteptate.

– Nu fi caraghios, Max, i-o reteză Brig, neliniştit de încercarea prostească a vărului său de a-i face pe plac omului ai cărui bani îi voia. Nu ai condiţia necesară pentru o asemenea ascensiune.

Înţelese imediat că adoptase o tactică greşită. Nu ar fi trebuit să-l critice pe Max în faţa lui Fletcher, nici să insinueze că era mai slab din punct de vedere fizic decât un bărbat mai în vârstă. Acum Max simţea nevoia să-i demonstreze lui Brig că s-a înşelat. Brig îşi blestemă în gând iuţeala limbii:

– Nu-ţi face griji pentru mine, Brig, zise el încăpăţânat. Mă descurc.

– Tot ce trebuie să facem este să ne uităm mai de aproape la alunecarea aceea de teren, motivă Fletcher. Dacă e prea riscant o lăsăm baltă.

– Vin şi eu, zise Kit şi sări în picioare.

– Nu, se împotrivi Fletcher pe un ton tăios. Îşi temperă tonul când se uită la Jordanna. Rămâi aici cu sora ta. Trei sunt de ajuns. Mai mulţi am bocăni ca o armată şi am speria berbecul. Brig văzu pe faţa tânărului că ar fi vrut să insiste, dar motivarea tatălui său era prea sănătoasă. Insistenţa lui Fletcher că se va întoarce dacă era prea riscant, îl forţă să fie de acord şi să rămână pe loc.

Capitolul 14

Le luă aproapeo oră până ajunseră la alunecarea de teren. Brig o luase mai încet de dragul lui Max. Privind în spate, îşi văzu vărul gâfâind în aerul înalt, rarefiat. Proprii lui plămâni ardeau după efortul traversării terenului accidentat cu piciorul. Dar nici el, nici Fletcher nu sufereau atât de rău ca Max. Totuşi vărul lui nu le ceruse nici măcar o dată să se oprească pentru a se odihni. Brig trebui să-i admire îndrăzneala, chiar dacă avea dubii asupra sănătăţii lui mintale.

Se opri brusc în povârnişul alunecos şi privi spre culmea îndepărtată unde Jordanna aştepta împreună cu fratele ei. Fletcher i se alătură în timp ce Max se prăbuşi peste un bolovan mare, străduindu-se să-şi recapete răsuflarea. Brig se concentră asupra terenului peimejdios din faţa lor.

— Nu e bine, Fletcher. Mâinile i se odihneau pe şolduri în timp ce examina drumul periculos de pe buza prăpastiei.

— Nu sunt sigur. Fletcher nu era convins. Uite acolo, unde-i atât de îngust. Bolovanul acela imens ne poate oferi ceva de care să ne agăţăm.

— E de asemenea ceva care trebuie înconjurat, îi aminti Brig. Şi nu poţi vedea ce-i în spatele lui, la vreun metru.

— Presupunând că nu-i altceva decât spaţiu liber, ce-i asta? dădu Fletcher din umeri. Un metru este mai puţin decât pasul unui om. Poate fi traversat.

— E sinucidere curată. Brig se uită spre bărbat cu o privire hotărâtă.

Dar Fletcher nu-i dădu o atenţie. Întorcându-se, îi zise lui Max:

— Tu ce zici? Vii cu mine?

Max inspiră adânc şi se ridică de pe piatra de care se sprijinea.

— Mda, vin.

Uluit, Brig se uită de la vărul său la Fletcher. Dar vânătorul o luase deja spre poteca îngustă de la baza taluzului. Brig se opri în faţa vărului său.

— Ţi-ai ieşit din minţi, Max? Vorbi cu o voce joasă, care să nu ajungă la auzul lui Fletcher. Uite-te la tine. De-abia mai răsufli. Muşchii picioarelor îţi tremură probabil, după tot drumul ăsta. Este o nebunie să te duci cu el.

— Dă-te din calea mea, Brig. Max încercă să-şi regleze respiraţia. Nu ţi-am cerut sfatul.

— Poate că nu l-ai cerut, dar l-ai căpătat. Nu te duce.

— Poţi să rămâi aici dacă vrei, dar eu mă duc cu Fletcher. Max îl împinse din drumul lui.

Brig privi după cei doi. Erau o pereche de nebuni blestemaţi. El era călăuza, dar nici unul nu-l asculta. Înjură supărat deoarece ştia că trebuie să meargă cu ei.

Primii 20 de metri nu prezentară obstacole. Brig văzu cum Fletcher îşi alege cu grijă drumul. Singura consolare este că omul arăta măcar o urmă de prudenţă. Calea continua să se îngusteze cum terenul începea să devină periculos de alunecos spre hăul de 200 de metri. Brig urmă pe Max prea îndeaproape.

Dacă grohotişul de deasupra lor începea să se mişte, cel de sub el ar fi fost măturat de căderea de pietre – şi la fel, oricine ar fi fost suficient de aproape pentru a fi prins de avalanşa de pietre.

În frunte, Fletcher ajunsese la bolovanul masiv. Lipit de el, ţinându-se strâns, începu să-l înconjoare, centimetru cu centimetru. Atât Brig cât şi Max încetiniră ca să-l privească. Cureaua puştii lui Fletcher se agăţă de un colţ de stâncă. Trebuia să se oprească, să şi-o elibereze. Brig începu să transpire. Nu-i păsa că-i era teamă. Îi ascuţea simţurile şi îi pompa adrenalină în sânge. Fletcher înconjură stânca şi dispăru câteva secunde.

– E-n regulă pe partea asta, le zise încet.

– Nu-i târziu nici acum să te întorci, Max, îl sfătui Brig cu o voce joasă.

Tot ce primi drept răspuns fu o privire încărcată de resentiment. Aşteptă până ce Max se prinse de bolovan, apoi se deplasă să-i ia locul. Să simţi solidaritatea pietrei era mai bine decât să te balansezi fără sprijin – ca pe sârmă – pe marginea hăului. Înconjurând bolovanul, Brig îl văzu pe Fletcher cum se opri să se uite înapoi, la Max. Din unghiul lui, Brig văzu cum marginea începe să se surpe cam la un pas sau mai mult de bolovan. Când Max se apropie de ea, începură să curgă praf şi pietricele. Zona deteriorată nu era mai largă decât pasul unui om. Brig se aştepta ca Max să păşească peste ea. Când văzu piciorul lui Max ducându-se în jos, era chiar în centrul acelei porţiuni. Brig ştiu instinctiv că crusta subţire nu va suporta greutatea vărului său.

– Max, nu călca acolo.

Dar avertismentul veni prea târziu. Max stătea într-un echilibru prea instabil pentru a-şi schimba

poziţia piciorului. Greutatea îi fu preluată cel mult o secundă înainte ca crusta de pământ să se fărâmiţeze. Max ţipă şi încercă să se ţină de orice i-ar fi împiedicat căderea.

Întinzându-se, Brig apucă un colţ proeminent al bolovanului şi îl prinse de braţ Printr-un miracol, degetele lui se închiseră în jurul antebraţului lui Max, lângă încheietură. Îşi întări poziţia pentru a prelua greutatea lui Max, dar nimic nu l-ar fi putut ajuta să învingă presiunea sfâşietoare. Max îi apucă de braţ cu amândouă mâinile, în timp ce pământul îi dispărea de sub picioare. Se zbătu să găsească un punct de sprijin la picioare dar un râu de pietre curgea spre prăpastie.

— Nu-mi da drumul, Brig. Nu-mi da drumul, scânci Max cuprins de panică.

Erau aproape 70 de kilograme care atârnau de braţul lui. Brig se aştepta din moment în moment ca greutatea lui Max să-i smulgă braţul din umăr. Durerea era cumplită. Puterea cu care-l strângea Max, în disperarea sa, făcea oricum imposibil să-i dea drumul. Dacă Max cădea, era tras şi el.

— La dracu', Fletcher! Unde dracului eşti? scrânci Brig printre dinţi, simţind că-i plesnesc muşchii braţului. Ajută-ne! Era cuprins de o furie sălbatică pentru omul care le risca vieţile pentru un berbec bighorn — o pereche de coarne de expus pe peretele cabinetului său.

— Nu pot să ajung la voi. Vocea lui Fletcher părea să vină de departe. Nu făcea nici o încercare să vină mai aproape.

Degetele lui Brig alunecau de pe stâncă. Se încordă cu toată puterea lui pentru a contracara greutatea care-l trăgea în fălcile căscate ale prăpastiei.

Faptul că știa că Jordanna îl urmărea de pe creastă îl împungea ca un cuțit. Brig nu voia ca ea să-l vadă murind. Pe neașteptate, presiunea din brațul lui scăzu. Max găsise un sprijin la vârful piciorului. Ușurarea era dulce. Menținându-și sprijinul precar. Max căută altul, fără panică, în ciuda sunetelor scâncite ce-i ieșeau din gât. În cele din urmă putu să-și agațe un genunchi pe partea solidă a crestei și Brig găsi puterea să-l tragă pe porțiunea sigură cu bine. Brig se rezemă de stâncă, asudând și gâfâind, în timp ce Max tremura alături, cu ochii închiși pentru a nu mai vedea prăpastia. Brațul lui Brig era amorțit. Nu-l mai simțea deloc, nici măcar nu era sigur că mai este atașat de corp. Așteptă până își regăsi suflul, apoi se uită la vărul lui.

— Hai, Max. Să ieșim de pe creastă.

Fața lui Max era albă, o culoare boinavă care-i trăda greața, dar nu era timp să cedeze slăbiciunii. Max înghiți în sec și se ridică tremurând în picioare, prinzându-se de suportul de piatră al bolovanului. Brig începu să se retragă, pipăind înapoi centimetru cu centimetru în jurul bolovanului și mergând pe muchie către punctul în care calea se lărgea.

Când ajunse la panta muntoasă, blândă în comparație cu ceea ce fusese mai înainte, Brig se opri și începu să-și frece umărul. Max părea să se prăbușească pe pământ, picioarele refuzând să-l mai sprijine.

— Eu... Max își ridică ochii spre cel ce-i salvase viața. Părea că nu găsește cuvintele. Mulțumesc, Brig.

Brig ar fi putut să-l facă prost în 40 de feluri pentru că a încercat să traverseze culmea. Ar fi fost un fel stupid de a muri, dar ignoranța și lipsa de experiență uciseseră mulți oameni. Brig știa că Max s-ar fi gândit

de două ori în legătură cu o plimbare pe o alee întunecată din New York, dar aici o luase orbește pe stâncă, fără să se gândească la pericol. Era aproape să-l omoare, și pe Brig odată cu el.

Un zgomot le dădu de veste că sosise și Fletcher. Se uită îngrijorat la Max, înainte de a-l privi pe Brig. Brig simțea cum clocotește de mânie. Mâna brațului sănătos i se strânse într-un pumn. Toate astea se întâmplaseră din cauza unei blestemate de perechi de coarne! Ar fi avut o satisfacție nemaipomenită să-și înfigă pumnul în fața lui Fletcher.

— Sunteți bine amândoi? întrebă Fletcher.

— Mda. Buzele i se curbară într-un rânjet de lup. Nu mulțumită ție.

— N-am putut face nimic. Fletcher nu înțelesese la ce se referea și credea că este vorba despre lipsa de ajutor, și nu de încercarea nebunească de a traversa zonas nesigură. După ce a cedat muchia aceea și au început să cadă pietrele, n-am putut să ajung la Max.

Asta era probabil adevărat. Brig fusese prea ocupat ca să observe poziția lui Fletcher. Era posibil să nu fi avut cum să ajungă la ei fără a provoca o altă alunecare, care i-ar fi măturat pe toți trei în genuni. Brig îl suspecta totuși că fusese mai preocupat de a-și păzi propriul gât, decât să-i salveze pe ei.

— Toată treaba asta a fost o prostie imensă. Brig nu uita a cui fusese ideea. Trebuia să-l fi avertizat pe Max în legătură cu periculozitatea zonei, înainte să se disloce sub el.

— Am... crezut că o vede. Fletcher se încruntă și dădu din umeri la scuza sa slabă.

— Haide, Fletcher. Știai doar că Max habar n-are de pericolele care-l așteaptă într-un astfel de ținut.

Vânătorul se zbârli defensiv.

— Tu eşti călăuza. Tu ar fi trebuit să fii în frunte, nu eu.

— Şi ţi-am spus că-i sinucidere să o iei pe acolo, dar nu m-ai ascultat, i-o întoarse Brig.

— Dacă nu venea după noi, aş fi fost mort, zise Max cu o voce în care se simţea încă tremurul.

Fletcher se întoarse spre el.

— Crede-mă, ştiu asta, Max. Nu pot să-ţi spun cât îmi pare de rău pentru ce s-a întâmplat, dar e prea târziu pentru explicaţii.

— Poţi să fii sigur de asta, mormăi Brig. Am avut al dracului de mult noroc.

Vânătorul privi înspre pantă.

— Berbecul acela a ajuns probabil pe creasta următoare, de-acum. Doamne, Dumnezeule, gândi Brig, încă se gândeşte la oaia lui blestemată! Fletcher era un tip egoist, nepăsându-i prea mult de alcineva, mult timp. N-ar fi tolerat să-i stea în cale atunci când îşi dorea ceva. Singurul fel în care îl putea opri să se ducă pe drumul pe care si-l alesese, ar fi fost violenţa fizică. Cu cât Brig afla mai multe despre el, cu atât devenea mai circumspect în legătură cu persoana lui.

Umărul începea să-l doară. Brig prefera durerea amorţirii paralizate. Se uită la Max să vadă cum se simte. Încă părea zguduit, dar parcă ceva mai stăpân pe picioare.

— Ar fi bine să ne întoarcem, zise el.

Brig îşi puse o mână sub umărul lui Max, ajutându-l să se ridice.

Cei trei plecară înapoi, alegând o rută mai directă, nemaifiind nevoie să se ascundă de berbecul bighorn, din moment ce acesta fugise. Nici el, nici Fletcher, nu comentară asupra pantalonilor uzi ai lui Max.

La jumătatea drumului de întoarcere fură întâmpinaţi de Jordanna şi fratele ei. Ochii ei erau plini de îngrijorare şi alarmă când îi întâlniră pe ai lui Brig. Atingerea morţii îl făcea să dorească să-i simtă trupul aproape. Dar o privire aruncată spre chipul încruntat al lui Fletcher îl făcu să se abţină să o ia în braţe. Omul îl lăsa perplex pe Brig. La suprafaţă, Fletcher aproba — prin tăcerea lui — legătura dintre Brig şi fiica lui, şi totuşi părea să fie împotrivă, în acelaşi timp.

Jordanna se opri în faţa lui, doar câţiva centimetri despărţindu-i. Atentă, observă felul în care îşi proteja braţul care-l durea. I-l atinse şovăitoare, de parcă ar fi fost conştientă că atingerea putea aprinde o îmbrăţişare.

— Eşti rănit? întrebă ea.

— Nu e ceva serios.

— Am fost... îngrijorată pentru tine, recunoscu ea ezitant, şi apoi se uită la tatăl ei. Nu trebuia să încercaţi. Puteaţi să muriţi.

— De ce ai făcut-o? întrebă Cristopher, cercetând faţa lui Fletcher cu o privire atentă. Ai zis că nu încerci dacă e prea riscant. Eu am reuşit.

— Dar Max nu, îl auzi Kit. Era aproape să moară din cauza ta.

— Dar n-a murit. Fletcher de-abia îşi mai ţinea firea. Ce-a fost a trecut. Nu câştigăm nimic luând-o de la capăt.

— În afară de faptul că trebuia să ne asigurăm să nu se mai întâmple altă dată, murmură Kit cu un ton oarecum provocator. Fulgeră o privire rece către tatăl său şi o duse la Max. Eşti bine?

— Mda. Şi nu-ţi face griji, zise Max. Tatăl tău poate să meargă singur la vânat de-acum încolo. Eu nu mai clintesc de pe cal.

— Întâi trebuie să ajungem la cai, le aminti Brig, şi mica echipă porni iar la drum.

După lunga ascensiune înapoi, spre locul unde lăsaseră caii, era o uşurare binevenită pentru picioarele lor să călărească până la tabără. La vreo jumătate de kilometru de tabără, roibul o luă la trap. Brig tresări de durere, deoarece trapul îi zgudui braţul. Descălecând lângă corturi, agerul Tandy Barnes observă felul grijuliu în care îşi ţinea Brig braţul ca să nu-şi agraveze rana de la umăr.

— Ce-ai păţit? vru să ştie.

Brig îi explică pe scurt, şi nu prea precis, ce se întâmplase. Zugrăvi accidentul ca pe ceva ce s-ar fi putut întâmpla oricând, şi nu ca pe un rezultat al încăpăţânării lui Fletcher de a traversa o zonă prea periculoasă.

— Ne ocupăm, eu şi Jocko, de cai. Du-te la tabără şi bea nişte cafea fierbinte, insistă Tandy. Cum termin, vin să văd ce-i cu umărul tău.

Era destul de dureros, din moment ce Brig nu obiectase la examinarea lui. În cortul mare, încălzit de soba ciobănească, se dezbrăcă până la pantaloni, o acţiune care îl împunse ca un cuţit înroşit în foc. Jordanna se aplecă lângă masă, urmărindu-l pe Tandy care-i palpa umărul cu degetele lui sensibile.

— Ai noroc că nu ţi s-a dislocat. Putea să... dacă erai un om normal, murmură cowboyul îndesat.

— Mi-am întins doar nişte muşchi. Brig se trase deoparte de degetele lui Tandy care îi sporeau durerea.

— Mda, ţi-ai întins nişte muşchi, şi i-ai luxat, şi i-ai smuls, şi toate blestemăţiile celelalte, îşi bătu Tandy joc de felul superficial în care Brig vorbea de rană. Mai bine am bandaja umărul pentru a susţine muşchii

şi să le dăm o şansă să se odihnească. Se întoarse spre ciobanul basc care privea de alături. Jocko, ai..

– *Si,* aduc bandaje, răspunse Jocko întrebării, înainte de a fi pusă.

Jocko se duse spre un colţ al cortului şi deschise un pachet care conţinea o trusă de prim ajutor. Din ea scoase o rolă mare de bandaj elastic şi i-o dădu lui Tandy. Tandy începu să înfăşoare umărul rănit, dar încercarea lui era stângace.

– Dacă ai fi cai, m-aş descurca mai bine, mormăi el şi desfăcu bandajul ca să o ia de la capăt.

– Lasă-mă pe mine. Jordanna veni să ia bandajul de culoarea pielii din mâna cowboyului.

– Crezi că ştii cum? o luă Brig peste picior, nefiind chiar în cea mai bună dispoziţie.

– Am făcut câteva săptămâni nişte cursuri, replică ea calm. E bine că ai astfel de cunoştinţe când pleci într-o expediţie de vânătoare. Nu ştii niciodată când ai nevoie de ele.

Mâinile ei erau blânde şi eficiente. Stătu aproape de el, pentru a asigura capătul bandajului, îndoită de talie, părul lung căzându-i în faţă peste un umăr şi aruncând sclipiri roşii în lumina felinarului. Mireasma ei familiară ajunse la el. Mirosea a cai şi a pile de şa, amestecat cu un parfum curat, senzual.

În ciuda condiţiilor primitive ale taberei, ea se spăla frecvent, încălzindu-şi apă într-o oală pusă pe focul deschis şi spălându-se cu un burete în intimitatea cortului. Îi văzuse silueta prin prelata cortului în mai multe ocazii. Nu fusese un act provocator din partea ei, dar rezultatul era acelaşi, conturul destul de extompat al trupului ei şi propria lui imaginaţie aprinzâdu-i sângele de dorinţă. Acelaşi lucru i se putea citi acum în ochii cafenii ca piatra.

Umărul îi era bine legat. În timp ce Jordanna netezi capătul materialului, îl privi.

— Este bine?

— Grozav. Neplăcerea produsă de rană era departe de mintea lui Brig, şi ea o citi în ochii lui.

Se îndreptă de mijloc, evitându-i ochii şi privirea îi fugi spre Tandy şi Jocko. Se întinse după bluza impermeabilă cu mâneci lungi, împăturită pe bancă.

— Te ajut să-ţi pui asta, zise ea.

— Se pare că eşti în mâini bune, Brig. Tandy se duse către intrarea cortului. Mă duc să aduc lemnele alea de foc, Jocko.

— Vin cu tine. Trebuie să iau apă de la torent ca să se poată spăla toată lumea. Jocko găsi o scuză să-i lase singuri.

Când Jordanna se întoarse spre el cu cămaşa, Brig întinse o mână pentru a-i atinge coapsa, trăgând-o mai aproape. Îşi îngropă faţa în valea dintre sânii ei, mai multe straturi de haine despărţindu-i gura de pielea ei. Ascultă bătaia inimii ei şi o trase jos pe genunchii lui în timp ce gura îi căuta gura ei. Buzele ei erau moi şi sărutul zăbovi posesiv.

— Astăzi... începu ea şi Brig că voia să vorbească despre accident.

— Nu vreau să vorbim despre după-amiaza aceasta. Nu voia să-şi amintească felul în care gândurile lui se întoarseră către ea când crezuse că n-o mai scoate la capăt. Brig o ridică în picioare. Ajută-mă să-mi pun bluza asta.

După ce îl ajută să-şi strecoare braţele în mâneci şi-i trase bluza de piele peste cap, Brig refuză asistenţa ei cu puloverul descurcându-se singur — chiar dacă îl durea. Îşi masă umărul rănit. Aveau să treacă

mai multe zile până când va putea să se miște fără durere.

– Vrei niște cafea? Jordanna era lângă sobă, turnându-și o cană pentru ea.

– Nu.

Lăsându-și cana, Jordanna își puse hanoracul gros.

– Cred că ies puțin afară.

Brig o urmări plecând fără să ridice nici o obiecție.

Max era singur lângă foc când Jordanna ieși din cart. Tandy tocmai se apropia cu un braț de lemne de foc. Jocko venea din direcția torentului, încărcat cu apă. Jordanna își căuta din ochi pe tatăl și fratele ei. Sorbind din cafea, se duse lângă foc.

– Unde-s tata și Kit? îl întrebă pe bărbatul care se ghemuia aproape de foc.

Max o privi absent o clipă, apoi ridică din umeri.

– Nu știu. Au plecat undeva. Nu am fost atent, recunoscu el.

Jocko auzi întrebarea și oferi el informația.

– I-am văzut la torent.

– Mulțumesc. Jordanna se opri lângă foc un moment, apoi o luă agale în direcția torentului de munte.

Când se apropie, azi zgomotul căderii de apă. Apa se rostogolea peste pietre, șlefuindu-le și erodând colțurile ascuțite. Jordanna îi urmă cursul șerpuitor pe care și-l lua, acolo unde muntele oferise o rezistență mai mică.

Sunetul unor voci ridicate de mânie îi încetini pasul. La ceva distanță în fața ei, Jordanna îi văzu pe tatăl și fratele ei certându-se. Clocotul apei le estompa cuvintele, dar vederea nu-i era împiedicată de nimic. Jordanna nu-i văzuse niciodată pe tatăl ei

atât de supărat. Și ceea ce-i spunea Kit îl făcea și mai furios.

În timp ce Jordanna îi privea, tatăl ei îl plesni pe Kit cu dosul palmei, atât de tare că îl aruncă în spate, pe pământ. Gemu șocată și se năpusti înainte. Fără a-l aștepta pe Kit să se ridice, tatăl ei plecă în direcția taberei. Când Jordanna ajunse lângă el, Kit de-abia se ridicase în picioare și își freca obrazul. După o privire scurtă, îi evită ochii Jordannei.

— Ești bine? îl întrebă ea neliniștită.

— Da. Își pipăi obrazul cu grijă.

— De ce te-a lovit? De ce vă certați? Jordanna nu-și imagina ce putuse să-i spună Kit ca să-l incite pe tatăl ei la violență.

Kit ezită. Îi întâlni privirea o clipă, apoi se întoarse.

— Nu m-ai crede dacă ți-aș spune, murmură el.

— Ce fel de răspuns este ăsta? întrebă ea.

— Las-o așa, Jordanna. Încleștarea fălcilor îi spuse la fel de clar că n-avea de gând să discute cu ea.

Când auzi pași apropiindu-se de cort, Brig se întoarse. O aștepta pe Jordanna, dar cel care intră era Jocko. În ochi îi luci o clipă dezamăgirea, dar ciobanul o văzu.

— S-a dus către torent, să-i caute pe tatăl și fratele ei, îl informă Jocko.

— Nu-mi amintesc să te fi întrebat, i-o trânti el. Oare era chiar atât de transparent?

— Nu, n-ai întrebat, recunoscu Jocko și râse ușor.

Brig se duse la sobă și-și turnă o cană de cafea, amintindu-și că o refuzase înainte pe Jordanna. Cafeaua era neagră și tare, așa cum îi plăcea lui. Își duse cana la masa grosolană de lemn și se așeză pe banca aspră.

— Ai observat-o în ultimul timp? Jocko era la sobă, punându-şi şi el cafea.

— Pe cine? Pe Jordanna?

— *Si.* Jordanna. Bascul ironiză încercarea lui Brig de a simula ignoranţa.

— Ce-i cu ea? Brig se uită în cană, simţindu-se agitat ca un cazan pe foc.

— Suntem în munţi de peste o săptămână şi nu s-a schimbat. Ba parcă s-a făcut şi mai frumoasă.

— E natural. Fiind singura femeie, e normal să arăte mai frumoasă, se făcu Brig că nu pricepe.

— Nu, nu mă înţelegi. Reproşul lui Jocko era blând, de parcă ar fi corectat un copil. Parcă înfloreşte, în condiţiile vitrege. Se face mai puternică la provocarea munţilor. Poate să-şi înşeueze singură calul, să vâneze animalele ei, să-şi gătească propria mâncare, să-şi spele hainele, să trateze rănile. Nu este speriată sau intimidată de izolare. Nu tânjeşte după civilizaţie sau confortul unui pat moale.

— Şi? Enumerarea tutror calităţilor ei nu era necesară. Observase singur toate aceste lucruri care-i stârneau admiraţia. Siguranţa ei de sine, rezistenţa ei la adversitate, căldura ei iubitoare în pat şi aptitudinile ei fundamentale erau însuşiri pe care le-ar fi gândit pentru o femeie ideală. Că Jordanna le poseda nu era nevoie să i se spună.

— E o femeie rară, afirmă Jocko. E ca acele femei pioner care au venit în vest cu soţii şi cu familiile lor şi au muncit cot la cot cu ei ca să construiască o viaţă nouă.

— Ai uitat un ingredient cheie, Jocko. O inimă. De ce spusese, oare, asta?

— Crezi că femeia ta nu are una?

Brig se ridică de la masă tocmai când Jocko era pe punctul de a se aşeza.

– N-am spus asta.

– Nu? Cuvântul era mai mult decât sceptic.

– Nu. Era o negaţie plată. Ceva îl deranja. Nu ştia ce.

– Ştiu că este mai mult decât o femeie pentru tine. Ţi-e frică să recunoşti că ţii la ea? Jocko îi adresă o privire tristă.

– *Îmi încălzeşte sacul de dormit într-o noapte* rece de munte. Îmi bandajează umărul. Călăreşte alături de mine. Da, ţin la ea, confirmă Brig cu o voce confuză, iritată. Dar am venit la vânat berbeci, aminteşte-ţi. Şi tatăl ei vrea un trofeu de bighorn. Continuă în gând: cu o pasiune care aproape că l-a ucis pe Max azi după-amiază – şi pe mine.

– Şi ce-are asta de-a face cu Jordanna? Faci lucrurile să pară complicate, scutură Jocko din cap.

– Asta din cauză că eşti cioban, Jocko. Pentru tine totul este foarte simplu. Brig era copleşit de suspiciunea că totuşi nu era. Tu nu ştii cât de întortochiaţi şi versaţi pot fi oamenii bogaţi şi egoişti de pe lumea asta, ca să obţină ceea ce vor. Este o lume de coioţi, Jocko, declară el. Eu ar trebui să ştiu. Am trăit odată în ea. Un coiot atacă doar ceva mai slab decât el – un miel nou născut sau un animal schilod. Dar ştii ce face o haită, Jocko. Când atacă împreună, coioţii pot să doboare un cerb matur. Se uită spre intrarea cortului. S-ar putea să avem aici o echipă de vânătoare de coioţi. Am un sentiment tulbure că nu trebuie să avem prea multă încredere în ei.

– S-a întâmplat ceva astăzi ce nu vrei să spui? bănui Jocko.

— Aminteşte-ţi doar ce-am spus. Brig îşi dădu cafeua peste cap şi îşi luă jacheta de blană de oaie, punându-şi-o peste umeri înainte de a ieşi afară, la foc.

A doua zi, Max hotărârâ să stea în tabără cu Jocko şi Tandy. Experienţa zilei precedente era prea vie în mintea lui. Brig nu-l putea învinui, deşi văzuse licărul de desconsiderare din ochii lui Fletcher.

A fost mai bine pentru el că a rămas la tabără. Fusese una din zilele acelea care pun la încercare răbdarea unui vânător. Jordanna alesese un berbec dintr-un grup de becheri. Coarnele lui nu aveau mărimea cutată de tatăl ei, dar erau considerabil mai mari decât ce văzuseră până atunci. Se apropiau la un metru, doar că berbecul se speriase în ultimul moment. Lovitura ei eşuasé şi nu fusese timp pentru o a doua. Văzură berbecul lui Fletcher de câteva ori, dar de fiecare dată în mişcare. Încercările lor de a ghici unde se dusese se dovediră infructuoase. Fletcher Smith era nemulţumit şi dezgustat când se întoarse la tabăra de bază, la asfinţit.

Max fu cel care-şi descărcă proasta dispoziţie. După masa de seară stăteau cu toţii în jurul focului. Fletcher discutase cu Brig despre locul în care ar fi cel mai bine să caute berbecul a doua zi. Odată ce nu văzuseră niciodată regele bighornilor în acelaşi loc de două ori, Brig refuzase să facă un pronostic, ceea ce nu-i plăcuse lui Fletcher.

Se întoarse spre Max şi-l luase peste picior.

— Dar tu, Max? Vii cu noi mâine? Sau rămâi iar în tabără? În privirea lui se putea citi dispreţul.

Max se albi, dar încercă un răspuns evaziv.

— Nu ştiu. Nu m-am gândit la asta.

— Dacă n-ai sânge pentru asta, mai bine rămâi aici, zise Fletcher cu o voce care spunea că era convins că Max nu va avea curaj să mai vină.

— La drept vorbind, spuse Kit, mă gândeam să rămân şi eu în tabără mâine. Ca şi tine, Max, cred că din când în când e bună o schimbare de ritm. Noi nu vrem un trofeu ca tata, aşa că n-avem nici un motiv să megem în fiecare zi.

— Aşa este, se grăbi Max să fie de acord. Deşi, cine ştie? Mâine dimineaţă poate o să am chef să vin cu voi.

— Faci cum vrei, desigur, zise Fletcher şi se sprijini de un buştean, umplându-şi pipa. M-am gândit la acţiunile alea ale tale, Max.

Dacă mă decid să ie cumpăr, cum vrei să fie făcută tranzacţia?

Fletcher aruncase momeala, iar Max, ca un peşte hrăpăreţ se aruncă asupra ei. Cei doi bărbaţi se prinseră într-o discuţie pe teme financiare şi juridice, care dură toată seara. Înainte de a se retrage, Max zise ceva despre continuarea discuţiei a doua zi — ceea ce avea să însemne că avea să meargă la vânătoare.

În ochii lui Brig era o uscăciune cinică. Teama vărului său nu era pe măsura lăcomiei. Ar fi riscat orice, numai să-i ia banii lui Fletcher. O dovedise. Brig se duse spre cortul mic, masându-şi umărul dureros.

Capitolul 15

— Roibul şi-a scrântit piciorul, îi spuse Tandy lui Brig, punând şaua pe un sur mare, de povară, ţinut şi de cel rezervat la călărit. Aşa că va trebui să-l călăreşti azi pe Căpăţânosul.

— Căpăţânosul? Jordanna se uita la Brig, cu un licăr amuzat în ochi. Ce nume teribil de cal.

— Fii mulţumită că nu trebuie să-i călăreşti pe Gură-tare sau Cap de Taur, zâmbi Brig.

— Te mai supără umărul azi? vru Tandy să ştie strângând chingile seii. Vrei să ţi-l încalec eu întâi?

Brig ezită, apoi încuviinţă.

— Ar fi bine. Dacă mă dă jos, mi s-ar agrava rana.

Ţinu căpăstrul calului şi Tandy încălecă. Toată lumea, inclusiv Jordanna, se dădu deoparte ca să privească. Tandy îşi trase pălăria jos, pe frunte, şi se aşeză adânc în şa. Când Brig dădu drumul căpăstrului, surul dădu un spectacol animat audienţei. Cu un sforăit, se ridică în două picioare şi o luă la trap.

— Aşa face întotdeauna? întrebă Jordanna, un zâmbet înmuindu-i încă gura.

— Cu un călăreţ sau o povară în spate, încuviinţă Brig.

Tandy călări înapoi spre ei şi descălecă, dându-i frâiele lui Brig. Jordanna stătea lângă murgul ei. Nu se plictisea niciodată să vadă felul în care Brig sărea în şa. Acţiunea era netedă, o mişcare fluidă. Urcat în

şa, privirea lui flutură către ea. Ea se duse pe partea laterală a murgului, dar punându-şi piciorul în scară observă că saua nu era bine strânsă. Se apucă să strângă chinga.

— Lasă-mă pe mine. Tandy era lângă ea. Am uitat să-l verific pe Dandy.

— Calul meu are ceva, zise Max. Nu vrea să se mişte.

Jordanna se uită la bălţatul lui Max. Acesta îl împungea cu călcâiele, dar calul nici nu clipea. Stătea la fel de nemişcat ca o statuie, în ciuda îndemnurilor călăreţului.

— Poate că şaua e strânsă prea tare, sugeră Tandy. Vin imediat să văd.

— Mă duc eu, Tandy, se oferi Fletcher şi descălecă. Se duse la bălţat şi se uită la Max. Trebuie să te dai jos, îi zise cu răbdare zeflemitoare.

— N-am ştiut.

Fletcher slăbi chingile şi reglă şaua ca să fie sigur că stă bine pe spatele calului, apoi se dădu înapoi.

— Ia încearcă acum, Max.

Max încălecă şi lovi calul cu călcâiele.

— Tot nu vrea, declară dezgustat.

Tandy plesni burta murgului şi Jordanna strânse mai bine chinga şeii.

— Poate că e o cută în pătura şeii. Bălţatul ăsta e un cal încăpăţânat. Nu face un pas dacă e ceva în neregulă cu echipamentul. Avea spatele rănit când l-am luat. Bănuiesc că s-a hotărât să nu i se mai întâmple aşa ceva vreodată.

Max descălecă din nou şi Fletcher slăbi complet chinga. Verifică sub şa şi sub pătură, netezind-o. La un moment dat se opri.

— Cred că am găsit, Tandy, zise el. Pătura avea o cută.

— Probabil că asta era.

Când Max urcă din nou în şa, bălţatul porni imediat.

— Ăsta-i un cal deştept, obsevă Smith, şi se duse înapoi la al lui.

În câteva minute erau toţi călare şi Brig îi conduse în afara taberei. Jordanna călărea în spatele lui. Devenise locul ei în şir. Îi plăcea să-i urmărească umerii largi. Se simţea întotdeauna în siguranţă când era el în preajmă — nu din cauză că i-ar fi fost frică vreodată cu adevărat. Era o senzaţie pe care nu şi-o putea explica.

Planul pentru acea zi prevedea să se întoarcă în locul în care văzuseră prima dată berbecul cel mare. Era aproape de tabără. De acolo, puteau începe un tur spre alte locuri până când îl găseau fie pe acela, fie altul, pentru Jordanna.

Se uită înapoi spre restul grupului. Max era chiar în urma ei, urmat de tatăl ei, şi la urmă de Kit. Decisese să meargă şi el după ce Max se răzgândise să rămână în tabără. Jordanna găsise uşor înduioşător felul în care fratele ei sărise în apărarea lui Max seara trecută. Desigur, Kit nu înţelesese că tatăl lor nu voise să fie atât de dur. Era purtarea provocată de berbecul care scăpase, ceva ce ea nu putea înţelege uşor.

Gândul la ei doi îi aminti de cearta la care asistase. Sperase că această călătorie îi va apropia, dar se părea că prăpastia era şi mai mare. De ce? Nu putea găsi nici un motiv.

Absorbită în gândurile ei, Jordanna nu observă că Brig s-a oprit. Murgul ei se opri singur. Se uită la Brig, care-şi îndreptase binoclul spre valea de sub ei.

– Ce este? Propriul ei binoclu era suspendat de gât, legat de jachetă ca să nu se legene în timpul mersului călare.

– Un urs negru. Brig își lăsă binoclu jos câteva clipe și se uită din nou. Lângă copacii aceia. Îl vezi?

Jordanna localiză mișcarea și focalizâ lentila pe el. Ursul era la oarecare distanță sub ei, o pată întunecată mișcătoare, până când mărirea binoclului ei îi preciză forma. Nu părea mai mare decât un labrador matur. Blana mițoasă întunecată îl făcea să pară mai mic de la distanță. Își susținu mersul săltat până dispăru între copaci.

– Sunt atâtea animale în munții aceștia. Jordanna își lăsă jos binoclul și se uită la Brig. Tăietura mică de pe obrazul lui îi aduse un zâmbet pe buze.

Brig o privi mirat.

– Ce te-a apucat?

– Mi-am amintit cum te-ai chinuit cu bărbieritul azi-dimineață – până ce am preluat eu operațiunile. Căldura vocii ei era ironică.

Câteva clipe zâmbetul se jucă pe gura ei, apoi dispăru.

– Cred că am creat un precedent periculos când ți-am dat pe mână o mașină de ras, murmură el și-și îndemnă calul.

Pornind înainte, încruntarea ei era și amuzată și uimită. Brig păruse aproape duios. Murgul ei își reluă locul în șir. În față aveau o potecă abruptă, care șerpuia printre copaci spre creastă. Era un urcuș greu, în zig-zag, presărat cu locuri în care caii trebuiau să se cațere pentru a putea pune piciorul. Jordanna își lăsă calul liber, știind că își va găsi mai bine calea optimă, fără intervenția călărețului.

În prima jumătate a dimineții nu zăriră nici măcar o singură oaie sălbatică. Aproape de amiază, erau așezați pe burtă pe o creastă, cercetând un bazin natural cu un mic lac alpin și stânci abrupte, colțuroase. Zona părea lipsită de bighorni.

– Priviți acolo, chiar la marginea pășunii. Tatăl ei arăta spre marginea sudică a pantei.

– Îi văd, răspunse Jordanna. Trei berbeci intrau precauți pe pășune. Unul pare să aibă mărimea ideală.

– E greu de spus de aici, zise el. E prea departe ca să-mi dau seama dacă e cel cu cornul ciobit sau nu.

– Mergem mai aproape, spuse Brig. Ne putem apropia de ei cu vântul în față călărind chiar sub linia crestei, spre dreapta. Scrută din nou zona. N-ar trebui să fie prea dificil din punctul ăsta.

Încălecară și porniră de-a lungul crestei, ferindu-se să fie văzuți. La punctul ales de Brig se opriră și-și căutară drumul spre creastă. Cei trei bighorni erau încă acolo, păscând nu departe de locul în care îi văzuse prima dată. Berbecul cu cornul crestat nu era printre ei, dar cel mai puternic dintre cei trei era aproape la fel de mare. Jordanna îl studie prin binoclu, înainte de a i-l trece tatălui ei.

– E unul bun încuviință el. Vrei să-l încerci?

– Da.

După o discuție înceată cu Brig în legătură cu traseele posibile din apropiere, gradul de vizibilitate al fiecărula și vânt, Jordanna îl alese pe cel care-l prefera. Împreună, ea și cu Brig, începură procesul încet, delicat al pândei, încercând să se miște doar atunci când berbecul era cu capul în jos și păștea sau când se uita în direcția opusă.

Când Jordanna ajunse la un bolovan mare, la vreo cinzeci de metri de ţinta ei, Brig era chiar lângă ea. Privirea lui spunea că asta este cea mai mică distanţă la care se puteau apropia. Era un licăr de admiraţie în ochii lui, că iscusinţa ei îi adusese atât de aproape.

Puse ţeava puştii peste bolovan, sprijinind-o cu mâna stângă şi se cuibări jos în spatele ei. Gâtul îi era uscat şi simţea că tremură . Febra berbecului. Inspiră adânc pentru a se potoli. Ţintind un punct jos de sub umărul cafeniu, apăsă uşor pe trăgaci. Împuşcătura bubui în liniştea munţilor, făcând aerul să vibreze şi provocând ecoul pe pereţii de piatră. Berbecul făcu un pas împiedicat şi se prăbuşi, de parcă i-ar fi dispărut picioarele de sub el. Ceilalţi berbeci mai tineri rămaseră paralizaţi o clipă, apoi o luară la fugă în panică spre înălţimile stâncoase.

Fu cuprinsă de bucuria succesului. Se ridică din spatele bolovanului şi-şi asigură puşca. Ochii îi scânteiau când privirea triumfătoare îi flutură către Brig. Acesta era inexpresiv.

— Hai să vedem ce-ai făcut. Porni înainte şi ea îl urmă iute.

Gâfâind uşor, atât de emoţie cât şi după urcuşul scurt, Jordanna ajunse la corpul neînsufleţit. Era un specimen magnific, cu o pereche masivă de coarne. Vârful unuia fusese spart. Berbecul participase la multe lupte şi, fără îndoială, cucerise multe femele. Jordanna era mândră de trofeul ei.

— Vrei să-l jupuieşti aici? Brig nu-i dădu timp să-şi savureze succesul.

Zona în care căzuse berbecul era la un nivel reletiv jos, şi nimic nu o împiedica să o facă. Se uită peste umăr şi îi văzu pe tatăl şi fratele ei şi Max călare îndreptându-se spre ei.

— Da, este un loc bun, fu ea de acord şi-şi scoase cuţitul de la cingătoare.

Brig se opri, privind-o cu scepticism şi puţin uimit. Avea deja cuţitul în mână, cu lama scoasă.

— Vrei s-o faci tu?

— Mă pricep, îi zise Jordanna, cu ochii râzând la expresia lui neîncrezătoare. Poţi să mă ajuţi dacă vrei, şi dacă ştii cum se face asta, adăugă ea cu o ironie jucăuşă.

— Mulţumesc, zise el sec şi se dădu înapoi lăsând-o pe ea să înceapă.

Jordanna începu din spatele piciorului şi tăie spatele. Brig o ajută să întoarcă animalul astfel încât să poată continua să taie pe partea cealaltă. După ce încercui picioarele, îşi termină tăietura sub piept. Lama cuţitului ei tăie gâtul, de-a lungul coloanei vertebrale, şi făcu o tăietură în formă de „T" la baza coarnelor. Lucrând într-un ritm lejer şi constant, Jordanna jupui umerii şi gâtul, având grijă să evite să lase vreo bucată de carne sau de grăsime să rămână în blană.

— Chiar ştii ce faci, comentă Brig.

— Ţine de vânătoare. Jordanna încercă s-o spună cu modestie, dar era încântată de compliment. Brig nu lăuda niciodată pe degeaba. Aflase asta până acum.

— Îl jupoi foarte bine; am văzut unii vânători ciopârţind o blană până o distrugeau. Brig o ajuta să separe capul de gât, la prima vertebră.

Sosirea restului echipei îi oferi Jordannei sculele necesare pentru a-şi sfârşi treaba — o şurubelniţă pentru a ridica pielea de pe coarne, un ferestrău pentru a tăia partea superioară a cornului şi o pungă cu sare pentru a o presăra pe blană. Era un proces lung, migălos, care cerea o atenţie serioasă.

Ceea ce duseră înapoi în tabără era o pradă grea, numai coarnele cântărind în jur de cinsprezece kilograme. Un asfinţit de purpură revărsa un colorit spectaculos peste văi şi crestele muntoase. Era un aer de sărbătoare în tabără în acea seară de succes. Blana împăturită cu grijă era pusă în coroana unui copac, la adăpost de animalele de pradă.

— Ei bine, ţi-ai câştigat prima premiere, Brig. Cum te simţi? întrebă Fletcher cu o provocare voioasă.

Brig era aşezat pe o buturugă, aproape de foc. Jordanna stătea pe pământ lângă el, cu umărul nu departe de coapsa lui. Ar fi vrut ca tatăl ei să nu fi adus acest subiect al banilor în discuţie, nici chiar în glumă. Suna grosolan şi meschin.

După o ezitare, Brig răspunse:

— Bine.

— Ar fi trebuit să avem carne de berbec la cină în seara asta, schimbă Jocko subiectul. Ai mâncat vreodată? Îşi adresă întrebarea Jordannei, în timp ce-i umplea din nou cana cu cafea dintr-o oală.

— Nu.

— Cred că e cea mai bună carne de vânat, seamănă cu cea de vită domestică, zise Jocko.

— Vorbeşte ciobanul, îl luă Max peste picior.

— Nu seamănă cu carnea de berbec domestic.

— Dar bighornul acela era bătrân. Carnea ar fi fost tare, nu era bună de gătit, continuă Max discreditarea cărnii de oaie.

— Odată, întreg vestul era populat cu berbeci bighorn, spuse visător Fletcher. Erau răspândiţi din Dakota până la gurile râului Missouri, pretutindeni unde terenul era aspru şi sălbatic. Erau mai mulţi decât căprioarele. Indienii Shoshone — Mâncătorii de Oi — îi vânau la fel cum ceilalţi indieni vânau

bizonii. Apoi, oamenii au invadat aria cu ferme de vite şi oi. Berbecul bighorn a fost aproape înlăturat, de boli, şi din cauză că nu a mai avut terenuri de păşunat.

— Raritatea şi agilitatea lor îi fac să fie trofee atât de dorite, remarcă Brig.

— Păcat că numărul lor nu poate creşte iar, aşa cum s-a întâmplat cu căprioarele, reflectă Jordanna.

— S-ar putea, zise tatăl ei.

— Cum, întrebă Kit.

— Uită-te la Idaho. Cu excepţia câtorva terenuri cu ferme în sud, este în principal o ţară marginală, nu e potrivită pentru păşunatul a mai mult de câteva vaci sau oi. Dacă guvernul ar opri concesionarea pământului către fermieri pentru păşunat, posibilităţile de hrană, pentru bighorn şi alte animale sălbatice, ar creşte. De asemenea, ar fi diminuat pericolul infectării oilor sălbatice cu boli de la oile domneşti, argumentă el.

— Cu alte cuvinte, poţi spune aşa: elimină creşterea vitelor şi oilor în Idaho. Brig îi aruncă o privire leneşă de provocare rece.

Fletcher râse, devenind deodată conştient de prezenţa lui Brig.

— Am uitat că este un fermier în mijlocul nostru, dar da, într-adevăr, asta spun. Vânătoarea ar face mai mult pentru economie decât creşterea vitelor sau oilor. Ar aduce mai mulţi bani din taxele pentru permise, din organizarea vânătorilor, echipament, costuri de călătorii, motel şi aşa mai departe. Vânătoarea este o afacere de proporţii şi ar aduce mulţi bani în această zonă decât o simplă fermă de vite.

— Asta ar fi ceva, zise Max privind visător în foc... Întreg statul Idaho transformat într-o gigantică rezer-

vaţie de vânătoare, unde toţi oamenii bogaţi ai lumii să vină să vâneze.

Jordanna îi putea vedea sclipind semnul dolarului în ochi. Comentariul lui nu făcea planul tatălui ei să pară prea altruist.

— N-ar trebui limitat neapărat la Idaho. Sunt sute de hectare în alte state vestice la fel de potrivite pentru bighorni şi alte animale sălbatice. Bighornul, ursul grizzly şi cerbul wapiti ar putea avea o revenire fantastică, insistă tatăl ei, la fel ca şi capra neagră, puma şi lupul.

Suna ca un paradis al vânătorilor — la suprafaţă. Jordanna auzi suflul dezgustat al lui Brig. Îşi înălţă capul, flăcările aruncând lumină pe expresia lui dispreţuitoare, când privirea îi flutură de la Max la Fletcher.

— Sunt oameni în ţara asta, şi milioane în alte părţi, care mor de foame. Vreţi să eliminaţi creşterea vitelor şi oilor care pot hrăni şi îmbrăca mii de oameni, pentru ca o mână de „gentlemen"-i bogaţi să-şi poată permită să ucidă ca sport. Tipii neînsemnaţi din jur vă servesc ca să călcaţi pe ei ca să vedeţi mai bine, nu-i ala? Se ridică în picioare, privindu-i cu dispreţ înainte ca un cinism rece să-i modeleze gura. Ceea ce mă sperie îngrozitor este că probabil aţi putea cumpăra destui politicieni ca să faceţi aşa ceva. Brig îşi goli zaţul din cană în foc şi flăcările sfârâiră. Scuzaţi-mă, am nevoiae de nişte aer curat.

Mişcându-se fără zgomot, ca un pândaş, părăsi cercul locului de tabără şi se pierdu în întunericul nopţii. Luna dispăru în spatele norilor. Tandy mormăi ceva despre verificarea cailor şi Jacko începu să zăngănească la oale şi tigăi pentru a umple tăcerea apăsătoare. Scuturându-şi praful de pe mâini, Jor-

danna se ridică şi o luă către corturi. Privirea îi fugi în direcţia în care o luase Brig, dar nu-l urmă. Se uită către copacul în care erau adăpostite coarnele şi blana bighornului. Deodată, nu se mai simţi mândră de prada ei.

În spatele ei, Max şi tatăl ei vorbeau cu voci mult mai joase decât înainte. Auzi paşi pe terenul pietros din spate, acolo de unde fuseseră luate acele de pin. Se întoarse şi-l văzu pe Kit.

— A fost un adevărat discurs, nu-i aşa? O privi de aproape, cu o expresie blândă.

— Da. Tremură când vântul rece îi biciui obrajii. Cred că în sfârşit încep să înţeleg ce îmi spuneai.

— Chiar?

— Vânătoarea ca sport ar trebui să aibă un scop mai profund decât să ucizi un animal ca să-l atârni pe un perete, şi bagi nişte bani în buzunarele cuiva. Ar trebui să pună mâncare pe masă, zise Jordanna.

— Nu ştiu dacă am formulat vreodată în felul în care a făcut-o Brig, dar la asta mă referearn, încuviinţă Kit. E un bărbat grozav, Jordanna.

— Da. Privi adânc în noapte.

Era puţine lucruri pe care le ştia despre el, dar simţea că ştia esenţialul. Era destul de puternic pentru a fi blând, destul de dur pentru a fi amabil, destul de tare pentru a fi vulnerabil. Era dur, dar era duritatea unei stâci solide. Şi îl iubea.

Descoperirea o inundă încet, cu căldură şi strălucire, şi ardea din ce în ce mai luminoasă. Tremura în ochii ei când se întoarse spre Kit.

— E cel mai bun din „specia", lui, Kit, poate singurul.

— S-ar putea să ai dreptate.

— Cred... Jordanna se opri. Se părea că nu mai este nimic de spus. Nu mai era necesar nimic. Cred că mă duc la culcare. Noapte bună, Kit.

— Noapte bună. Fratele ei mai zăbovi un minut după ce ea se îndreptă spre cortul mic, apoi se înapoie la foc.

Jordanna se opri să strângă sacii de dormit. Îi scoase la aer de dimineaţă, ca să se usuce umezeala provenită de la corpurile lor. Ducându-i înapoi în cort, îi aşeză înapoi peste salteaua de ace de pin. Se dezbrăcă şi se strecură la căldura dinăuntru pentru a-şi pieptăna părul. Se simţea pierdută în spaţiul prea mare al celor doi saci de dormit.

Dându-şi pieptănul deoparte, se culcă pe spate privind în tavan şi aşteptându-l pe Brig. Trecu o oră până el intră în cort. Absenţa luminii îi dădea o formă întunecată, înfricoşătoare. Vru să vorbească, dar îşi simţi, în mod ciudat, limba legată. Brig se dezbrăcă în tăcere şi se strecură în sacul de dormit. Nu făcu nici o încercare de a se apropia de ea.

— Brig? Vocea ei era gravă, vibra.

El se mişcă, întorcându-se spre ea. Mâna lui găsi fără greşeală talia ei şi o trase spre el. Gura îi zdrobi buzele şi Jordanna acceptă posesiunea lui furioasă. Săruturi aspre se urmăriră unul pe altul peste faţa ei.

— Eşti un drog, Jordanna, care mi-a fost injectat, murmură Brig. Mă îmbolnăvesc de tine... şi blestem ficare minut de înrobire.

— Ce-ar fi dacă... Degetele ei tremurară peste trăsăturile lui dure, slabe, memorându-le cu atingerea... dacă ţi-aş spune că m-am gândit că... sunt aproape îndrăgostită de tine? Ce-ai spune?

Simţi încremenirea lui momentană. Ridicându-şi gura de pe pielea lui, îi răspunse.

– Că ai stat prea mult pe munte. Că tot ce este între noi este o dependenţă fizică – nu una emoţională. Să nu ne grăbim să le amestecăm, o avertiză el.

Jordanna simţi o durere în gât, fiindcă ştia că nu este adevărat în ceea ce o privea.

– Asta-i ceea ce crezi?

O mână fremătătoare îşi găsi drumul pe sub lenjeria ei groasă.

– Posibil, murmură peste gura ei Brig.

Cuvintele cu care voia să-l convingă îi muriră pe buze, Jordanna pierzându-se în îndrăzneala seducătoare a atingerii lui. Oasele i se muiară când veniră în contact cu trupul lui tare. Zbaterea haotică a inimii ei pulsă pe pieptul lui în timp ce buzele lui le revendicară pe ale ei. Ea nu se dădu înapoi, bucurându-se de flacăra arzătoare a pasiunii lui. Dragostea îi alerga fierbinte prin sânge. Fiecare particulă a trupului ei i se dădea, fără egoism, nedorind altceva în schimb, dacât pasiunea lui. Răspunsul lui Brig era satisfacţia – pentru amândoi.

După aceea, se odihniră unul în braţele celuilalt. Mâinile lui o mângâiau în continuare absent.

– Tatăl tău mi-a promis o premiere pentru un berbec cu coarne mai mari de un metru, zise el uşor ironic. N-am ştiut că şi tu ai să-mi oferi o recompensă specială.

Cuvintele lui indicau că el simţise o diferenţă în răspunsul ei Îi găsise propria lui motivare. Se simţi deodată rănită.

– Aş vrea să nu fi vânat berbecul acela, murmură Jordanna.

El întoarse capul, dar nu o putea vedea în întuneric.

—. De ce? Părea amuzat, într-un mod cinic.

Jordanna ezită să-i explice. N-avea cum să-l convingă, fiindcă n-avea s-o creadă. Se rostogoli pe-o parte, depărtându-se de el.

— Nu contează, îi replică răguşit. N-ar schimba nimic.

Brig îi privi forma întunecată a capului. Îşi simţea trupul rece acolo unde fusese al ei. Rezistă impulsului de a o face să continue declaraţia ei de dragoste de mai înainte, pentru a descoperi dacă ea chiar vorbise serios.

Încă de când începuse această vânătoare, toate instinctele lui îl preveniseră asupra unui pericol ascuns. Totuşi, singura lui vulnerabilitate zăcea în sentimentele sale pentru Jordanna. Ceva îl avertiza să nu relaxeze garda.

Brig privi acoperişul cortului. Astăzi ea pândise berbecul acela cu iscusinţa unei tigroaice şi îl jupuise cu priceperea unui vânător. Va fi el următorul ei trofeu? De ce îşi punea o astfel de întrebare?

Se luptă cu dorinţa acută de a-i lua trupul în braţe, în schimb se întoarse cu spatele la ea.

Capitolul 16

Încă mai era întuneric când Brig se sculă a doua zi dimineaţa. În afara cortului, putea auzi burniţa şoptind printre copaci. Îşi îmbrăcă pantalonii şi îşi luă cămaşa. Privirea lui atinse forma adormită şi luciul părului de aramă întunecată. Doamne, ce frumoasă era! Tentaţia de a se strecura înapoi în sacul de dormit, lângă ea, era puternică. Aplecându-se, o scutură de umăr.

— E timpul să te scoli.

Genele ei fluturară, apoi deschise ochii. Brig se întoarse să-şi închele nasturii cămăşii. Ea nu se sculă imediat. Brig nu se grăbi cu încheiatul pentru a-şi ţine mâinile şi o parte a minţii ocupate.

Fermoarul sacului de dormit îi atrase privirea. Silueta ei înaltă, suplă, era îmbrăcată în lenjerie groasă, albă. Jordanna îşi alunga somnul, întinzându-se ca o pisică. Bătaia inimii i se înteţi văzându-i linia fermă a sânilor împungând prin bluză.

Brig îşi întoarse privirea şi începu să-şi îndese cămaşa în pantaloni.

— Dacă ai purta indispensabilii ăştia în New York, ai lansa o nouă modă.

— Aşa crezi? râse ea, fâţâindu-se în faţa lui ca un manechin pozând şi anunţând: „Doamnelor şi domnilor, iată modelul care se va purta în acest sezon. Observaţi, vă rog, materialui se mulează perfect pe corp...

Nici dacă ar fi făcut strip-tease, focul din sângele lui n-ar fi putut fi mai fierbinte. Glumea, dar mişcările ei erau pline de senzualitate. Chinul prin care trecea văzând-o era mai mult decât putea suporta. Braţul lui îi înconjură talia, trăgând-o lângă el şi întrerupându-i brusc discursul jucăuş. Până s-o poată ţine complet în braţe, ea se întindea să-i atingă gura. Dorinţa şi căldura ei făcură ca strânsoarea din jurul mijlocului ei să crească. Brig simţi o împunsătură în umăr, şi îşi slăbi puţin strânsoarea.

— Umărul tău. Am uitat. Jordanna se poc ăi imediat, trecându-şi o mână peste umărul lui, într-o scuză tăcută. Ochii căprui erau plini de îngrijorare. Cum te simţi azi?

Focul era acum sub control şi Brig o dădu deoparte.

— E mai bine. Se întinse după jacheta din blană de oaie. Ar trebui să te îmbraci, ca să nu răceşti. Brig ignoră invitaţia din ochii ei. Plouă, aşa că ar fi bine să-ţi iei poncho-ul şi multe haine călduroase.

Fără s-o mai privească, ieşi din cort şi se duse spre cel mai mare. Aerul era încărcat de umezeală. Ploaia îi picura de pe margilile pălăriei. Avea să fie o zi rece, mizerabilă. Intră în cortul mare, simţind căldura şi aroma de cafea şi de slănină prăjită. Brig îşi dădu seama că dormise mai mult decât de obicei.

Max, cu mutră ţâfnoasă stătea pe bancă, aplecat asupra mesei şi căniI de cafea. Kit desfăcea sacii de dormit şi-i aranja să se usuce. La sobă, Jocko întorcea slănina.

— Tandy e încă la cai? întrebă Brig.

— Si. Jocko se uită la el. Îl ajută Fletcher.

Brig ar fi vrut o cafea, dar ştiind că omul care îl angajase era afară în ploaie, văzându-şi de treaba

lui, se întoarse și ieși. Trupul unei femei îi făcuse patul prea moale, și ca rezultat dormise prea mult. Sau așa se convinse singur.

La jumătatea drumului spre zona cu iarbă unde erau priponiți caii îl întâlni pe Tandy.

— Sunt gata caii? Se uită în spatele lui Tandy. Unde-i Fletcher?

— E la cai. Tandy gesticulă în direcția din care venea. Tocmai veneam să văd dacă te-ai trezit. Bălțatul a pierdut o potcoavă. Vrei să-l înșeuez pe Căpățânosul pentru Max?

— La naiba, înjură Max. De ce n-ai verificat caii bine?

— I-am verificat, protestă Tandy. N-am observat să aibă potcoava slabă aseară. Dar azi-dimineață era căzută pe pământ.

— Te miști încet, Tandy. Nu mai ești așa de iute cum erai. Începi să îmbătrânești. Brig îl văzu pe cowboy tresărind, apoi îmbățoșându-se. Brig știa că Tandy era sensibil în legătură cu anii care se acumulau și se blestemă că a profitat de această sensibilitate a lui când îl certase pentru neglijență. Nu fusese necesar.

— Am verificat calul ăla. I-am verificat pe toți, cu grijă. N-avea nici unul vreo potcoavă slăbită, repetă Tandy în apărarea sa. Ce cai să pregătesc pentru Max?

— Pune șaua pe Căpățânos.

— Vrei să-l încalec eu întâi, sau crezi că oasele-mi sunt fragile? întrebă provocator.

— Dă-i înainte și încalecă-l, răspunse Brig și ezită. N-am... n-am vrut să spun ce ți-am zis mai înainte, Tandy. Eram doar nervos. N-am apucat să beau nici cafeaua în dimineața asta.

— Păi, du-te să bei una. Termin eu cu caii. N-am nevoie de ajutorul tău. Cowboy-ul se răsuci pe călcâie şi se întoarse pe drumul pe care venise.

Brig şovăi, nehotărât. Era tentat să-l lase singur şi să se ducă să bea o cafea, aşa cum îi propusese Tandy. Dar Fletcher era la cai, asumându-şi responsabilitatea lui. Făcu un pas după Tandy.

— Brig! îl strigă Jordanna, şi el se opri uitându-se înapoi. Se grăbea către el, cu o cană de tablă cu cafea în mână. Avea poncho-ul pe ea. Lucriul întunecat, umed, ascundea nuanţa roşcată a părului ei. Se opri iângă el şi-i dădu cana.

— Jocko a zis că nu ţi-ai băut cafeaua încă. Apa i se scurgea de pe vârful nasului.

— Ţi se udă părul. Ingnorând cana, întinse mâna să-i ridice gluga peste cap. Apoi, mâinile lui îi cuprinseră capul, cu glugă cu tot. Umezeala buzelor ei era prea tentantă şi le sărută dulceaţa cu gust de ploaie. Jordanna îşi frecă obrazul de obrazul lui ţepos.

— Nu te-ai ras încă. Vrei să te bărbieresc eu?

Erau cel puţin o sută de alte lucruri pe care ar fi vrut ca ea să i le facă. Dorinţa îl rodea, ca un câine care se învârteşte în jurul unui os. Mâinile îi alunecară sub umerii ei şi Brig o dădu ferm deoparte.

— Mă descurc singur, zise el, şi înţelesul se întinse şi la celelalte lucruri la care se mai gândea.

— Cafeaua ta. Jordanna o ridică pentru a-i aduce aminte de ce venise. Brig o luă, bucuros de schimbarea subiectului. Mai bine ţi-ai lua-o. Cred că s-a răcit şi s-a diluat de la ploaie.

Înghiţitura pe care o luă era doar ceva mai mult decât călduţă, dar era neagră.

— Aveam nevoie de asta, murmură el, gândindu-se la mai multe.

– Unde te duceai?

– Să ajut la cai. Brig ştia că ar fi trebuit să plece, dar prospeţimea feţei ei spălate de ploaie îl ţinea pe loc.

– Micul dejun e aproape gata.

– Ştiu. Am... O mişcare dinspre cai îl făcu să se întoarcă. Tandy era călare pe surul greoi şi repeta spectacolul de ieri. După câteva minute, ţopăi câţiva metri şi se opri.

– Îl călăreşti iarăşi? întrebă Jordanna.

– Nu. Max a tras numărul necâştigător astăzi. Bălţatul a aruncat o potcoavă.

– Bietul Max. Zâmbi, dar cu o compătimire sinceră.

– Nu-ţi place? E prieten cu tatăl tău.

– E vărul tău, îi aminti Jordanna.

– Da. Din nefericire.

– Dacă gândeşti aşa, de ce l-ai salvat? Nu ţi-ar fi mai bine fără el? Cum îi ieşiseră cuvintele de pe buze păru să regrete, de parcă le zisese fără să gândească.

Brig găsi întrebarea ciudată. Privirea i se îngustă, studiind-o sever. De unde căpătase ea informaţia asta? Nu de la Max, asta era sigur. Nu erau deci prea multe alternative. Se gândi la quasi-declaraţia ei de dragoste din noaptea trecută. În acel moment, un fel de instinct îl făcuse să nu o creadă pe de-a-ntregul. Senzaţia îl invada acum din nou.

– Ce te face să crezi că Max ar avea ceva ce aş vrea eu? o provocă el direct.

– Nu cred. Răspunsul ei fu iute – prea iute. Nu voiam să spun asta. Uită asta, Brig.

Sunt multe pe care aş vrea să le uit. O cântări cu o privire lungă, gânditoare, care îi dezbrăcă mental toate straturile de haine care o ascundeau ochilor

lui. Cât eşti de senzuală în spatele atitudinii tale stăpânite. Cum tremuri în braţele mele. Cum e când îţi ţin sânii în mâna mea — şi te simt sub mine. Văzu cum roşeaţa îi invadează obrajii. În clipa asta aş vrea să te dezbrac foarte încet să-ţi sărut fiecare centimetru. Brig se opri hotărât în a o testa cu următoarea lui remarcă.

— Eşti foarte bună când stai pe spate, Jordanna.

Ea simţi că se sufocă de furie auzind tonul lui înjositor. Brig văzu arcul mâinii ei dar nu făcu nimic ca să-l oprească sau să se ferească. Amorţeala înţepătoare de pe obrazul lui era ciudat de plăcută. Represaliile ei erau ceea ce aşteptase şi dorise, dar nu era complet satisfăcut.

— Eşti un ticălos, Brig McCord, şuieră ea, cu ochii scânteind de furie. Viaţa înseamnă mai mult decât sex.

— Dar sexul e tot ce ne leagă pe noi doi. Nu-i nimic în neregulă cu pofta pură. Nu poţi nega că este reciproc satisfăcătoare. În ciuda a ceea ce simţea, continua să înţepe, având nevoie de mai multe probe.

— Zău? Vocea îi era potolită, dar ochii îi sclipeau de lacrimi.

— Dacă n-ar fi fost aşa, înseamnă că eşti o actriţă al naibii de bună, dar asta am bănuit totdeauna. Brig aşteptă ca ea să nege, mânat de nevoia mânioasă de a-i auzi vorbele.

— Sunt. Partea nostimă este că am jucat rolul îndrăgostitei atât de multă vreme, că aproape am început să cred în el, râse ea amar.

— Mincinoaso! Confirmarea ei subită îl făcu să se răzgândească. N-ai simulat toate răspunsurile acelea.

— Nu? zise ea batjocoritoare şi îi întoarse spatele.

Îl invadă furia. O apucă de braţ ca s-o oprească.

— Nu pleci de lângă mine. Își dădea seama cu amărăciune că tot nu voia s-o vadă plecând.

— Ia-ți mâna de pe mine, porunci Jordanna cu o voce înghețată și disprețuitoare. Nu trebuie să mă mai prefac că-mi place atingerea ta. Jocul s-a sfârșit.

— Eu hotărăsc când se sfârșește. Ține minte asta, o avertiză Brig, dar dădu drumul brațului ei.

Jordanna își înghiți lacrimile. Îl ura atât de violent, pe cât îl iubea. Înainte de asta nu contase că dorința lui pentru ea era pur sexuală. Se legănase cu iluzia că se va schimba în timp — că ea îl va putea face să se îndrăgostească. Dar el coborâse relația lor jos, la un asemenea nivel încât, ceea ce fusese odată frumos devenise murdar.

De ce îl mințise, de ce pretinsese că juca teatru? Pentru a-și salva fața. Pentru a salva ceva din mândrie, din respectul de sine. Înainte de a o atinge din nou, va trebui să-i implore iertarea în genunchi.

Evitând cortul mare, se duse la cel mic. Desfăcu cei doi saci de dormit, strânse lucrurile lui Brig și le aranjă într-o grămadă. Când termină, mult din stăpânirea de sine îi revenise, suficient cât să-i permită să se ducă în cortul mare și să-și ia micul dejun.

Plecarea Jordannei îi lăsă un gust amar în gură. Ținuta ei dreaptă, liniile rigide, mândre, ale corpului îi aminteau lui Brig de un copil care a fost acuzat pe nedrept că a spus o minciună și a fost trimis în camera lui. Era supărat pe el însuși. Dar, la dracu', avusese dreptate! Luă o înghițitură de cafea. Se făcuse rece și amară. Cu o mișcare dezgustată a încheieturii, goli conținutul cănii pe pământ.

— Ce faci, arunci o cafea așa de bună? se încruntă Tandy.

Brig întoarse capul la apropierea cowboy-ului.

— Era rece. Se uită la urma lui. Sunt gata caii?

— Mda. Și stomacul meu e gata pentru micul dejun.

— Unde-i Fletcher? Credeam că e cu tine.

— Vine imediat. A rămas să-l lege pe Căpățânos. Tandy aruncă o privire peste umăr și-l văzu pe Fletcher ieșind din pâlcul de copaci de luminiș.

Brig simți cum privirea vânătorului să ascute la vederea lui. Dar în clipa următoare se decise că s-a înșelat, când bărbatul îi zâmbi și-l salută.

— Bună dimineața, Brig. Cum îți simți umărul astăzi?

— Mult mai bine.

— Bine. Unde-i Jordanna? Nu e cu tine? Fletcher privi curios în jur.

— E gata micul dejun. Cred că s-a dus să mănânce.

— Pare o idee bună și pentru noi. Fletcher părea a fi într-o dispoziție amabilă, încrezătoare. Porni alături de Brig. Cred că ar trebui să urmăm același traseu ca și ieri, ce zici?

Vânătoarea de berbeci nu era tocmai ceea ce-l preocupa cel mai mult în acel moment, dar era lucrul pentru care fusese plătit, indiferent cât de mult îi stătea asta în gât. Brig dădu din cap.

— S-ar putea să ai la fel de mult succes, cum a avut ieri Jordanna.

— Contez pe asta. Fletcher se opri să ridice o aripă a cortului pentru a-l lăsa pe Brig să intre primul.

Jordanna era înăuntru, dar nici măcar nu ridică privirea când intrară. Expresia de pe fața ei părea dăl-

tuită în marmură rece. Nu spuse un cuvânt în tot timpul mesei. O singură dată, se întâmplă ca privirea ei s-o întâlnească pe a lui, şi în ochii ei văzu o răceală de gheaţă. Dar observă felul în care ciugulea din mâncare, în loc să mănânce sănătos, cum făcea de obicei. Nu era atât de indiferentă faţă de el cum voia să-i facă să creadă. Era o uşurare să constate acest lucru.

Când toată lumea termină de mâncat şi fu golită ultima ceaşcă de cafea, părăsiră adăpostul cortului şi porniră prin ploaie către cai. Surul mare se purtă capricios, când Max urcă în şa. Sforăind şi zvârlind din cap, începu să ţopăie.

— Poate ar trebui să-l călăresc eu, sugeră Fletcher. Poate n-ai să te poţi descurca, Max.

— Mă descurc, zise Max, trăgând tare de frâie pentru a-l face să stea pe loc.

— Se potoleşte el, promise Tandy.

— Puteţi să schimbaţi caii dacă vrei, zise Brig.

— Am zis că nu vreau, şuieră Max.

— O.K. Să mergem. Brig îşi întoarse roibul spre poteca pe care merseseră în ultimele zile.

Numai că de astă dată, ordinea călăreţilor se schimbă. Fletcher venea în urma lui, în locul Jordannei. Ea călărea în spatele lui Kit, iar Max încheia şirul. Lui Brig îi lipsea prezenţa ei în spate, sau alături, acolo unde drumul o permitea. Îl irita că era deranjat de un asemenea fleac.

Când se apropiară de poteca abruptă care-i ducea pe creasta muntelui, Brig se întoarse în şa.

— Cu ploaia asta, va fi alunecos pe alături. Lăsaţi caii să-şi aleagă drumul. Vor găsi loc solid de pus piciorul.

Îi cuprinse pe toţi cu privirea şi văzu semnele de încuviinţare ale tuturor — cu excepţia Jordannei,

care privea cu răceală în direcţia opusă. Cu buzele strânse, Brig privi din nou în faţă şi începu urcuşul.

Scârţâitul şeilor de piele şi zornăitul pintenilor erau înăbuşite de sunetele mai pătrunzătoare ale copitelor lovind piatra, caii căţărându-se pe stânca alunecoasă. În spatele lui, Brig auzi un cal nechezând şi sforăind furios. Nu voia să-şi ia ochii de la potecă sau să oprească avântul roibului. Nu era uşor de recăpătat pe un drum abrupt şi ud ca acesta.

Aruncă o privire rapidă peste umăr. Surul lui Max îşi începuse spectacolul, sărind şi scuturându-şi capul, încercând să refuze poteca. Max îl lovea cu frâiele şi-şi înfigea călcâiele în burta lui.

— Căpăţânos blestemat şi prost! înjură Max calul.

Înjurând în barbă, Brig îşi conduse roibul în afara potecii şi se opri.

— la conducerea, Fletcher. Trebuia să-i las pe ceilalţi să treacă pentru a se putea întoarce la capătul potecii ca să-l ajute pe Max. Când Kit trecu pe lângă el, surul făcu un salt la îndemnul lui Max. Apoi se ridică pe picioarele dinapoi şi fornăi furios. Revenind pe toate cele patru picioare, îşi lăsă capul în jos şi începu să dea din copite. Jordanna încetini.

— Dă-te la o parte din cale, ordonă Brig nerăbdător, roibul dansând sub el. Ea îl fulgeră cu o privire rece şi-şi grăbi murgul pe potecă în sus.

Surul ieşise de pe potecă. Max renunţase să mai încerce să-l controleze şi se agăţase de şa cu amândouă mâinile, străduindu-se să rămână călare. Pe faţă i se citea disperarea şi frica. Cum calul încerca să-şi arunce călăreţul, îşi pierdu echilibrul pe panta abruptă, alunecoasă. După ce căzu în genunchi, surul se ridică în picioare, plin de panică.

Toate acestea purtaseră calul şi călăreţul departe de potecă. Terenul era accidentat, cu petece de grohotiş împrăştiate pe toată acea porţiune a pantei. Brig nu-şi putea zori roibul, odată ce părăsise poteca, pentru că s-ar fi poticnit, aşa cum făcuse surul lui Max.

De sub copitele Căpăţânosului se rostogoleau pietre. Calul se ridică în două picioare, nechezând speriat. Dezechilibrat, fără teren solid sub picioare, se rostogoli pe spate. Max ţipă şi încercă să sară din şa. Se rostogoli pe povârnişul abrupt împreună cu surul – la numai câţiva paşi în urma lui – dând nebuneşte din picioare. O alunecare izolată de roci dizlocate îi duse la vale, datorită înclinaţiei mari a pantei. La baza ei, muntele se căsca într-o prăpastie adâncă de cel puţin cincizeci de metri.

Nu era nici o modalitate prin care Brig ar fi putut să îi oprească, înainte de a ajunge la margine. Roibul lui aluneca şi el pe picioarele dinapoi şi sforăia nervos tot timpul. Avea legat un lasou de şa, dar coborârea lui Max era de două ori mai rapidă decât ar fi fost reflexele lui Brig, scoţându-i din raza de acţiune a frânghiei.

La zece metri de margine, surul reuşi să se ridice pe picioare. Sărind, înnebunit de teamă, se lupta să ajungă pe teren solid. Copitele lui dezlănţuiră un nou torent de pietre care îl prinseră pe Max în curgerea lui. Brig îl văzu şi trase frâiele calului său.

Jordanna îşi oprise calul pe potecă, în spatele lui Kit şi al tatălui ei. Cu groază urmărea scena în desfăşurare. Avea o irealitate stranie. Voia să creadă că nu se întâmplă cu adevărat, că Brig îl va ajunge cumva pe Max.

— Oh, Dumnezeule, şopti când văzu că nu era posibil.

În timp ce Max era tras neajutorat spre buza prăpastiei, Jordanna închise ochii strâns. Un ţipăt care-ţi îngheţa sângele sfâşie aerul. Păru să dureze o eternitate, ricoşând de pereţii de granit ai canionului şi făcând ecou prin munţi. Se sfârşi în cele din urmă cu o bufnitură surdă. Jordanna simţi un rău violent la nepământeasca tăcere care urmă.

Erau voci în jur, dar Jordanna nu auzi nimic până ce una îi captă insistent atenţia.

— Întoarce-ţi calul, Jordanna. Trebuie să coborâm.

Tatăl ei îi amintea brusc că bloca poteca şi Jordanna îşi întoarse murgul pe cărarea îngustă şi începu să coboare. Ochii lărgiţi, îngroziţi, căutară buza prăpastiei. Brig descălecase şi cobora pe marginea prăpastiei. Surul stătea pe partea cealaltă a taluzului, cu picioarele zgâriate şi sângerânde, nemişcat.

Călătoriră tot drumul în jos spre locul unde poteca şerpuitoare se îndrepta în direcţia taberei. Acolo, tatăl ei, descălecă, urmat de Kit şi porniră spre baza pantei de unde căzuse Max. Jordanna ezită. O forţă interioară o obligă să meargă cu ei. Se dădu jos din şa, pe picioarele tremurătoare.

Brig stătea lângă margine când ajunseră la el. Faţa îi era impasibilă, privind în jos. Nu se uită la ei, dar era conştient de prezenţa lor.

— Bietul prost! L-am avertizat că munţii au să-l ucidă, murmură absent.

— Şi a murit, zise tatăl ei cu o voce lipsită de emoţie.

Fără să vrea, privirea Jordannei fu atrasă peste margine. La cincizeci de metri dedesubt, zăcea si-

lueta unui om; oribil contorsionată, neînsufleţită, ca o păpuşă de cârpe. Se întoarse clătinându-se şi braţul fratelui ei i se curbă în jurul umerilor. Voia să plângă, să lase lacrimile să-i uşureze uscăciunea arzătoare a ochilor şi durerea fierbinte din gât. Dar era ţintuită într-o stare de şoc, îngheţată şi tremurătoare.

— Trebuie să coborâm să-i luăm corpul, zise Brig.

— Vin cu tine, se oferi Fletcher. Kit, ce-ar fi s-o duci pe Jordanna înapoi la tabără, şi să le spui celorlalţi ce s-a întâmplat.

Fratele ei nu răspunse direct cererii. Se întoarse către Jordanna.

— Haide. Braţul din jurul umeriior îi oferea sprijin şi o îndemna să meargă. Jordanna porni, cutremurată de groaza celor întâmplate.

— Trebuie să fi făcut ceva, şopti ea într-un atac de vinovăţie. Eram cea mai aproape. Când a început să aibă necazuri cu calul, trebuia să-l iau de căpăstru şi să-l conduc spre vârf.

— Nu gândi astfel de lucruri, o dojeni blând fratele ei, adăugând: Nu... sunt sigur că este cineva de învinovăţit.

— Oh, Doamne. Ruga mută îi ieşi de pe buze într-un suspin.

— Iau eu calul. Fletcher făcu un pas ca să ajungă la sur.

— Hai aici, ordonă Brig. Îl iau eu.

Căţărându-se câţiva paşi, acolo unde grohotişul era mai îngust, Brig îşi croi cu grijă drumul către cal. Mici avalanşe de pietre curgeau de sub fiecare pas precaut. Un calm mortal îi răpise orice sentiment, în afara prudenţei.

Calul tremura, ca un câine înspăimântat, când Brig ajunse la el. Nu voia să plece de pe terenul solid de sub picioare. Când Brig luă frâiele, zvâcni, aruncându-şi capul şi sforăind nervos. Îşi rostogolea ochii, arătându-şi albul lor, de spaimă. Brig îi vorbi blând, încet, calului înainte de a face o a doua încercare de a lua frâiele. Urechile i se ciuliră nervos la sunetul vocii lui, dar de data asta surul nu se feri de mâna care se întinse după frâie.

Brig îi mângâie gâtul tremurător. Calul stătu, nerezistând atingerii lui, tremurul începând să-i dispară. Asigurat că animalul nu va izbucni într-o panică subită, Brig îi examină cu privirea rănile. Avea zgârieturi pe greabăn şi pe burtă. De pe picioare i se jupuiseră bucăţi de piele, lăsând la vedere carnea goală şi sângele închegat. Dar nu era nici un semn că ar şchiopăta, ceea ce însemna că nu avea oase rupte.

Ţinând frâiele aproape de botul calului, Brig începu să-l conducă peste povârniş. Calul rezistă, împotrivindu-se presiunii care-l trăgea înainte. Brig trase de frâie, continuând să-i vorbească. Fără tragere de inimă, tremurând cu fiecare pas, calul se supuse comenzilor, sforăind şi pufnind nervos.

— Ai de gând să duci calul înapoi la tabără? întrebă Fletcher când îl văzu pe Brig conducând calul într-acolo.

— Nu. Îl legăm pe potecă şi-l luăm după ce recuperăm corpul lui Max. Fără să se oprească, Brig se duse la locul în care îşi luase roibul, iar Fletcher îl urmă.

Fletcher îşi lăsase calul pe potecă, aşa că Brig duse roibul şi surul în acelaşi loc; apoi încălecă, ducând surul spre un pâlc de copaci aflat mai încolo, de-a lungul potecii. Fletcher ezită, nesigur în legătură cu ceva.

– Nu vii cu mine? Întrebarea lui Brig era o provocare, expresia îi era rece ca piatra. N-ai mai văzut un om mort până acum? Corpul nu i se deosebeşte mult de un al unui muflon – sau al unui cerb – doar că a aparţinut odată unei fiinţe umane.

Bărbatul grizonat îl fulgeră cu o privire mânioasă.

– Vin. Se urcă în şa şi-şi mână calul în urma surului călărit de Brig.

La jumătatea drumului spre locul unde Brig intenţiona să taie poteca pentru a ajunge în râpa în care zăcea Max, îl întâlni pe Tandy. Nu trebuiră să-i spună nimic. Se vedea pe faţa lui că aflase ce se petrecuse de la Jordanna şi Kit.

– M-am gândit că poate aveţi nevoie de ajutor, le zise el simplu.

Brig dădu din cap acceptându-i oferta şi Tandy îşi întoarse calul ca să li se alăture. Brig observă prelata împăturită, legată la şaua lui Tandy – un giulgiu pentru cadavru – şi nu zise nimic.

Jordanna stătea pe bancă la masă, inconştientă de faptul că faţa ei nu înregistra nici o emoţie. Kit stătea în faţa ei, cu coatele pe masă frecându-şi fruntea cu mâinile. Jocko le puse câte o cană cu cafea în faţa fiecăruia, foarte tare şi foarte îndulcită.

– S-a întâmplat atât de repede, Jocko – şi totuşi atât de încet, zise Jordanna pe un ton absent.

– Bea-ţi cafeaua, ordonă bascul cu blândeţe, dar ferm. O să-ţi facă bine.

Uitându-se în ceaşcă, Jordanna îşi tot amintea de comentariul lui Brig. Îi revenea mereu în minte.

Ridică privirea către Jocko. Ochii îi erau verzi tulburi, ca marea agitată.

– Brig a spus că l-a avertizat pe Max că munţii au să-l ucidă. Ce crezi că a vrut să spună cu asta?

– Probabil nimic, răspunse Jocko după o ezitare de o clipă. Uneori, la vederea morţii, spunem lucruri fără sens. Sunt doar cuvinte rostite pentru că nu putem exprima ce simţim. Făcu semn către cana din faţa ei. Bea cafeaua.

Ascultătoare, ea luă cana şi o duse la buze. Lichidul tare şi dulce o arse pe gât. Se uită peste masă la fratele ei. Părea tulburat dar când se simţi privit, îi zâmbi cu o expresie de înţelegere blândă.

Capitolul 17

Ploaia măruntă atârna ca o perdea întunecată deasupra taberei când cei trei bărbaţi se întoarseră. Brig îşi conducea roibul. O formă alungită, înfăşurată în prelată, era întinsă peste şa, legată cu o frânghie. Cadenţa înceată a înaintării cailor semăna cu un marş funebru. Jordanna, Kit şi Jocko ieşiră din cort pentru a-i întâmpina.

În timp ce Tandy şi Fletcher descăiecară, Brig începu să dezlege frânghiile care ţineau cadavrul în şa. Jocko veni să-l ajute. Împreună, ridicară cadavrul şi-l aşezară pe pământ lângă cortul mare. Poncho-ul lui Brig lucea ud când se ridică şi li se adresă cu o voce calmă lipsită de emoţie.

— Strângem tabăra. Imediat ce totul va fi împachetat şi încărcat, plecăm din munţi. N-avem cum să luăm legătura cu autorităţile în legătură cu accidentul, aşa că trebuie să mergem să ducem corpul lui Max.

— Am început deja să împachetez, zise Jocko.

Brig încuviinţă cu o mişcare din cap şi se duse înapoi să ia frâiele roibului.

— Hai să pregătim caii, Tandy. Luă şi frâiele calului lui Fletcher.

— Nu poţi să-l laşi pe Max să zacă aici... în ploaie, protestă Jordanna.

Brig îi aruncă o privire împietrită.

— A trecut de punctul în care să-i mai pese de ploaie. Puse piciorul în scară şi sări uşor în şa. Conducând calul lui Fletcher, Tandy îl urmă, ducându-şi calul său şi surul rănit. Lângă copaci, calul Jordannei şi-ai lui Kit stăteau înşeuaţi, cu o pătură drapată peste şa, pentru a-i proteja de ploaie. Brig şi Tandy făcură la fel cu caii lor, cu toţii în afara calului rănit.

— Trebuie să-i curăţăm rănile şi să punem dezinfectant, zise Brig. Du-te să iei de la Jacko. Şaua se stricase. Brig desfăcu chingile şi puse şaua jos. O să păstrez doar chingile. Restul poate fi aruncat. Trăgând pătura de sub şa, observă linia unei răni adânci ce se aflase sub pătură. Se încruntă.

— Ia uită-te aici!

— S-o fi tăiat când a căzut, comentă Tandy. Mă duc să aduc medicamentele.

Deschizând gura să-l cheme înapoi pe Tandy, Brig ezită. Se întoarse către cal reexaminând rana şi amplasarea ei sub pătura şeii. Era suspicios în legătură cu rana. Putea fi produsă de o rocă foarte ascuţită. Aplecându-se, Brig ridică pătura şeii şi se uită pe partea de dedesubt. Într-un colţ, corespunzător locului rănii, găsi o rămurică plină de ghimpi, agăţată în materialul tare. Ghimpii erau foarte mari şi ascuţiţi.

Brig o răsuci între degetele înmănuşate. Nu fuseseră tufişuri cu ghimpi pe panta aceea. Îşi derulă în minte traseul potecii. Nici de-a lungul ei nu era aşa ceva. De unde putea proveni rămurica? Ultima dată când văzuse tufişuri cu ţepi de mărimea acestora, era acum două sau trei zile. Nu putea să fi stat prinsă în pătură atâta timp. Tandy nu era atât de neglijent.

Degetele i se închiseră într-un pumn, ghimpii pătrunzându-i prin piele, în palmă. Trebuie să fi fost pus acolo de cineva. Ca o glumă? Dorise cineva ca Max să fie aruncat din șa? Era clar că în momentul în care ghimpii începeau să se înfigă în spatele calului, calul avea să înceapă să se zbată. Exact ceea ce făcuse.

Brig studia din nou locul rănii și amplasarea rămurelei. Inițial, țepii produseseră calului doar o iritație minoră. Brig își aminti cât de sperios fusese Surul când îl încălecase Max la început, în tabără. Ghimpii nu trecuseră prin pielea lui, până ce greutatea călărețului nu se lăsase pe spatele șeii — când începuse urcușul pe poteca abruptă.

Cineva îl ucisese pe Max — deliberat sau accidental. Nu era nimeni în tabără cu un asemenea simț pervers al umorului, care să poată face o astfel de glumă. Rămâne cazul unei tentative deliberate. Dar de ce? Brig scutură din cap derutat și încercă să găsească o altă explicație.

Fletcher fusese ultimul care avusese de-a face cu Surul, înainte ca Max să îl încalece. El legase calul după ce îl călărise Tandy de dimineață. Asta însemna că Fletcher a avut ocazia să pună ghimpii sub pătură. Și Fletcher întrebase dacă aveau să urmeze același traseu — ceea ce ar fi însemnat să urce pe povârnișul abrupt, către creastă. Mai era și celălalt incident, când Max aproape căzuse, și Fletcher nu sărise să-l ajute. Și cel cu șarpele cu clopoței, la fermă.

Dar de ce? murmură Brig. De ce i-ar fi dorit Fletcher moartea? O persoană ca Max nu putea fi o amenințare pentru unul ca el. N-avea nici un sens. O cută de confuzie și supărare i se întipări pe frunte.

Jordanna! Ce rol avea ea de jucat în toată piesa? Fletcher îi dăduse instrucțiuni să fie drăguță cu el. De

ce? Durerea îi sfâşia pieptul. Exista vreo legătură cu asta – cu moartea lui Max? Era o diversiune pentru a-l împiedica să fie bănuitor? Azi-dimineaţă îl întorsese din drum cu cafeaua şi îl ţinuse de vorbă, în timp ce Fletcher îl ajuta pe Tandy la cai. Brig trebui să-şi încleştеze fălcile pentru a împiedica să iasă geamătul care-i ardea gâtul. Cuvintele pe care i le spusese de dimineaţă veneau ca nişte cuţite ce i se implântau în inimă. *De ce l-ai salvat? Nu-ţi era mai bine fără el?* Îşi obligă mintea să se concentreze pe potcoava pierdută de Bălţat, care începea să apară într-o lumină suspicioasă.

Moartea lui Max. Fusese asasinat, aranjat astfel încât să pară un accident. Dar cum putea dovedi asta? Nu putea. Tandy avusese acces la Sur. La urma urmei, avusese el însuşi acces. Dumnezeu ştie că din toată echipa expediţiei, el avea mai multe motive decât oricare altul să-şi ucidă vărul. Fusese şi lucrul acesta luat în considerare? Brig se întrebase mereu de ce îl alesese Fletcher pe el drept călăuză, în locul atâtor profesionişti. Motivele lui sunaseră logic, chiar dacă puţin cam lipsite de temei. Dar Brig avea prea mare nevoie de bani ca să mai pună întrebări. Fletcher contase probabil şi pe asta.

Fusese o înscenare, încă de la început. Şi el era ţapul ispăşitor. Dacă accidentul se dovedea a fi crimă, el avusese motivul, ocazia şi mijloacele. Cine erau martorii? Fletcher, fiul şi fiica lui – toţi presupuşi observatori inocenţi. Brig înţelese că dacă deschidea gura îşi punea propriul gât în laţ. Trebuia să aibă vreun fel de dovadă împotriva lui Fletcher... un motiv.

Niciodată nu-l plăcuse sau nu-l respectase cu adevărat pe Max. Brig nu putea pretinde că simţea o mâhnire adâncă la moartea lui. Dar să accepte

asasinatul doar pentru că nu-i plăcuse vărul lui? Nu. N-avea să-l lase pe Fletcher.

— Am luat alifia asta de la Jocko. Tandy venea grăbit prin ploaie. Şi nişte cârpe şi apă caldă să-i spălăm rănile.

— Atunci ocupă-te de el. Brig se îndepărtă de sur, strecurându-şi rămurica în buzunar.

Tandy se ghemui lângă picioarele din faţă ale calului şi începu să-i spele cu blândeţe pielea zgâriată. Brig se duse la ceilalţi trei cai de povară rămaşi şi le şterse umezeala de pe spate, înainte de a le pune păturile şi desagii.

— Avem doi cai betegi. Ce facem? întrebă Tandy.

— Va trebui să distribuim echipamentul la călăreţi. Fiecare să-şi ducă bagajul propriu şi ce n-or putea duce caii de povară rămaşi. N-avem de ales.

— Ce facem cu Căpăţânosul? Nu o să fie în stare să facă drumul ăsta.

— Va trebui să-l lăsăm liber. Scoate-i şi Bălţatului potcoavele. Se vor ţine după noi o vreme. Până la urmă, se întorc ei de la fermă. Soarta celor doi cai era ultimul lucru care-l preocupa pe Brig în acel moment. Ai observat vreun tufiş cu ghimpi prin preajmă?

— Tufişuri cu ghimpi? se încruntă Tandy.

— Da, cu ghimpi, repetă Brig cu răbdare. Ai observat?

— Nu, din câte îmi amintesc, dar nici nu m-am uitat în mod special după ele. De ce?

— Nu-i important. Brig dădu din umeri. Este vreo zgârietură mai serioasă?

— Nu, dar o să fie tare dureroasă. Calul dădu din picioare şi încercă să-l muşte pe Tandy.

— Stai cuminte! ţipă Tandy şi lovi calul în burtă. Încerc să te-ajut, gloabă nătângă! Meriţi toată dure-

rea pentru fiţele pe care le-ai făcut pe pantă, de-a murit un om. Calul sforăi şi rămase nemişcat, intimidat de vocea de tunet care acoperea zgomotul ploii. Crezi că autorităţile vor dori să-l vadă pe Căpăţânos, el fiind calul care l-a azvârlit pe Max?

— Nu ştiu. Dar oricum nu-l putem lua cu noi. Ne-ar încetini prea tare. Brig aranjă şaua ultimului cal şi strânse chingile. Dacă vor, să vină să-l caute.

— Cred că ai dreptate, oftă Tandy. La dracu', ce zi nenorocită...

Brig se duse la roibul său şi-i scoase pătura protectoare, gata să urce în şa. O îndoială-i chinuia mintea şi ştia că n-o să se potolească până nu se lămureşte.

Cowboy-ul bondoc ridică ochii.

— Unde te duci?

— Să verific ceva. Mă întorc repede.

Roibul făcea puţin zgomot, Brig conducându-l printre copaci, pe covorul ud de ace de pin. Evită deliberat tabăra, înconjurând-o de departe, înainte de a o lua pe cărarea ce ducea spre locul accidentului. Ploaia continua să cadă. Brig mergea încet, oprindu-se din când în când pentru a căuta în jurul potecii tufişuri cu ghimpi. În zona accidentului nu erau deloc. Brig descălecă. Se duse spre porţiunea unde Surul începuse să sară, şi urmă traseul pe peticele de grohotiş. La jumătatea drumului în jos, văzu un obiect care nu aparţinea mediului înconjurător. Era un portmoneu din piele acoperit pe jumătate de pietrele care se rostogoliseră. Brig îl luă şi şi-l strecură în buzunarul jachetei, altul decât cel care conţinea rămurica. O ultimă cercetare a zonei îl convinse că nu se înşelase. Nu existau nici un fel de tufişuri cu ghimpi pe toată acea porţiune.

Calul necheză uşor când Brig se întoarse la el. Îi frecă absent botul umed pe care calul îl întindea spre el şi apoi încălecă. Încruntat, întoarse calul spre tabără.

Brig intenţionase se părăsească poteca şi să înconjoare din nou zona taberei. Până să ajungă la acel punct zări încă o siluetă îmbrăcată într-o pelerină galbenă la capătul potecii. Era Fletcher. Brig îşi îndreptă roibul direct spre tabără. Expresia lui Fletcher era perfect controlată, manifestând doar un uşor interes.

— Unde-ai fost? întrebă el.

— M-am întors pe potecă, recunoscu Brig.

— De ce?

Duse mâna la buzunar şi scoase portmoneul.

— Mi-am amintit că Max nu avea portmoneul la el când l-am găsit. M-am întors să-l caut. Expresia lui dură era la fel de impenetrabilă.

— Tandy mi-a spus că laşi liber Surul, ca să vină singur acasă.

— Aşa este. Brig îşi opri roibul şi se lăsă înainte sprijinindu-se de partea din faţă a şeii. Mâine dimineaţă o să fie atât de înţepenit că nici n-o să se mai poată mişca. Va veni la fermă atunci când va fi în stare. Îl privi pe Fletcher în ochi. Nu cred că autorităţile vor fi interesate în mod special să-l vadă. La urma urmei, a fost numai un accident nefericit.

— Da. Da, aşa este. Tandy încuviinţă cu tristeţe. M-am oferit să călăresc eu Surul de dimineaţă. Mi-era teamă că este prea nărăvaş pentru Max, dar nici n-a vrut s-audă. Acum... oftă el... Acum este mort.

Brig aruncă portmoneul lui Fletcher şi şaua pârâi când îşi îndreptă poziţia în scări.

— Dă-i-l lui Jacko să-l pună printre lucrurile lui Max.

— Bine.

Pleznindu-şi roibul, Brig ocoli bărbatul şi-şi mână calul spre pâlcul de copaci. Corturile erau deja strânse şi doi cai de povară erau încărcaţi.

Plecară într-o oră. Călăriră până la asfinţit, apoi se opriră, pregătind tâbăra pentru noapte. Nimeni nu vorbi mult, comunicând doar când era necesar. Tabăra era improvizată, constând doar din două pologuri. Acoperişul înclinat de prelată, era sprijinit de doi stâlpi în faţă şi ţintuit de pământ cu bolovani grei, în cealaltă parte, formând un adăpost contra ploii continue. După cină, rămaseră mohorâţi sub polog, lângă foc. Jordanna fu cea dintâi care se duse la culcare şi se băgă în sacul ei de dormit complet îmbrăcată. Ceilalţi o urmară, unul câte unul, până ce rămase doar Brig lângă foc. Jordanna se răsuci pe o parte şi urmări umbrele aruncate pe prelată de focul pâlpâitor. Pleoapele păreau să i se îngreuneze. Închise ochii.

Somnul era o evadare binevenită. Apoi începu visul. Era din nou pe pantă, privind Surul încercând sălbatic să-şi azvârle călăreţul. Se ridica pe picioarele din spate şi Max cădea. Inexplicabil, visul se schimba. Jordanna deveni cea care se rostogolea pe povârniş. Se luptă cu imaginea de coşmar, spunându-şi că visa, şi făcând ca persoana să devină iarăşi Max. Dar se tot schimba. Întâi era Max; apoi era ea. Iar şi iar. Veni clipa când mintea ei nu mai putu învinge visul. Se rostogolea către margine, târâtă de torentul de pietre. Avea să se prăbuşească în moarte.

Ceva îi atinse umărul şi Jordanna se ajuta instinctiv, pentru a nu aluneca în prăpastie. Dar acel ceva

începu s-o zgâiţie tare, cerându-i să se trezească. Palma îi fu împunsă de un obiect ascuţit. Durerea o făcu să se trezească. Brig era aplecat deasupra ei. Jordanna era scăldată de sudoare rece şi tremura incontrolabil. Viziunea coşmarului se ţinea agăţată de ea. Nefiind deplin conştientă ce face, Jordanna se ridică şi-şi aruncă braţele în jurul gâtului lui, disperată, simţea nevoia consolării braţelor lui puternice. Nu observă că el ezită înainte de a-i încercui cu braţele capul ce-i tremura sălbatic, şi pentru a o trage mai aproape. O ridică şi o duse lângă foc, ca şi cum căldura sa i-ar fi putut domoli teroarea interioară.

— A... am visat, încercă Jordanna să-i explice bâlbâindu-se. Trebuia să-i spună ca să-şi descarce nervii. Cădeam pe panta aceea. Era Max, dar se transforma în mine.

— S-a terminat. Constatarea dură, lipsită de emoţie nu oferea altă consolare decât adevărul.

Faţa ei era îngropată în jacheta lui groasă, căptuşită cu piele de oaie. Mirosea a umezeală, a cai, a fum. Amestecate, mirosurile înţepătoare dădeau o mireasmă plăcută, bărbătească. Jordanna încercă să-şi oprească respiraţia agitată, dar era greu când pulsul ei alerga nebuneşte. Îşi odihni un obraz pe jacheta lui. Devenind conştientă de durerea ascuţită din palmă, ridică mâna. Îi curgea sânge din două răni mici. Şi-l şterse pe mâneca bluzei groase, încercând să-şi dea seama cum se rănise.

— N-ai să-ţi poţi şterge niciodată sângele de pe mâini, Jordanna. Vocea lui Brig era joasă, rău prevestitoare.

Simţi un fior pe şira spinării. Trăgându-se deoparte de sprijinul pieptului lui solid, Jordanna îi privi chipul. Borul lat al pălăriei aruncă umbre întunecate pe

trăsăturile brutal dăltuite. Uscăciunea şi dispreţul din ochii căprui, prăfoşi erau ciudat de ameninţătoare. Fu inundată de o panică inexplicabilă.

– Da... de ce spui aşa? Jordanna era derutată, supărată şi puţin înfricoşată.

– Care-i partea ta, Jordanna? continuă el cu acelaşi ton.

– Din ce? scutură din cap nepricepând.

– Din partea lui Max.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti! Se smulse din braţele lui şi sări în picioare agitată. Aerul rece de munte îi transforma răsuflarea în aburi. Jordanna tremura de frigul de afară şi de cel dinăuntru. Îşi frecă mâinile să scape de ger şi-l văzu şi pe Brig în picioare. Atitudinea lui acuzatoare o intimida din cauza unui sentiment stăruitor de vinovăţie. Încercă să nege.

– Eşti nebun, Brig.

El îi prinse braţul şi o răsuci împrejur, strângerea lui zdrobindu-i carnea moale.

– De ce ai făcut-o, Jordanna? întrebă sălbatic. De ce? O parte din ea se făcu mică văzându-i expresia cruntă, dar îl înfruntă cu îndrăzneală.

– N-am absolut nici o idee la ce te referi. Acum, te rog, dă-mi drumul. Mă doare.

Ca răspuns, el o trase brusc spre el şi o cuprinse cu braţele într-o strânsoare care ameninţa să-i rupă coastele. Plămânii nu aveau loc să se dilate şi să respire, iar gura lui îi zdrobi buzele într-o posesiune brutală. Asaltul scotea la iveală miezul nemilos de violenţă din el. Zguduită, Jordanna se zbătu slab în întunericul care se aduna la marginea stării de inconştienţă. Nu putea respira. Îi storcea viaţa din ea şi ea nu-l putea opri. Mintea i se prăbuşi în vidul negru. Apoi, la fel de violent cum o luase, Brig îi dădu

drumul, aproape aruncând-o de lângă el. Jordanna se împiedică, luptându-se să-şi caute echilibrul şi răsuflarea. Ochii lui duri erau ca înfipţi pe faţa ei albită.

– Du-te la culcare, mârâi printre dinţi. Dispari din faţa mea. Privindu-l prudentă, se duse poticnindu-se spre sacul ei de dormit şi se grăbi să intre în căldura lui. Tremura la fel de violent ca după coşmar. Brutalitatea lui îl transformase într-un străin – unul care o cunoştea intim. Jordanna se cutremură şi se făcu ghem.

Capitolul 18

Oprindu-se, Brig îşi privi imaginea reflectată în vitrina mare a barului. Nu prea dormise în ultimele două nopţi. Nu se deranjase să se bărbierească în dimineaţa aceasta. Arăta prăpădit şi obosit, şi, la dracu', exact aşa se şi simţea.

După ce raportase moartea lui Max, aranjase trimiterea cadavrului la New York. Autorităţile păruseră să accepte relatarea accidentului, cu câteva întrebări. Aveau să discute cu Fletcher, Jordanna şi Kit şi să coroboreze informaţiile, dar Brig n-avea nici o îndoială că toate declaraţiile vor corespunde. Crenguţa cu spini era încă în buzunarul lui, înţepându-l cu prezenţa sa, de parcă ar fi fost chiar pe piele.

Uitându-se la firma de deasupra, „Coors", Brig se întrebă ce îl îndemnase să le dea întâlnire celor trei „martori" aici. Dumnezeu ştie, vroia atât de tare să bea ceva ca să-şi ardă amărăciunea sălbatică din gât. Dar n-avea să-i uşureze câtuşi de puţin durerea fierbinte din suflet.

Devenit deodată nerăbdător, se duse la uşă şi o deschise. Paşii lui lungi, hotărâţi, se auzeau desiuşit pe duşumeaua dură, când traversă camera spre tejgheaua barului. Localul era întunecat şi lipsit de clienţi la ora aceasta a zilei. Brig se duse spre colţul mai umbrit de la capătul barului.

Blonda oxigenată pusese jos ţigara la intrarea lui, faţa luminându-i-se când îl recunoscu.

— Brig! De când nu te-am mai văzut! Salutul ei veni într-o izbucnire dulce de plăcere.

— Bună, Trudie. Brig încercă să vorbească amabil, dar cuvintele ieşiră lipsite de căldură. Se aşeză pe ultimul taburet, sprijinindu-şi un călcâi pe bara metalică. Scoţându-şi pălăria, o puse pe tejgheaua pătată de băutură şi-şi trecu obosit degetele prin păr.

— Arăţi groaznic. Trudie se duse către capătul barului. Ce-ai păţit? Ţi-ai pierdut maşina de ras? glumi ea.

— Am avut altele pe cap azi dimineaţă. Îşi frecă ţepii negri de pe obraji.

— Unde ai fost?

— Am petrecut două săptămâni în munţi, zise Brig scurt. Nu avea chef să discute despre expediţia de vânătoare, sau despre moartea lui Max. Ca să poată face aranjamentele de expedlere a corpului la New York, trebuise să dezvăluie că era vărul lui. Vestea se răspândise repede în comunitatea restrânsă. Din fericire, înştiinţarea fostei soţii a lui Max şi a copiilor se făcuse prin canalele legale şi Brig nu fusese nevoit să-şi asume şi această responsabilitate neplăcută.

— Două săptămâni? Un zâmbet ironic îi curbă gura roşie. E un miracol că n-ai uitat să te razi tot timpul ăsta.

Brig i-ar fi putut spune că pentru marea parte a celor două săptămâni avusese motive puternice să-şi dorească o faţă netedă. N-ar fi vrut ca perii aspri să zgârie fineţea pielii moi a Jordannei. Ar fi fost o crimă să vătămeze acel trup perfect, mai ales atunci când fuseseră atâtea feluri în care putea

stârni un răspuns arzător fără a provoca durere. Le testase aproape pe toate pe dornica sa ucenică.

— Bere? întrebă Trudie.

— Whisky.

Trudie ridică o privire surprinsă.

— Nu știam că bei tărie. Ce faci? Îți îneci amarul? Spusese asta pe un ton ușor, de glumă, dar era prea aproape de adevăr.

— M-am răzgândit, zise el scurt. Mai bine o bere.

— Cum zici. Trudie ridică din umeri și-l privi ciudat. Îi puse un pahar cu bere în față. Cât stai în oraș?

Privirea ei conținea și o întrebare și o invitație. Brig le respinse pe amândouă. Avu un impuls să o folosească, așa cum fusese el folosit. Dacă se ducea să se culce cu ea, ar fi făcut doar sex și n-ar fi trebuit să se păzească împotriva altor emoții. Dar nu era ceea ce dorea.

— Nu mult. Mă întâlnesc aici cu niște tipi. Își descheie jacheta groasă. Sprijinindu-și coatele pe tejghea, sorbi din bere și-și șterse spuma de pe mustață cu dosul palmei.

— Oh! Au venit și băieții cu tine în oraș? bănui Trudie.

— Nu.

Ușa se deschise și Brig se răsuci pe scaun. Fletcher intră, urmat de Jordanna și fiul său. Privirea îi trecu de la bărbatul cărunt la Jordanna. Silueta ei suplă, cu sâni frumos conturați, nu mai era acoperită de straturi multe de haine călduroase. Purta niște pantaloni strîmți de culoarea nisipului și o bluză crem, de mătase, sub o jachetă cafenie, îmblănită, scurtă până în talie. Nu-l văzură cum stătea așezat în capătul umbrit al barului. Brig nu făcu nici o încercare să-și ascundă dorința pură din ochi, privirea lui

devorând-o. Dar nu se putea încrede în ea câtuși de puțin. Era în aceeași echipă cu tatăl ei în toată povestea asta. Brig nu înțelegea care era rolul fiului, dar probabil că era și el implicat cumva.

— Cred că am ajuns prea devreme, îl auzi zicând pe Fletcher, dar încă nu făcu nimic pentru a-și manifesta prezența.

Trei contra unul. La dracu', mai fusese în minoritate și înainte, și tot ieșise la liman. Ăsta era un mod periculos de gândire, se avertiză singur. Doar fiindcă supraviețuise situațiilor periculoase anterioare, nu însemna că avea să o depășească și pe aceasta. Era vulnerabil de data aceasta. Avea o verigă slabă în apărare, și anume acolo unde era vorba de Jordanna. Adevărat, nu se mai apropiase de ea din noaptea care urmase morții lui Max — atunci când pofta de a ucide egalase pofta de a iubi. Neștiind care dintre ele va învinge, o respinsese. Străduința de a se ține departe de el începea să-l apese și nu știa cât timp va mai putea rezista.

— Ea este, nu-i așa? întrebă Trudie încet, bănuind deja răspunsul. Licărul rănit din ochii ei conținea mai degrabă invidie, decât gelozie. Ea nu avea nici frumusețea, nici rafinamentul necesar pentru a sta măcar în umbra Jordannei.

Expresia lui Brig se întunecă brusc și fulgeră spre blondă o privire scurtă, iritată, din cauză că ea văzuse ceea ce el ar fi dorit să fie îngropat. Se ridică de pe taburetul înalt, își luă berea și se duse spre trio-ul de familie.

Sunetul pașilor îi atrase magnetic privirea Jordannei spre colțul întunecos al barului. Fletcher ieși din umbră. Noaptea trecută ea dormise în dormitorul lui, dar de astă dată singură. El părăsise ferma înainte ca

ea să se trezească. Părea obosit, nervos şi pregătit, gândi ea. Pregătit? De ce alesese acest adjectiv? Se potrivea, dar pregătit pentru ce? Şi de ce? Privirea lui dură îi provoca un tremur interior. Emoţiile ei erau complet confuze — îl iubea şi se temea de el, îl ura şi îl dorea, se simţea în siguranţă şi ameninţată în acelaşi timp.

— Bună, Brig, îl salută Fletcher. Nu te-am văzut de la început.

Brig dădu din cap dar nu rosti nici un cuvânt de salut.

— Să stăm la masa asta. Alese o masă mai bine luminată, de patru persoane, şi se aşeză pe scaunul care-l punea mai în umbră. Fletcher se aşeză în faţa lui şi Jordanna se simţi stingherită luând scaunul din dreapta lui Brig, cu Kit de partea cealaltă a mesei. Femeia de la bar se apropie de masă, o blondă plinuţă, fardată prea tare. Surprinse o privire rănită, geloasă din partea ei. Jordanna se uita pătrunzător la Brig. Nu-i dăduse vreodată de înţeles că n-ar avea o altă femeie, dar nu se aştepta să fie confruntată cu una dintre ele în acest bar. El îi văzu privirea, îi văzu încordarea gurii. Se uită la blondă, apoi din nou la ea cu un licăr de satisfacţie. Avea oare intenţia de a le arăta amândurora că nu era legat de o singură femeie? Sau încerca să îi spună că noutatea s-a dus şi că ea, Jordanna, a început să-l plictisească? Brig o evitase vizibil în ultimele două zile, cu excepţia nopţii aceleia, când se înfuriase pe ea şi-i spusese toate acele lucruri nebuneşti, care n-aveau nici un sens.

— Pot să vă aduc ceva de băut? întrebă blonda, zâmbind radios.

— O bere pentru mine, comandă Fletcher.

— Eu nimic, mulţumesc, refuză Kit.

Jordanna ridică ochii spre femeie.

— Puteţi să-mi aduceţi o ceaşcă de cafea?

— Sigur. Am oala pe foc. Să aibă ceva în ea? Whisky sau altceva?

— Nu. Nici frişcă sau lapte, vă rog.

— Dar tu, Brig? întrebă femeia cu familiaritate. Să-ţi umplu paharul?

— Nu, mulţumesc, Trudie. Îi zâmbi şi-şi învârti în pahar lichidul chihlimbariu.

Blonda plecă şi Fletcher se rezemă de spătarul scaunului, scoţându-şi pipa şi tutunul din buzunar. Îşi umplu pipa cu amestecul aromat de tutun, îl tasă şi-l aprinse. Brig părea să se concentreze exclusiv asupra lui, urmărindu-i fiecare mişcare. Jordanna nu se simţea în largul ei. Era o tensiune fragilă în jurul mesei şi nu putea înţelege care era cauza.

— Cum a mers interogatoriul? întrebă Brig.

— Bine. Răspunsul îi fu dat cu pipa între dinţi. Pufăind un nor de fum, tatăl ei şi-o scoase din gură şi păru să-i cerceteze căuşul. N-am pus multe întrebări. Mai mult au confirmat ce le spuseseşi tu.

— Am aranjat să fie trimis corpul la New York.

— Asta îmi aminteşte şi mie de ceva. Tatăl ei se uita la Kit. Ar trebui s-o suni pe mama ta înainte ca presa să preia ştirea şi s-o afle de acolo.

— De ce aş suna-o? Kit îşi înclină capul pentru a întâlni privirea tatălui lui.

— Va suporta mai bine ştirea dacă vine de la tine. Poţi să o asiguri că noi suntem bine şi nevătămaţi. Ştiu că atunci când va auzi de moartea lui Max va fi îngrijorată în legătură cu noi. Ultima frază fusese spusă pe un ton ironic. Fletcher îşi lăsă privirea să alunece spre Brig. Soţia mea tinde să creadă că

minimalizez lucrurile. Va crede asigurările fiului meu, dar nu pe ale mele.

Gura lui Kit se încordă, dar nu încerca să mai protesteze.

— E vreun telefon pe aici? îl întrebă pe Brig.

— Este unul public, acolo în hol. Brig îi arătă o sală slab luminată din spatele barului.

— Vin cu tine, se oferi Jordanna, dornică să scape de tensiunea care se juca cu nervii ei şi să-şi ordoneze emoţiile haotice.

Tatăl ei se ridică politicos în picioare în scaunul său când ea se sculă de la masă, dar Brig nu-i urmă exemplul. De fapt, nici măcar nu se uita la ea. Era jignită şi derutată de indiferenţa lui Brig faţă de ea. Când îi spusese să stea departe de ea, în dimineaţa morţii lui Max, o spusese la mânie, negândind-o cu adevărat, şi neaşteptându-se ca el să o creadă. Dorise ca el să capituleze, să admită că ea însemna ceva mai mult pentru el decât un partener de pat. Dragostea şi mândria ei aveau nevoie de acest lucru. În schimb, Brig se comporta ca şi cum ea nici nu exista.

Jordanna se duse cu fratele ei la telefon. Îl auzi absentă comandând convorbirea, cu gândul la bărbatul de la masă. Cu numai jumătate de ureche îl auzi pe Kit vorbind cu camerista, Tessa, rugând-o să o cheme pe mama lor la telefon.

După un schimb de saluturi şi câteva remarci nesemnificative, Kit spuse:

— Mamă, am o veste proastă pentru tine. A fost un accident... Nu, eu sunt bine. Jordanna este aici lângă mine şi tata este la o masă. Este vorba de Max Sanger... Se auzi un torent de întrebări, emise de o voce ridicată isteric de la capătul celălalt al liniei, dar

Jordanna nu-i dădu prea multă atenţie. Nu-şi dădea seama de privirea ascuţită pe care i-o arunca fratele ei. Mintea îi era plină de gândul la Brig...

— Îmi pare rău, mamă. Max a fost... murit căzând... Începu să îi explice grăbit circumstanţele. Jordanna n-avea nici o dorinţă să le audă din nou. Făcu un gest spre uşa pe care scria „Femei", în semn că vrea să intre acolo. El dădu din cap şi-i zâmbi scurt. Jordanna împinse uşa şi intră.

Plecarea Jordannei puse capăt tulburării lui Brig. Nu trebuia să mai pretindă că se concentrează doar asupra celui ce stătea în faţa lui, Fletcher Smith. Se comporta firesc — la fel de firesc precum calmul mortal care-l cuprinsese. Ducând mâna la buzunarul jachetei, scoase crenguţa ghimpată şi o aruncă pe masă.

— Ce-i asta? Pe faţa lui Fletcher nu se vedea vreun semn că ar recunoaşte-o.

— Asta vroiam să te întreb şi eu, contra Brig.

— Sunt vânător, nu horticultor, glumi bărbatul. Unde ai găsit-o?

— Sub pătura şeii lui Max. Declaraţia lui nu produse în Fletcher nici o reacţie.

— Probabil că s-o fi prins în timp ce se rostogolea pe panta aceea. Tonul indica doar un interes minor. Trudie se întoarse cu comanda şi Brig rămase tăcut până ce ea plecă.

— Aşa m-am gândit şi eu la început. Tandy a spus aproape acelaşi lucru când i-am arătat-o, recunoscu Brig. Destul de interesant, nu existau tufişuri cu ţepi pe panta aceea. Am verificat. De fapt, nu era nici unul, nici în vecinătatea taberei noastre.

— Interesant. Fletcher încuviinţă absent şi sorbi din bere. Presupun că l-a agăţat pe undeva.

— E o presupunere logică, îl aprobă Brig. Dar are un defect major. Dacă rămurica ar fi fost prinsă de pătura şeii cu câteva zile înainte de accident, surul n-ar fi făcut un pas până nu i-o scoteam. Îţi aminteşti, calul ăsta nu suporta nici măcar o cută a păturii, ce să mai vorbim de ţepi.

— Este adevărat. Uitasem. Fletcher trase din pipă şi se încruntă. Cum crezi că a ajuns acolo?

— Credeam că ştii deja. Ochii căprui îi scînteiau provocator. Evident, a fost pusă acolo.

— Doar nu vorbeşti serios! exclamă Fletcher cu un râs batjocoritor. Îţi dai seama ce sugerezi?

— Că moartea lui Max nu a fost un accident? Nu sugerez. Afirm. Această confruntare era poate o mişcare nesăbuită, dar Brig examinase alternativele în ultimele zile, şi se hotărâse că singura speranţă de a-l prinde pe Fletcher descoperit era să-i arate că ştia cum murise Max.

Zâmbetul păli de pe faţa bărbatului mai în vârstă şi ochii i se îngustară.

— Îţi dai seama ce insinuezi cu asta? Că Max a fost asasinat.

— Da. Cineva a pus aceasta... Brig împinse crenguţa cu degetul, aducând-o mai aproape de Fletcher... sub pătura şeii în acea dimineaţă, ştiind că surul este nărăvaş. După aceea, nu a trebuit decât să aştepte până să ajungă pe o pantă destul de înclinată, pentru ca greutatea călăreţului să se mute în spatele şeii şi ghimpii să se înfigă în spatele calului.

— Dar cine să fi făcut asta? Şi de ce? se încruntă Fletcher în cea mai convingătoare manieră.

— Știu cine, afirmă Brig. Dar nu știu de ce.

— Atunci cine a făcut-o?

Un zâmbet rece îi curbă gura lui Brig.

— Tu, Fletcher.

— Eu? Trăsăturile, lui chipeșe manifestau o surpriză incredulă. Nu poți vorbi serios!

— Ba da — vorbesc cumplit de serios. Tu ai avut ocazia, când ai legat surul după ce l-a încălecat Tandy. Știai și ce drum vom alege. Brig se opri. Nu mă pot abține să mă întreb dacă și celelalte două incidente nu au fost niște încercări nereușite. Max ar fi murit din șoc, dacă-i mușca șarpele. Și a fost doar noroc chior faptul că am reușit să-l salvez de la cădere, prima dată.

O mânie indignată inundă expresia lui Fletcher.

— Dacă începem să ridicăm degete acuzatoare, atunci și tu ai avut ocazia și ai știut drumul. În plus, tu ai ceva ce eu nu am — un motiv. Corporația Sanger este a ta, fără nici o condiție acum că Max a murit, îl acuză el. Se cunosc oameni care au ucis pentru mult mai puțin decât controlul unei corporații multimilionare.

Privirea lui Brig se îngustă.

— Cum ai căpătat informația aceasta? Sunt sigur că nu Max ți-a oferit-o, mai ales că încerca atât de disperat să-ți vândă acțiunile lui.

Fletcher se lăsă pe spătar o clipă, reflectând la răspuns.

— Firește, când Max mi-a oferit acțiunile la vânzare, a trebuit să investighez compania. Și mai târziu, pe tine. Vroiam să știu ce fel de om am angajat să-mi organizeze vânătoarea. Corelarea celor două investigații a produs această informație.

— In acest caz, ştii desigur că firma este în pragul falimentului. Moştenesc un elefant alb — asta poate fi cu greu un motiv de a ucide pe cineva.

— Poate că motivul este răzbunarea. La urma urmei, din cauza investigaţiilor proaste ale lui Max a ajuns compania în pragul prăbuşirii. Poate erai furios pe el pentru felul în care administrase activele firmei. Poate că îţi închipuiai că mai poţi redresa compania, motivă Fletcher. Ai fi putut s-o salvezi — dacă băgai ceva bani în ea. Aceasta era oferta pe care volam să i-o fac lui Max. Ţi-o voi face ţie.

— În schimbul a ce? Al tăcerii mele? întrebă el batjocoritor. Vrei să arunc rămurica asta la gunoi şi să uit că am văzut-o vreodată?

— Nu ştiu nimic de rămurica asta. Fletcher i-o aruncă înapoi lui Brig. Îmi spui că ai găsit-o sub şapca lui Max. N-am nici o dovadă. Puteai s-o iei de oriunde. Ridică ochii către Brig. Propunerea mea a fost una strict de afaceri.

Fletcher era un tip cu o bună stăpânire de sine. Brig îşi dădu seama că n-avea cum să-l facă să recunoască. Fletcher îi negase fiecare presupunere, şi venise cu unele mai periculoase pentru Brig. Toată schema fusese bine plănuită.

— Ai uitat un lucru important. Nu vreau Corporaţia Sanger. N-am vrut-o acum paisprezece ani şi n-o vreau nici acum. Nu pot fi cumpărat cu propunerea ta, Fletcher. Nu există destui bani pe lumea asta pentru a mă face să tac în legătură cu faptul că l-ai ucis pe Max.

Fletcher îşi scutură uimit capul.

— De ce persişti în acuzaţia aceasta ridicolă? Nu uita că m-am oferit să călăresc surul în locul lui Max. N-ar fi avut nici un rost să o fac dacă puneam

ghimpii aceia sub şaua lui. Puteam fi eu cel ucis în locul lui.

— N-am uitat. A fost şi asta o manevră foarte abilă. Ştiai că vărul meu n-o să fie de acord, de teamă că ar părea fricos în ochii tăi. Ai fost destul de sigur cu oferta ta, contră Brig.

— Tot nu pot să înţeleg un lucru. Dacă eşti atât de convins că am aranjat accidentul lui Max, de ce n-ai spus povestea autorităţilor? îl provocă Fletcher.

Un zâmbet rece apăru sub mustaţa lui Brig.

— Fiindcă n-am avut destule dovezi împotriva ta. Dar am să le procur.

— Ce-i cu cruciada asta, McCord? Max Sanger n-a însemnat nimic pentru tine. L-ai dispreţuit pe el şi tot ceea ce reprezenta el. De ce îţi pasă cum a murit?

— Contai pe faptul că mă voi bucura să-l văd mort, şi că n-o să-mi mai pese cum a murit? Întrebarea era pusă pe un ton grav şi înţepător. Poate că nu-mi plăcea de vărul meu, dar ăsta nu-i un motiv suficient pentru a-i lăsa asasinul nepedepsit. Aceasta a fost a doua ta greşeală.

— Mă uimeşti cu insistenţa în ideea aceasta absurdă, râse Fletcher. Max a murit căzând într-o prăpastie, aruncat de un cal nărăvaş. După cum ai arătat, era un cal, cunoscut că-şi aruncă povara. Sau de-asta îţi faci griji? Ţi-e teamă că ai putea fi învinuit de crimă prin neglijenţă, pentru că ai pus un călăreţ neexperimentat pe un cal periculos?

— Ai implantat ideea aceasta în minţile autorităţilor? Brig îşi privi dur oponentul impiacabil.

— N-am avut nici un motiv să bănuiesc că ai fi putut avea un amestec în moartea lui Max, până în acest moment. Şi chiar dacă aş fi bănuit, mă îndoiesc că aş fi spus ceva fără vreo dovadă

puternică, admise Fletcher cu o ridicare indiferentă din umeri. Jordanna te-a îndrăgit. N-aş fi vrut să o fac să sufere aducând acuzaţii nefondate împotriva ta.

— Da, Jordanna, încuviinţă Brig sec. Este o actriţă aproape la fel de bună ca şi tine. Păcat că nu a făcut o treabă mai bună distrăgându-mi atenţia până la capăt. N-aş fi găsit niciodată crenguţa aceea.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Vocea lui Fletcher părea obosită să tot repete fraza aceasta. Să înţeleg că nu eşti interesat să te căsătoreşti cu fiica mea?

— Pariez că ţi-ar plăcea să mă-nsor cu ea. Ca ginere, crezi că aş prezenta destulă încredere să păstrez secretul, şi să nu mai spun ce ştiu despre moartea lui Max, aşa este? Dispreţul îi acoperea cuvintele. Avea prea puţin respect pentru omul care era gata să-şi vândă fiica pentru a obţine tăcerea.

— Aş putea fi foarte generos la căsătoria Jordannei. Dacă nu te interesează Corporaţia Sanger, sunt sigur că. vei admite că există multe îmbunătăţiri costisitoare care ar putea fi făcute la ferma ta.

— Poate că-ţi va veni greu să crezi, dar îmi place ferma aşa cum este, replică Brig. În al doilea rând, nu mi-ar plăcea să fiu complice la crimă. Şi în al treilea rând, n-aş avea încredere în fiică-ta. E foarte posibil ca după ce o iau de nevastă să fiu victima vreunui accident nefericit de vânătoare, peste câţiva ani.

— Cred că eşti puţin nebun, zise Fletcher.

— Aşa crezi? De ce? Fiindcă întorc spatele nu numai banilor, dar şi atracţiei considerabile a fiicei tale? Poate că ai dreptate. Poate că sunt nebun, admise el. Dar pot să-ţi promit că am să dovedesc că l-ai ucis pe Max — şi am să aflu şi de ce.

– Dacă găseşti un motiv, sper să mi-l spui şi mie. Era o nuanţă de amuzament arogant în vocea lui. După cum ştii, Max era genul de om din care puteam să cumpăr zece o dată. Nu îmi făcea nici o problemă, erau atâtea feluri în care aş fi putut scăpa de el fără a recurge la crimă.

Aceasta era partea care-i dădea bătaie de cap lui Brig, deoarece ştia că Fletcher avea dreptate. Nu şi-l putea imagina pe Max ca fiind o asemenea ameninţare încât Fletcher să simtă că nu i-a mai rămas altceva de făcut decât să-l ucidă. L-ar fi putut ruina financiar. Brig se întrebă subit dacă nu cumva asta şi făcuse Fletcher. Poate că era răspunzător de problemele financiare pe care le avea Max personal, ca şi compania. Dacă Max se ducea la fund în câteva luni, de ce îl ucisese Fletcher acum? Lipsea o piesă importantă în acest puzzle. Brig trebuie să o găsească.

– Când îţi voi descoperi motivul, Fletcher, vei şti. Brig îşi alungă confuzia şi nesiguranţa. Deşi nu promit că vei fi primul.

– Eu n-aş face-o în locul tău, McCord. Pentru o clipă, ura sclipi făţiş în ochii lui căprui. S-ar putea să te bagi în ceva din care n-ai să mai poţi ieşi.

– Asta-i o ameninţare, Fletcher? rânji Brig. Sau doar nişte vorbe neputincioase ale unui om bătrân? Adevărul este că ai mers prea departe de această dată. Nu-ţi imagina că ai s-o scoţi la capăt cu crima, pentru că atunci *tu* vei face o greşeală.

În acel moment, o mască liniştită alunecă pe chipul bărbatului. Privea dincolo de Brig, cu un zâmbet patern pe buze.

— Ai vorbit cu mama, Kit? întreba el şi Brig îşi dădu seama că Jordanna şi Kit se întorceau la masă. Îşi înăbuşi flăcările de iritare.

— Da, am vorbit... Kit ezită o fracţiune de secundă şi se aşeză pe scaun... şi am asigurat-o că suntem bine şi nevătămaţi.

— Moartea nu este niciodată plăcută, dar e întotdeauna un şoc când se întâmplă cuiva cunoscut, comentă Fletcher. Sper că ai rugat-o pe mama să trimită flori şi condoleanţele noastre familiei lui Max.

— Nu... n-am rugat-o, dar sunt sigur că se va gândi ea, zise Kit.

— Ce-i asta? Jordanna luă în mână crenguţa cu spini.

Timp de o clipă Brig fu captivat de vederea degetelor lungi, subţiri, de delicateţea şi puterea lor. Îi studie faţa. Părea cu adevărat neştiutoare de semnificaţia ramurii. Dar, pe dracu', nu o credea!

— Este talismanul meu. Întinse mâna şi-i luă crenguţa dintre degete.

— O crenguţă cu spini? Îi aruncă o privire curioasă şi sceptică.

— Da. Brig şi-o puse în buzunar.

Brig îl văzu pe Kit. Avea o cută pe frunte, care dispăru repede când văzu că Brig îl privea. Se întoarse către tatăl lui.

— Să fac rezervările pentru întoarcere?

Fletcher inspiră adânc, aruncând o privire scurtă către Brig înainte de a începe să răspundă.

— Da, ar trebui...

— Nu aveţi de gând să plecaţi, nu? îl întrerupse Brig. Ştia că joacă un joc periculos. Dar nu-l voia pe

Fletcher de partea cealaltă a continentului, nu încă, nu acum când avea şansa să descopere vreo dovadă incriminatoare. Credeam că ai venit să vânezi mufloni. Regele acela te aşteaptă încă în munţi. Nu te duci după el? Au mai rămas două săptămâni din sezon şi eu nu mi-am câştigat încă toţi banii.

Fletcher reflectă un moment.

— Adevărat.

— Am aranjat toate detaliile în legătură cu Max. Nu ne mai opreşte nimic să plecăm mâine în munţi, nu-i aşa? îl provocă Brig.

— Dar... cum rămâne cu înmormântarea? protestă Jordanna. Era vărul tău. N-ai de gând să asişti?

Brig se întoarse pentru a-i întâmpina cu calm privirea acuzatoare.

— Nu sunt un ipocrit. Împrejurările naşterii mele m-au făcut văr cu el, dar nu l-am iubit vreodată. N-aş fi trecut strada ca să-l văd când era în viaţă. N-am să zbor la New York ca să-i văd înmormântarea, acum că e mort. Îl privi pe Fletcher tăcut. Ei, ce zici? Pretindeai că vrei muflonul.

— Îl vreau, confirmă Fletcher. Ca şi Jordanna, aveam impresia că vrei să participi la funeraliile lui Max. Dar dacă eşti doritor să mergem după muflonul acela, putem pleca oricând eşti gata.

— Atunci aşa rămâne. Brig îşi împinse scaunul deoparte şi se ridică. Eu mă întorc la fermă şi pregătesc cu Jocko tot ce trebuie pentru plecare.

— Bine, încuviinţă Fletcher.

Dar Brig observă că nici Jordanna, nici fratele ei nu păreau entuziasmaţi de perspectivă. Bănui că voiau să dispară înainte de a se descoperi ceea ce

făcuseră. Fletcher avea să-i informeze că era deja prea târziu. Brig se duse la bar să plătească băuturile. Trudie îi făcu nota şi-i dădu restul.

— Pleci acum?

— Trebuie să mă întorc înapoi la fermă. Băgă banii în buzunarul lateral al jeans-ilor.

Când dădu să se întoarcă, ea spuse:

— Brig, Jake Phelps mi-a vorbit de căsătorie.

Oprindu-se, Brig o privi. Avuseseră nişte clipe frumoase împreună, înainte de apariţia Jordannei. Iar Jake Phelps era un bărbat gelos. Dar se hotărâse să stea deoparte de viaţa lui Trudie. Oftă lung.

— E un om bun, Trudie. Trebuia să decidă singură şi Brig n-avea de gând să-i dea vreun sfat.

— Mda, aşa cred. Părea dezamagită şi el ştia de ce.

Nu mai rămăsese nimic de spus, aşa că Brig se îndreptă către uşă. Era conştient de prezenţa celor trei de la masă, care-i urmăreau plecarea în tăcere, dar nu se uită în direcţia lor. Împinse uşa şi ieşi afară. Se opri pe trotuar, întrebându-se dacă ei îi pun la cale moartea. Va trebui să fie extrem de grijuliu în munţi. Privirea îi fugi spre crestele zimţate de la orizont. Profeţia pe care o făcuse despre Max putea să se adeverească şi în cazul lui.

— Aici erai, Brig? Silueta îndesată a lui Tandy venea în grabă înspre el. Familia Smith e înăuntru?

— Da.

— Unde te duci?

— Înapoi la fermă. Ne întoarcem în munţi mâine dimineaţă să reluăm vânătoarea. Vreau ca Jocko să se ocupe de tot ce trebuie.

— Ne întoarcem? Tandy părea surprins.

— Tu nu. Doar eu şi Jocko. Frank o să aibă nevoie de ceva ajutor la fermă. Pot să mă ocup eu de cai în expediţie. Avea să-i cerceteze pe toţi, personal. N-o să fie nici o rămurică ţepoasă sub şaua lui. Continuă cu voce tare: Fletcher a plătit pentru berbecul lui şi îl vrea.

— Nu pare prea afectat că tocmai am adus cadavrul unui prieten de-al lui din munţi, pufni cowboy-ul.

— Max nu era prietenul lui, îl corectă Brig şi o luă spre maşină. Ne vedem mai târziu, la fermă.

Capitolul 19

— De ce te întorci acolo, tată? întrebă Kit când uşa se deschise în spatele lui Brig.

— Am venit după un trofeu de berbec. Mă întorc din acelaşi motiv, replică el cu o voce care spunea că asta ar fi trebuit să fie evident. Aş fi propus singur asta, dar Max era vărul lui Brig. Nu voiam să-l oblig să ignore un deces în familie pentru a-şi îndeplini obligaţiile contractuale faţă de mine. Dar odată ce s-a oferit, bineînţeles că nu intenţionez să-l refuz.

— Dar moartea lui Max nu înseamnă nimic pentru tine? insistă el.

Expresia de pe faţa Jordannei era asemănătoare cu cea de pe chipul fratelui ei. Şi ea gândea că tatăl lor este egoist şi insensibil.

— Ce-ai vrea să-ţi spun? dădu el din umeri. A fost un accident regretabil. Dar nu-mi era prieten apropiat. De-abia îl cunoşteam. Viaţa merge înainte. Nu se opreşte nimic doar fiindcă moare un om. E ca şi cum ţi-ai băga degetul într-un lac şi l-ai scoate afară. Asta cu greu s-ar numi o undă, darmite o gaură. Poate că sună cam insensibil, dar ăsta este adevărul, afirmă el. Brig ştie asta. Sunt de acord cu el că aş fi ipocrit dacă m-aş preface că simt pierderea cuiva pe care-l cunoşteam doar superficial.

— Mie mi se pare că... începu Kit.

– Firește, nu mă aștept să vii cu mine, îl întrerupse tatăl lui. Locul tău este lângă mama. După accident, va fi îngrijorată în legătură cu tine. Ești singurul ei fiu. Era în vocea lui un ton de-abia simțit de dispreț, care dispăru când i se adresă Jordannei. Dacă crezi că nu e potrivit, ți-aș sugera să nu mă însoțești nici tu.

Potrivit sau nu, Jordanna, știa că trebuie să meargă. Brig mergea și... sigur, era nebună... trebuia să meargă și ea.

– Nu, vin cu tine.

– Și eu, afirmă Kit.

– Nu văd nici un rost de astă dată, Kit, declară rece tatăl ei. Și nu încerca să pretinzi că este din dorința de a fi cu mine.

Jordanna privi de la unul la celălalt, surprinsă. Despre ce vorbeau? Din care alt motiv ar fi venit Kit? Toată lumea vorbea în dodii. Și ea părea a fi singura care nu pricepea nimic.

– Vin. Nu mă poți opri. Afirmația fratelui ei era făcută cu o hotărâre calmă.

Tatăl lui îl privi fioros, apoi îl luă în zeflemea.

– Ești plecat de destul de mult timp. Nu ești îngrijorat că prietenul cu care stai o fi găsit pe altcineva în locul tău? Făcuse referirea cu un accent ușor caustic.

Gura lui Kit se albi de furie, dar chiar atunci Tandy Barnes intră în bar. Își reținu replica la vederea cowboy-ului.

– Sunteți gata să vă întoarceți la fermă? întrebă Tandy, venind lângă masa lor.

Fletcher întîlni privirea hotărâtă a lui Kit pentru o secundă lungă, apoi încuviință.

— Da, presupun că suntem toţi gata de plecare. Nu mai protestă în legătură cu decizia lui Kit de a-i însoţi la vânătoare.

Discuţia dintre tatăl şi fratele ei o tulburase pe Jordanna. N-avu ocazia până târziu, după amiază, după ce ajunseseră la fermă, să-l prindă pe fratele ei singur pentru a-l întreba despre asta. Jordanna era în dormitorul lui Brig, unde dormea, făcând iarăşi bagajele când el ciocăni la uşă.

— Vroiam să vorbesc cu tine, îi zise ea lăsându-l să intre.

Dar Kit nu-i dădu şansa să-şi continue fraza.

— Există vreo modalitate prin care să-l convingi pe tata să renunţe la vânătoare?

— Să renunţe? repetă ea incredulă. Ţine neapărat să aibă un trofeu de berbec. N-am cum să-l conving să renunţe. Imediat, Jordanna sări cu o întrebare proprie.

— De ce nu vrea să vii şi tu?

Gura lui se curbă într-un zâmbet cinic.

— Poate crede că îl voi incomoda în vreun fel. Încercarea lui de glumă era destul de falsă.

— Fii serios, zise Jordanna nerăbdătoare.

— Sunt, zâmbi el.

— Atunci de ce nu are nici un sens? Îşi ridică mâinile într-un gest neajutorat. Nu pricep nimic. Parcă vorbiţi într-un cod secret pe care nu-l înţeleg. Dacă luăm numai remarca aceea ridiculă pe care a făcut-o tata despre colegul tău de apartament, Mike. Ştie foarte bine că apartamentul este închiriat pe numele tău. Mike nu putea să fi adus pe altcineva cât timp erai plecat, aşa că de ce să spună o astfel de aiureală? Şi tu de ce te-ai supărat atunci când a zis asta?

Privirea lui o evită pe a ei şi se întoarse.

— N-ai înţelege, Jordanna.

— N-aş înţelege, repetă ea furioasă. N-am să înţeleg niciodată dacă nu-mi explică nimeni. Mă simt ca un copil căruia adulţii îi spun să aştepte până creşte ca să pună întrebări. Am douăzecişipatru de ani. Cât de mare ar trebui să fiu ca să fiu capabilă să înţeleg? Sau trebuie să trăiesc în ignoranţă tot restul vieţii?

— Chiar n-ai ghicit, nu-i aşa? Kit o privi trist.

— Ce să ghicesc? Vrei să încetezi să-mi răspunzi cu întrebări? Frustrarea răsuna cu furie tăcută în cererea ei.

— Ştiu că n-am fost niciodată apropiaţi. Dar nu te-ai întrebat de ce n-am adus vreodată o prietenă acasă?

Răspunsul lui o derută. Nu era deloc replica la care se aşteptase.

— Dacă m-ai fi gândit vreodată la asta, bănuiesc că am presupus că nu vroiai să-ţi expui prietenele ostilităţii dintre tata şi mama. Umerii i se ridicară într-o mişcare nesigură.

— Jordanna, nu au fost fete pe care să le aduc acasă, îi zise cu o voce liniştită şi calmă.

Ea îi aruncă o privire lipsită de expresie.

— Ce vrei să spui?

— Mike nu este doar colegul meu de apartament.

Înţelese totul într-o străfulgerare care o zăpăci complet. Gura i se deschise şi se închise de câteva ori înainte de a putea să scoată ceva din gâtul strangulat de şoc.

— Nu, negă ea cu o voce înăbuşită. Nu te cred. Nu-i adevărat.

— E adevărat, insistă Kit cu o voce blândă. Ştiu că e şocant. Poţi să-ţi imaginezi cum a reacţionat tata

când i-am spus, acum câţiva ani. Am crezut că o să mă omoare. M-a pus să jur că tu n-ai să afli niciodată. A fost o promisiune destul de uşor de ţinut. Tu şi cu mine nu am fost niciodată cu adevărat apropiaţi — ca un frate şi o soră — dar n-aş fi putut să suport să te văd privindu-mă cu dispreţul şi scârba din ochii tatei. Mă amăgeam că n-ai să afli. Dar trebuia să se întâmple, mai devreme sau mai târziu. Şi mai bine să afli de la mine chiar dacă asta înseamnă... Un colţ al gurii i se strâmbă într-un zâmbet trist, resemnat... că n-o să vrei să mă mai vezi vreodată.

— Dar... eşti fratele meu, protestă Jordanna într-o şoaptă care-i trăda chinul din suflet. Cum te-aş putea respinge?

Erau lacrimi în ochii ei.

— Atâţia mi-au întors spatele...

— Eşti fratele meu, repetă ea. Avea un nod imens în gât; şi vederea îi era înceţoşată de lacrimi.

În clipa următoare, se îmbrăţişau unul pe altul, plângând încet unul pe umărul celuilalt. Jordanna nu-l putea considera mai slab din cauza lacrimilor. Fratele ei era un om puternic, altfel n-ar fi fost capabil să-l înfrunte pe tatăl lor. Ar fi fugit de el şi ar fi ascuns adevărul. Era fratele ei. Nu-l putea judeca.

Îşi şterse lacrimile de pe obraz.

— Doamne, devenim sentimentali, râse ea, trăgând aer pe nasul roşu.

— Ţi-aş oferi batista mea, dar am nevoie de ea, glumi Kit.

— O să-mi iau una de-a mea. Se duse la caseta cu cosmetice. După ce-şi suflă nasul, şterse toate semnele scenei emoţionale şi întorcându-se, văzu că şi Kit făcuse la fel.

— Mai bine te-aş lăsa să-ţi vezi de treabă, zise el cu un zâmbet cald. Mulţumesc că îmi eşti o adevărată soră, Jordanna.

Nu avea ce să-i spună, aşa că dădu din cap, şi-i adresă un zâmbet încurajator. El ieşi din dormitor şi după câteva minute, Jordanna se întoarse la împachetatul ei. Cu acest secret descoperit, inevitabil, gândurile ei se întorceau la Brig. Se uită spre patul pe care-l împărţiseră o dată şi în care dormea acum singură. Se terminase relaţia lor? Şi era, pur şi simplu, prea încăpăţânată să recunoască? Îl iubea. Refuza să accepte posibilitatea că nu mai era nici o speranţă.

Stând în baie lângă chiuvetă, Brig îşi privea imaginea din oglindă. Lama aparatului de ras tăiase o dungă prin spuma de pe obrazul lui. Era târziu să se bărbierească acum, când mai era puţin şi avea să o facă din nou a doua zi. Întoarse capul când uşa băii se deschise.

Jordanna apucă să intre până să-l vadă lângă chiuvetă.

— Scuză-mă. N-am ştiut că e cineva înăuntru.

Simţurile lui zvâcniră văzând-o în cămaşa aceea de noapte. Îşi amintea de noaptea în care i-o scosese şi-şi plimbase mâinile peste pielea ei netedă. Întorcându-se spre oglindă, clăti clăbucul de pe lama cu apă curgătoare de la robinet.

— Probabil că am uitat să încui uşa. Nu-şi simţea mâna prea sigură când lama atinse din nou obrazul.

Ea dădu să plece, apoi ezită o clipă, privindu-l.

— De ce au bărbaţii întotdeauna feţe atât de caraghioase când se rad? se întrebă ea cu voce tare.

În ciuda frământării dinăuntrul lui, un zâmbet îi apăru pe chip.

— Pentru a-şi întreţine spectatorii. Trecu lama peste obraz şi reuşi să nu se taie. Termin imediat. O să fie liberă baia.

Jordanna nu plecă. Făcu în schimb un pas în cameră şi atinse uşor cu vârfurile degetelor umărul lui musculos. Cum ele trasau o linie de la încheietura umărului spre omoplat, Brig rămase nemişcat, cu aparatul de ras înţepenit lângă obraz.

— Ţi-ai scos bandajul. Umărul e mai bine? Privirea ei căută imaginea lui din oglindă.

— Mult mai bine. După ce-i întâlni o clipă ochii, Brig îi evită, şi-şi clăti din nou lama, fără să fie nevoie. Vocea lui era gravă şi rigid controlată. Ai ceva împotrivă să mă laşi singur? Aş vrea puţină intimitate.

— Desigur, replică ea supusă.

Întorcându-se, lăsă capul în jos. Părul ei castaniu sclipea roşiatic în lumina becului de deasupra chiuvetei. O privi în oglindă până ce imaginea ei părăsi suprafaţa netedă. Uşa se închise şi Brig îşi lăsă mâinile pe chiuvetă, strângând marginea de porţelan. Îl întorsese pe dos. Era o complice a planurilor lui Fletcher — dacă nu şi mai mult — dar Brig simţea dorinţa chinuitoare de a o iubi şi proteja. Dar ea avea nevoie de protecţia lui cam tot atât cât ar fi avut o tigroaică cu ghearele intacte.

Jordanna se lungi în pat şi încercă să doarmă, dar nu-şi putea face ochii să se închidă. Singura lumină din dormitorul întunecos venea prin fereastra, unde o lună parţial ascunsă arunca raze cenuşii, dând un contur întunecat mobilei. Era târziu, aproape de miezul nopţii, şi avea nevoie să doarmă, dar nu putea. Neliniştită, se întoarse strângând perna şi încercând să-şi găsească o poziţie mai confortabilă.

După un sfert de oră, renunţă. N-avea nici un rost. Nu putea să adoarmă. Jordanna aruncă deoparte cuvertura şi îşi puse picioarele pe duşumea. Căutându-şi cămaşa lungă, o puse pe ea şi trase fermoarul până sus. Când era copil şi nu putea să doarmă, Tessa îi aducea un pahar cu lapte cald. Din câte îşi amintea, metoda dăduse întotdeauna rezultate.

Încercând să nu facă nici un pic de zgomot, deschise uşa şi o închise cu grijă în urma ei. Se auzea cineva sforăind în camera de zi. Nu Brig — Jordanna nu-şi amintea să-l fi auzit sforăind. Dar el era acolo, înăuntru. Ezită, atrasă magnetic în direcţia lui. Rezistă şi alunecă în tăcere către uşa bucătăriei. Nu aprinse lumina până ce uşa nu fu închisă. Invazia bruscă a luminii îi lovi ochii. Clipi, protejându-şi-i, până când i se acomodară.

Laptele era în frigider şi Jordanna găsi o oală micuţă în dulapul de deasupra plitei. În timp ce îl încălzea pe arzător, căută un pahar prin dulapuri, încercând să nu facă zgomot. Găsi paharele în dulapul de deasupra chiuvetei, pe al doilea raft. Întinzându-se pe vârfuri, atinse unul din ele. Deodată, din liniştea care o încojura, vocea lui Brig întrebă:

— Ce faci acolo?

Speriată, Jordanna se întoarse. Paharul îi alunecă dintre degete şi căzu pe podea, spărgându-se.

— Nu te mişca! ordonă Brig aspru.

Dar era prea târziu. Din instinct, încercase să prindă paharul înainte de a lovi podeaua. Reflexele îi fură prea lente şi talpa unui picior desculţ călca jos, peste cioburi. Jordanna ridică imediat piciorul, gemând de durere. Încercă să-şi răsucească piciorul pentru a vedea dacă fragmentul de sticlă mai era încă în talpa ei.

— Credeam că ţi-am spus să nu te mişti. Sticla trosni sub cizmele lui, când Brig se îndreptă nerăbdător către ea.

Odată ce era evident că-i spusese, comentariul nu necesita un răspuns. Nu era uşor să-şi ţină echilibrul într-un picior, dar nu îndrăznea să se mişte. Peste tot în jur era plin de cioburi. Se sprijini de chiuvetă. Datorită durerii ascuţite, văzu ca prin vis că Brig traversa încăperea spre ea. O luă în braţe. Uimită pe moment de contactul subit, reacţia ei fu automată. Îşi prinse mâinile în jurul gâtului lui, dându-şi seama că el era îmbrăcat doar în jeanşi şi cizme.

În sus era gol, lăsând la iveală pieptul acoperit de păr şi muşchii tari şi plaţi ai stomacului. Uşurinţa cu care braţele îi susţineau greutatea revela puterea lui fizică. Rămase fără suflu simţind mirosul lui cald, bărbătesc. Era conştientă de jocul unduitor al muşchilor lui, în timp ce o ducea spre masă. Ridicând privirea, îi studie printre gene trăsăturile slabe şi aspre. Culoarea închisă a părului, mustăţii şi sprâncenelor se combina cu pielea arsă de soare. Faţa lui era atât de aproape de a ei! Liniile care se strângeau în colţurile ochilor îi atraseră privirea, întâlnind-o pe a lui.

Inima începu să-i bată nereguiat când atenţia lui se îndreptă către buzele ei. În următoarea secundă, Brig o aşeză pe masă retrăgându-şi privirea de la gura ei. Luându-şi un scaun alături, se concentră asupra piciorului rănit. Părul lui ciufulit îi invita degetele să treacă prin el, şi Jordanna strânse cu putere de marginea mesei pentru a rezista tentaţiei.

— Mai e acolo ciobul? Vocea ei era răguşită şi tulburată, reflectându-i sentimentele interioare.

Călcâiul îi fu cuprins de o mână mare, în timp ce cealaltă examina mica rană din care se scurgea sânge.

– Da.

O clipă mai târziu, tresărea în timp ce el îi scotea ciobul. Sângele curgea acum nestingherit din rană. Brig luă o batistă din buzunar şi o apăsă pe talpa ei. Privirea lui îi scrută faţa.

– Ce vroiai să faci?

Sub privirea lui deconcertantă, Jordanna ridică o mână pentru a-şi îndepărta părul cu sclipiri roşiatice de pe faţă, evitându-i ochii.

– Nu puteam să dorm. Mi-am zis că dacă beau nişte lapte cald, m-aş putea relaxa. Nasul ei simţi mirosul de lapte afumat. Laptele! E încă pe foc!

– Stai pe loc unde eşti, ordonă Brig sever. Legându-i batista în jurul labei piciorului, se ridică şi călcă peste sticla spartă, către plită. Dădu la o parte oala cu lapte, închise arzătorul şi duse vasul la chiuvetă. Jordanna văzu când el aruncă laptele că fundul oalei era negru-cafeniu, de la laptele prins. Umplând oala cu apă, Brig o lăsă în chiuvetă la muiat. În loc să se întoarcă ia chiuvetă, se duse la cămară şi scoase o mătură.

– Nu te credeam atât de „domestic", murmură Jordanna urmărindu-l cum mătura cioburile. Domestic, dar nu domesticit, îşi spuse. Brig n-avea să fie niciodată îmblânzit.

– La nevoie, răspunse el indiferent. Când cioburile fură strânse pe făraş, Jordanna începu să se dea jos de pe masă. Privirea lui tăioasă se întoarse, ţintuind-o în loc.

Am zis să stai acolo.

Mai mult tonul vocii lui decât ordinul în sine o făcu pe Jordanna să rămână pe loc. Când mătura şi făraşul fură date deoparte, el îi aruncă o privire, apoi se duse spre uşa de la baie. Jordanna îl auzi umblând în dulapul cu medicamente. Brig se întoarse în bucătărie cu dezinfectant şi bandaje.

Piciorul ei rănit deveni din nou prizonierul mâinii lui. Îşi înghiţi un geamăt când dezinfectantul îi arse rana. Apoi Brig îi aplică bandajul. Asprimea degetelor lui bătătorite netezi adezivul peste pielea sensibilă de pe talpa ei. Când fu gata, el continuă să-i ţină piciorul în mâini şi-şi ridică privirea către faţa ei.

— Cum este?

— Bine. Mulţumesc. Vocea îi tremură, tulburată. Îl simţea ciudat de intim, cum îi ţinea piciorul astfel — o mână pe talpă şi cealaltă curbată pe glezna ei. Călcâiul îi era susţinut de coapsa lui puternică.

— Nu pare ceva grav, aşa că n-ar trebui să-ţi faci probleme. Privirea lui continuă s-o susţină pe a ei cu indiferenţă, dar Jordanna îi simţi degetele mângâindu-i absent piciorul.

Senzaţia îi trimise fiori de-a lungul pielii. El îi sesiză probabil reacţia la atingerea sa, fiindcă ochii i se întunecară într-un cafeniu arzător. Ea îşi pierdu răsuflarea când mâna lui i se strecură mai sus pe picior, apucându-i genunchiul, înaintând încet către coapse pe sub cămaşa lungă. Îşi retrase deodată mâna, rupându-şi privirea de pe faţa ei, în timp ce îşi împingea scaunul şi se ridica.

— Ai grijă cum calci, zise Brig.

În timp ce Jordanna încerca să-şi revină din retragerea bruscă a atingerii lui, mâinile lui îi cuprinseră talia pentru a o ajuta să ajungă la podea. Degetele i se

prinseră de mușchii încordați ai brațelor lui pentru a se sprijini în timp ce-și căuta echilibrul.

— Scuză-mă, am... Își dădu capul pe spate în timp ce căuta o scuză, dar dorința din ochii lui îi opri cuvintele.

Jordanna se cutremură de dorință. Mâinile lui se strânseră aproape imperceptibil pe talia ei, trăgând-o mai aproape. Își întinse degetele pe umerii lui bronzați. Gura lui se deschise peste a ei luându-i buzele într-un sărut lung, posesiv. Jordanna se dărui de bună voie bărbatului care deja o stăpânea, inimă și suflet. Mâinile care se mulau pe șoldurile și spatele ei o lipiră de trupul lui dur. Ritmul alert al bătăilor inimii era un sunet minunat, atât de apropiat de al ei. Gura lui se mișcă pentru a-i explora linia gâtului.

— Te-am mințit, Brig, șopti Jordanna cu dragoste dureroasă.

Totul parcă încremeni în jurul lor, înainte ca el să-și ridice capul și să pună puțin spațiu între ei. Ea îi întâlni privirea pătrunzătoare și licărul de prudență. Degetele ei se plimbară peste obrazul proaspăt bărbierit într-o mângâiere tandră.

— Când? întrebă el tăios.

— Când ți-am spus că doar mă prefac că îmi place atingerea ta, răspunse ea cu o voce moale, vibrând de emoție... nu era adevărat. Mă faci să revin la viață atunci când mă ții în brațe și faci dragoste cu mine.

— Bănuiam asta deja. Privirea lui îi cerea să-i spună ceea ce nu știa.

— Brig, vreau să fiu mai mult decât amanta ta. Vreau să simți ceva mai mult decât dorința pentru mine. Tonul ei deveni încordat, odată cu adâncirea dorinței. Vreau să ții la mine. Lasă-mă să-ți fiu priete-

nă, confidentă, poate chiar soţie şi mamă a copiilor tăi, cândva.

Dezgustul crunt îi subţie gura lui Brig. Privirea lui îi împunse inima ca lama unui cuţit. Rănită, Jordanna se desprinse din braţele lui şi se dădu iute un pas înapoi. Simţea o durere înţepătoare care mergea adânc. Credea că explicându-i că ţine cu adevărat la el, poate îl va face să recunoască acelaşi lucru.

— Jordanna... Mâinile lui îi atinseră umerii. Ea i le îndepărtă, scuturând din umeri.

— Nu, zise cu o fulgerare de mânie rănită. Nu-mi este de ajuns să împart patui cu tine. Bănuiesc că sunt o persoană lacomă, Brig. Vreau să împart cu tine plictiseala, monotonia rutinei de zi cu zi. Vreau să împărţim momentele bune şi cele rele. Vreau să muncesc cu tine la fermă. Vreau să mă cert cu tine — şi să fac dragoste cu tine. Răsucindu-se, Jordanna îşi ridică bărbia tremurătoare pentru a-i întâlni expresia întunecată. Te iubesc, Brig McCord. Şi nu mint când spun asta.

— Uneori eşti foarte convingătoare, murmură el cu scepticism, pentru a-i demonstra că n-o crede. Dar nu mi te pot închipui satisfăcută prea mult, ţintuită aici, în locurile acestea primitive.

— Aici îmi este locul. Nu numai din cauză că eşti tu aici, explică ea. Este locul unde mă simt bine, aici în mijlocul naturii, unde nimic nu te împiedică să vezi soarele. Un loc sălbatic şi neîmblânzit. Ca vânătoarea, este tipul de viaţă care pretinde ceva de la tine — fizic şi mental. Aici este o provocare constantă, şi eu... Simţi subit un nod în gât. Privind în altă parte, înghiţi în sec înainte de a-şi sfârşi fraza... aş fi fericită să trăiesc aici cu tine. Te iubesc. Şi tu mă iubeşti, zise ea. Ştiu că ţii la mine. Am văzut-o în ochii tăi, am

simţit-o când m-ai luat în braţe. De ce nu vrei să recunoşti? Îşi întoarse ochii răniţi, întrebători către el.

Expresia lui era de nepătruns, când mâinile i se mişcară pentru a se odihni de fiecare parte a gâtului ei. În trăsăturile lui rămânea o anumită duritate. Jordanna nu rezistă strângerii uşoare a mâinilor lui sau presiunii degetelor mari pe oasele gâtului.

— Te-aş putea iubi, Jordanna, murmură el, dacă n-aş şti...

Până ca ea să-l întrebe ce vrea să spună cu asta, el o luă în braţe şi gura lui îi învinse rezistenţa simbolică. Îmbrăţişarea îi era plină de cruzime, cerând satisfacţie. Jordanna s-ar fi putut lupta dacă n-ar fi simţit fiorii dorinţei disperate care îi străbăteau trupul dur, bărbătesc. Nu-i putea refuza satisfacţia aşa cum nu şi-o putea refuza sieşi.

Fără un cuvânt, Brig o ridică şi o scoase afară din bucătărie. Cu precizie, găsi drumul către dormitor prin casa întunecată. În umbrele de catifea neagră ale patului, focul aprins de săruturile lor se transformă într-o vâlvătaie imensă, care-i consumă în extazul ei.

Cubărindu-se mai strâns în braţele lui, Jordanna se încălzea la strălucirea caldă, de satisfacţie. Se simţea aproape pe deplin mulţumită. Ridică ochii spre el şi zâmbi, ştiind că el îi putea vedea expresia — chiar dacă ea nu o vedea pe a lui, dar asta nu era necesar.

— Avem ceva special, Brig, murmură ea. Nu poţi să negi.

El răspunse trăgându-şi braţul de sub umerii ei. Se rostogoli către marginea patului şi se ridică. În întunericul camerei, tot ce putea desluşi Jordanna era forma neagră a staturii lui cu umeri largi. Arcurile

patului scârţâiră când el se ridică în picioare. Jordanna se încruntă auzindu-l îmbrăcându-se.

— Nu dormi aici? întrebarea îi ieşi înainte de a-şi da seama cât de nerușinată părea.

— Nu. Era o negaţie plată, care nu conţinea nici un regret.

— De ce? Aproape îşi înăbuşi un suspin.

Brig nu-i răspunse imediat, şi se duse spre uşă. Se auzi clanţa, când fu apăsată.

— Poţi să-ţi păstrezi patul, Jordanna... şi minciunile. Nu am nevoie de ele.

Minciuni? Inima îi ţipa chinuită, dar nici un sunet nu-i ieşi din gât. Uşa se deschise şi se închise. Cum putea crede că toate cuvintele pe care i le spusese erau minciuni? Îşi dezgolise emoţiile, îşi dezbrăcase toate prejudecăţile şi practic îl implorase să o iubească. Se umilise în faţa lui iar el călcase peste inima ei.

Degetele i se înfipseră în pernă, unde se odihnise capul lui. Îşi îngropă faţa în ea, ca să-şi înăbuşe plânsul. Jordanna ar fi preferat ca Brig s-o plesnească. Durerea aceea s-ar fi uşurat în timp, dar agonia respingerii se va vindeca greu — dacă se va vindeca vreodată. Plânse până udă toată perna, şi nu mai avu lacrimi. Dar suspinele uscate, sacadate, nu voiau să se oprească. Nu-şi găsi liniştea până ce epuizarea nu aruncă un nor negru peste ea şi căzu într-un somn greu.

Capitolul 20

Un vânt rece şi aprig însoţea echipa de vânătoare care se întorcea în munţi. Călăreau apărându-se de vânt, cu gulerele întoarse contra rafalelor îngheţate. Cerul era senin şi albastru, iar aerul avea o claritate cristalină.

În a doua zi de mers, copacii le oferiră o protecţie parţială contra vântului şuierător. Grupul se opri şi descălecă, lăsând caii să se odihnească. Caii se întoarseră cu spatele la vântul care le biciuia cozile printre picioare, şi se adunară laolaltă.

Încercând să-şi dezmorţească picioarele înţepenite, Jordanna îl urmări pe Jocko aducând termosul cu cafea fierbinte. În ciuda îmbrăcăminţii groase, îi era frig. La fel le era şi celorlalţi. Kit îşi plesnea şi-şi freca braţele, iar tatăl ei îşi freca mâinile una de cealaltă. Doar Brig şi Jocko, ocupaţi cu alte lucruri, nu încercau să-şi încălzească vreo parte a corpului.

Îşi simţi buzele uscate şi căută balsamul în buzunarul jachetei. Mâinile înmănuşate îi tremurau, în timp ce-şi contura buzele cu crema groasă. Ca şi ceilalţi, purta ochelari pentru a-şi proteja ochii de strălucirea soarelui, care părea de două ori mai puternică la altitudinea aceasta.

Jocko îi aduse o cană cu cafea, pe care ea o acceptă cu recunoştinţă.

— E frig astăzi, spuse ea, exprimând în cuvinte suferința mâinilor.

Privirea lui cuprinse cerul albastru și crestele încununate cu zăpadă.

— Va ninge curând.

— Dar nu-i nici un nor pe cer, observă Jordanna.

Bascul dădu din umeri în semn că nu are nicl o importanță. Se mută la tatăl ei, să-i umple cana.

Brig auzise prezicerea lui Jocko în timp ce părăsea caii pentru a se alătura celorlalți.

— Dacă ninge, berbecii s-ar putea să coboare la o altitudine mai mică. Lăsându-și puşca pe pământ, lângă cele ale Jordannei și a lui Fletcher, Brig își scóase mânuşile pentru a-și încălzi mâinile cu metalul fierbinte al căniі aburinde de cafea.

Jordanna își ținu privirea departe de el. Pe cât posibil, evita să i se adreseze direct. Singurul ei mijloc de apărare era să se închidă în ea, poate doar aşa n-avea să mai fie rănită. Comportamentul îi era dictat nu atât de mult de mândrie, cât de instinctul de supraviețuire.

Tăcerea ei nu bătea la ochi, odată ce nimeni din grup nu era într-o stare prea comunicativă. Toți păreau adânciți în propriile gânduri și puține din ele erau exprimate cu voce tare. Comentariul lui Brig în legătură cu berbecii, primise un răspuns ambiguu de la tatăl ei. Popasul durase cât își băură cafeaua fierbinte, apoi urcară în șa din nou.

Avea piciorul în scară. Era gata să încalece murgul, când simți o mână în jurul taliei, ajutând-o. Crezând că e Brig, Jordanna se feri de contact și aruncă o privire supărată peste umăr. Dar era fratele ei.

— Ce s-a întâmplat? Trăsăturile lui frumoase se încruntaseră.

— Nimic. Nu-i din cauza ta, adăugă ea şi sări în şa fără ajutor.

Kit se postă în faţa ei.

— Ce s-a întâmplat între tine şi Brig?

Jordanna vru să nu-i răspundă, apoi se hotărî că merita un fel de răspuns.

— M-am înşelat când am crezut că ţine la mine, asta-i tot. Va trebui s-o iau de la capăt. Şi continuă în gând: Şi să încerc să găsesc un motiv pentru a o continua cu el. Mai mult de atât nu putea discuta — nici măcar cu fratele ei. Era mult prea proaspătă şi durerosă discuţia lor...

Un cal necheză în apropiere, atrăgându-i atenţia. Roibul bătea şi îşi zvârlea coama neagră lângă piciorul ei. Ochelarii de soare îi împiedicau să-i vadă ochii, dar îşi dădu seama că îi auzise răspunsul. Se simţea vulnerabilă. Jordanna îşi îndreptă ţinuta, ţinându-şi capul drept şi privind în faţă.

După câteva secunde atinse cu călcâiul burta murgului. Calul se mişcă fără tragere de inimă de la adăpostul copacilor. Roibul trecu pe lângă ea pentru a prelua conducerea. Jordanna simţi un nod în gât la vederea bărbatului suplu, cu umeri largi, care călărea cu atâta uşurinţă. Îşi încetini murgul pentru a rămâne în urmă cu Jocko şi cu caii de povară.

Cu o oră înaintea asfinţitului, călăreţii ajunseră la locul în care fusese tabăra. Un cadru de lemn pentru cort stătea ca un schelet uitat. Un inel de pietre încercuia cenuşa înnegrită a focurilor anterioare şi în apropiere mai erau încă lemne de foc tăiate şi stivuite. După ce se ocupaseră de cai, Brig şi Jocko întinseră prelata cortului mare. În timp ce Kit o ajută pe Jordanna să şi-l ridice pe al ei, Fletcher încinse

focul. Apusul auriu se întunecă, devenind portocaliu şi coloră ţinutul sălbatic cu scânteierea lui arzătoare.

A doua zi cerul îşi recăpătă nuanţa de un albastru rece, amintindu-i Jordannei de gheţurile polare. Vântul muşcător aducea temperatura în zona îngheţului. La orizont, primii nori anunţau frontul atmosferic care se mişca înspre ei. Când echipa de vânătoare plecă din tabără, Jordanna fu uimită să constate că o luau pe drumul care ducea spre locul accidentului.

— Doar nu urcăm acolo, nu? protestă ea.

Brig se întoarse pe jumătate în şa, îndreptându-şi oglinzile întunecate ale ochelarilor de soare către ea.

— De ce nu? Trebuie să ajungem pe creastă.

Privirea îi fu atrasă de locul unde căzuse Max. Fu cuprinsă de un fior rece, dar nu-i comentă hotărârea. Murgul îi simţi nervozitatea şi se foi neliniştit sub ea. Jordanna îşi trecu o palmă neliniştită peste gâtul lui, încercând să-şi domolească în acelaşi timp şi propria nervozitate. Porniră din nou înainte, într-un şir. Jordanna de-abia răsufla până ajunseră în vârf.

Zăriră un grup de berbeci tineri, în dimineaţa aceasta. La amiază văzură şapte femele, alături de puii lor de primăvară. Mieii erau la fel de îndrăzneţi ca şi părinţii lor, capabili să alerge singuri pe picioare încă de la două ore de la naştere. Dar nu-l văzură pe bătrânul rege, pe care-l căuta tatăl ei. A doua zi fu la fel de infructuoasă ca şi prima. Singura diferenţă fu cerul acoperit bine de nori. Vântul era statornic şi părea mai rece decât înainte. Pe malurile albiilor torenţelor de munte pe care le traversară, apăruseră cruste subţiri de gheaţă.

Când Jordanna se trezi în a treia zi dimineaţa, burniţa. Noaptea căzuse probabil lapoviţă. Terenul din afara cortului avea petice de gheaţă. Kit alunecă

pe unul din ele şi-şi scrânti glezna. Tatăl ei era livid de furie, deşi nu zisese nici un cuvânt. Jocko şi Brig îi examinară glezna, şi ajunseră la aceeaşi concluzie.

— Nu pare ruptă, zise Brig stând pe vine. E doar scrântită. Dacă vrei, plecăm din munţi şi te ducem la un spital unde pot să-ţi facă o radiografie, ca să fii sigur.

— Nu, refuză Kit. Nu mă doare foarte tare. Se va face bine în câteva zile.

Brig îl ajută să se ridice în picioare. Kit gemu când încercă să se sprijine pe piciorul vătămat. Jordanna îl privi îngrijorată.

— Eşti sigur, Kit? Ochii ei îi spuneau să nu se lase intimidat de resentimentul evident al tatălui lor, la gândul că vânătoarea ar putea fi întreruptă din nou.

— E glezna *mea*, glumi el uşor. Pot să-mi dau seama cât de tare mă doare. Am să rămân în tabără câteva zile şi am să-i ţin companie lui Jocko.

— Poţi să mă înveţi să joc cărţi, ca să-l bat pe Tandy la iarnă, sugeră Jocko cu un zâmbet încurajator.

Brig se dădu deoparte când Jordanna veni în ajutorul fratelui ei. Ea observă acest lucru, şi încercă să nu-i arate cât conta pentru ea. Îl ajută pe Kit să intre în cortul mare, oferindu-i sprijinul umărului ei în timp ce el mergea şchiopătând către bancă.

— Pot să stau cu tine, zise ea.

— Nu. Refuzul lui fu rapid şi tăios. Vreau să te duci cu tata. Kit îi observă încruntarea curioasă şi-i zâmbi strâmb. Şi de altfel, ce să faci aici? Să mă ţii de mână?

Suna într-adevăr, puţin caraghios.

— OK, mă duc, acceptă ea hotărârea lui cu o umbră de zâmbet.

Echipa de vânătoare se redusese la trei călăreţi. Vremea era umedă şi mizerabilă. Din când în când,

Jordanna simţea înţepătura acelor de gheaţă pe obraji, în timp ce călăreau în căutarea berbecului bighorn. Pe la sfârşitul dimineţii, lăsară caii legaţi de nişte copaci şi suiră o pantă pietroasă, pentru a cerceta creasta colţuroasă a munţilor.

Terenul era ca o lespede rece, sub Jordanna. Pelerina ei nu lăsa să treacă umezeala şi vântul. Frigul făcea imposibilă găsirea unei poziţii confortabile. Se culcă pe burtă, sprijinită în coate, şi cercetă cu grijă prin binoclu, peisajul sălbatic.

— Acolo, la jumătatea pantei. Tatăl ei îi atrase atenţia spre o zonă specifică. El o fi?

Jordanna îşi focaliză binoclul pe berbecul care se odihnea şi rumega, în locul indicat de tatăl ei. Brig făcu la fel.

— E prea departe, zise el. Nu-mi dau seama.

— N-am chef să călăresc toată distanţa asta, ca să văd că nu e cel cu cornul ciobit, mormăi tatăl ei. Dă-mi telescopul, Jordanna.

— E în desagă. Am uitat să-l aduc, recunoscu ea şi dădu să se ridice. Mă duc să-l iau.

— Lasă. Mă duc eu. Tatăl ei părea nerăbdător.

Jordanna începu să argumenteze că ea era cea care-l uitase; deci tot ea ar fi trebuit să-l aducă. Dar tatăl ei se ridicase deja în picioare şi se întorsese să coboare panta pietroasă, către cai. Îşi reluă poziţia dinainte. Pentru prima oară, de câteva zile încoace, era singură cu Brig. Jordanna încercă să-şi potolească bătaia nebunească a inimii, şi-şi concentră atenţia asupra berbecului.

— Crezi că este cel cu cornul ciobit? făcu ea o încercare de conversaţie.

— Am spus deja că nu ştiu.

— Am auzit, asta. Jordanna roşi. Îţi ceream doar o părere.

Brig lăsă jos binoclul ca s-o privească.

— Nu fac presupuneri.

— Nu? Faţa ei era udă şi strălucea de la ploaie. Ai făcut o grămadă de presupuneri greşite, în legătură cu mine.

— Ai încercat de multe ori să mă convingi de asta, spuse Brig crispat.

Jordanna nu putea rezista privirii prăfaose. Mâinile i se încleştară pe binoclu până la durere, în timp ce se uita la stâncile cenuşii de dedesubt. Lacrimi i se adunară în ochi, arzându-i. Clipi, încercând să le întoarcă înapoi.

— Nu ştiu cu ce te-am deranjat, zise ea grav.

Degetele lui înmănuşate îi prinseră bărbia şi-i răsuciră faţa către el.

— Lacrimi? Un colţ al gurii se curbă batjocoritor sub mustaţă. Şi acum ce-ar trebui să fac? Să le sărut ca să le şterg?

Era ceva dur şi flămând în felul în care privirea lui îi devora buzele. Simţurile ei palpitară sub privirea lui. Reuşi cumva să şi le ţină în echilibru, şi-şi trase bărbia din prinsoarea lui.

— N-ai inimă, Brig McCord, îl acuză Jordanna. Eşti făcut din piatră. În loc de sânge, prin vene îţi curge lavă topită. Tot focul acela nu este decât poftă trupească. Ce bine era dacă-mi dădeam seama mai înainte.

— În venele tale ce curge? întrebă el zeflemitor.

— În momentul acesta, apă cu gheaţă, i-o întoarse ea.

— Mă întreb cât timp ar trebui ca să se transforme în aburi? medită el.

Nu prea mult. Tot ce trebuia să facă era să o atingă, şi ea s-ar fi topit. Jordanna ştia, şi nu vroia ca el să încerce să descopere. Se ridică în picioare şi se uită în jos după tatăl ei. Tocmai se întorcea, ducând suportul de piele cu telescopul.

Mărirea telescopului îl convinsese pe tatăl ei că, dacă nu era berbecul cu cornul ciobit, era unul cel puţin la fel de bun. Jordanna se autoexcluse de la discuţia despre traseul pe care trebuia să-l urmeze pentru a se apropia de animal. Se hotărî că varianta optimă era să ocolească şi să se apropie de berbec din spate, chiar dacă era un traseu mai lung.

Drumul fu lung şi greu. Trebuiră să se întoarcă de două ori, când drumul devenise imposibil de continuat călare. În cele din urmă reuşiră să ajungă pe umărul din spate al crestei. Lăsară caii pe panta blândă, lângă nişte copaci, şi urcară spre vârf cu piciorul.

Muflonul se ridicase ca să pască, dar nu se deplasase departe de locul în care-l văzuseră prima dată. De la această distanţă, mai mică, era vizibil cornul ciobit. Jordanna rămase pe linia crestei în timp ce Brig şi tatăl ei începură o apropiere prudentă pentru a aduce animalul în bătaia puştii. Îi urmări, dar fără emoţie. Îi dispăruse în mod vizibil admiraţia pentru îndemânarea şi priceperea tatălui ei. Jordanna îşi dădu seama că nu mai simţea nici un entuziasm pentru acest sport. Nu-i repugna ceea ce vedea, era doar indiferentă. Nu simţea nici o ură pentru ceea ce făcea tatăl ei. Înţelegea încă emoţia care-l încerca, şi nu-l condamna pentru asta. Dar pentru ea, acest sentiment dispăruse.

Prin binoclu, Jordanna îl văzu pe tatăl ei luând poziţia de tragere şi ochindu-şi ţinta prin cătarea puştii. Detunătura sparse aerul. Berbecul sări şi încercă să fugă, dar picioarele refuzară să-l ajute. Reuşi să se mai târască doi sau trei metri către stâncile care însemnaseră întotdeauna pentru el refugiul în faţa atacatorilor, apoi muri.

Pe panta crestei, tatăl ei îşi savura victoria, dar Jordanna simţea o vagă senzaţie de regret. Munţii îşi pierduseră regele. Un vânt funebru urla printre copaci. Jordanna mai rămase o vreme pe culme şi-i urmări pe cei doi bărbaţi căţărându-se pe stânci pentru a lua cu grijă corpul berbecului, fără a-i deteriora râvnita pereche de coarne.

Abandonându-şi postul de veghe, coborî panta blândă, spre cai. Brig şi tatăl ei urmau să aibă nevoie de sare şi de uneltele din desagi. Jordanna intenţiona să le aducă. O avalanşă căzută mai de mult, făcuse o potecă largă printre copaci şi deschisese o vedere panoramică asupra munţilor. Frumuseţea peisajului îi tăie răsuflarea şi o făcu să se oprească. Rămase sub crengile verzi ale pinilor şi privi lumea cenuşiu-cafenie a munţilor şi norilor. Bolovanii de granit alternau cu porţiuni de păşune acoperite cu iarbă galben-cafenie. Vârfurile munţilor înţepau norii întunecaţi care se îngrămădiseră ameninţători deasupra. Jordanna îşi ridică faţa în ploaia uşoară, rece, care se filtra printre acele pinilor.

Brig ajunse pe creastă şi o văzu pe Jordanna stând departe, jos, pe pantă, în apropierea cailor. Se opri pentru o clipă, observând atitudinea ei, ca o rugă, şi-şi continuă apoi drumul pe pantă. O piatră se

rostogoli la picioarele sale şi Jordanna se întoarse spre el, auzind zgomotul apropierii lui.

— Credeam că aduci caii. Brig se opri când ajunse aproape la acelaşi nivel cu ea.

— Tocmai veneam, dar am văzut peisajul. Jordanna se întoarse pe jumătate pentru a privi din nou sălbăticia muntelui. Acum, că tata şi-a obţinut trofeul, vom pleca, n-aş vrea să părăsesc locurile acestea. Munţii sunt atât de sălbatici şi neatinşi, că mă fac să mă simt... curată. Părea stânjenită de propria alegere a adjectivelor. Brig ştia la ce se referă. Cum sta acolo, arăta pură şi proaspătă ca o floare de munte care scoate capul prin zăpadă, primăvara.

Ea se uită din nou spre el, cu o urmă de sfidare mândră în felul în care-şi ţinea capul. Focuri verzi fulgerau în ochii ei căprui.

— Bănuiesc că îţi închipui că spun asta pentru tine, o altă minciună pentru a te convinge că... Jordanna nu-şi sfârşi fraza. Privirea ei flutură înapoi, spre munţi. Nu te pot face să crezi nimic din ceea ce spun, aşa că n-am de gând să încerc.

— Munţii pot avea un efect profund asupra celor deschişi la influenţa lor. Brig îşi lăsă privirea să hoinărească peste ei. Pe el îl purificaseră şi-l întăriseră, ca să trăiască între ei.

— Atunci, eu sunt unul din aceia, probabil, zise ea încet.

Tonul supus al vocii ei îi atrase privirea. Ca o floare sălbatică, impresiona mai întâi prin frumuseţea ei. Nu se observa întotdeauna rezistenţa ei, sau tenacitatea necesară pentru a supravieţui pe un teren atât de aspru ca acesta. Aici, ea înflorea. În altă parte, probabil s-ar ofili şi ar deveni o umbră a

propriei personalităţi. Jocko încercase să-i explice acest lucru, dar el nu dorise să-l asculte. Nu dorea nici acum.

– Mi-aş dori să nu fiu nevoită să plec de aici, repetă Jordanna cu un murmur trist.

Trecându-şi puşca în mâna stângă, Brig lăsă ţeava în jos.

– N-am de gând să-ţi cer să rămâi. Afirmaţia atrase privirea ei tăioasă.

– Nici n-aş face-o! fulgeră ea. Ar trebui să mă implori!

Brig simţi înţepături între umeri. Ciudat, nu mai avusese acest sentiment din zilele de *guerilla*, atunci când trăgătorii inamici... Se aruncă în dreapta. În acelaşi moment, ceva se înfipse în patul puştii sale şi o flacără fierbinte îi străpunse coapsa. După o clipă, zgomotul unui foc de puşcă spintecă aerul.

Brig lovi pământul, rostogolindu-se. Când se opri pe burtă, puşca era în poziţie de tragere. Tocmai atunci descoperi că glonţul pregătit pentru el îi lovise puşca, stricându-i mecanismul. Nu ştia de unde venise glonţul, doar că fusese de undeva de deasupra. Nu putea rămâne în locul în care era. Dacă încerca să ajungă la cai, ar fi însemnat să traverseze luminişul şi să se expună tirului. Toate aceste gânduri îi trecură prin minte într-o fracţiune de secundă.

Brig ştia că era aproape de copaci. Se uită înspre ei pentru a măsura distanţa şi o văzu pe Jordanna ascunsă în spatele unui trunchi de copac. Privirea ei cerceta cu îndârjire spre creasta muntelui. Sălbatic, Brig îşi dădu seama că de la început, totul fusese o înscenare. Ea nu adusese caii, ştiind că Brig avea să

vină după ei dacă întârzia. Când venise, ea îl ţinuse de vorbă, îi distrăsese atenţia şi-l ţinuse în spaţiul descoperit, unde tatăl ei îl putea împuşca.

Dar tatăl ei ratase. Brig ştia că Fletcher avea să încerce din nou. Vânătorul era hotărât să ucidă. Arsura din coapsă îi spunea lui Brig că era rănit. N-avea timp să vadă cât de grav. Instinctiv, îşi testase deja muşchii piciorului, şi ei răspunseseră — deci glonţul nu făcuse ravagii prea mari. Dar, un vânător bun avea să-şi urmărească prada şi să-şi termine treaba începută. Fletcher Smith avea să facă exact acest lucru cu el. Fără puşcă, Brig nu avea cum să se apere.

Chiar acum Fletcher îşi căuta probabil o poziţie mai bună, din care avea să-i dea o altă lovitură. Brig nu putea rămâne pe loc. Trebuia să se retragă, dar avea nevoie de o protecţie — de un scut. Fletcher n-avea să rişte un foc care ar putea-o lovi pe fiica lui, îşi dădu seama Brig.

Ridicându-se, astfel încât piciorul drept să-i poată prelua greutatea, Brig alergă încet, poticnindu-se, către copacul lângă care stătea Jordanna, încercând să se expună cât mai puţin tirului lui Fletcher. Auzi şuieratul unui glonţ înainte de a auzi detunătura care reverberă prin munţi. Apoi Brig fu în siguranţă între copaci, apucând încheietura Jordannei.

— Ce se petrece? Cine trage în noi? întrebă ea doar cu un strop de spaimă în glas.

De parcă n-ar şti, îşi spuse el cu cinism, şi nu catadicsi să răspundă întrebării ridicole. Piciorul nu-l deranja încă, dar Brig simţea umezeala caldă a sângelui ce se scurgea pe coapsă. Pentru moment,

şocul amorţea durerea. Oprindu-se doar o secundă pentru a-şi alege calea de retragere, Brig porni în zig-zag printre copaci, trăgând-o pe Jordanna după el, ca scut.

Se ţinu între copaci cât de mult timp fu posibil. Brig putea doar ghici direcţia pe care o va urma Fletcher. Când ieşiră dintre copaci, încercă să o ţină pe Jordanna între el şi linia de foc a lui Fletcher. Fuga lor îi ducea în jos, către un teren mai neted şi îi depărta de tabără. Ploaia începuse să se amestece cu o ninsoare uşoară. La altitudini mai mari, Brig ştia că fulgii erau mai mari. Se opri la adăpostul unei stânci pentru a studia poteca pe care veniseră. Respira întretăiat din cauza alergării pe care o impuse. La fel şi Jordanna.

— De ce fugim? întrebă ea printre gâfâituri. Nu ne urmăreşte nimeni.

Fletcher nu se vedea nicăieri. Asta îl îngrijora pe Brig mai mult decât dacă ar fi văzut vânătorul. Odată ce erau fără cai, Fletcher bănuise probabil că vor căuta terenul jos, neted. Fletcher rămânea deasupra lor, unde terenul era mai accidentat, dar îi oferea o poziţie mai bună. Brig se înjură singur că nu se gândise la asta mai devreme.

Cu o mişcare bruscă a mâinii o trase pe Jordanna după el şi începu urcuşul. Singura lui speranţă era să ajungă mai sus decât Fletcher. Zăpada începea să acopere pământul făcând drumul alunecos. Oriunde era posibil, Brig încerca să o ţină pe Jordanna în faţă. Ea se opuse doar de câteva ori.

Ritmul ucigător începu să-şi spună cuvântul asupra lui. În tăcere, Brig se întrebă cum de reuşise ea să ţină pasul cu el — şi de ce nu încerca să

scape. Rana începea să-l doară, mușchii piciorului stâng începând să slăbească. Trebuia să și-l protejeze de-acum. Oare asta aștepta ea? Până ce avea să fie prea slab ca să-i împiedice tentativa de fugă? Nu dăduse nici-un semn că ar ști că e rănit. O ținuse mereu numai pe partea dreaptă, așa că poate nu văzuse sângele care-i șiroia pe piciorul stâng. Fie că știa sau nu, Brig n-avea s-o întrebe.

Aerul se subția, cum urcau mai sus. Plămânii aproape că-i ardeau din cauza oxigenului din ce în ce mai puțin. Brig simți transpirația care-i scălda tot corpul. Știa că e periculoasă în climatul rece al munților. Hainele îmbibate de sudoare își pierdeau capacitatea de izolare. Transpirația aceea se putea transforma într-o pojghiță subțire de gheață pe pielea lui. Încetini pasul, dar nu se opri.

Un strat subțire de zăpadă acoperea pământul. Fulgii mari nu mai erau amestecați cu picăturile de ploaie. Brig se rugă să continue să ningă și să le acopere urmele înainte de a le vedea Fletcher. Jordanna căzu în genunchi. Brig îi înconjură mijlocul cu un braț și o trase mai departe, în timp ce ea încerca să țină pasul cu el. Își ducea pușca, încă, deși era nefolositoare. Devenise o povară inutilă, dar cât timp o avea, Fletcher n-avea de unde să știe că este neînarmat. Dacă Fletcher credea că prada lui rănită s-ar putea întoarce și ataca, urmărirea lui va fi mai prudentă. Brig avea nevoie de acest ușor avantaj.

Se apropia de linia copacilor. În față era un pâlc destul de înalt de copaci, care le va oferi adăpost. Brig decise că era un loc bun de popas, pentru a-și trage răsuflarea. O trase pe Jordanna către el. Nu se puteau opri mult, își dădu el seama. Era riscul prea

mare să-i înţepenească piciorul. Cât timp se mişcau, se păstrau încălziţi.

Fie că Jordanna îi citise gândul, fie că nu mai era în stare să meargă mai departe. În momentul în care ajunseră la copaci, se rezemă de un trunchi şi se opri. Respiraţia lui era greoaie şi întretăiată, dar nu îndrăznea să se relaxeze. Scrută poteca pe care veniseră, apoi o privi pe Jordanna. Îl privea cu ochi largi plini de confuzie. Brig n-avea de ce să-şi facă griji că va încerca să scape, cel puţin pentru câteva minute. Se poticnise pe ultimii metri şi avea mare nevoie să facă popasul acesta. Simţi o undă de admiraţie pentru felul în care ea ţinuse pasul cu el, dar şi-o alungă neîndrăznind să creadă că ea dorise din proprie iniţiativă, să fie cu el.

Căderea rapidă de zăpadă, aproape că le acoperise urmele. Odată ce Fletcher nu se vedea nicăieri, se aflau probabil tot în faţa lui, şi, de-acum, probabil deasupra lui. Brig se uită în direcţia din care se aştepta să apară vânătorul, dar ninsoarea şi copacii îi obturau vederea. Plecându-şi capul o clipă, Brig îşi apăsă o mână peste coapsă, încercând să oprească durerea ascuţită. Cu fiecare bătaie a inimii, sângele îi ţâşnea din rană, slăbindu-i puterea. Presiunea mâinii lui îi provocă şi mai multă durere. Îşi trase mâna şi se uită la pata întunecată de sânge de pe mânuşă.

În aceeaşi clipă în care Brig auzi scârţâitul unei şei de piele, Jordanna şopti:

— Uite, vine tata.

Brig se uită peste umăr şi-l văzu pe Fletcher călare, cu doi cai înşeuaţi după el, la vreo două sute de metri mai jos de ei. Prinse cu coada ochiului mişcarea pe care Jordanna o făcu spre Fletcher. Instinctul îi dictă imediat reacţia, Brig îşi aruncă puşca şi-şi scoase

cuţitul de vânătoare din teaca de la centură. Brutal, o împinse pe Jordanna în spate, ţintuind-o lângă trunchiul copacului şi scoţând lama cuţitului. Mâna lui îi acoperi gura, înăbuşind orice strigăt ar fi vrut să scoată. Lipi lama rece de gâtul ei.

— Doar un zgomot dacă faci, şi va fi ultimul, mârâi el. Brig n-avea nici cea mai mică idee dacă avea să-şi îndeplinească ameninţarea. Acţiunea lui fusese dictată strict de nevoia animalică de supravieţuire. Fletcher era prea aproape, cu puşca la îndemână. Dacă-i descoperea poziţia, putea să-l ajungă în câteva minute. Şi Fletcher avea să afle curând că puşca lui nu mai era bună de nimic. După asta, nici măcar Jordanna n-avea să-l mai acopere prea mult timp.

Brig se uită spre călăreţ, care nu dăduse vreun semn că ar fi ştiut că ei sunt acolo, apoi se uită la Jordanna. Ochii ei măriţi, erau umbriţi de panică. Mâinile ei îi strângeau încheietura, dar nu se zbătea pentru a-şi elibera gura de sub mâna lui. Brig deveni conştient de poziţia lui expusă, cum stătea lungit peste ea, aproape zdrobindu-i corpul de copac. Se uită spre Fletcher, nelăsându-se distras de vederea lui. Era cuprins de confuzie. Orice sunet, cât de mic — chiar cel făcut de un picior lovit de trunchiul copacului — ar fi fost de ajuns pentru a-i deconspira. Totuşi, Jordanna nu făcea nici o încercare de a-i atrage atenţia tatălui ei. De ce? Nu din cauza spaimei, ar fi jurat asta.

Fletcher se apropia de locul în care drumurile lor s-ar fi încrucişat. Brig îşi ţinu răsuflarea, nefiind sigur cât de bine le acoperise zăpada urmele. Atenţia vânătorului părea să fie concentrată asupra stâncilor de sub el — unde ar fi putut fi Brig dacă nu şi-ar

fi schimbat brusc intenţia. Fletcher îşi conduse calul peste drumul urmat de ei, dar părea intrigat. N-avea să mai dureze mult până ce avea să înceapă să bănuiască manevra lui Brig. Din acel moment, Brig ştia că bărbatul avea să-i taie retragerea către tabără.

Norii de zăpadă întunecară cerul. Nu mai rămăseseră multe ore de lumină. Chiar şi dacă nu ar fi trebuit să se ferească de Fletcher, lui Brig i-ar fi trebuit un mare noroc ca să se întoarcă cu bine la tabără, cu piciorul rănit, înainte de căderea nopţii. Adăugând şi complicaţiile unei posibile ninsori abundente, ca şi a piciorului rănit, Brig nu vedea nici o şansă de a ajunge la tabără. Erau nevoiţi să-şi petreacă noaptea în munţi, fără adăpost... dacă nu cumva...

În timp ce privirea îi cerceta peisajul înconjurător, mintea îi lucra. Pe undeva pe aici, era o cabană minerească, veche, abandonată cu mult timp în urmă. O găsise în vara aceasta când explorase zona pentru mufloni. Pereţii şi acoperişul erau intacte, dar înăuntru era atât de murdar, încât preferase să doarmă afară. Acum, coliba aceea de buşteni le-ar fi putut oferi protecţie – dacă-şi putea aminti unde era.

Dacă nu se înşela, trebuia să fie pe creasta următoare. Ar trebui să înconjoare piscul, să coboare pe partea cealaltă şi să spere că va putea găsi din nou canionul acela înalt. Cât de departe o fi? Patru kilometri? Cinci? Poate mai mult? Era în stare să facă atâta drum? N-avea de ales. Era obligat.

Primul fior de frig îi făcu pielea să tremure. Trebuiau să înceapă din nou să se mişte. Închise cuţitul pe picior şi şi-l strecură înapoi în teaca de

piele, înainte de a-şi lua mâna de pe gura Jordannei. Ea nu zise nici un cuvânt când Brig se dădu înapoi, luându-şi greutatea de pe ea şi apucându-i din nou încheletura. Trăgând-o după el, o luă printre copaci cu gândul de a încercui muntele.

– Dar tata a luat-o în celălalt sens, protestă Jordanna.

– Ştiu. De ce crezi că am luat-o încoace? Răspunse ţipând, nervos pe faptul că ea continua să se prefacă.

– Cred că eşti nebun, murmură ea.

– Nebun că încerc, poate, admise el încruntându-se. Avem de făcut un drum lung, aşa că îţi recomand să taci şi să-ţi dozezi bine forţele. O să ai nevoie de ele.

– Dar de ce fugim de tata? întrebă ea.

Brig nu-i răspunse. Expresia ei perplexă părea sinceră. Aproape că-l făcea să creadă că este nevinovată, că nu ar fi un complice în planul tatălui ei. Dar era prea improbabil – şi prea periculos de crezut.

Capitolul 21

Jordanna își simțea picioarele ca niște prelungiri înghețate ale trupului. Nu știa cum de continua să le facă s-o mai asculte. Vântul se întețise învârtejind zăpada și îngreunându-le vizibilitatea.

Brig o trăgea neobosit după el, ridicând-o atunci când cădea – ceea ce se întâmpla mai des, acum – și silind-o să continue să meargă. Nu exista nici o părticică din ea care să nu strige după odihnă. Dar era conștientă de necesitatea urgentă de a găsi un adăpost împotriva acestei furtuni iernatice, înainte de a se prăbuși amândoi. Așa că, se forța să meargă înainte.

Toate eforturile ei fizice și mentale erau concentrate asupra unui singur lucru – să stea pe picioare. Jordanna nu știa cât de departe ajunseseră. Avea impresia că e la o sută de kilometri mai departe decât ar fi crezut că poate să meargă. Încerca să nu-și piardă puțina energie pe care o mai avea, încercând să deslușească felul ciudat în care se purtase Brig față de tatăl ei. Era prea obosită ca să se mai gândească la ceva – sau să-i pese.

Brig se opri să se uite împrejur, clătinându-se pe picioare. Era sigură că nu fuseseră pe aici mai înainte, nu în timpul zilelor anterioare de vânătoare.

– Ne-am pierdut, nu-i așa? acuză ea într-o șoaptă răgușită. Nu știi încotro mergem.

— Mai bine ai spera să știu, zise el trăgând-o de încheietură din nou, după el.

La primul lui pas, piciorul stâng se îndoi sub el. Jordanna îi auzi geamătul de durere, în timp ce cădea greoi la pământ. Se lăsă pe genunchi lângă el, întrebându-se de unde va găsi puterea să-l ajute să se ridice. Brig se rostogoli pe o parte, și fața i se contorsionă de durere. Ea văzu pata roșcată de sânge de pe zăpada albă. Ochii i se lărgiră.

— Ești rănit. Pentru prima oară văzu umezeala înfiorecată a sângelui care-i muia cracul stâng al pantalonului. Fu cuprinsă de spaimă dându-și seama cât de mult sânge pierduse Brig. Cum reușise să ajungă atât de departe?

— Taci din gură și ajută-mă să mă ridic în picioare, zise el printre dinți.

Mâna lui mare îi apucă umărul și, folosindu-l ca sprijin, se ridică. Se clătină instabil un moment, agățându-se de ea. Fața îi era albă, puterea îl părăsea. Jordanna nu subestimă hotărârea întipărită pe fața lui. Brig nu era încă terminat. Trecându-i brațul în jurul gâtului ei și peste umăr, încercă să-i susțină cât de multă greutate putea. Brig privi în jos, către ea, ochii căprui, încețoșați de durere, respingându-i ajutorul.

— Mă descurc și singur, șuieră el.

Dar Jordanna doar își întări sprijinul.

— Ai nevoie de mine. Încotro mergem?

El ezită înainte de-ai răspunde.

— La dreapta.

Porniră din nou, în direcția indicată de Brig. Se mai opriră de două ori pentru a studia împrejurimile. De fiecare dată el făcu ușoare devieri ale traseului.

Se sprijinea din ce în ce mai mult pe ea. Amândoi erau la capătul puterilor.

— În spatele copacilor aceştia — vocea lui Brig era răguşită de durere şi epuizare, în timp ce arăta cu mâna spre un pâlc de pini din faţa lor — este o cabană veche. Dacă o mai fi... murmură el.

Crengile ude — acoperite de zăpadă — ale copacilor, atârnau în jos. Când îşi croiră drum printre ele, fură inundaţi de avalanşe miniaturale de zăpadă. Vântul muşcător le biciua feţele. Amândoi erau acoperiţi de fulgi albi — oameni de zăpadă, vii, înaintând clătinându-se printre pini. Jordanna vedea fulgii care-i albiseră sprâncenele şi mustaţa lui Brig. Câţiva erau agăţaţi de genele lui întunecate ţepoase.

Un pătrat cafeniu se desfăşura înaintea lor, brăzdat de linii orizontale albe, acolo unde zăpada se aşezase la îmbinările buştenilor.

— Uite-o, Brig. O vezi? Jordanna ar fi vrut să alerge, dar avea noroc dacă o mai duceau picioarele pe ultimii metri.

— Da. Brig nu-şi schimbă ritmul poticnit al mersului.

Uşa rezistă încercărilor ei de a o deschide; lemnul era umflat şi deformat. Lacrimile îi podidiră ochii. Brig se rezemase de peretele de lemn al cabanei. Văzând-o în dificultate, veni lângă ea şi-şi împinse umărul în uşă. Lemnul gemu protestând, apoi uşa se deschise dintr-o dată. Avântul lui Brig îl aruncă înăuntru, făcându-l să se lupte pentru a-şi redobândi echilibrul. Jordanna îl urmă în interiorul întunecat, lipsit de ferestre, şi îl auzi lovindu-se de ceva, înainte de a-l putea ajunge şi să-l susţină.

O masă grosolană cu un picior rupt, îl împiedicase să cadă pe podea. În cabană mirosea a praf şi a igrasie. Pe faţă i se agăţară pânze de păianjen. Ceva traversă podeaua pentru a se ascunde într-un colţ întunecos. Un şoarece sau un şobolan de pădure, se gândi Jordanna cu o lipsă de preocupare, dezgustată de rozătoarele cu care împărţeau adăpostul.

— Soba! Brig se lăsă greu pe ea.

Jordanna îşi simţi genunchii îndoindu-se sub greutatea lui. Se luptă să-l ducă cei câţiva paşi la soba primitivă de piatră. Îşi pierdea cunoştinţa. Îl văzu mişcându-şi capul, luptându-se cu bezna în care se cufunda.

— Trebuie... facem focul. Pierdu o parte din frază, şi toată greutatea lui se lăsă pe umerii ei. Jordanna îl lăsă să se prăvălească peste ea, amortizându-i căderea cu trupul ei. El începu să bolborosească frânturi de propoziţii:... hainele... ude... trebuie... uscate... foc...

Reuşind să iasă de sub el, Jordanna îi întinse capul greoi în faţa sobei. Îşi desfăcu fularul de lână din jurul gâtului, degetele fiindu-i amorţite şi lipsite de îndemânare. I-l legă în jurul rănii — nu prea strâns, pentru a nu-i dăuna circulaţiei sângelui, dar destul cât să-i oprească scurgerea. Ar fi vrut să se prăbuşească lângă el, dar bolboroselile lui incoerente de dinaintea leşinului, o forţau să se mişte.

Un maldăr de surcele zăcea împrăştiat lângă sobă. Jordanna adună o parte din ele şi le aranjă în sobă. Era lemn destul pentru a încinge un foc, dar nu pentru a-l menţine toată noaptea. Încropi o movilită din aşchii şi coji de lemn, şi căută orbecăind cutia izolată de chibrituri din buzunar. Tremura atât de tare de frig, că de-abia putu aprinde chibritul. Reuşi până la urmă,

şi, cu greutate, Jordanna apropie flacăra de surcele. După câteva secunde, se aprinse o coajă uscată de lemn. În timp ce ardea, Jordanna adăugă alte aşchii pentru a alimenta flacăra plăpândă.

Când focul se făcu suficient de mare cât să ardă buştenii uscaţi, Jordanna se ridică. Corpul îi era înţepenit de frig şi oboseală, dar nu putea să stea lângă căldura focului şi să-şi usuce hainele îmbibate de transpiraţie care începuseră să îngheţe. Trebuia să mai strângă lemne şi să se ocupe de rana lui Brig.

Prima grijă era focul. Jordanna aranjă într-o stivă buştenii rămaşi, şi privi în jur, în singura cămăruţă a cabanei. Pe lângă masa ruptă, mai era un scaun grosolan. Îşi făcu drum printre pânzele de păianjen care se întinseseră peste tot, şi adună fragmentele rupte din piciorul mesei. Fâşiile de piele care legaseră scaunul, putreziseră. Jordanna îşi folosi cuţitul pentru a le tăia şi adăugă lemnul la stiva ei.

Dinţii începuseră să-i clănţăne. Dar dacă se oprea acum, poate n-avea să mai aibă putere mai încolo. Nu-şi auzea suspinele de epuizare, concetrându-şi atenţia asupra rafturilor de lemn negeluit de pe un perete.

Folosindu-se de unul din picioarele scaunului, Jordanna bătu în braţele care sprijineau poliţele. Un şoarece chiţăi speriat şi o luă la fugă pe un raft de jos. Bătu în poliţe şi trase pînă cînd reuşi să le scoată de pe perete. Un tuci de fontă zăngăni pe podea. Fără suflu, se opri. Ceva se târî pe lângă obrazul ei. Un paianjen se lipise de faţa ei, presupuse, şi-l mătură cu o grimasă.

Când tot lemnul fi stivuit lângă sobă, Jordanna decise că era suficient pentru noaptea aceea. Ar mai

fi fost cadrul de lemn al patului de campanie, cu plasa lui de sfoară, dacă mai era nevoie. Brig se agită, şi ea se ridică în picioare. N-avea cu ce să-i dezinfecteze rana, dar după cât sângerase ar fi fost bine dacă putea pune vreun pansament pe ea. Asta însemna că trebuia să fiarbă apă.

Jordanna merse şonticăind spre colţul întunecat, unde căzuse oala de fontă. O duse afară, având grijă să nu închidă uşa prea tare după ea. În lumina cenuşie a amiezei târzii, frecă interiorul prăfuit al tuciului, cu pietriş adunat de sub zăpadă. Întreg trupul îi tremura de frig, mai ales că zăpada se învârtea în jurul ei, mânată de vântul care şuiera prin copaci. Şterse tuciul cu câţiva pumni de zăpadă, şi apoi îl umplu cu zăpadă. Îl duse înăuntru şi îl puse pe foc să se topească zăpada şi să dea în fiert.

Căldura flăcărilor îi vătămă pielea, înţepându-i-o cu mii de ace ascuţite. Nemaiavând puterea să stea în picioare, se lăsă pe podea lângă Brig. Trăsăturile lui dure erau albe şi rigide. Poncho-ul lui sclipea de umezeală şi pălăria îi căzuse, zăpada topită formând o băltoacă mică în jurul ei, pe podeaua murdară. Restul hainelor lui erau probabil la fel de ude de sudoare ca şi ale ei, îngheţându-i pielea, în loc de a i-o încălzi. Focul n-avea să le facă bine nici unuia dintre ei, cu hainele acelea umede pe ei.

Scoţându-şi mânuşile ude, Jordanna le puse în faţa focului ca să se usuce, şi-şi încălzi mâinile vinete lângă flăcări. Când reuşi să şi le dezmorţească puţin, începu să-l dezbrace pe Brig. Întâi poncho-ul şi jacheta căptuşită cu lână, urmate de puloverul gros şi bluza de piele. Era dificil — corpul lui masiv, greoi, neoferindu-i nici o cooperare.

Îi frecă pieptul şi braţele pentru a-i spori circulaţia, acoperind fiecare bucăţică din bustul lui. Veni la rând partea de jos. După ce îi desfăcu fularul care-i lega rana, Jordanna se gândi să-i taie cu cuţitul materialul jeanş-ilor şi al indispensabililor. Dar oricum, trebuia să i-i îndepărteze. Pe frigul ăsta avea nevoie de toată căldura posibilă, şi nu de umezeala pantalonilor.

Desfăcându-i cureaua, îi desfăcu nasturele şi fermoarul pantalonilor. Cu toată grija, trase materialul încet, peste şoldurile lui, trecând încet peste zona umedă, însângerată a coapsei rănite. Brig gemu odată, de durere ascuţită, şi Jordanna îşi muşcă buzele neliniştită înainte de a continua. Trebui să se oprească, să-i scoată cizmele. Nu le pusese aproape de foc, ştiind că prea multă căldură le-ar strica pielea. După ce îi scosese pantalonii şi ciorapii, îl dezbrăcă cu grijă de indispensabili.

Jordanna era bucuroasă că era inconştient, fiindcă ştia că l-ar fi durut teribil. Un cheag de sânge îi lipise materialul de piele. Rana nu mai sângera. Prin sângele închegat, putea vedea găurile, de intrare şi de ieşire, făcute de glonţ. Se simţi uşurată văzând că glonţul nu rămăsese în carnea lui.

Apa din tuci tocmai începuse să fiarbă, când termină cu dezbrăcatul. Începând cu piciorul drept, începu să-i maseze pielea rece a piciorului musculos, în sus, către pielea netedă a şoldului, incluzând pielea presărată cu păr, de sub abdomen. Jordanna îşi îndreptă atenţia asupra piciorului stâng, frecând carnea tare, până la genunchi neîndrăznind să meargă mai sus, din cauza rănii.

Pentru un moment trecător, Jordanna se simţi tulburată să aibă atâta libertate de a atinge trupul

lui gol. Găsi cicatrice ale unor răni anterioare, altele decât cea ştiută, de pe umăr. Brig nu i-ar fi permis niciodată să descopere atât de multe despre el, dacă ar fi fost conştient. Ar fi pus-o pe spate, şi sub el, până acum. Şi ea n-ar fi obiectat.

Dar nu era acum momentul pentru asemenea gânduri incitante. Întorcându-se de la priveliştea chinuitoare a trupului lui gol, Jordanna tăie o bucată din cămaşa lui cu cuţitul. Multele straturi ale propriei îmbrăcăminţi, deveniseră împovărătoare. Se dezbracă până la lenjeria izolată, ezită, apoi îşi dezbracă indispensabilii. Tăie un crac de sub genunchi şi îl aruncă în apa clocotită. Întreg trupul îi era doar un mare tremur, care nu se mai sfârşea.

Cufundând fâşia din cămaşa lui în apă, aproape îşi opări degetele încercând să stoarcă excesul de umezeală. Se aplecă peste piciorul lui Brig şi începu să-i şteargă cu grijă sângele uscat de pe coapsă, până când zona din jurul rănii fu curată. Părea inflamată. Jordanna se întoarse iar către oala de pe foc şi luă bucata de material gros din lenjeria ei, care fierbea în apa clocotită. Nu fiersese suficient pentru a fi sterilizată.

Mai puse lemne pe foc şi privi la grămada de haine umede. Trebuiau uscate. Podeaua era nisipoasă sub tălpile ei desculţe când se duse să tragă masa din centrul camerei. Culcând-o pe o parte, făcu din masă un adăpost natural pentru corpul lui Brig. Întinse câteva haine peste picioarele mesei. Cu cuţitul tăie plasa de sfoară a patului şi folosi sfoara pentru a face o frânghie de rufe, legând un capăt de un cârlig încastrat în sobă şi celălalt de unul din picioarele mesei. Atârnă pe frânghie restul

hainelor, scoţându-şi şi bluza şi adăugând-o lângă celelalte.

Cu un beţişor, Jordanna pescui cârpa din apa clocotită şi lăsă excesul de umezeală să se scurgă şi să se evapore pe piatra sobei. Aburul se ridică din materialul ud în vapori cenuşii. Aşteptă să se mai răcească puţin până să-l atingă. Poate că nu era bine să pună o cârpă udă pe rana lui, dar nu vroia să o lase expusă în locul acesta murdar şi să rişte o infecţie. Muşchii lui zvâcniră instinctiv când îi aplică pe rană compresa fierbinte şi umedă. Având nevoie să o ţină pe loc, Jordanna tăie două fâşii înguste din partea de jos a bluzei sale şi le legă în jurul coapsei lui pentru a ţine bandajul.

Asta era. Nu mai era nimic de făcut, se gândi obosită, şi epuizarea începu să-i împăienjenească vederea. Nu, se scutură şi se ridică în picioare. Trebuia să întreţină focul. Fără nimic cu care să se învelească, nu-l putea lăsa să se stingă. Aveau o nevoie disperată de căldura lui.

Sprijinindu-se de pietrele calde ale sobei, Jordanna încercă să-şi menţină starea de veghe. De câteva ori aţipi. Era atât de epuizată, că putea dormi în picioare. De fiecare dată, frigul îi atingea partea goală a corpului, şi trebuia să se întoarcă pentru a se încălzi. De vreo cinci ori mai puse lemne pe foc. În starea ei de oboseală se mişca automat, îndeplinindu-şi sarcina fără o motivaţie conştientă.

Afară se lăsa noaptea. O ninsoare uşoară continua să cadă, iar vântul urla în jurul cabanei micuţe. Focul trosnea. În colţurile întunecoase, rozătoare alergau cu paşi mici, dar Jordanna era mult prea obosită ca să le audă.

Brig se agită şi încercă să se aşeze într-o poziţie mai confortabilă în patul tare. Durerea îi spinteca piciorul stâng, făcându-l să se trezească. Ochii i se deschiseseră încet şi se rotiră în jur. În lumina pâlpâitoare, văzu perdeaua fantomatică de haine din jurul lui şi simţea duşumeaua tare şi goală sub el. Mâna i se mişcă încercând să atingă coapsa rănită şi să-i oprească pulsaţia. Degetele i se închiseră peste părul moale de pe coapsă şi-şi dădu seama că este gol. Întorcând capul, cercetă să vadă de unde venea lumina şi căldura.

Inspiră brusc la vederea siluetei goale care se sprijinea de sobă. Lumina focului scălda silueta de porţelan în aur palid. În fiecare linie era perfecţiune – de la lungimea arcurită a picioarelor, la fesele rotunjite şi talia subţire, care se lărgea spre o pereche de umeri albi. Părul de aramă întunecată cădea în cascade de cârlionţi peste omoplaţi. Privirea lui călători leneşă din nou în jos, zăbovind pe curbele moi ale feselor ei.

Apoi, silueta se mişcă, căpătând încet viaţă, şi se întoarse către el într-o mişcare lentă. Sânii înalţi şi fermi, aveau vârfuri roze. Şoldurile suple invitau un bărbat să li se potrivească. Nici o sculptură n-ar fi putut avea senzualitatea naturală a acestei forme vii, îşi dădu seama Brig.

– Venus cu braţe, murmură el, şi silueta se mişcă în direcţia lui, îngenunchind alături de el, astfel încât focul îi lumina faţa. Sub ochii căprui erau umbre adânci de oboseală, dar o recunoscu, şi gura i se curbă într-un zâmbet slab. Jordanna!

– Da, răspunse ea încet. Îi mângâie cu vârfurile degetelor fruntea. Cum te simţi?

— Obosit, îi răspunse. Parcă n-aş fi din lumea asta, continuă în gând. Ea era aproape, cât s-o atingă. Brig îşi puse mâna dreaptă pe pieptul ei şi o lăsă să alunece pe sâni, unde degetul lui mare putea mângâia sfârcul drept. O auzi cum îşi trage răsuflarea. De ce eşti aici?

— Asta-i o întrebare ridicolă. Vocea îi era uşor tulburată. Unde aş putea să fiu?

— Puteai să mă fi lăsat să mor. Aveam toate şansele pe furtuna asta. Cu mâna stângă îi prinse încheietura şi o trase jos spre el. Ea nu se împotrivi.

— Şi eu aş fi murit, dacă nu ştiai de locul acesta, îi aminti ea în timp ce munţii moi ai sânilor ei se odihneau pe pieptul lui. Dându-i drumul încheieturii, îşi strecură o mână pe spatele ei şi-i mângâie una din fesele pe care i le admirase atât. Ai febră? îl întrebă ea. Vorbeşti aiurea.

— Dacă am febră, tu eşti cea care mi-o provoci. Pentru moment, lui Brig nu-i păsa de ce Jordanna rămăsese şi îi bandajase rana, când ar fi fost mult mai uşor să-l abandoneze şi să lase natura să sfârşească treaba începută de tatăl ei. Îşi curbă o mână în jurul gâtului ei pentru a-i apleca capul, să-i poată muşca buza de jos.

— Brig, nu, protestă ea slab. Eşti rănit.

— Şi? Nu mi te împotrivi.

Suspinul moale care ieşi din gâtul ei, îi dădu de înţeles că ea n-avea să i se împotrivească prea mult.

— Te rog. Sunt foarte, foarte obosită şi trebuie să întreţin focul, murmură Jordanna printre sărutările lui uşoare, dar nu făcu nici un efort să le evite. Brig

simţi letargia corpului ei şi ştiu că ea îi spusese adevărul despre epuizare. Dar pentru moment nu-şi recunoştea decât duritatea crescândă a propriei dorinţe.

Consimţi doar la al doilea argument.

– Pune un braţ de lemne pe foc. Va ţine până mâine dimineaţă. Fără tragere de inimă, o lăsă pe Jordanna să plece din braţele lui.

Mişcările ei erau fluide şi inconştient seducătoare. Brig se propti într-un cot, încercându-şi puterea şi cât de mult era afectată de rană. Cât timp Jordanna coopera, se putea descurca. Simţea că tremura puţin, dar nu era ceva de neînvins.

După ce focul fu alimentat cu alţi buşteni, Jordanna se întoarse şovăitoare către el şi-şi aşeză o şuviţă de păr după ureche. Ochii lui se întunecară la vederea corpului ei gol, încântător.

– Vino la mine, Jordanna.

Degetele ei se împletiră cu cele pe care i le întindea el. Încet şi cam nesigur, ea se întinse în dreapta lui. Brig dădu să se întoarcă pe o parte, dar ea îi apăsă mâinile pe umeri pentru a-l împinge înapoi.

– Nu. Ai putea începe să sângerezi din nou, îl preveni ea neliniştită.

– În acest caz... Brig o trase deasupra lui... o să facem aşa.

– Eşti nebun. Dar fremăta când mâinile lui mari îi cuprinseră sânii.

– Da, e o nebunie, încuviinţă el. Era singura explicaţie pentru această îndoială chinuitoare, că ea complotase să-l ucidă. Dacă era aşa, de ce era aici? Nu conta. Singurul lui gând acum, era o dorinţă puternică de a face dragoste cu ea. Îi

implantase această sămânţă demonică de dorinţă în el. Acum era rândul lui să-şi semene propriile seminţe.

Când mâinile lui alunecară în jos, către şoldurile ei, Jordanna îşi distribui greutatea peste bustul lui. Îşi apăsă buzele umede lângă colţul gurii lui, şi răsuflarea ei caldă şi stimulatoare se amestecă cu a lui.

— Ai grijă, îl rugă. Nu vreau să te vătămezi mai tare.

— Atunci ajută-mă, zâmbi el, şi gemu atunci când ea îl ascultă.

Senzaţia de frig din spate o trezi pe Jordanna. Era lipită de corpul adormit al lui Brig, dar chiar şi în somn evitase să vină în contact direct cu rana lui. În ciuda căldurii care radia din trupul lui, era cuprinsă de frig. Într-o secundă, înţelese că focul se stinsese. Se întoarse şi văzu o strălucire slabă, roşiatică printre cenuşa înnegrită din sobă.

În linişte, se strecură afară din îmbrăţişarea lui Brig pentru a aprinde iarăşi focul. Cu ultimele aşchii de lemn, aprinse o flacără micuţă şi tremură în timp ce îi adăugă primul buştean mic. Aruncând o privire spre şirul de haine atârnate, observă că erau uscate. Îşi luă indispensabilii lungi şi-i trase grăbită pe ea. Nu se opri până ce nu fu complet îmbrăcată. Focul începuse să ardă vesel.

Stiva de lemne se redusese la doi bușteni. Cadrul de lemn al patului mai putea furniza încă vreo cinci, şase. Aveau să mai aibă nevoie de lemne de foc. Îi era sete, şi goliciunea stomacului îi aminti că nu mai mâncase de ieri de la prânz. Dând jos jacheta lui Brig de pe frânghie, Jordanna îl acoperi cu ea, apoi îşi

puse pălăria şi mânuşile, şi luă cuţitul şi ceaunul de fontă.

Afară nu mai ningea, dar stratul de zăpadă avea vreo cincisprezece centimetri, mai adânc în unele locuri unde zăpada fusese strânsă de vânt. Soarele strălucea orbitor peste întinderea albă şi Jordanna trebui să-şi protejeze ochii, după întunericul din coliba fără ferestre. În lumina zilei, descoperi că totuşi existau nişte ferestre, dar fuseseră acoperite cu scânduri.

După ce umplu oala cu zăpadă, o lăsă lângă uşă pentru a cerceta puţin locurile şi a găsi un loc în care să se uşureze. De partea cealaltă a cabanei găsi o ladă plină pe jumătate cu lemne de foc. Dacă nu erau de ajuns, mai erau nişte copaci căzuţi la vreo douăzeci de metri de cabană.

Cu problema aceasta rezolvată, Jordanna îşi îndreptă atenţia către foamea crescândă din stomac. Cu ani în urmă, tatăl ei o învăţase că partea interioară a cojii de pin, ca şi a altor copaci era comestibilă, fie crudă, fie fiartă. Această sursă de hrană de urgenţă îi va întări pentru moment. Probabil că sub zăpadă se mai puteau găsi ceva ierburi comestibile, dar coaja era mai uşor de obţinut. Cu apa din zăpada topită putea face o supă hrănitoare. Folosindu-şi cuţitul. Jordanna tăie bucăţi de coajă dintr-un copac şi îndepărtă partea exterioară, mai amară a scoarţei, păstrând fibra interioară, mai fragedă.

După ce-şi umplu buzunarele, se întoarse în faţa colibei şi luă tuciul plin de zăpadă. După strălucirea luminii soarelui, îşi adaptă cu greu ochii la întunericul dinăuntru. O siluetă mare bloca lumina focului. Îi luă o secundă să-şi aducă aminte că era Brig.

— Bună dimineaţa. Se duse către el, însoţindu-şi salutul cu un zâmbet cald.

Era pe jumătate îmbrăcat, susţinându-şi mare parte din greutate pe piciorul drept. În loc să-i întoarcă zâmbetul, Brig o privi, cu o expresie ameninţătoare. Buna ei dispoziţie se prăbuşi. Noaptea trecută, fusese un iubit atât de arzător, umplându-i întregul ei trup obosit de emoţii sălbatice. Acum, în ochii lui era ură şi dispreţ. Cu ce greşise, în afară de faptul că-l iubea?

— Unde ai fost? Tonul lui era tăios şi ascunzător.

— În cercetare. Puse tuciul cu zăpadă lângă foc. Am găsit o ladă cu lemne de foc afară şi — şcoase bucăţile de coajă din pin din buzunare — am adunat nişte coajă de pin să fac supă. Tot timpul încerca să pară calmă şi stăpână pe sine, nearătându-se jignită sau furioasă de întrebarea lui.

— Cât eşti de grijulie! O sprânceană se îndoi batjocoritor.

— Aşa mi-am zis şi eu, încercă ea să nu-i bage în seamă ironia.

— Ai dat de ştire tatălui tău?

— Nu m-am gândit la asta, că aş fi făcut-o. Răspunsul ei era rece.

— Ai avut ocazia perfectă dar n-ai avut curaj s-o faci, aşa-i? De ce? Capul îi era înclinat într-o atitudine arogantă, care era şi provocatoare şi batjocoritoare. Care-i diferenţa între un glonţ şi să mă fi lăsat să mor de frig?

Jordanna îl privi cu o încruntare nedumerită.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Era cald lângă foc. Îşi scoase pălăria şi-şi descheie haina.

— Nu mai face pe proasta. M-am săturat de jocul ăsta.

— Şi azi noapte ai aiurat. Probabil de febră. Se duse spre el pentru a-i simţi temperatura.

Dar mâna nu apucă să-i ajungă la fruntea lui, fiind prinsă într-o strânsoare de oţel. Faţa lui era neagră de mânie.

— Gata cu minciunile, Jordanna.

— Nu te mint! izbucni ea indignată. Ţi-ai pierdut minţile?

— Da. Cred că mi le-am pierdut când te-am întâlnit. Buzele i se curbară într-un dispreţ de sine. Ştiu ce căţea mincinoasă eşti. Ştiam chiar că plănuiai împreună cu tatăl tău să mă ucideţi, şi tot m-am lăsat prins în mrejele tale blestemate. Am avut un noroc chior că am reuşit să scap doar cu o rană la picior.

— Poftim? Era un cuvânt care-i exprima confuzia totală. Cum poţi să spui astfel de lucruri? Trebuie să fii nebun, şopti ea, puţin speriată de el. Nu ştiu cine a tras în noi, dar...

— Căţea mincinoasă! Cu un mârâit sălbatic, asemănător unui lup o împinse de lângă el cu o violenţă care o dădu înapoi, clătinându-se. Şi tu şi eu ştim foarte bine că a fost tatăl tău!

— Nu!

— Cine altcineva era acolo? Cine mai avea puşcă? Cine mai avea motiv să ucidă? Îşi ţipă spre ea întrebările, acuzator.

— Nu ştiu cine altcineva ar fi putut fi, dar nu a fost tatăl meu! Era o frustrare mânioasă în negarea ei repetată. Cum poţi să fii atât de nebun încât

să-ți închipui că ar vrea să te omoare? Brig, ce-i cu tine?

— Cu mine? Nu-i nimic. Fletcher vrea să mă omoare deoarece i-am spus că știu că Max a fost asasinat. În mod sigur ți-a spus asta. Expresia lui își bătea joc de ignoranța ei.

— Asasinat? A fost un accident, protestă Jordanna.

— Ce mai accident! râse el batjocoritor întinzându-se să-și ia jacheta. Din buzunarul ei scoase crenguța cu spini. Câți cai n-ar arunca un călăreț neexperimentat cu asta sub șa? Nu-mi spune că n-ai mai văzut-o până acum.

Ea se holbă la crenguță, cu ochii rotunjiți.

— Ba da. Ai spus că-i talismanul tău. Își ridică privirea către fața lui. Vrei să spui că asta a produs accidentul lui Max?

— N-a fost un accident. A fost asasinat. Dar bineînțeles, cum ești complice cu tatăl tău, n-ai să recunoști.

— Nu, nu-i adevărat. Nu știu cum a ajuns crenguța aceasta sub șaua lui Max, dar n-am nimic de-a face cu ea. Și nici tatăl meu.

— Încetează să te mai prefaci, Jordanna, zise el disprețuitor. În timp ce îmi aduceai atât de grijulie cafeaua în dimineața aceea, te asigurai că nu ajung la cai și-i dădeai tatălui tău să o strecoare sub șa. Ceea ce a și făcut.

— Nu.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama încă de când tatăl tău s-a făcut că nu observă șarpele. N-am bănuit nimic nici când l-a păcălit pe Max să treacă peste marginea aceea de stâncă, fără a-l avertiza că terenul e instabil. Dar mintea și simțurile mele

erau întoarse către tine. Asta a fost planul, nu-i aşa? Să fiu atât de prins în mrejele tale, încât să nu observ ce se petrece? Aproape că a funcţionat — la dracu'. Ai fost o seducătoare atât de fermecătoare, încât atunci când nu eram în pat, nu mă gândeam decât la asta. Chiar şi atunci când am auzit că Fletcher ţi-a dat instrucţiuni să fii „drăguţă" cu mine, n-am întrebat de ce. Eram încă destul de prost să cred povestea lui — cât de mult îşi doreşte un trofeu de muflon. Şi nu-mi pasă din ce motive o făceai, atâta timp cât te puteam avea oricând vroiam.

— Nu! Te înşeli! Nu m-am culcat cu tine pentru că aşa mi-a zis tata. Lacrimi amare îi umpluseră ochii. Am făcut-o pentru că aşa am vrut — pentru că te iubeam! Tata n-are nimic de-a face cu asta! Şi n-are nimic de-a face cu moartea lui Max, şi tu nu poţi dovedi că ar avea!

— Asta a spus, şi el. Brig era neclintit.

— Ce... ce a spus? repetă ea şocată. Vrei să spui... el ştie că tu îl bănuieşti că l-a omorât pe Max?

— De ce crezi că a încercat să mă ucidă? Nu vrea să spun ceea ce ştiu. Aproape că era să mă amuţească de tot. Încă o secundă şi... Lăsă restul nespus. Mi-ai distras atenţia destul de mult, Jordanna.

— Mincinosule. Nimic nu este adevărat! Inventezi toate acestea. De ce? întrebă ea înăbuşindu-şi un suspin înspăimântat. De ce faci asta?

— Ştii că este adevărat. Fletcher este pe afară acum, mă caută. Trebuia să mă ucidă. Nu mă mai poate lăsa — mai ales după ce nu m-a nimerit din prima împuşcătură.

– Mincinosule! urlă Jordanna. Se aruncă peste el, dând violent din mâini și din picioare, suspinând și țipând mereu: Mincinosule! Mincinosule! Mincinosule!

Lacrimile fierbinți îi curgeau șuvoaie pe față, orbind-o. Doar câteva din izbiturile ei isterice îl loviră într-adevăr, dar trecură câteva minute până ce Brig reuși să-i imobilizeze brațele și să i le răsucească la spate. Inutilitatea luptei cu cineva mult mai puternic o făcu pe Jordanna să se potolească încet, transformându-se într-o siluetă tremurătoare, suspinând întretăiat.

Capitolul 22

Brig o luă în braţe, absorbindu-i tremurul violent cu trupul lui. Nici o actriţă, oricât de bună ar fi fost, nu s-ar fi putut aduce singură într-o asemenea stare emoţională. O cută se întipări pe fruntea lui, liniile adâncindu-se pe măsură ce suspinele deveneau mai liniştite. Îi eliberă braţele şi-i mângâie mătasea ciufulită a părului roşcat. Pieptul lui era ud de lacrimile ei.

– Nu-i adevărat, o auzi murmurând printre suspine.

Mâinile lui tremurară când îi cuprinseră obrajii şi-i ridicară faţa spre el. În licărele verzi ale ochilor ei căprui, tulburaţi, era o suferinţă chinuitoare. Bănuielile care-l încercaseră în legătură cu vinovăţia ei, fură subit infirmate şi se simţi eliberat, cuprins deodată de uşurare şi duioşie pentru ea.

– N-ai ştiut, nu-i aşa?

Ea îşi acoperi urechile cu mâinile pentru a nu-i mai auzi vocea şi închise strâns ochii peste ultimele lacrimi.

– Nu vreau să mai aud minciunile tale despre tata.

Brig îi luă corpul rigid în braţe şi-şi frecă bărbia de părul ei. Simţea durerea şi confuzia ei, izbucnite din loialitate. Îşi dădu seama cât fusese de brutal, cu o victimă la fel de inocentă ca şi el însuşi, dar trebuia să fie sigur.

– Este adevărat, Jordanna. Îmi pare rău. Vocea lui era răguşită de regret. Fletcher nu m-a ales întâmplător pentru organizarea acestei expediţii. M-a cercetat amănunţit. Ştia totul despre relaţia mea cu Max şi cu Corporaţia Sanger, toate sentimentele rele care erau între noi. L-a ucis pe Max şi m-a pus în poziţia de ţap ispăşitor, dacă ar fi existat vreo suspiciune că nu a fost un accident. Din nefericire pentru el, am găsit dovada şi am pus lucrurile cap la cap.

– Dar de ce? protestă ea, ridicându-şi faţa derutată spre el şi ştergându-şi lacrimile de pe obraji. De ce l-ar fi fi ucis pe Max?

– Nu ştiu. Este singurul lucru pe care nu mi l-am putut imagina. Un muşchi zvâcni în obrazul lui. Dar tu? Ce era Max pentru el?

– Era... doar o cunoştinţă de afaceri, ridică Jordanna din umeri. Îl tot pisa pe tata să cumpere nişte acţiuni. Tata spunea că a pus să se cerceteze compania respectivă şi... Se opri, privirea îi zbură spre Brig. Te-a investigat şi pe tine. Tata a fost cel ce mi-a spus că ai fost mercenar, nu Max. Ştia totul despre tine.

– Avea intenţia să-i cumpere acţiunile lui Max? Brig văzu teama şi alarma care apăruseră în ochii ei. O urmări cum încearcă să-şi aducă aminte.

– A spus că s-ar putea. Compania era aproape de faliment, dar se gândea că ajutată financiar şi cu omul potrivit la conducere, s-ar putea redresa. Tu o moşteneşti, Brig?

– Da. Ţi-a spus şi asta?

– Da. Jordanna îşi lăsă capul în jos, ferindu-şi privirea de el. Tata nu l-ar fi ucis pe Max. N-avea nici un motiv.

– De ce l-a invitat pe Max în expediţie?

— Nu l-a invitat el. Tu l-ai invitat. Se opri, un dubiu fulgerându-i în ochi. Nu-i aşa? El aşa ne-a spus.

— Nu l-am invitat eu pe Max.

— Dar cum se poate? Capul i se clătină, cu o negare uimită. Tata a spus că tu l-ai invitat pe Max şi n-a mai avut ce să facă. Voi doi eraţi veri şi nu mai fuseseţi împreună de mult. Şi în plus, Max voia să-i vândă acţiunile acelea.

— Am fost de faţă când tatăl tău a făcut primul sugestia că Max ar trebui să meargă la vânătoare cu el. Mai târziu a propus chiar această expediţie. Max s-a repezit la ocazie, dar cu siguranţă, nu din cauza mea, insistă el sec. De fapt, sunt sigur că ar fi preferat să fiu de partea cealaltă a globului.

— Dar n-are nici un sens, argumentă ea, încordându-se în braţele lui. De ce ar fi minţit tata în legătură cu invitaţia? De ce să fi spus că l-ai invitat tu, dacă nu ai făcut-o?

— Asta să-l întrebi pe el. Eu pot doar să cred că nu voia să fie bănuit că îl vrea pe Max alături, într-o expediţie de vânătoare; doar i-a tolerat prezenţa, era mai puţin suspect dacă se descoperea asasinatul.

— Nu. Tata nu ar face aşa ceva. Jordanna se răsuci în braţele lui, supărată şi nesigură. Inventezi totul. N-am decât cuvintele tale că tata ar avea vreo legătură cu moartea lui Max.

— Asta face parte din plan. Cuvântul meu împotriva cuvântului lui. Un fost mercenar contra unui foarte respectabil şi bogat om de afaceri. Din cauza asta n-am menţionat nimic autorităţilor până să fac rost de dovezi. Păcat că glonţul n-a rămas în piciorul meu, aş fi avut una. Brig o privi, observând contra-

dicţia dintre capul ridicat mândru şi umerii căzuţi. Dă-l jos de pe piedestral, Jordanna. Acum este pe afară, vânându-mă.

— De ce n-ar fi? Se răsuci în jur pentru a-l înfrunta, părul ca o flacără castanie căzându-i într-un vârtej peste umeri. Crede probabil că ne-am pierdut în furtună, sau că m-ai răpit. Kit şi Jocko sunt probabil cu el.

— Crede-mă Fletcher, nu s-a întors la tabără fără noi, afirmă Brig. Nu poate risca o expediţie de căutare până nu mă ştie mort. Jocko n-o să fie îngrijorat pentru noi decât dacă nu ne arătăm deseară. Va crede că am plecat prea târziu spre tabără ieri seară şi ne-am adăpostit pe undeva când a început ninsoarea. Fletcher n-o să-l ia să-l ajute la căutare. Nu poate risca să aibă lângă el martori pe care nu-i poate controla.

— Dar eu? Sunt unul din martori, îl provocă Jordanna.

— Tu nici măcar nu vrei să crezi că el este răspunzător de asta. Brig îşi atinse coapsa rănită. Tăticul n-ar face ceva rău niciodată în ochii tăi. Te poate manipula. Te poate convinge că a fost un accident tragic. Arma s-a descărcat accidental — sau m-a confundat cu un animal sălbatic. Sunt sigur că va veni cu o poveste bună şi tu vei fi aşa de nerăbdătoare să-l crezi, că n-o să mai pui nici o întrebare.

— Nu, negă ea, dar privirea îi căzu sub nivelul ochilor lui.

— Dar nu-l poate lua pe Jocko, pentru că ar putea prezenta o problemă. Tatăl tău trebuie să fi ghicit că nu poate cumpăra tăcerea lui Jocko, aşa cum n-a putut s-o cumpere pe a mea.

— Să-ţi cumpere tăcerea? Ce tot vorbeşti?

— Mi-a făcut o propunere foarte tentantă când eram zilele trecute în oraş şi când i-am spus că ştiu despre moartea lui Max.

— Ce fel de propunere? Părea circumspectă şi nesigură.

— Întâi s-a oferit să ofere finanţarea necesară Corporaţiei Sanger, ştiind că eu o moştenesc. Nu i-a plăcut când i-am spus ce poate face cu banii lui şi cu Corporaţia Sanger.

— Nu-l poţi condamna că ţi-a făcut o ofertă. Nu încerca neapărat să te cumpere, argumentă ea. Tata spusese deja că ar fi dispus să investească în companie, dacă ar avea un om potrivit la conducere. Probabil s-a gândit că tu ai fi omul potrivit.

— Poate. Dar când i-am refuzat oferta, mi-a făcut alta, şi mai tentantă. Pe tine.

— Minţi! şuieră ea şi l-ar fi plesnit dacă Brig nu-i prindea mâna. De data aceasta el nu încercă să o pedepsească şi strânsoarea lui era mai degrabă fermă decât brutală.

— Mi-a sugerat pe ocolite că te-ai mărita cu mine dacă te-aş cere. Văzu roşeaţa umilinţei care apăru pe obrajii ei. Când n-am reacţionat nici la propunerea asta cu entuziasmul cuvenit, mi-a spus că darul lui de nuntă mi-ar permite să fac o grămadă de îmbunătăţiri substanţiale la fermă.

— Fără nici o îndoială că i-ai spus ce poate face şi cu oferta asta, murmură Jordanna printre dinţi.

— Desigur, recunoscu Brig. Când a descoperit că nu poate ţine povestea cu Max în familie, a trebuit să recurgă la asta.

– Dar de ce? Nu mi-ai dat un singur motiv. Trebuie să fie o greşeală pe undeva. Brig văzu ghearele disperării în care se zbătea.

– Nu ştiu motivul, dar am să-l aflu. Îşi păstra vocea calmă, dar nu-şi ascundea hotărârea. Oricare ar fi, îl are de mult în el. Cred că întâi a încercat să-l ruineze financiar. Max reprezenta o ameninţare de un anumit fel pentru tatăl tău şi a încercat să-l zdrobească. Când asta n-a mers, l-a omorât.

– Te înşeli. Trebuie să te înşeli. Brig simţi dubiul în vocea ei.

– Nu mă înşel, zise el încet. Sper doar că n-ai să stai peste cadavrul meu când îţi vei da seama în cele din urmă. Îi auzi geamătul de groază şi ştiu că îi spusese tot ce-i putea spune. Trebuia să reflecteze singură şi să se decidă dacă îl crede sau nu. Se topeşte zăpada în oală. Ai zis ceva de o supă. Întinse mâna după cămaşă. Mă duc să aduc lemne de foc.

– Piciorul tău... începu ea să protesteze.

– E bine.

Îl durea îngrozitor, dar nu-l putea lăsa să amorţească. Nu erau şanse prea mari ca Fletcher să găsească această cabană. Zăpada trebuie să le fi acoperit urmele. Aveau să fie în siguranţă cât stăteau aici, dar cât puteau rezista, hrănindu-se cu coajă de copac? Fără arme, singura speranţă de a prinde vreun animal erau capcanele. Brig nu vroia să se bazeze pe asta. Mai devreme sau mai târziu, tot trebuiau să plece de aici. Trebuia să fie mai curând, cât aveau încă putere şi nu erau slăbiţi de lipsa hranei. Mai exista riscul ca Fletcher să vadă fumul care ieşea pe coş şi să vină să cerceteze.

Cabana, în loc de adăpost, ar fi putut deveni o capcană a morţii pentru el.

Pe seară, Jocko avea să fie îngrijorat. Mâine dimineață va pleca, probabil, să-i caute. Dacă ar fi putut ajunge la Jocko sau la tabără... Îl deranja că nu știa unde era Fletcher. Vânătorul știa probabil că el va încerca să ajungă la tabără și își găsise, cu siguranță, un loc bun de supraveghere a traseelor. Unde oare? Brig studie terenul în minte, alegând și respingând unele locuri și sfârșind cu mai multe posibilități.

Îmbrăcându-și jacheta, Brig se uită la Jordanna. Punea bucățile de scoarță în apa din ceaun. Diversiunea lui funcționase. Încetase să mai argumenteze și începuse să rumege în minte tot ce-i spusese el. Avea nevoie de timp de gândire. La fel și el.

Circumstanțele se schimbaseră dramatic în ultima oră. Înainte, fusese destul de furios pentru a o folosi drept scut — furios pentru că o crezuse părtașă — furios pentru că știuse și se lăsase totuși manipulat — și furios pentru că o dorea în continuare. Doar că toate acestea nu erau adevărate. Jordanna nu-l înșelase. Fusese la rândul ei folosită tot timpul, de tatăl ei.

Primul pas către ușă îi aduse un protest înțepător de durere din partea rănii. Broboane de transpirație îi acoperiră fruntea. Se opri și așteptă să i se potolească arsura. Încercă din nou, călcând mai mult pe piciorul drept. Ieșit din colibă, Brig își șterse transpirația de pe față și inspiră adânc în aerul tare și rece. Rănit, putuse să ajungă până aici, rănit va și pleca.

Dar era îngrijorat pentru Jordanna și pentru ce s-ar putea întâmpla dacă i-ar găsi tatăl ei. Un ricoșeu, un glonț deviat și putea fi rănit grav. Brig tot nu credea că Fletcher ar risca să o rănească, dar putea totuși din greșeală. Aducând-o cu el, o pusese în pericol.

Trebuia să facă astfel încât amândoi să scape cu viaţă, nu numai el. Dacă se întâmpla ceva Jordannei, ar fi fost numai vina lui, şi Brig nu ştia dacă ar putea trăi cu gândul acesta. Nu ştia dacă ar mai fi putut trăi fără ea.

Scrută zona împădurită din jurul cabanei. Lemnul era uscat şi ardea fără mult fum. Dar de la ce depărtare putea fi văzut? Şi cât de aproape era Fletcher?

Era timpul să facă o recunoaştere, fie că avea chef sau nu. Ţinându-se la adăpostul copacilor şi stâncilor, Brig îşi făcu drum către gura canionului înalt. Prudenţa îi dicta să nu se expună o perioadă prea lungă şi să riște să fie văzut printr-un binoclu. Trebuia, de asemenea, să meargă încet, pentru a nu începe să sângereze din nou.

Lângă gura canionului se târî în sus pe o stâncă pentru a avea o vedere mai bună. Ar fi vrut să aibă un binoclu, cum scruta încet crestele şi platourile. Nu se mişca nimic. Peisajul arăta ca o felicitare de crăciun, cu munţi şi copaci plini de zăpadă. Se uită în direcţia colibei. Dâra subţire de fum era de-acum vizibilă pe fundalul alb. Aşteptă şi urmări un sfert de oră. Apoi simţi răceala locului pe care stătea.

Înainte de a se întoarce, Brig rupse o crenguţă de brad şi-şi mătură urmele din zăpadă, urmând acelaşi drum înapoi în cabană. Cineva care ar fi privit de la distanţă, chiar printr-un binoclu, n-ar fi putut observa urmele măturate din zăpadă. Dar dacă Fletcher s-ar fi apropiat suficient cât să le vadă cu ochiul liber, ar fi recunoscut ce sunt.

Lângă cabană, Brig se opri să se odihnească, apoi îşi încărcă braţele cu buşteni din ladă şi îi aduse înăuntru. Plimbarea lungă îl obosise considerabil.

Avea o nevoie acută de odihnă, dar își scosese ceva din amorțeala piciorului.

Jordanna stătea în fața sobei, cu fața la flăcări. În umerii căzuți și ochii plecați se vedea deprimarea. Nu se întoarse la intrarea lui și nici nu dădu vreun semn că ar ști că s-a întors. Brig lăsă lemnele într-un colț și veni lângă ea.

— E gata supa? Își scoase mănușile pentru a-și freca mâinile și le ținu lângă căldura focului. Privind-o cu coada ochiului, îi văzu bărbia tremurătoare.

— E gata, dar nu știu la ce ne va folosi, răspunse rigidă. N-avem linguri sau căni cu care s-o mâncăm. Și cu siguranță, n-o să putem bea din tuciul ăsta. În vocea ei se auzea zădărnicia.

— Hei, o mustră el ușor. Trecuse prin iad în ultimele douăzeci și patru de ore. Tensiunea începea să-și spună cuvântul asupra ei. Îi adresă un zâmbet obosit. Ce-a fost mai rău a trecut, Jordanna. Mi-ai salvat viața ieri. M-ai ajutat să ajung la cabana asta; ai făcut focul după ce eu am leșinat; m-ai dezbrăcat de hainele ude și mi-ai bandajat rana; ai adunat lemne de foc și apă și ai stat trează ca să întreții focul; și azi dimineață, ai fost afară, să găsești mâncare. Ești o femeie extraordinară, Jordanna Smith. Nu te îndepărta acum de mine. Am nevoie de tine.

Privirea îi alunecă spre gura ei tremurătoare. Brig își aplecă capul pentru a-i săruta buzele moi. Întâi ele rămaseră pasive sub atingerea lui, dar treptat ea se lăsă pradă insistenței lui blânde. Simți nevoia s-o ocrotească, o emoție dulce-arzătoare. Când își înălță capul, Brig descoperi că avea un nod în gât și încercă să și-l înghită.

— Hai să facem un pic de de curăţenie, sugeră el răguşit. Cine-o fi construit coliba asta trebuie să fi lăsat vreo cutie de conserve sau vreo oală spartă pe aici. Găsim noi ceva.

Jordanna încuviinţă în tăcere, cu o strălucire umedă în ochi. Căutară împreună prin întuneric, în toate colţurile murdare ale cabanei. Găsiră nişte cutii de conserve, găurite de rugină. Brig începea să se descurajeze când Jordanna găsi o cană cu marginea ciobită.

Se duse afară să o spele în zăpadă, iar Brig se întoarse lângă foc, cu spatele sprijinit de masă. Piciorul îi dădea junghiuri şi-l simţea de trei ori mai mare decât normal. Dar nu se umflase decât puţin şi căldura radiată părea normală pentru o rană, ceva ce-şi amintea de la rănile anterioare.

Când Jordanna se întoarse, insistă ca el să mănânce primul. Brig se simţea prea obosit ca să argumenteze. Bău două căni de supă, mestecând bucăţile de coajă fiartă. Erau bune la gust, se gândi, şi-i umplea goliciunea stomacului. Dându-i cana îşi scoase jacheta şi o aranjă ca pe o pernă, apoi se întinse pe spate.

— Să usuci lemnele pe care le-am adus. Nu vreau să iasă pe coş mai mult fum decât e necesar, o avertiză el înainte de a închide ochii pentru a lăsa somnul să-l cuprindă.

Jordanna stătea în faţa sobei, cu genunchii îndoiţi şi cu braţele în jurul lor. Se făcuse amiază târziu şi Brig încă dormea. Îşi muşcă buza de jos, amintindu-şi toate acuzaţiile pe care i le adusese el. Câteva aveau sens. Îşi trecu degetele prin păr. Pur şi simplu nu putea să creadă că tatăl ei îl ucisese pe Max. Dar

cine trăsese în Brig? Chinul îi întunecă ochii, în timp ce-l privea.

Își dădu seama deodată că el nu dormea. De când o privea oare printre gene? Își scoase degetele din păr și le lăsă pe picioare. Privi iute spre foc.

— Încă te îndoiești despre ce ți-am spus. Vocea lui era gravă, nu o acuza și nici nu o condamna.

— Nu mă pot abține să mă gândesc să greșești. Nu se întoarse, dar îl auzi ridicându-se în capul oaselor. Sunt sigură că există o explicație logică și rațională pentru tot ce s-a întâmplat.

— Firește, una care să-l disculpe pe tatăl tău, murmură el.

— Da. Își mușcă buzele uscate. Și le umezi.

Una din mâinile ei fu înghițită în strânsoarea mâinii lui. Surprinsă, se întoarse și-l găsi stând cu fața la ea. Îi studia mâna, urmând lungimea degetelor ei fine, mângâindu-i-o într-un fel curios.

— Mi-ai spus odată că nu poți să mă faci să te cred. Nu se uita la ea în timp ce vorbea. Dar te-ai înșelat. Cred că ai gândit lucrurile pe care mi le-ai spus. Nu m-ai mințit, Jordanna. Și nici eu nu te mint acum.

Brig își ridică privirea. Intensitatea din ochii lui întunecați o făcu să-și piardă răsuflarea. Tensiunea din corpul lui se transfera și în ai ei. Un mușchi îi zvâcnea în obraz, în timp ce privirea lui rătăcea posesivă peste fața ei.

— Tu ai fost slăbiciunea mea, Jordanna, continuă el. Chiar când am crezut că tu și tatăl tău vă foloseați de mine, n-am putut să-ți rezist. Mi-ai mâncat inima, sufletul și trupul. Foamea a început la New York, în seara aceea, la petrecere. Când am venit înapoi, nu te-am putut uita. Erau sentimente

pe care le credeam moarte pentru mine, însă tu le-ai făcut să prindă viaţă. Dar nu mi-a plăcut ideea de a fi armăsarul tău, aşa că am încercat să te urăsc.

– Armăsarul meu? Termenul era jignitor. Jordanna încercă să-şi tragă mâna din a lui, dar el nu-i dădu drumul.

– Nu uita că am crezut că sunt folosit, fata bogată făcându-şi mendrele cu o călăuză de munte, fost soldat al norocului. Chiar dacă erai unul din ciucurii cu care-şi împodobise Fletcher oferta pentru a fi mai atrăgătoare, te voiam destul ca să accept – indiferent cât mă costa. Am spus câteva lucruri deliberat pentru a te jigni. Îşi clătină capul şi înjură încet într-o parte. La dracu'! Nu sunt tare în discursuri. Sunt îndrăgostit de tine, Jordanna.

O lumină neîncrezătoare apăru în ochii ei. Voia cu atâta disperare să-l creadă, că-i era şi frică. Limba i se înnodase şi tăcerea ei îl făcu să se încrunte, gura lui subţiindu-se şi dându-i un aspect aspru sub mustaţa întunecată.

– Ai spus odată că mă iubeşti. Pe Dumnezeu, sper că nu te-ai răzgândit. Ochii lui începură să arunce săgeţi şi-i strânse mâna tare. Fiindcă n-am să te las să pleci.

Jordanna nu băgă de seamă durerea pe care i-o provoca strânsoarea lui.

– Nu vreau să mă laşi să plec. Vocea îi tremura.

Îşi îndoi picioarele lungi sub ea, astfel încât să poată sta mai aproape de el. Cu cealaltă mână, îl atinse pentru a-i mângâia şi netezi linia aspră a gurii. El se cutremură violent la atingerea ei şi o trase aproape. Zdrobind-o la pieptul lui, durerea

pe care o provoca era arsura dulce a dragostei. Sărutul lui lung, apăsat, deveni aproape crud, când Brig începu să-şi piardă controlul. Bătăile inimii lui păreau să intre în acord cu ale ei, până când inima ei bubui cu aceeaşi putere ca a lui. Jordanna se bucura de motivul asprimii lui. Declaraţia lui îl expunea la durere. Îi permisese să-i vadă vulnerabilitatea şi-i dăduse puterea să-l ducă în genunchi. Dar nu acolo îl voia. Tremurând de frumuseţea darului lui îi depuse săruturi uşoare, pe pleoape, pe obraji, pe toată faţa.

— Am avut durerea acestui gol în mine, îi zise Jordanna într-o şoaptă vibrantă, delectându-se cu asprimea obrazului lui sub buzele ei sensibile. Uneori era atât de mare, că îmi venea să alunec în singurătatea lui şi să mor. Satisfacţia fizică nu l-a umplut niciodată. Apoi te-am întâlnit pe tine la petrecerea aceea. Golul a fost umplut cu atâtea senzaţii, emoţii şi sentimente, că dădeau pe afară. Erai complet străin pentru mine. Nici măcar nu-ţi cunoşteam numele. Te-am căutat după aceea peste tot, dar plecaseşi.

— Am crezut că tocmai făcusem dragoste cu amanta gazdei. Brig îşi înălţă capul, lăsându-şi privirea să rătăcească peste faţa ei. Mâna îi mângâia curbura dulce a gâtului. Nu era mare diferenţă, chiar dacă aş fi ştiut că eşti fiica lui. Nu este tocmai acceptabil în lumea bună să-i iei banii unui bărbat şi fiica. Gura i se curbă într-un surâs de autoironie. Tot ce-am intenţionat atunci, a fost să te sărut, dar mi-am pierdut controlul. Când mi-am revenit, n-am fost prea mândru de mine. Dumnezeu mi-e martor că am încercat să te uit.

Jordanna îi desenă cu degetul linia subțire a buzei, trecând apoi la plinătatea celei de jos. Un licăr de durere îi apăru în ochi.

— Fata aceea de la bar, te-a ajutat? Trudie?

Pauza deveni atât de lungă, că trebui să-și ridice privirea spre ochii lui. O priveau fermi.

— Da. Onestitatea lui rănea, dar faptul că nu mințea era o măsură a dragostei. Cu la fel de mult succes ca o ceașcă de apă aruncată peste o pădure care arde. Tu ai găsit ajutor?

Jordanna dădu scurt negativ din cap.

— Nu mă mai puteam mulțumi cu mai puțin, recunoscu ea. Am fost aproape convinsă că n-am să te mai văd niciodată.

— N-ai întrebat pe nimeni cine eram? întrebă el ușor curios.

— Am început s-o întreb pe Olivia, dar... Jordanna își aminti confuzia dureroasă pe care o făcuse. Nu voia să mai intre în amănunte acum. O să aibă altădată timp să aerisească rufele familiei. Cum era să-i spun? Am făcut dragoste cu un necunoscut. Știi cumva cine era?

Zâmbetul pe jumătate ironic de pe fața ei, începu să se destrame când degetele lui se apucară să-i descheie cu îndemnare nasturii bluzei. Pielea începu să se încălzească în avans de la mâinile lui mângâietoare. Gura lui se jucă peste buzele ei, ștergându-le conturul, căldura respirației lor amestecându-se.

— Din câte îmi amintesc, murmură Brig, străinul a trebuit să se lupte cu mult mai puține haine. Împinse bluza peste umerii ei, lăsând-o pe Jordanna să-și elibereze brațele din mâneci.

— Cred că ai dreptate. Bătăile inimii alternau în ritm cu respirația întretăiată.

În timp ce gura lui continua să-i înnebunească buzele, Brig își strecură o mână sub materialul gros al bluzei de piele. Asprimea mâninii lui bătătorite îi dădea o senzație plăcută, pe netezimea abdomenului. Fu cuprinsă de un tremur ușor la mângâierea lui, ce-i aducea aminte din prima lor întâlnire.

— Un om care te iubește se bucură de cova cooperare sau trebuie să se lupte fără nici un pic de ajutor? Gura lui îi urmări linia obrazului, mușcându-i lobul urechii într-o pedeapsă senzuală. Jordanna suspină de plăcere pură.

— Mi-ar place să mă dezbraci tu. Nuanța răgușită a vocii ei arată prăpădul pe care-l provocase simțurilor ei. Dar, în circumstanțele de față... Cuvintele rămaseră suspendate, nemaifiind necesare.

Înțelegându-se din priviri, se traseră deoparte ca să se dezbrace fiecare în fața focului. Priveau cum dispar straturile de haine de pe celălalt. Jordanna studie lumina focului jucându-se pe fața lui Brig. Lumina pâlpâitoare părea să înmoaie unghiurile trăsăturilor lui. Sau era dragostea, se întrebă, cea care-i ardea în ochi, care-i topise duritatea?

Lui Brig îi luă mai mult timp să se dezbrace decât ei, deși nici unul nu se grăbi. În timp ce ea își trăgea indispensebilii lungi peste genunchi, privirea lui o arse de la șolduri în jos, pe coapse. Se înfioră, încleștându-și dinții la subitul junghi de durere care îi însoți încercarea de a-și trage jeanșii peste șolduri. Brig își ascunse repede durerea, dar Jordanna îi prinse fulgerarea scurtă a dinților albi din mustața întunecată.

– Lasă-mă să te ajut. Se ridică în genunchi, nesimţind podeaua aspră de dedesupt. Am ceva experienţă din noaptea trecută.

Fără să protesteze, Brig se lăsă pe haina sa, încrucişându-şi mâinile sub cap, ca o pernă. Zâmbetul ei tremură de intimitatea delicioasă a momentului. Jordanna îi trecu cu grijă hainele peste rana bandajată. Era dificil să se concentreze sub privirea lui tulburătoare care cerceta mişcările graţioase ale siluetei ei nude.

Când hainele fură dezbrăcate, Jordanna rămase lângă genunchii lui. Îi căută ochii, simţind acea nsiguranţă minunată care vine doar odată cu dragostea. Brig întinse o mână către ea, cu o poruncă în ochii calzi. Şovăitoare, ea îi dădu mâna, degetele lui puternice împletindu-se cu ale ei. Cu uşurinţă, o trase lângă el, aşezând-o jos.

O mână iscusită începu să-i mângâie trupul, căruia nu-i trebuia mult stimulent pentru a reacţiona sub atingerea lui. Căptuşeala de lână a hainei lui era sub ea, dar Jordanna simţea mai mult căldura ce radia din trupul lui tare. Căutându-i gura, Brig se întoarse pe o parte. Firele moi de păr îi gâdilau sânii sensibili. Încântătoarea tortură o arcui mai aproape până când zidul solid al pieptului lui îi aplatiză sânii.

Răsuflarea lui se înteţi, ca şi a ei când el îşi lăsă greutatea în jurul ei. Mâinile şi gura lui îi smulgeau gemete de plăcere. Reacţia Jordannei îi stimula şi îi învârtejea propriile ei simţuri. Dorinţa lui impetuoasă era în acord cu a ei, excitantă şi copleşitoare. Era o descoperire încântătoare, nu numai să iubeşti dar să fii şi iubit.

Unghiile ei se înfipseră în umerii lui duri când gura lui îi trecu arzătoare în jos pe gât şi urmă valea dintre

sâni, spre abdomen. Limba lui trasă un cerc fierbinte în jurul buricului ei, Jordanna îşi muşcă buza de jos pentru a-şi reţine geamătul de plăcere desăvârşită.

— Nu te reţine, îi ordonă Brig răguşit. Ţipă, dacă asta este ceea ce simţi.

Gura lui îi atinse vârfurile delicate ale sânilor şi înconjură unul cu limba. Senzaţia o înfioră din cap până-n călcâie şi Jordanna nu-şi mai chemă înapoi suspinul de extaz care-i ieşi din gât. Mâna lui îi alunecă între coapse şi ea se mişcă sub el. Mâinile ei mângâietoare îi simţiră muşchii tremurând sub atingerea el. Se înfioră auzindu-şi numele şi cuvintele de dragoste şoptite de el. Brig gemu de dorinţă cutremurătoare, aşezându-şi greutatea deasupra ei, ţintuind-o pe Jordanna pe jacheta lui. Gura lui o zdrobi pe a ei şi ea îşi înfăşură picioarele în jurul şoldurilor lui, pierdută în cererea senzuală a actului de dragoste completă.

Capitolul 23

Jordanna stătea întinsă în braţele lui, degetele plimbându-i-se pe trăsăturile dure. Carnea i se potolise după dragostea împlinită, dar sufletul încă i se înălţa pe aripile dragostei. Unul din picioarele lui era îndoit peste genunchii ei pentru a o ţine aproape, în timp ce o mână rătăcea absentă pe talia şi şoldul ei. Ochii lui erau de catifea cafenie, alunecând peste fiecare detaliu al feţei ei.

– N-am înţeles niciodată de ce vroiau întotdeauna femeile să vorbească după ce făceau dragoste. Vocea lui gravă îşi reţinea tonul seducător.

– Ce vroiai să facă? Jordanna îşi lăsă vârful unui deget să urmeze conturul senzual al buzei lui de jos, plăcându-i să privească felul în care gura lui forma cuvintele.

– De cele mai multe ori le ascultam comentariile şi întrebările în timp ce încercam să-mi imaginez cum să mă dau jos din pat, recunoscu Brig fără remuşcări. Altfel, fie că vroiam să dorm, fie să fac dragoste din nou.

– Acum pe care-ai prefera din cele două? Întrebarea ei jucăuşă era pusă pe un ton foarte serios.

Privirea lui era întunecată şi solemnă.

– Vreau doar să ştii cât de mult îmi place să fac dragoste cu tine, şi cât de bine mă simt înăuntrul tău. N-ai cum să ştii ce simt atunci când sânii tăi ating

pielea sau fiorul pe care îl am când te văd la fel de stârnită ca şi mine.

— Pariez că sunt senzaţii comparabile cu ale mele, îi contestă uşor Jordanna aluzia că intensitatea ar fi unilaterală.

— E mai mult decât atât. Este plăcerea liniştită de a te şti călare lângă mine prin munţi, o bucurie ascunsă că împart grandoarea peisajului cu tine, şi o satisfacţie care nu poate fi descrisă — să stau cu tine în faţa focului de tabără. Compania ta este ceea ce mă încântă, Jordanna. Satisfacţia sexuală pe care o oferă corpul tău, a devenit doar o atracţie în plus.

Dragosrea licărea în ochii ei scânteind verde-smarald.

— Şi spuneai că nu te pricepi la cuvinte.

— Nu mă pricep. Sprâncenele întunecate se îmbinară. Dacă m-aş pricepe, aş găsi o modalitate uşoară prin care să-ţi cer să-mi fii soţie, fără să simt că am rostit vreo frază afectată care a fost atât de uzitată, că a ajuns să-şi piardă înţelesul.

— Aş fi mândră să mă mărit cu tine, Brig McCord. Nici măcar nu trebuia să mi-o ceri. Vocea lui era încărcată de emoţie.

Brig o sărută cu putere, pecetluind promisiunea. Un zâmbet îi curbă gura în timp ce se retrăgea şi oftă.

— Bănuiesc că va trebui să construiesc o căsuţă pentru băieţii de la fermă, ca să putem pregăti dormitoarele se sus pentru copii.

Copii, gândi Jordanna, copii cu ochi prăfoşi şi păr castaniu întunecat. Ar fi vrut să păstreze imaginile în braţe şi să le ţină aproape. Îşi putea închipui o versiune micuţă a lui Brig ţinându-se în spatele tatăiui său şi urmărindu-l peste tot pe cuprinsul

fermei. Se putea vedea chiar şi pe ea stând pe prispa casei de lemn şi urmărindu-i pe cei doi.

Se uită la Brig inconştientă de expresia senină care îi radia de pe chip.

— Poate că vom forma o familie mai devreme decât crezi, mulţumită virilităţii tale şi faptului că pilulele mele sunt în tabără, zise destul de fericită.

Nările lui se dilatară inspirând iute; apoi mâna lui îi alunecă protectoare pe pântece. Cu un suspin, îşi îngropă capul în curbura gâtului ei lung. Jordanna îşi aminti că un lup mascul împărţea în mod egal responsabilitatea creşterii puilor cu partenera sa. Trecură câteva minute până ce tremurul slab care-l străbătea se potoli şi el se trase deoparte.

— Ascultă-mă Jordanna. Mâna lui mai tremura încă uşor în timp ce îi netezea părul de după ureche. Privirea serioasă din ochii lui, era vag înfricoşătoare. Mâine, Jocko ne va căuta. Va şti că s-a întâmplat ceva rău cu noi dacă nu ne-am întors azi în tabără. Dacă avem noroc, îl găsim pe Jocko înainte ca tatăl tău să mă găsească.

Realitatea reveni zdrobitoare, peste frumuseţea neprihănită a dragostei ei. În toiul încântării, Jordanna uitase pentru moment suspiciunile pe care le avea Brig în legătură cu tatăl ei, şi de propria ei confuzie.

— Nu. Respinse subiectul din conversaţia lor, nedorind să strice momentele preţioase pe care le împărţeau. Nu vreau să vorbesc despre asta. Îşi feri privirea. concentrându-şi-o pe lâna albă care căptuşea jacheta de sub ei.

— Trebuie, insistă Brig, şi continuă. Când voi pleca de dimineaţă, vreau să rămâi aici, unde vei fi în siguranţă.

— Nu!

Brig se făcu că n-o aude.

— Am hârtia de la pachetul meu de ţigări. Am să desenez o hartă în care o să arăt unde este cabana... În caz că mi se întâmplă ceva, te vor putea găsi.

— N-o să ţi se întâmple nimic! negă ea posibilitatea cu violenţă. Era o dublă negaţie — atât credinţa că se înşela în legătură cu tatăl ei, cât şi o rugă izvorâtă din inimă, că soarta nu va fi atât de crudă încât să i-i ia pe Brig atât de curând.

Privirea necăjită din ochii lui, văzându-i neîncrederea, era greu de suportat.

— N-o să mi se întâmple nimic atât timp cât pot face ceva. Trecu un deget mângâietor peste obrazul ei. N-am avut niciodată un motiv mai puternic să rămân în viaţă, ca acum.

— Încetează! strigă Jordanna. Te înşeli în privinţa tatei. S-a strecurat undeva o greşeală în raţionamentul tău.

— De dragul tău, aş vrea să fie aşa, zise el cu voce grea.

— O să-l găsim mâine. Şi ne va explica totul.

— O să stai aici, în cabană, repetă Brig. Nu vreau să rişti să păţeşti ceva.

— Tata nu mi-ar face niciodată vreun rău. E absurd! negă ea.

— Nu deliberat, desigur, admise el. Dar un foc rapid, o greşeală de ochire, un glonţ deviat, un ricoşeu. Nu — sunt prea multe posibilităţi. Cât timp eşti aici, în siguranţă, nu va trebui să-mi port decât mie de grijă. Brig ignoră protestul din expresia ei. O să mă asigur că ai destule lemne de foc şi am să pun nişte capcane, până plec, mâine dimineaţă. Dacă nu vine nimeni după tine până poimâine, dă foc cabanei. Cineva va vedea focul şi va veni să vadă ce se petrece.

— Nu! respinse ea cu mânie sugestia lui, ochii fulgerându-i în lacrimi de durere. Nu rămân aici fără tine. Dacă pleci mâine, merg și eu.

— La naiba, ascultă-mă Jordanna. O scutură tare. Încerc să fac așa cum este mai bine.

Jordanna rămase neclintită în hotărârea ei.

— Nu stau aici singură și n-ai cum să mă obiigi, Brig. Fie că plec cu tine, fie că te urmez. N-am să rămân aici.

O sprânceană se arcui întrebătoare, privirea lui devenind îngustată și cercetătoare.

— De ce? întrebă el.

— Pentru că... Nu era sigură de motiv.

— ... pentru că nu ești sigură că mă înșel în legătură cu tatăl tău. Asta este, nu-i așa? Era o satisfacție amară în concluzia lui.

— Nu... nu știu dacă te înșeli sau nu. Faptul că trebuia să recunoască asta, era înfricoșător. Îl cunoștea pe tatăl ei de o viață. Și totuși îl iubea pe bărbatul acesta, din fața ei. Era o situație care-i trăgea încrederea și loialitatea în două direcții diferite. Se simțea țintuită ca între doi magneți la fel de puternici. Nu rămân aici, Brig, insistă Jordanna. Nu-mi cere asta.

— Nu înțelegi, Jordanna? Nu vreau să te aduc în situația în care va trebui să alegi între noi doi.

Un strigăt de-abia înăbușit ieși din gâtlejul ei. Imediat, era învăluită de brațele lui. Se agăță de el, având nevoie de mângâierea și puterea lui. Începu să plângă încet și Brig îi sărută lacrimile care-i umezeau obrajii. Jordanna îi auzea cuvintele, ca venite de la depărtare, cuvinte care-i jurau dragostea lui și dorința de a o ocroti. Când fața i se uscase de la săruturile lui, începu să-i întoarcă săruturile. Răspunsul avu efect,

producând o furtună de pasiune care nu trecu până ce furia ei nu fu consumată.

Brig se trezise înaintea Jordannei, a doua zi dimineaţa. Ea ştia că dacă nu s-ar fi trezit cât el era acolo, ar fi plecat fără ea, dar nu-i dădu şansa. El încercă încă o dată să o convingă să rămână acolo, unde era în siguranţă.

Ea îl înfruntase cu sfidare încăpăţânată.

— Merg cu tine. Orice s-ar întâmpla... dacă s-o întâmpla ceva, se corectă grăbită, am să fiu alături de tine.

Brig se înfurie, dar nu avea cum s-o oblige să rămână. Ieşiră din cabană cu o tăcere încordată între ei. Brig mergea şchiopătând, stânjenit de rană. Insistenţa Jordannei că ar trebui să meargă pe rând în faţă, pentru a face potecă prin zăpadă, fu acceptată cu ciudă. Logica îl făcea să fie de acord cu planul, în timp ce mândria îi cerea ca el să conducă drumul.

Cerul era din nou senin şi soarele strălucitor, dar temperatura era scăzută. Zăpada, adunată în unele locuri în grămezi de peste jumătate de metru, nu dădea semne de topire în lumina orbitoare a soarelui. Respiraţiile lor erau nori de aburi, precedându-le fiecare pas prin troienele albe.

Traseul ales de Brig nu era unul uşor. Se opriră adesea să se odihnească, nelăsând transpiraţia să se formeze şi să le îngheţe pe piele. Merseră câţiva kilometri până ce Jordanna îşi dădu seama că nu luaseră o rută directă către tabără. Pentru o fracţiune de secundă se gândi că poate Brig şi-a pierdut simţul de orientare, că febra i-o fi afectat starea mentală. După o clipă, ghici motivul alegerii drumului întorto-

cheat peste terenul cel mai accidentat. Brig îl evita pe tatăl ei. Popasurile erau alese în locuri de unde el putea observa împrejurimile. Traseul era dictat de acoperirea pe care o oferea – copaci, stânci sau pâlcuri de arbuşti. Jordanna ar fi vrut să-i critice necesitatea acestor precauţii, dar era ceva mai puţin sigură decât înainte.

Erau o grămadă de urme de animale în zăpadă, dar nu se vedeau semne ale vreunei prezenţe umane, în afară de a lor. Păreau singuri în munţi, doar cu vântul care dansa peste zîpadă şi umbrele norilor plutind peste crestele munţilor. Singurătatea n-o deranja pe Jordanna, ci doar prudenţa lui Brig care părea să crească pe măsură ce terenul devenea mai familiar, odată ce se apropiau de tabără. Privirea lui era neliniştită, căutând mereu. Starea lui de alertă era nefirească, de parcă toate simţurile îi stăteau la pândă. Îi amintea Jordannei de un animal care adulmeca pericolul, neştiind în ce parte este ascuns.

Rezemându-se de un bolovan, Jordanna îşi proteja ochii împotriva soarelui. Aerul îngheţat îi umplea plămânii cu fiecare respiraţie. Se uită la Brig. Nu schimbaseră nici un cuvânt pe parcursul ultimului kilometru. Tabăra nu putea fi la mai mult de trei kilometri. Brig studia ţinutul, având grijă să nu fie vizibil pe creastă. Jordanna îl auzi înjurând pe înfundate.

– Ce este? întrebă ea ţinându-şi răsuflarea.

Privirea pe care i-o aruncă era nerăbdătoare şi tăioasă.

– Mă aşteptam să-l văd pe Jocko în zona asta. Se pare că m-am înşelat. Întorcându-se şonticăind spre locul în care stătea ea, Jordanna văzu o pată întunecată, umedă, întinzându-se pe jeanşii lui.

— Ți s-a deschis rana. Sângerează din nou.

— Zi-mi ceva ce nu știu deja — de pildă, unde e tatăl tău... sau Jocko, zise el tăios.

— Dacă aș ști unde sunt, ți-aș spune, se burzului Jordanna și se întoarse de lângă el.

Umerii îi fură cuprinși cu mâinile și fu trasă la pieptui lui. Pălăria i se lovi de capul lui și căzu jos. Vîntul îi răsfiră părul în timp ce pălăria se rostogolea pe zăpadă. Jordanna rezistă strângrii lui de oțel, pentru un moment. Apoi îi simți bărbia sprijinită de părul ei.

— Iar ai soarele în păr, murmură Brig. Ce-aș vrea ca toate astea să se fi sfârșit și să fim iar în patul nostru de la fermă.

— Și eu, recunoscu ea emoționată. Și să râdem de neînțelegerea în legătură cu tata.

El oftă din greu și-și înălță capul.

- Haide. E timpul să ne mișcăm iar.

— Dar nu este ăsta drumul spre tabără, protestă Jordanna când văzu în ce direcție voia să se îndrepte Brig.

— Nu putem s-o luăm pe drumul acela. Nu avem nici o acoperire. Am fi prea expuși la... Am fi expuși. Brig nu-și corectă poziția destul de iute, așa că Jordanna putu bănui cum intenționa s-o sfârșească. Ar fi fost prea expuși la atacul unui trăgător. El nu credea nici o clipă că va veni vremea când vor râde de asta. Siguranța lui o înspăimânta. O luăm pe aici, îi arătă Brig.

Jordanna își luă pălăria și se uită în direcția indicată de el. Terenul era accidentat și primejdios. Stâncile sclipeau cu cristale de gheață. Însemna să se cațere mai sus, pe cărări alunecoase și nesigure.

— N-o să reușești, Brig. Nu cu rana asta.

— Va trebui să reuşesc. Ridică uşor din umeri şi făcu un pas înainte, aproape trăgându-şi piciorul stâng.

— Dar sângerezi deja, îi zise Jordanna din nou. Cât sânge crezi că poţi să pierzi până o să leşini?

— Va trebui să descopăr, nu-i aşa? zâmbi el strâmb.

— Nu. Eu pot să ajung la tabără de aici şi nu contează dacă sunt expusă, zise ea. Găsesc caii de rezervă. Tu poţi să rămâi aici şi mă întorc călare să te iau.

Se aşteapta ca Brig să protesteze. El o studie un minut, apoi încuviinţă.

— Bine. Te aştept aici.

În loc să se simtă mai liniştită, Jordanna fu îngrijorată de acceptarea prea uşoară a sugestiei ei. Însemna că piciorul lui îl supăra mai mult decât lăsa să se vadă.

— Am să mă grăbesc, promise ea.

Privirea lui deveni deodată foarte intensă.

— Doar să ai grijă, Jordanna. Pielea rece a degetelor lui înmănuşate îi prinse bărbia şi i-o ridică pentru a-i întâlni privirea. O sărută dur, arzător, de parcă ar fi fost pentru ultima dată. Jordanna fu străpunsă de teamă şi se lipi de el până când Brig o îndepărtă cu fermitate.

— Te aştept.

— Am să vin, şopti ea, simţind că-i vine să plângă.

* * *

Se simţi uşurat când o văzu pe Jordanna coborând panta. Departe de el, va fi în siguranţă. Brig se mişcă şchiopătând lângă creastă şi se aşeză într-o poziţie care să-i permită să vadă până departe. Îşi împachetă

piciorul stâng în zăpadă, fulgii albi devenind purpurii pe măsură ce se pătau cu sângele lui. În câteva minute bandajul rece începu să-i amorţească piciorul şi, spera, să-i micşoreze scurgerea de sânge.

Pierderea sângelui şi foamea îl slăbiseră mai mult decât se aşteptase. Avea nevoie disperată de aceste minute suplimentare de odihnă pentru a-şi păstra puterea rămasă. O urmări pe Jordanna croindu-şi drum peste platoul muntos, până ce dispăru din vedere. Nu se simţise niciodată atât de sigur. Îşi alungă ferm durerea şi începu să cerceteze atent împrejurimile.

* * *

Mânată de o grabă care venea de mai adânc decât din îngrijorarea pentru rana lui Brig, Jordanna porni înainte fără a se opri pentru odihnă. La un moment dat un iepure îi traversă în goană calea, dar acesta fu singura fiinţă însufleţită pe care o văzu.

Tabăra părea pustie când ajunse la ea, poticnindu-se. Dinspre pâlcul de copaci auzi nechezatul unui cai. Inspirând în aerul rece, Jordanna se îndreptă către cortul mare în care se ţinea echipamentul de rezervă. Intrând în cort, simţi imediat căldura radiată de soba ciobănească. În semiobscuritate, văzu ceva mişcându-se.

— Jordanna?

Recunoscu imediat vocea.

— Kit! Strigă numele lui cu un fel de uşurare nebună.

— Dumnezeule, unde ai fost? Ne-am ieşit din minţi de îngrijorare, exclamă fratele ei şi veni ţopăind către ea. Jocko a plecat după voi, să vă caute. V-a găsit? Unde-s tata şi Brig?

— Am uitat de glezna ta. Cum îi merge? Luând în considerare tot ce se întâmplase de la accidentul lui, nu era surprinzător. Apoi o izbi absurditatea propriei întrebări, şi abia atunci înţelese ce o întrebase el. Tata nu-i aici? Brig avusese deci dreptate când spusese că tatăl ei n-avea să se întoarcă la tabără. Oare cât de mult mai avea dreptate?

— Nu. Kit se încruntă. Nu sunteţi împreună?

— Nu. Ne-am ... separat, explică ea incomplet.

— A căzut destul de multă zăpadă. Părea îngrijorat. Eşti bine? Uite cafea. Trebuie să-ţi fie foame. Jocko a gătit ceva. Vino să te încălzeşti lângă sobă. Cred că eşti pe jumătate îngheţată.

— Nu, nu acum. Rezistă încercării lui Kit de a o lua de umeri şi de a o conduce spre sobă. Trebuie să plec. Am venit doar după o şa şi căpăstru, dacă sunt pe aici. Brig este rănit. Trebuie să mă întorc la el.

— E rănit? Kit îşi schimbă imediat direcţia, şonticăind spre locul unde îşi avea haina şi pălăria. Vin cu tine. Cât e de grav? Ce s-a întâmplat?

Jordanna ar fi vrut să n-o mai bombardeze cu întrebări. Epuizarea şi foamea o făceau să-i fie greu să gândească clar în acel moment. Acum era în plus confuzia cu rolul tatălui ei în toate acestea.

— E rănit la picior. Se duse repede către echipamentul aranjat ordonat într-un colţ. Nu era decât o singură şa. O luă şi o puse pe umăr.

— Şi l-a rupt? Fratele ei veni lângă ea s-o ajute.

— Nu. Jordanna ezită, apoi recunoscu: Brig a fost împuşcat. Are părerea ridicolă că tata a tras în el. Râse tremurător şi-şi dori să-l audă şi pe Kit râzând.

— Oh, Dumnezeule mare! gemu el şi durerea îi fulgeră pe chip. Reacţia lui o sperie.

— Amuzant, nu-i aşa? întrebă ea. E realmente imposibil să...

— De ce? Brig ştie de ce? o întrerupse fratele ei.

— Spune că... din cauză că ştie că tata l-a ucis pe Max. Asta nu-i adevărat, bineînţeles, adăugă ea şi simţi cum i se formează greaţa în stomac văzând expresia lui Kit. Nu-i adevărat, repetă ea. Nu-l crezi, nu?

— Brig ştie *cum* a fost ucis Max? Trăsăturile îi erau acoperite de o tristeţe amară.

— Mi-a arătat o crenguţă cu spini pe care a găsit-o sub şa. Se simţi scăldată de o senzaţie de groază. Totul era un coşmar şi vroia cu disperare să se trezească. Ieşi din cort, în lumina strălucitoare a soarelui. Fratele ei şchiopăta lângă ea.

— M-am întrebat... am sperat... Kit scutură din cap, incapabil să termine vreo propoziţie. Umerii îi căzură şi închise ochii, îndurerat.

— De ce? Cuvintele îi ieşiră singure din gât, şi Jordanna înghiţi în sec. De ce să-l fi omorât pe Max? Ce motiv ar fi avut? Brig n-a putut să-mi dea vreunul. Tu poţi?

— Mi-a fost teamă că se va întâmpla ceva de felul acesta, murmură Kit. Am crezut că dacă vin şi eu, l-aş putea împiedica. Am vrut atât de mult să cred că este un accident... o simplă coincidenţă.

— Dar de ce? ceru ea răspunsul. Dacă fratele ei venise din cauză că suspectase dinainte că se va întâmpla ceva, atunci înseamnă că el ştia de ce. Apropiindu-de de pâlcul de copaci, un cal întoarse capul privindu-i cum se apropie.

— Nu ghiceşti, Jordanna? Expresia tristă, cinică, îi reapăruse în ochii întunecaţi. Din cauza mamei.

– Max... era ultimul ei amant? ghici ea şi Kit încuviinţă. Dar asta nu explică de ce, argumentă ea. Cu siguranţă nu-i prima dragoste a iui Livvie. Şi tata nu i-a mai ucis vreun iubit până acum. Aşa că de ce tocmai Max, din atâţia?

– Mama vroia să-l părăsească pentru Max... imediat ce Max aranja să-i vândă tatei acţiunile acelea. Nu putea divorţa de tata în New York, aşa că avea de gând să se ducă în Mexic sau în Nevada, oriunde îşi putea găsi libertatea. Tata n-ar fi trebuit să ştie. Dar într-o zi şi-a pierdut cumpătul şi i-a spus ce are de gând. N-a trecut o săptămână după asta şi a apărut povestea aceea cu Max şi cu participarea lui la vânătoare. Mama a fost supărată... a plâns. Mi-a jurat că n-a menţionat numele lui Max, dar tata o urmărea de ani de zile. Ţi-ar putea da nume, date, locuri. Nu există nici o şansă să nu ştie că Max era amantul ei.

– Vrei să mă convingi că tata l-a ucis pe Max pentru că Livvie vroia să divorţeze din cauza lui? Jordanna scuturâ neîncrezătoare din cap. De ce i-ar fi păsat tatei? Uite ce i-a făcut, în ce stare l-a adus.

– Şi uite ce i-a făcut el.

– Tata a încercat să-i dea tot ce şi-a dorit. Lăsând şaua pe pământ, netezi o pătură pe spatele unui cal.

– Cu excepţia lui însuşi. Ştii de ce au dormitoare separate? o întrebă fratele ei şi răspunse tot el. S-a mutat la scurt timp după ce te-ai născut tu, şi doctorii au informat-o pe mama că nu mai poate avea alţi copii. Singura ei funcţiune a devenit aceea de a fi un simplu ornament în casa lui. Lumea putea să îl atingă şi să-l admire, dar nu să i-l ia. Tata i-a

zdrobit pe toţi cei care au încercat inclusiv Max, presupun.

Jordanna se dădu înapoi în faţa imaginii zugrăvite de Kit.

— Faci ca tata să pară atât de... rece. Nu e aşa. Puse şaua pe cal. Făcea toate mişcările automat, inconştient.

— Am încercat să-ţi explic şi altădată, zise el răbdător. Tu ai văzut la tata doar ceea ce ai vrut să vezi. Uită-te la mine. Credeai că mă cunoşti, dar nu m-ai cunoscut cu adevărat câtuşi de puţin, şi nici n-ai fi ghicit că Max este iubitul mamei, sau adevărul despre colegul meu de apartament.

— Bietul Max. Tata n-a intenţionat niciodată să-i cumpere acţiunile acelea. Se juca doar cu el, înţelesese Jordanna, rostind fără să vrea gândul cu voce tare. Fratele ei îi furnizase motivul. Acum totul pleda prea evident împotriva tatălui ei şi Jordanna nu-i mai putea nega vinovăţia. Deziluzia era amară, dureroasă. Dar de ce n-a fost mulţumit doar să-l ruineze pe Max?

— Lăcomia lui Max îi întrecea mult mândria. Mama îi spusese despre contractul de căsătorie pe care îl semnase cu ani în urmă. Tata stabilise nişte prevederi foarte generoase pentru ea în eventualitatea unei separări legale sau a unui divorţ, explică Kit sec. O iubea pe mama, dar şi banii ei. Tata nu avea cum să-l cumpere în acest caz pe Max — sau să-l ruineze financiar — aşa că i-a aranjat „accidentul". Aproape am crezut că asta a şi fost — deşi cunoşteam toate acestea.

Cu chinga strânsă, ea desfăcu scările şi le lăsă să atârne. Când se duse spre capul calului, Kit îi dădu

automat căpăstrul. Jordanna îi puse calului zăbala între dinți. Vorbeau despre un om pe care îl considerase toată viața tatăl ei, și totuși era un străin, un om periculos, care o înspăimânta.

— Mama ar fi trebuit să-l părăsească de mult. De ce n-a făcut-o?

— Îi era teamă. Știa câtă putere are tata. I-a arătat-o de suficiente dăți, comentă fratele ei și se duse către calul de povară de lângă surul înșeuat de Jordanna. Dacă îl părăsea, tata ar fi distrus-o social. Desigur, ar fi avut bani, dar el s-ar fi asigurat că este exclusă din lumea pe care o frecventa și ocolită de prietenii săi. O înspăimânta gândul de a rămâne singură, știind că tata și-ar pune la bătaie toate armele pentru a-i distruge orice fericire pe care ar găsi-o în brațele altui bărbat. Apoi a apărut Max, și a convins-o că împreună ar putea înfrunta orice. Dragostea i-a dat curaj.

Privirea ei caută fața fratelui său.

— Acum, Max a murit. Simți milă pentru mama ei, compasiune pentru chinul mariajului ei. Tu ai fost întotdeauna apropiată de ea, Kit. Ar fi trebuit să te duci la New York, să fii cu ea acum.

— Probabil, încuviință el. Dar n-am avut încredere în tata. M-am gândit că s-ar putea întoarce aici să acopere urmele. Trebuie să aflu dacă este răspunzător de moartea lui Max. Nu puteam da ochi cu mama fără să știu sigur, într-un fel sau altul.

Un fior îi îngheță Jordannei șira spinării.

— Chiar a venit să acopere urmele. Brig nu spusese nimănui ceea ce bănuia, doar din cauză că nu putea găsi un motiv. Noi știm motivul, tata crede

probabil că i l-am spus şi lui. Teama îi reducea vocea la o şoaptă. Va încerca să-l ucidă pe Brig, nu-i aşa?

Linia gurii lui Kit se subţie. După o clipă de şovăire, capul i se mişcă afirmativ.

— Este singura explicaţie.

— Ne-a vânat. Jordanna se silea să accepte faptul. L-a vânat pe Brig. Brig şi-a pierdut puşca în furtună. E rănit. N-are nici o şansă dacă îl găseşte tata.

Slăbiciunea provocată de epuizare şi foame o părăsi numaidecât. Toate mişcările ei dictau nevoia grabei. Termină de strâns chingile calului de povară şi luă căpăstrul din mâinile lui Kit.

— Mă întorc imediat. Kit dădu să se îndepărteze, apoi se opri. Ne întâlnim la cort.

Jordanna nu ştia de ce se întoarce fratele ei, dar era ultimul lucru care o preocupa acum. Toţi cei trei cai fiind pregătiţi, îi dezlegă şi sări în spatele unuia. Conducându-i pe ceilalţi doi, o luă către cort.

Când Kit ieşi din cort, avea o puşcă în mână.

— S-ar putea să avem nevoie de asta.

Jordanna îi dădu frâiele unui cal şi nu comentă remarca lui. Nemaiaşteptându-l să încalece, îşi îndemnă calul înainte. Căldura emanată de animal îi încălzea picioarele.

Cu cât Brig studia mai mult urmele lăsate de Jordanna în zăpadă, cu atât devenea mai îngrijorat. Dacă Fletcher dădea de ele, l-ar fi condus direct la ei. Avea nevoie de un loc care să-l ascundă mai bine dar care totuşi să-i permită s-o vadă pe Jordanna când se întorcea.

Brig privi îndărăt peste terenul pe care-l străbătuseră pentru a ajunge în acel punct. În spatele lui era un pâlc des de pini. Printre ei erau câţiva copaci

prăbuşi. Părea să ofere mai multă siguranţa decât grămada de stânci care-l înconjura. Gloanţele ricoşate puteau să-l rupă în bucăţi între aceşti bolovani, în timp ce trunchiurile căzute le-ar fi absorbit.

Răzuindu-şi zăpada de pe rană, văzu că nu mai sângera, dar muşchiul amorţit şi inflamat începuse să se rigidizeze. Brig se ridică încet în picioare, făcând cu dificultate primii paşi. Vântul sufla îngheţat în faţa copacilor. Aproape că reuşise să le şteargă urmele anterioare. Brig se mişcă prudent către copacii căzuţi, încercând să facă urme cât mai puţin vizibile.

La primul copac se opri să se sprijine de el şi să-şi transfere greutatea de pe piciorul stâng. Coaja de lângă capul lui explodă, trimiţându-i aşchii în obraz. Brig căzu pe terenul acoperit de zăpadă în timp ce zgomotul focului de armă încă reverbera în munţi. Inima îi bubuia în piept. Se târî pe burtă către grămada de buşteni.

Capitolul 24

– Ai auzit? Jordanna trase brusc frâiele calului şi se uită îngrijorată la Kit.

Şi el îşi oprise calul la auzul împuşcăturii. Ţinea capul înclinat ascultând.

– Jocko a zis că va trage două focuri dacă te găseşte.

Nu urmă o a doua împuşcătură. Jordanna inspiră adânc, înţelegând înfricoşată semnificaţia zgomotului. Trase odată de frâiele calului. Acesta se încordă, şi Jordanna îi dădu frâu liber şi, lovindu-i crupa, îl îndemnă în galop. Kit venea imediat în spatele ei.

Brig aştepta ascuns după copacii prăbuşiţi. Fruntea i se umpluse de sudoare, în timp ce ochii şi urechile îi erau încordate la maximum. Covorul de zăpadă ar fi înăbuşit zgomotul paşilor cuiva care ştia să caute cu grijă. Şi avusese nenumărate ocazii să observe priceperea lui Fletcher la pândă. Brig nu era foarte bine ascuns. Dar nu îndrăznea să se mişte. În timp ce şi-ar fi schimbat poziţia, ar fi putut rupe vreo crenguţă şi nu putea risca să facă nici cel mai mic zgomot care i-ar deconspira poziţia.

Obrazul începu să-l usture de la sudoarea care-i intrase în tăieturile mici făcute de aşchii. Brig o ignoră şi-şi umezi buzele uscate. Cu coada ochiului, văzu o

mişcare în josul pantei şi-şi concentră privirea într-acolo. Fletcher înaintă încet către pâlcul de copaci. Brig bănui că vânătorul nu era singur dacă glonţul îl doborâse sau nu. În câteva clipe, Fletcher avea să vadă că nu era nici un cadavru la baza copacului, şi va începe să-l caute în crâng. Brig blestemă în gând lipsa unei arme. Cuţitul nu i-ar fi folosit decât la o luptă corp la corp, iar Fletcher n-avea să-l lase niciodată să se apropie atât de mult.

Când Fletcher ajunse pe poteca largă făcută de vânt în zăpadă, se opri. Gâtul lui Brig era uscat. Îşi privi adăpostul. Cât timp nu se mişca era greu de reperat. Îl urmări pe Fletcher cercetând copacii cu privirea.

— McCord! strigă el. Poţi la fel de bine să ieşi la iveală. Ştiu că eşti rănit. am găsit sânge ieri pe pământ. Hai să o facem cât mai puţin dureros posibil. Nu poţi să ajungi departe — nu destul de departe ca să-mi scapi. Îţi promit că vei sfârşi rapid.

Brig nu răspunse. Grămada de trunchiuri căzute era un ascunziş evident, şi avea să fie, desigur, primul loc cercetat de Fletcher. Se uită în jur ca să vadă dacă ar mai fi fost vreun loc bun. Timp — avea nevoie de ceva timp. Poate că Fletcher avea să facă o greşeală.

— Nimeni n-are să te-ajute, dacă asta speri, McCord! strigă Fletcher din nou, urcând încet panta. Jocko este de partea cealaltă a taberei. L-am văzut plecând azi-dimineaţă. Chiar dacă ar fi auzit împuşcătura, tot n-ar avea timp să ajungă la tine. Jordanna tocmai a plecat din tabără, dar n-o să te ajute. Suntem doar noi doi, McCord. Aşa că ieşi

afară! Lângă el era un copac gros, şi Brig se apropie de el centimetru cu centimetru mişcându-se numai când era sigur că Fletcher se uita în altă direcţie. Folosindu-şi trunchiul gros ca un scut, se ridică încet şi se lipi de el. Fiecare secundă câştigată era preţioasă.

– Ştiu de ce vrei să mă ucizi, Fletcher! strigă vânătorului. Dar de ce l-ai ucis pe Max?

– Ieşi să te văd!

– Nu! Nu încă! strigă Brig, conştient că vânătorul se mişca, acum că-şi localizase prada, dar nu ştia în ce direcţie. Dacă tot mor, măcar lasă-mă să aflu răspunsul!

– Ticălosul a crezut că poate să-mi ia şi nevasta şi banii.

Vocea lui Fletcher venea dinspre stânga şi Brig se prelinse în direcţia opusă, ţinând trunchiul copacului între ei. Conta puţin că prima bănuială, în legătură cu Max şi soţia lui Fletcher, se dovedise justă.

– Eşti un prost, Fletcher, declară Brig.

– Nu, tu eşti prost că o tot lungeşti! Ieşi de unde eşti ca să te pot vedea.

– Încă mai poţi ieşi din asta, Fletcher. Poţi să-ţi cumperi nişte avocaţi şi să scapi ieftin pentru moartea lui Max. Dar dacă mă ucizi pe mine, compromiţi totul. Au să te spânzure pentru asta. E crimă cu premeditare, şi tu ştii asta foarte bine.

– Dar tu eşti singurul care ştie asta, râse Fletcher. Şi tu o să fii mort.

La urechea lui Brig ajunse zgomot de cai şi de zăbale, urmat de tropăitul unor copite în galop. Capul

lui zvâcni în direcţia sunetului şi îi văzu pe Jordanna şi Kit pe creastă, cu un cai fără căiăreţ galopând alături. Jordanna alunecă de pe spatele gol al calului său.

– Brig!

Auzi panica din vocea ei.

– Rămâi pe loc, Jordanna.

– Pleacă de aici, Jordanna, ordonă Fletcher. Nu e treaba ta aici.

– Nu! protestă ea strident. Nu, n-ai să-l ucizi! Tată, opreşte-te!

– M-ai auzit. Acum fă ce ţi-am zis.

– Cine urmează după mine, Fletcher? îl provocă Brig. Jordanna e martoră. La fel şi fiul tău. Ai de gând să-i ucizi şi pe ei? Dar Jocko? El poate citi semnele mai bine decât tine. Crezi că nu va şti ce s-a întâmplat cu adevărat? Mă ucizi pe mine şi va trebui să tot continui să ucizi. Nu se va sfârşi doar cu mine!

Un glonţ şuieră pe lângă capul lui. Brig se aplecă pentru a evita aşchiile împrăştiate. Omul îşi pierduse minţile, trecuse dincolo de orice limită a raţiunii.

La auzul împuşcăturii, Jordanna se răsuci iute şi înşfăcă puşca din mâinile tatălui ei. De data asta, copacul îl protejase pe Brig, dar dacă nu-l oprea pe tatăl ei, s-ar putea să nu mai aibă noroc şi data viitoare. Până ca reverberaţiile primului foc să se stingă, Jordanna trase cu puşca în aer, apoi îndreptă ţeava către tatăl ei.

– N-am să te las să-l ucizi, îl avertiză ea.

Fletcher se întoarse şi o privi surprins. Cu coada ochiului, Jordanna îl văzu pe Brig strecurându-se după alt copac, unul care-l aducea mai aproape de

panta măturată de vânt, dar nu lăsă ca privirea să-i fie distrasă de pe faţa uluită a tatălui ei.

— N-ai să mă omori. Se relaxă puţin, o uşoară îngâmfare apărând pe faţa lui.

— Nu trebuie să te ucid, tată. Nu erau mai mult de treizeci de metri între ei. La distanţa asta, pot să lovesc unde vreau... în picior, în umăr, în genunchi. M-ai învăţat să trag, ştii de ce sunt în stare. Aruncă puşca, tată.

— Tu nu înţelegi. Fruntea i se încruntă. Părea pe punctul de a începe o discuţie cu ea; apoi îşi strânse buzele şi se întoarse ochind copacul după care fusese Brig.

Jordanna trase şi glonţul lovi un petic de zăpadă din faţa lui, împrăştiindu-l în spaţiu. Câteva pietre se rostogoliră pe panta din stâncile de deasupra, dislocate de zgomotul reverberant al împuşcăturii.

— Nu mă face să fac asta. Ţeava puştii tremură când o îndreptă din nou spre el. În ciuda aparenţei de calm, plângea înăuntru. Acest om fusese odată obiectul veneraţiei ei.

— Jordanna, este rănit. Vocea tatălui ei avea o nuanţă care încerca să o convingă. Trebuie să termin cu el, să-i curm suferinţa. Nu vezi iertarea din ochii lui?

— Nu! aproape că zbieră cuvântul.

Se auzi o trosnitură, şi Jordanna crezu că este lumea ei care se prăbuşeşte. În spatele ei, Kit strigă:

— Tată, păzea!

Primul ei gând fu la Brig, şi privirea îi zbură spre copacul care-l ascundea. Îl văzu uitându-se în sus, înainte ca Kit să o împingă brutal într-o parte pentru a fugi către Fletcher. Cum Jordanna făcu un pas

împiedicat în spate, văzu bolovanii uriaşi care se rostogoleau silenţios peste zăpadă. În timp ce luau viteză, pământul începu să tremure.

Brig auzi ţipătul Jordannei şi-şi dădu seama că tatăl ei era în calea bolovanilor. Sări din spatele copacului şi, cu mâinile pâlnie la gură, strigă, acoperind mugetul avalanşei de pietre.

— Pe aici, Fletcher!

Bărbatul cu păr cărunt se holba la pietrele care năvăleau spre el. Nu-i auzi strigătul lui Brig, dar îl văzu pe Kit alergând către el. În loc să fugă spre copaci, unde ar fi avut o şansă să se adăpostească de avalanşă, porni către fiul său. Pietrele mai mici ajunseră deja sub picioarele lui. Primul bolovan îi atinse umărul, aruncându-l la pământ. Restul îl zdrobiră şi trecură peste el, trăgându-l, şi rostogolindu-i trupul odată cu ele.

Fu o cădere de pietre scurtă, violentă. Când se sfârşi, Brig alergă şchiopătând pe poteca largă, zgâriată şi presărată cu fragmente de stâncă. Kit înainta anevoie spre locul în care corpul era prins între bolovani. Jordanna aruncase puşca şi-şi îngropase faţa în mâini. Când Brig ajunse la ea, tocmai începea să înţeleagă că s-a sfârşit. Îşi descoperi ochii, privind panta.

— Tată? ţipă ascuţit şi făcu un pas spre corpul pe care-l degaja Kit.

Brig o prinse de mijloc şi o trase înapoi.

— Nu. E mai bine să nu vezi.

Ea îşi ridică faţa scăldată în lacrimi spre el.

— E... mort.

— Bucură-te că l-au luat munţii, Jordanna. Nimeni nu trebuie să ştie ce s-a întâmplat sau de ce. Tatăl tău este mort. Nu există nici un motiv ca tu, fratele şi mama ta, să ajungeţi să suferiţi de pe urma unei publicităţi murdare. Mă înţelegi? o întrebă Brig.

— Da. Începu să suspine şi-şi învălui braţele în jurul gâtului lui, lipindu-se de el.

— Vom trece şi peste asta. Vom trece împreună. O ţinu aproape, absorbindu-i tremurul.

Un cal şi un călăreţ ajunseră şi se opriră. Calul îşi azvârli coama şi muşcă zăbala. Jocko cuprinse scena dintr-o privire şi porni călare către tânărul aplecat peste forma neînsufleţită.

SFÂRŞIT

"De la animalele de pradă am învăţat
că trebuie să-ţi iei singur ceea ce pofteşti"

Mâna lui Brig se curbă pe spatele gâtului ei, pielea aspră a degetelor lui prinzând şuviţe din părul ei roşcat. Jordana trase iute aer în piept. Degetul lui mare, trasă conturul buzelor ei.
Pasiunea crescu între ei ca o flacără vie...

Lei 2590

Profitaţi de facilităţile legăturii directe cu EDITURA.
Apariţiile viitoare le puteţi obţine cu substanţiale reduceri prin sistemul CARTEA PRIN POŞTĂ. Editura COLOSSEUM 2000, Bucureşti, Calea Moşilor 113 C, ap. 7, tel.: 01/6149528